
yuktidIpikA

युक्तिदीपिका

Document Information

Text title : yuktidIpikA

File name : yuktidIpikA.itx

Category : major_works

Location : doc_z_misc_major_works

Transliterated by : Dhaval Patel drdhaval2785 at gmail.com

Proofread by : Dhaval Patel drdhaval2785 at gmail.com

Latest update : September 15, 2014, October 6, 2018

Send corrections to : sanskrit at cheerful dot c om

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

Please note that proofreading is done using Devanagari version and other language/scripts are generated using **sanscript**.

November 5, 2024

sanskritdocuments.org

युक्तिदीपिका

वीतावीतविषाणस्य पक्षतावनसेविनः ।
प्रवादाः सांभ्यकरिणः सल्लकीषंडभङ्गुराः ॥ १ ॥

ऋषये परमायार्कमरीचिसमतेजसे ।
संसारगणनमध्वान्तसूर्याय गुरवे नमः ॥ २ ॥

तत्त्वं जिज्ञासमानाय विप्रायासुरये मुनिः ।
तद्दुवाय मडत्तन्त्रं दुःभत्रयनिवृत्तये ॥ ३ ॥

न तस्याधिगमः शक्यः कर्तुं वर्षशतैरपि ।
भूयस्त्वादिति संयिन्त्य मुनिभिः सूक्ष्मबुद्धिभिः ॥ ४ ॥

ग्रन्थेनाल्पेन संक्षिप्य तदार्षमनुशासनम् ।
निबद्धममलप्रज्ञैः शिष्याणां छितकाम्यया ॥ ५ ॥

प्रतिपक्षाः पुनस्तस्य पुरुषेशाणुवादिनः ।
वैनाशिकाः प्राकृतिका विकारपुरुषास्तथा ॥ ६ ॥

तेषामिच्छाविधातार्थमाचार्यैः सूक्ष्मबुद्धिभिः ।
रयिताः स्वेषु तन्त्रेषु विषमास्तर्कगह्वराः ॥ ७ ॥

शिष्यैर्दुर्वगालास्ते तत्त्वार्थभ्रान्तबुद्धिभिः ।
तस्मादीश्वरकृष्णेन संक्षिप्तार्थमिदं कृतम् ॥ ८ ॥

सप्तत्याभ्यं प्रकराणां सकलं शास्त्रमेव वा ।
यस्मात् सर्वपदार्थानामिह व्याख्या करिष्यते ॥ ९ ॥

प्रधानास्तित्त्वमेकत्वमर्थवत्त्वमथान्यता ।
पारार्थ्यञ्च तथाऽनैक्यं वियोगो योग एव च ॥ १० ॥

शेषवृत्तिरकर्तृत्वं यूलिकाः स्मृता दश ।
विपर्ययः पञ्चविधस्तथोक्ता नव तुष्टयः ॥ ११ ॥

करणानामसामर्थ्यमष्टाविंशतिधा मतम् ।
 एति षष्टिः पदार्थानामष्टाभिः सड सिद्धिभिः ॥ १२ ॥

यथाक्रमं लक्षणतः कात्स्न्येनेडाभिधास्यते ।
 तस्मादतः शास्त्रमिदमलं नानात्वसिद्धये ॥ १३ ॥

अल्पग्रन्थमनल्पार्थं सर्वैस्तन्त्रगुणैर्युतम् ।
 पारमर्षस्य तन्त्रस्य बिम्बमादर्शगं यथा ॥ १४ ॥

तस्य व्याख्यां करिष्यामि यथान्यायोपपत्तये ।
 कारुण्याद्ययुक्तां तां प्रतिगृह्णन्तु सूरयः ॥ १५ ॥

आड, करिष्यति भवान् व्याख्याम् । एदं त्वादावुपन्यस्तं
 सर्वैस्तन्त्रगुणैर्युतमिदं तन्त्रमिति । डे तन्त्रगुणाः, कियन्तो वेति ?
 उच्यते -

सूत्रप्रमाणावयवोपपत्तिरन्यूनता संशयनिर्णयोक्तिः ।
 उद्देशनिर्देशमनुक्रमश्च संज्ञोपदेशाविड तन्त्रसम्पत् ॥

सूत्राणि य प्रमाणानि य अवयवाश्च, सूत्रप्रमाणावयवाः । तेषाम्
 उपपत्तिः सूत्रप्रमाणावयवोपपत्तिः । उपपत्तिः सम्भव एत्यनर्थान्तरम् ।
 अनन्योडर्थोडनर्थान्तरम् । उपपत्तिशब्दः प्रत्येकं परिसमाप्यते
 सूत्रोपपत्तिरित्यादि ।

आड, लक्षणोपेतसूत्रोपपत्तिरिति वक्तव्यम् ।
 एतरथा डि अलक्षणोपेतस्यापि सूत्रस्य तन्त्राड्गभावः स्यादिति ।
 उच्यते न, नान्तरीयकत्वात् । न ड्यन्तरेण लक्षणोपेतत्वं सूत्रत्वम् ।
 अतो न वक्तव्यमेतदिति ।

आड, अथ सूत्रमिति कस्मात् ?

उच्यते- सूचनात् सूत्रम् । सूचयति तांस्तानर्थविशेषानिति सूत्रम् ।
 तद्यथा- कारणमस्त्यव्यक्तम् (kA0 16), भेदानां परिमाणादिति
 (kA0 15) । अत्र प्रतिज्ञाडेतू कण्ठोक्तौ । तयोरुपयोगि दृष्टान्तं
 साध्यसिद्धये समर्थमिति कृत्वा मूलशकलाद्योडत्रान्तरनभिडिता
 अप्येतस्मादवसीयन्ते । अथवा भिक्षोरुपसंलृतबडिष्करणान्तःकरणस्य
 तेषु तेष्वतीन्द्रियेषु अपि प्रधानादिष्वर्थेषु बुद्धिं सूचयतीति सूत्रम् ।
 अथवा, सौक्ष्म्यात्तदनुपलब्धिरिति (kA0 8) सूत्रम् । तद्यथा-
 अल्पाक्षरमसन्दिग्धं सारवद्विश्चतोमुपमम् ।

अस्तोभमनवधं य सूत्रं सूत्रविदो विदुः ॥

अस्तोभमपुनरुक्तमित्यर्थः । तथा

लभूनि सूत्रितार्थानि स्वल्पाक्षरपदानि य ।

सर्वतः सारभूतानि सूत्राण्यालुर्भनीषिणः ॥

प्रमाणानि य प्रत्यक्षादीनि, तान्युत्तरत्र वक्ष्यति

'दृष्टमनुमानमाप्तवचनं य' (kA0 4), 'प्रतिविषयाध्यवसायो

दृष्टमित्यादि' (kA0 5) ।

अवयवाः पुनर्जिज्ञासादयः, प्रतिज्ञादयश्च । तत्र जिज्ञासादयो

व्याख्याऽगम् । प्रतिज्ञादयः परप्रत्यायनाऽगम् । तानुत्तरत्र वक्ष्यामः ।

आह, अवयवानभिधानमुपदेशात् । न हि तथा प्रत्यक्षादीनि

प्रमाणान्युपदिष्टानि तथा अवयवा उपदिष्टाः ।

तस्मादवयवोपपत्तिरित्येतदसत् ।

भाष्यकारप्रामाण्याददोष एति येत् स्यान्मतम् । यद्यपि

सूत्रकारेणावयवोपदेशो न कृतस्तथाऽपि भाष्यकाराः केचिदेषां

संग्रहं यदुः । ते य नः प्रमाणम् । तस्माद्युक्तमवयवोपपत्तिरिति ।

अेतय्यायुक्तम् । कस्मात् ?

उत्सूत्रत्वात् । नल्युत्सूत्रं व्याख्याणा भाष्यकाराः प्रमाणां भवन्ति ।

तथा येतदुत्सूत्रितमिति ।

उच्यते, न । लिङ्गात् । नैतद्युक्तमनुपदेशान्न सन्ति जिज्ञासादयः ।

किन्तुर्व्यनुपदिष्टमध्येषामस्मित्वं लिङ्गात् प्रतिपद्यामहे

यद्यमाचार्यो दुःभत्रयाभिघाताज्जिज्ञासा तदपघातके उताविति (kA0 1)

जिज्ञासाप्रयोजनमायष्टे । कारणमस्त्यव्यक्तमिति (kA0 16) प्रतिज्ञां करोति ।

भेदानां परिभाषादिति (kA0 15) उेतुमुपदिशति । नटवद् व्यतिष्ठते

लिंगमिति (kA0 42) दृष्टान्तं द्योतयति । क्षीरस्य यथा तथा प्रवृत्तिः

प्रधानस्त्येत्युपसंहरति (kA0 57) । तस्मात् त्रिविधं करणं द्वारीति (का०

उप) निगमयति । न यानभिप्रेतैराचार्याणां शास्त्रे व्यवहारो लक्ष्यते ।

तेन वयं लिङ्गात्प्रतिपद्यामहे सन्ति जिज्ञासादयोऽवयवाः शास्त्र एति ।

आह, सतामनुपदेशे प्रयोजनवचनम् । अेवं येन्मन्यसे- सन्ति

जिज्ञासादयोऽवयवाः, शास्त्रे तेषामनुपदेशे प्रयोजनं वक्तव्यम्-

अमुष्माद्धेतोरायार्थेण नोपदिश्यन्ते, सन्ति य ते एति ।

उच्यते, प्रमाणान्तर्भावात् । प्रमाणेष्वन्तर्भाव ओषामित्ययमुपदिष्टो

उेतुरस्माभिः । अनुमानाङ्गं हि जिज्ञासाद्यः, तस्मात्तदन्तर्भूतास्ते एति
 न पृथगुपदिश्यन्ते । किञ्च, तन्त्रान्तरोक्तेः । तन्त्रान्तरेषु हि
 विन्ध्यवासिप्रभृतिराचार्यैरुपदिष्टाः । प्रमाणां च नस्ते आचार्या
 एत्यतश्चानुपदेशो जिज्ञासादीनामिति ।
 आह न, प्रमाणांनुपदेशप्रसंगात् । यद्वि य
 तन्त्रान्तरोपदेशादेवावयवानामनुपदेशः, प्रत्यक्षादीन्यपि
 य तन्त्रान्तरेषूपदिश्यन्ते । श्रोत्रादिवृत्तिः प्रत्यक्षम् ।
 सम्बन्धादेकस्माच्छेषसिद्धिरनुमानम् । यो यत्राभियुक्तः
 कर्मणि यादृष्टस्स तत्राप्तस्तस्योपदेश आप्तवयनमिति
 तेषामध्यनुपदेशप्रसङ्गः । अथ सति तन्त्रान्तरोपदेशे
 प्रमाणांनुपदिश्यन्ते नावयवा एति, न-वेतद्विच्छामात्रमिति ।
 उच्यते, पूर्वं एव तर्हि परिहारोऽस्तु । अथवा पुनरस्तु
 तन्त्रान्तरोक्तेरित्ययमपि परिहारः । यत्तूक्तं प्रमाणांनुपदेशप्रसङ्ग
 एति अत्र भ्रूमः- अयुक्तमेतत् । कस्मात् ? प्रयोजनवतामुपदेशस्यादोषत्वात् ।
 अनुपदेशो हि प्रयोजनवतश्चोद्यत एति युक्तमेतत् । उपदेशमेव
 तु सदोष एति कृत्वा कः प्रत्यायक्षीत ? तस्मान्न किञ्चिदेतत् ।
 किञ्चान्यत्, प्रधानोपदेशे गुणभूतान्तर्भावसिद्धेः । तद्यथा, तक्ष्णुडि
 चैत्र एत्युक्ते यावद्भिस्साधनविशेषैर्विना तक्ष्णं नोपपद्यते
 सर्वास्तांश्चैत्र उपादत्ते । तथा प्रत्यक्षादिषु प्रमाणेषूपदिष्टेषु
 यैरेषामविनाभावः सर्वाणि तांनुपादास्यामहे । किञ्चान्यत्, अन्यत्रापि
 तदनुष्ठानात् । न केवलमिह, अन्यत्राप्ययमाचार्यः प्रधानामेवोपदेशं
 करोति । तदङ्गभूतास्तु तदुपदेशादेव प्रतीयन्ते । तद्यथा,
 कारणमस्त्वय्युक्तम् (kA0 16) bhedAnAM parimANAditi (kA0 15) । एतस्या हि
 दृष्टान्ताभावादसाधनमेतत्स्यात् । पश्यति त्वाचार्यो नादृष्टान्तं साधनं
 साध्यमाप्नोतीति कृत्वा प्रतिपादकः प्रतिपादनकाले तन्त्रान्तरोपदिष्टानपि
 मूलशकलादीनाक्षेप्यन्ति एति । किञ्चान्यत्, अनुमाने भूतवदुपदेशात् ।
 अतश्चैतदेवं यद्यमाचार्यस्त्रिविधमनुमानमाभ्यातमिति
 (kA0 5) अवीति । कथं कृत्वा ज्ञापकम्? आभ्यातस्य हि
 प्रत्याग्राये भूतवाचिना शब्देनोपदेशो भवति । न यानेन पूर्वं
 त्रिविधमनुमानमाभ्यातम् । आभ्यातमिति चेत्, न तदाभ्यातं क्वचिदिति
 शक्यं प्रतिपादयितुम् । सोऽयमनाभ्यायापि यद्भूतवाचिनं शब्दमुपादत्ते
 तज्ज्ञापयत्याचार्यस्तन्त्रान्तरकलुमानामपीह सन्निवेशोऽङ्गीकियते ।

डिमेतस्य ज्ञापने प्रयोजनम् ? तन्त्रान्तरोपदिष्टोऽपि कर्मयोनीनाम्
 प्राज्ञाभेदादीनां च लक्षाणोपदेशस्संगृहीतो भवतीति सिद्धं
 तन्त्रान्तरोपदेशादवयवानुपदेशः । तस्मात्सूक्तमेवावयवोपपत्तिरिति ।
 अन्यूनता । पदार्थकात्स्न्यमशेषताऽन्यूनतेत्यभिधीयते । पदार्थाश्च
 दश यूक्तिकार्थाः, पंचाशत्प्रत्ययाः । तत्रास्तित्वमेकत्वं
 पंचभिर्वीतैः सिद्धम् । अर्थवत्त्वं कार्यकारणभावः ।
 पारार्थ्यं संल्यकारिणां परार्थत्वात् । अत एवान्यत्वम् ।
 येतनाशक्तेर्गुणत्रयाज्जन्ममरणकरणानामित्येवमादिभिः पुरुषबहुत्वम् ।
 पुरुषस्य दर्शनार्थं एति संयोगः । प्राप्ते शरीरभेदे एति वियोगः ।
 सम्भ्यग्ज्ञानाधिगमादिति शेषवृत्तिः । तस्माच्च विपर्यासादिति
 पुरुषस्याकर्तृत्वमित्येते दश यूक्तिकार्थाः ।
 पञ्च विपर्ययभेदा भवन्त्यशक्तिश्च करणवैकल्यात् ।
 अष्टाविंशतिभेदा तुष्टिर्नवधाऽष्टधा सिद्धिः ॥ (kA0 47)
 एति पञ्चाशत्प्रत्ययाः । सौषा षष्टिः पदार्थानाम् । तद्गुणपत्तिरन्यूनता ।
 संशयनिर्णयोक्तिः । संशयश्च निर्णयश्च तौ संशयनिर्णयौ
 तयोरुक्तिस्संशयनिर्णयोक्तिः । सामान्याभिधानं संशयः । तद्यथा मूढादि
 तस्य कार्यं प्रकृतिविज्ञपत् सज्ञपत् येत्युक्ते (kA0 8) संशयो भवति
 केन धर्मेण कार्यं प्रकृतिविज्ञपत् केन वा सज्ञपमिति । विशेषाभिधानं
 निर्णयः । स य द्विविधः, शब्दतोऽर्थतश्च । शब्दस्तावत् यथा
 उेतुमदादिभिः कार्यं प्रकृतिविज्ञपत्, त्रैगुण्यादिभिः प्रकृतिसज्ञपमिति ।
 अर्थतस्तत् यथा तेभ्यो भूतानि पञ्च पञ्चभ्यः, येते स्मृता विशेषाः
 (kA0 38) . kiM kAraNam ? yasmAt shAntA ghorAshcha mUDhAshcha (kA0 38) ।
 अशान्तघोरमूढत्वात्तन्मात्राण्यविशेषाः ।
 उद्देशनिर्देशम् । उद्देशश्च निर्देशश्च उद्देशनिर्देशम् । सर्वो द्वन्द्वो
 विभाषयैकवद्भवति एति द्वन्द्वैकवद्भावः । सङ्क्षेपवचनभुद्देशः ।
 तद्यथा, अेष प्रत्ययसर्गो विपर्ययाशक्तिस्तुष्टिसिद्ध्याभ्यः (kA0 46) ।
 विस्तरवचनं निर्देशः । तद्यथा, पञ्च विपर्ययभेदा भवन्ति
 (kA0 47) bhedastamaso.aShTavidha (kA0 48) एत्यादिः ।
 अनुक्रमश्च- पदार्थानामानुपूर्व्यां सन्निवेशोपदेशोऽनुक्रमः, तद्यथा
 - 'प्रकृतेर्मंडांस्ततोऽलंकारस्तस्माद् गणश्च षोडशकः' (kA0 22)
 एत्यन्तेन ।
 संज्ञोपदेशौ । संज्ञिप्रत्यायनार्थः शब्दः संज्ञा ।

सा च द्विविधा । अर्थनिबन्धना, स्वरूपनिबन्धना च ।
 तत्रार्थनिबन्धनाऽर्थवशेनार्थक्रियापेक्षा । ज्ञत्याद्यर्थस्वरूपान्तर्भावी
 यथाऽर्थस्तथाभूतमेव संज्ञिनं प्रत्यायति । तद्यथा पायको
 लावक इति । स्वरूपनिबन्धना पुनः संज्ञिप्रत्यायनोपायमात्रम् ।
 स्वरूपमात्रोपकारिणी विनाऽवयवार्थं समयवशादतथाभूतमपि संज्ञिनं
 प्रत्यायति । तद्यथा, गजकण्ठोऽश्वकर्ण इति । प्रयत्नतो भगवतः
 परमर्षेराषेण ज्ञानेन सर्वतत्त्वानां स्वरूपमुपलभ्य संज्ञां विदधतो
 नास्ति स्वरूपनिबन्धनः शब्दः । तद्यथा, प्रधीयन्तेऽत्र विकारा इति
 प्रधानम्, पुरि शेत इति पुरुष इत्यादि । तन्मतानुसारिणामप्याचार्याणां
 ताभिरेव संव्यवहारान्नास्त्यपूर्वसंज्ञाविधानं प्रत्यादरः ।
 उपदेशः । इतिकर्तव्यता, इलसमाभ्यानमुपदेशः । तद्यथा,
 अवे तत्त्वाभयसान्नास्मि न मे नाडमित्यपरिशेषम् ।
 अविपर्ययाद्विशुद्धं केवलमुत्पद्यते ज्ञानम् ॥ (kA0 64)
 अते सूत्रोपपत्त्याद्यस्तन्त्रगुणाः ।
 इति करणं प्रकारार्थम् । अवेम्प्रकारा अन्येऽपि द्रष्टव्याः । तद्यथा,
 उत्सर्गोऽपवादोऽतिदेश इत्यादिः । तत्रोत्सर्गः प्रकृतिविरुधं
 (kA0 8) vyaktam, sarUpaM (kA0 8) येत्यपवादः । तथा तद्विपरीत
 (kA0 11) ityutsargaH, tathA cha pumAn (kA0 11) इत्यपवादः ।
 सामान्यमयेतनं प्रसवधर्मि व्यक्तं, तथा प्रधानम् (kA0 11)
 इत्यतिदेशः । इत्येवमन्या अपि तन्त्रयुक्तयः शक्या एव प्रदर्शयितुम् ।
 अतिप्रसङ्गस्तु प्रकृतं तिरोधधातीति निवर्त्यते । सिद्धं तन्त्रयुक्तीनां
 सम्बन्धोपपत्तेस्तन्त्रमिदमिति ।
 किञ्च तन्त्रान्तराविरोधात् । यद्वि भल्वपीदमपि प्रकरणं स्यात्
 तन्त्रान्तरे पातञ्जलपञ्चाधिकरणवार्षाणप्रभृतीनामन्यतमस्य
 शेषभूतं स्यात् । तैश्चाप्यविरोधस्तत्र तत्रेति
 वक्ष्यामः । पूर्वतन्त्रशेषभावादिति चेत्, तुल्यम् । अेतान्यपि
 पूर्वतन्त्रशेषभूतानि, तेषामपि प्रकरणत्त्वप्रसङ्गः । अथ
 मतम्- सकलपदार्थसंग्रहात्तन्त्रान्तराण्येतानि, अवेमिडापि
 सकलपदार्थसंग्रहात्तन्त्रान्तरत्वमभ्युपगन्तव्यम् ।
 तस्माद्युक्तमेतत्तन्त्रमिदम् । इत्युपोद्धातः ॥

कारिका १

आह, किंगुणविशिष्टाय शिष्याय पुनरिदं तन्त्रं व्याख्येयमिति ।
उच्यते- जिज्ञासवे मतिमते भीमांसकायार्थिनेऽभ्युपगताय शिष्याय
व्याख्येयं शास्त्रम् ।

कस्मात् ?

परमर्षिप्रामाण्यात् । यस्माद् भगवान् विश्वाग्रजः
परमर्षिर्भगवदासुरेर्जिज्ञासामुपलभ्योत्तरगुणविशेषसम्पदं
य व्याख्यातवान् । रज एव दुःखं तन्निराकरिष्योर्विवेकोऽयं,
सत्त्वात् । सत्त्वं चास्मान्नानेत्येवमादिना वचनप्रतिपाद्योऽयमर्थो
महद्भिश्चोक्तः । तस्माद्भ्रूःप्रोपघातोपघातकजिज्ञासोः
सत्त्वाद्भ्रूमादिकुशलमूलविपाकीत्पित्सोर्दुःखत्रयनिवृत्तय इदं शास्त्रं
प्रवृत्तम् । तदर्थान्तरिणामते शिष्यस्येति । कथं नाम शिष्यस्य
निःश्रेयसेन योगः स्यादित्येवमर्थमिदं व्याख्यानं क्रियत इति ।
आह, यद्दुक्तं जिज्ञासवे व्याख्यानं कर्तव्यमिति तत्र कुतः पुनरियं
जिज्ञासा कस्मिन् वाऽर्थे भवतीति ?

उच्यते - यत्तावद्दुक्तं कुतः पुनरियं जिज्ञासा भवतीत्यत्र भ्रूमः

॥ दुःखत्रयाभिघाताज्जिज्ञासा ॥

दुःखं रज इत्यनर्थान्तरम् । दुःखयतीति दुःखं भवतीति । त्रयमिति
संख्यापदं सर्वद्रव्यविषयं, दुःखशब्देन विशिष्यते । प्राधान्याच्च
व्यतिरिक्तबुद्ध्या गृह्यमाणं सम्बन्धित्वादाधारस्य भेदनिबन्धनायाः
षष्ठ्या निमित्तत्वं प्रतिपद्यते- दुःखानां त्रयं दुःखत्रयम् ।

अभिहन्यतेऽनेनेत्यभिघातः ।

कः पुनरयमभिघातो नाम ?

उच्यते- योऽसावुपर्युक्तदुःखत्रयेणान्तःकरणेन
येतनाशक्तेरभिसम्बन्धः । तस्माद्दुःखत्रयाभिघाताज्जिज्ञासा ।
यद्दुक्तं कस्मिन्नर्थे भवतीति तत्राह-

॥ तदपघातके उेतौ ॥

अपहन्तीत्यपघातकः, तस्यापघातकस्तदपघातकः ।

आह, तदपघातके इति समासाऽनुपपत्तिः, प्रतिषेधात् । कर्तरि यौ तृणकौ

ताभ्यां सङ्घषष्ठी न समस्यते । तस्मात्तस्यापघातक इति वक्तव्यम् ।
 उच्यते- न, शास्त्रे दर्शनात् । तत्प्रयोजको हेतुश्च इति शास्त्रे
 दृष्टः प्रयोगः । पदकारश्चाङ्ग- जातिवाचकत्वात् । तथा कदाचिद्गुणो
 गुणविशेषो भवति, कदाचिद्गुणिना गुणो विशिष्यत इति यूष्णिकारस्य
 प्रयोगः तस्मदनवधमेतत् ।

अयं तु पिण्डार्थः । त्रिविधेन दृग्भेनाभिहतो ब्राह्मणस्तदपघातकं
 हेतुं जिज्ञासते । को नामासौ हेतुः स्यादो दृग्भ्रममभिहन्यादिति ।
 आङ्ग, दृग्भ्रमवचनमादावमङ्गलार्थत्वात् । मङ्गलादीनि हि शास्त्राणि
 प्रथन्ते वीरपुरुषाणि य भवन्ति, अध्येतारश्च मंगलेनाभिहतसंस्काराः
 शास्त्रार्थानासु प्रतिपद्यन्ते । दृग्भ्रमित्ययं यामङ्गलार्थः शब्दः,
 तस्मान्नारभ्यव्यः शास्त्रादाविति ।

उच्यते न, वाक्यस्यार्थे प्रयोगात् पदस्यानर्थक्यादमङ्गलार्थत्वानुपपत्तिः ।
 वाक्यमर्थप्रत्यायनार्थं प्रयुज्यते, विशिष्टार्थाभिधानात् । न
 पदम् । तथा हि पदार्थव्यतिरेकेण विशिष्ट एव वाक्यार्थः प्रतीयते,
 केवलं तु पदं सामान्यार्थादप्रच्युतं विशिष्टार्थाभिधानासमर्थम् ।
 अतश्चैव न विवक्षितार्थप्रत्यायनयोग्यतयोपादीयते । तद्यथा-
 देवदत्तेत्ययं शब्दः कर्तृवाचकत्वेनोपात्तः, सर्वकियाविषयत्वात्,
 नान्तरेण कर्मकियाशब्दो विशिष्टार्थः प्रतीयते । तथा गामिति
 कर्म, सर्वकियाकर्त्रभिधाननिमित्तत्वात् । तथा अभ्याजेति किया,
 सर्वकर्मकर्तृविषयत्वात् । यदा तु देवदत्त गामभ्याज शुक्लामित्युच्यते
 तदा देवदत्तेन गोशब्देन कर्मान्तरेभ्यो विशिष्टे स्वात्मन्यवस्थाप्यते ।
 किया य गोशब्दश्च सर्वकर्तृभ्यो देवदत्तकर्मतया व्यवस्थाप्यते ।
 कर्तृकर्मणी आभ्याजिकियायाः साधनभावेनैव नियम्येते । शुक्लशब्दो
 गोशब्दश्च गोशब्दं सर्वगुणविषयमाधेयान्तरेभ्यो व्यवच्छेद्य
 स्वात्मन आधारत्वे नियम्य, तद्विषयतां प्रतिपाद्यतीत्यनेन
 क्मरेण विशिष्टो वाक्यार्थः । केवलान्तु पदानां सामान्यार्थात्
 प्रच्युतानाम्विशेषानभिधानादानर्थक्यम् । आङ्ग य-
 पृथङ्निविष्टतत्वानाम्पृथगर्थभिपातिनाम् ।
 इन्द्रियाणां यथा कार्यभूते देहान्न लभ्यते ॥

तथैव सर्वशब्दानाम्पृथगर्थभिधायिनाम् ।

वाक्येभ्यः प्रविभक्तानामर्थवत्ता न लभ्यते ॥ इति

એવં સતિ કુતોડયં નિશ્ચયપ્રતિભમ્બો યદુઃખશબ્દોડયમમડ્ગલાર્થો
 યાવતા સન્દિહ્યત એવ અયં કિં સ્વાર્થપ્રતિપત્ત્યર્થમુપાત્તોડય
 ઉચત્વાયેતિ । વાક્યસ્ય તુ મડ્ગલાર્થત્વમ્, દુઃખપ્રહાણાર્થમુપાદાનાત્ ।
 યદ્દિ દુઃખપ્રહાણાર્થ વાક્યમુપાદીયતે તન્મડ્ગલાર્થ દૃષ્ટમ્ ।
 તદથા વ્યાધ્યપગમઃ સ્યાદલક્ષ્મીર્મા ભૂદિતિ । દુઃખપ્રહાણાર્થ
 ચેદં વાક્યમુપાત્તં તસ્માન્મડ્ગલાર્થમિદમ્ । તત્ર યદુક્તં
 દુઃખશબ્દાવચનમાદાવમડ્ગલાર્થત્વાદિત્યેતદયુક્તમ્ ।
 આહ, ત્રયગ્રહણાનર્થક્યં, ગુણૈકત્વાત્ । દુઃખં રજ ઇતિ પ્રતિપન્નો ભવાન્,
 તચ્ચૈકં શાસ્ત્રે પઠ્યતે । તસ્માત્રયગ્રહણામનર્થકમિતિ ।
 નિમિત્તભેદાદ્ભેદોપચાર ઇતિ ચેત્, સ્યાન્મતમ્ । યદપિ એકં દુઃખં તથાપિ
 નિમિત્તાનામધ્યાત્માધિભૂતાધિદૈવલક્ષણાનાં ભેદાદસ્ય ભેદોપચારઃ
 કરિષ્યત ઇતિ ।

તચ્ચ નૈવમ્ ।

કસ્માત્ ?

નિમિત્તાનન્ત્યેન ગુણાનન્ત્યપ્રસડ્ગાત્ । આધ્યાત્મિકં હિ દ્વિવિધં, શારીરં
 માનસં ચ । શારીરં તાવદ્વાતપિત્તશ્લેષ્મણાં વૈષમ્યનિમિત્તમ્ । તથા
 માનસં કામક્રોધલોભમોહવિષાદભયેષ્યાંડસૂચારત્યવિશેષદર્શનનિમિત્તમ્ ।
 આધિભૌતિકં ચ મનુષ્યપશુમૃગપક્ષિસરીસૃપસ્થાવરનિમિત્તમ્ ।
 આધિદૈવિકં શીતોષ્ણવાતવર્ષાશન્યવશ્યાયાવેશનિમિત્તમ્ । તત્ર
 નિમિત્તભેદાત્ત્રિત્વપ્રગિણસ્ય ગુણાનન્ત્યપ્રસડ્ગઃ, સ ચ નેષ્ટસ્તસ્માત્ર
 નિમિત્તભેદાત્ત્રિત્વમ્ ।

ઉચ્યતે- યદુક્તં રજસ એકત્વાત્ ત્રિત્વાનુપપત્તિઃ, તસ્ય નિમિત્તભેદાત્
 ત્રિત્વોપચાર ઇતિ સત્યમેતત્ । યત્તૂક્તં નિમિત્તાનન્ત્યેન ગુણાનન્ત્યપ્રસડ્ગ
 ઇતિ તદયુક્તમ્ । કસ્માત્ ? ભેદેડપિ સતિ વર્ણસંખ્યાવદ્યવસ્થાનોપપત્તેઃ ।
 તદથા ચત્વારો વર્ણા ઇત્યસ્યાઃ સંખ્યાયાઃ સતિ પૈષ્પલાદાદિભેદે
 તેષાં બ્રાહ્મણત્વાદિવ્યતિરેકાભાવાત્ર સંખ્યાન્તરહેતુત્વં નો ખલ્વપિ
 વર્ણાવ્યતિરેકાદેકત્વં ભવતિ । એવં ત્રીણિ દુઃખાનીત્યસ્યાઃ સંખ્યાયાઃ સતિ
 શરીરાદિભેદે તેષામાધ્યાત્મિકાદિવ્યતિરેકાસમ્ભવાત્ર સડ્ગખ્યાન્તરહેતુત્વં નો
 ખલ્વપિ દુઃખાવ્યતિરેકાદેકત્વં ભવિતુમર્હતિ । કિઞ્ચાન્યત્, નિમિત્તભેદાદ્
 ભેદોપચાર ઇતિ ભવાનેવ પ્રતિપત્રઃ । ન ચોપચારઃ પરમાર્થ
 ઇત્યલમસ્થાને યત્નેન ।

આહ- અભિઘાતાજિજ્ઞાસાયામતિપ્રસડ્ગઃ, સર્વેષાં સમ્ભવાત્ ।

यथासुरेर्दुःभत्रयाभिघाताज्जिज्ञासा भवतीत्येतद्विष्टे तेन
 सर्वेषामभिघातोऽस्तीति सर्वेषां जिज्ञासाप्रसङ्गः । अथ
 मतं दुःभाभिघाते कस्यचिज्जिज्ञासा भवति कस्यचिन्नेति ।
 न-वेवमिच्छामात्रम् । प्राक्प्रसङ्गाख्य । प्रागप्यासुरेर्जिज्ञासाया
 दुःभत्रयाभिघातो न यास्यात्यन्तिके डेतौ जिज्ञासा भवतु । तेन
 किं प्राप्तम् ? पश्चादस्य यतो भवतु तद्भक्तव्यम् । यथाऽन्यत्र
 ब्रह्मणोऽभ्यासनिमित्तादधर्मक्षयात् पूर्वधर्मानुग्रहाख्य
 विविदिषा, तथाऽन्येषां कुशलमूलाभ्यासपरिपाकात् । न यापद्विष्टमतो
 लघूक्तमेतत् । किञ्चान्यत्, तदपघाताभ्यानिर्मोक्षोऽकृत्स्नत्वात् ।
 मोक्षो हि कामरुपाऽध्यधातुत्रयाद्विध्यते । दैवमानुष्यतिर्यग्योनित्रयाद्वा ।
 अकदेशश्च संसारस्य दुःभत्रयम् । तस्मात् प्रयोजनमाध्ययुक्तम् । किञ्च
 निमित्तान्तरसद्भावाद्विद्यकामध्यानसुभानपेक्षस्यापि विविदिषा सम्भवति,
 न केवलं तापोद्विग्रस्यापि । तस्मान्निमित्तमाध्ययुक्तम् । किञ्चान्यत् । उभयथा
 यासम्भवात् । परिकल्प्यमाना भवन्पीयं जिज्ञासा पुरुषस्य वा स्याद्गुणानां वा ।
 किंयातः ? तत्र तावत्पुरुषस्य सम्भवति । कस्मात् ? नैर्गुण्याभ्युपगमात् ।
 छच्छाद्वेषप्रयत्नसुभङ्गुःअधर्माधर्मज्ञानसंस्काराणामात्मगुणत्वं
 न भवद्भिरभ्युपगम्यते । न गुणानाम्, आयेतन्यात् । न ल्ययेतना
 घटादयो छिताछितप्राप्तिपरिहारं जिज्ञासामाना दृश्यते । न य
 येतना भवतां गुणाः, सामान्यमयेतनं प्रसवधर्मि प्रधानमिति
 (kA0 11) वक्ष्यमाणवचनात् । किञ्चान्यत्, तत्त्वान्तरानुपपत्तेः । न य
 गुणपुरुषस्यतिरिक्तं वस्तुतस्तत्त्वान्तरमस्ति यस्य जिज्ञासा परिकल्प्यमाना
 परिकल्पयेत । तस्मादनुपपन्ना जिज्ञासा ।
 उच्यते । यदुक्तमभिघाताज्जिज्ञासायामतिप्रसङ्गः, सर्वेषां
 तत्सम्भवादिति अत्र ब्रूमः न, अभिघातत्वेनाप्रतिपत्तेः ।
 यथायविशिष्टोऽभिघातस्तथापि सर्वे नैनमभिघातत्वेन प्रतिपद्यन्ते ।
 तथाहि, सत्स्वाध्यात्मिकाद्विदुःभेष्वर्जनरक्षणक्षयसंगच्छिंसासु
 य प्रीत्यभिष्वङ्गादेषां न विषयेषूद्भेगापद्भेषौ । न
 य विषयपरित्यागो भवति । तस्मान्नाविशिष्टोऽभिघातः ।
 विशेषेऽभिघातबुद्धेर्निमित्ताभिधानमिति येत् ? अथापि
 स्याद्येयमसति विशेषे सर्वप्राणभृतामासुरेरेव भगवतो
 दुःभत्रयाभिघातबुद्धिर्भवति, न पुनरन्येषामित्यत्र निमित्तमभिधानीयम् ।
 न ल्यन्तरेण निमित्तमसौ विशेषोऽवस्थापयितुं शक्यत इति ।

એતચ્ચાયુક્તમ્ । કસ્માત્ ? પ્રશ્નાસમ્બન્ધાત્ । કુતો જિજ્ઞાસા ભવતીત્યેવ
 ચોદકેન પૂર્વમકારિ પ્રશ્નસ્તસ્યાશ્ચ સાક્ષાત્ કારણમભિઘાતઃ
 કારણાન્તરાણામનભિધાનાદિત્યસ્યૈવ નિર્દેશઃ કૃતઃ । યત્તુ ખલ્વિદાનીં
 કારણકારણમપિ પૃચ્છ્યતે તદનવસ્થાપ્રસંગભયાન્નોચ્યતે । અથ
 નિર્બન્ધઃ ક્ષિયતે તેન પૂરવધર્માનુગ્રહસ્ય કુશલમૂલાભ્યાસપરિપાકસ્ય
 કારણકારણત્વમસ્માભિર્ન પ્રતિષિધ્યત ઇતિ તદેવ કિં ન
 ગૃહ્યતે ? એતેન પ્રાક્રપ્રસંગઃ પ્રત્યુક્તઃ । યત્તૂક્તં તદભિઘાતે
 ચાનિર્મોક્ષોઽકૃત્સ્નત્વાદિત્યેતદપ્યયુક્તમ્ । કસ્માત્ ? શાસ્ત્રાર્થાનવબોધાત્ ।
 અષ્ટવિકલ્પો દૈવસ્તૈર્યગ્યોનિશ્ચ પચ્ચધા ભવતિ, માનુષ્યશ્ચૈકવિધ
 (kA0 53) ઇત્યેતાવાનસ્માકં સંસારઃ । ન તુ તદ્યતિરિક્તાઃ કામરૂપારૂપ્યધાતવઃ
 ક્વચિદપિ સિદ્ધાઃ । યતુર્દશવિધે ચ સંસારે યા સુખમાત્રા સા
 દુઃખભૂયસ્ત્વાત્તચ્છબ્દવાચ્યા ભવતીતિ । તથા ચોક્તમ્-
 અત્ર જન્મજરામરણકૃતં દુઃખં પ્રાપ્નોતિ ચેતનઃ પુરુષઃ ।
 લિડ્ગસ્યાવિનિવૃત્તેસ્તસ્માદુઃખં સમાસેન ॥

(kA0 55)

દૃશ્યતે ચ લોકે ભૂયસા ગ્રહણમ્ । તદ્યથાઽઽમ્રવનમિતિ ।
 તસ્માત્ કૃત્સ્નવિકલ્પપ્રતિષેધોઽયમ્ । યત્પુનરેતદુક્તં
 દિવ્યકામધ્યાનસુખાનપેક્ષસ્યાપિ વિવિદિષાસમ્ભવાન્નિમિત્તમયુક્તમિતિ
 તદપ્યનુપપન્નમ્ । કસ્માત્ ? ઉત્તરત્ર પ્રતિષેધાત્ ।
 ઇષ્ટમેવૈત્સાડ્ગૃહીતમ્ । તથા ચોત્તરસૂત્રેણ પ્રતિષેત્સ્યત્યાચાર્યઃ
 " દૃષ્ટવદાનુશ્રવિકઃ સ હ્યવિશુદ્ધિક્ષયાતિશાયયુક્તઃ (kA0 2) ।
 તસ્માદિવ્યસુખાનપેક્ષસ્યાપિ યુક્તા વિવિદિષા । ધ્યાનસુખમપિ
 ક્ષયાતિશયૌ નાતિવર્તતે । તદપ્યત્રૈવ સડ્ગૃહીતમ્ ।
 તસ્માત્પ્રતિષેધ્ય એવાયં પક્ષ ઇતિ ન કિઞ્ચિદભિધીયતે ।
 યદપ્યુક્તમુભયથાઽસમ્ભવાજ્જિજ્ઞાસાઽનુપપત્તિરિતિ અસ્તુ
 ગુણાનાં જિજ્ઞાસા । યત્તૂક્તમાચેતન્યાદસમ્ભવ ઇતિ સત્યાચેતન્યે
 બુદ્ધેરિચ્છાદિસદ્ભાવમુત્તરત્ર પ્રતિપાદયિષ્યામઃ । તસ્માદુપપન્ના
 જિજ્ઞાસા ।

આહ- તચ્છબ્દાનર્થક્યં પ્રતિપદસમ્બન્ધાત્ । ચોડયમાચાર્યેણ તચ્છબ્દઃ
 સૂત્રે પઠિતોઽસ્ય ખલુ પ્રતિપદમસમ્બન્ધાત્ સ્વલ્વામપ્યર્થવત્તાં
 નોપલભામહે । તસ્માનૈનમપુષ્કલાર્થમધ્યેષ્યામહ ઇતિ ।

उच्यते- कथं हि नाम प्रयोक्तृपारतन्त्र्याच्छब्दस्य शब्दान्तरेण
सम्बन्धो न स्यादिति ?

आड, न भ्रूमोऽविद्यमानसम्बन्धोऽसम्बन्धः किन्तुर्ह्ययुक्तसम्बन्धो

यः स भल्वसम्बन्धः । तद्यथा अनायारो माणवक इति द्रव्येण

क्रियाशक्तित्वान्न शक्यं किञ्चिदनायारवता क्षणमध्यवस्थातुम् ।

अयुक्तं त्वारन्ननायार इत्युच्यते । तथा यास्य तच्छब्दस्य प्रतिपदं

सम्बन्धो न युक्तस्तस्मादनर्थकस्तच्छब्दः ।

आनन्तर्याङ्गिज्ञासाशब्दस्येति चेत्, स्यान्मतम् । अनन्तरस्य विधिर्वा भवति

प्रतिषेधो वेत्यनया युक्त्या जिज्ञासाशब्दस्य तच्छब्देनाभिसम्बन्धः

शक्य इति । तस्य नैवम् । कस्मात् ? तदपघाते प्रयोजनासद्भावात् ।

न हि जिज्ञासाऽपघाते किञ्चित् प्रयोजनमस्तीति सत्यपि सम्बन्धे न

तच्छब्देनार्थः ।

अभिधातस्येति चेत् ? अथापि स्याद्यदि जिज्ञासापघातेन किञ्चित्प्रयोजनमस्तीति ।

अतस्तत्सम्बन्धो नेष्यते । तेन तर्ह्यभिधातशब्देनास्याभिसम्बन्धः

करिष्यते । तथा यापि तच्छब्दोर्थवान् भविष्यतीति । अेतदनुपपन्नम् ।

कस्मात् ? निमित्तावस्थाने पुनः पुनरुत्पत्तेः । नैमित्तिकोऽयमभिधातस्तस्य

निमित्तवत्त्वादात्यन्तिकोऽपघातो न स्यात् । एतरथा ज्वरनिमित्तको दाड एव

शीतद्रव्यसंस्पर्शात्प्रशान्तोऽपि निमित्तावस्थानात्पुनः पुनः प्रवर्तते

इत्यङ्गलत्वमस्य व्यायामस्य ।

त्रयशब्दस्येति चेत् न, पारतन्त्र्यात् । आश्रयपरतन्त्रा हि संप्र्या,

तस्या नान्तरेणाश्रयेणोपघातमपघातः शक्यः कर्तुम् । आनर्थक्यञ्च

समानमिति सुतरां तच्छब्देन नार्थः ।

दुःखशब्दस्येति चेत्सामान्यम् - यद्येतेषाम्यदानामभिसम्बन्धे

यथोक्तदोषोपपत्तिः, दुःखशब्दं तर्हि तत्-शब्देनाभिसंबन्तस्यामः ।

तस्मिन्नेष निषेधो विशतीति । तस्य नैवम् । कस्मात् ? अनेकपदव्यवधानात् ।

कथमनन्तरवृत्तिना सर्वनाम्नाऽनेकपदव्यवहितस्य

दुःखशब्दस्याभिसम्बन्धः शक्येत् प्रतिपादयितुम् ? तस्मान्न किञ्चिदेतत् ।

किञ्चान्यत् । उपसर्जनत्वात् । अयं भल्वपि दुःखशब्दः समास

उपसर्जनीभूतः । न यैकस्मिन्काले शब्दस्य प्रधानत्वमुपसर्जनत्वं

य युक्तिः सम्भवति । प्रधानस्य य पदान्तरेणाभिसम्बन्धः ।

तस्माद्विवादास्पदमेवैतत्सूत्रम् । किञ्चान्यत् । नित्यानामपघातानुपपत्तेः ।

एड नित्यानामपघातः कर्तुं न शक्यते । तद्यथा पुरुषाणाम् ।

अनित्यानाञ्चापघातो दृष्टः । तद्यथा, ज्वरादीनाम् । नित्यञ्च
 द्रुभम् । तस्मात्तदपघातेऽप्युत्थानानर्थक्यम् । वृत्त्यपघाते
 तदपघात इति चेत्, स्यात्पुनरेषा बुद्धिः । सत्यं नित्यानामपघातो
 न युक्तिः सम्भवति । न तु वयं गुणलक्षणस्य द्रुभस्यापघातं
 भ्रूमः, किन्तु वृत्तिरस्याभिभूयत इति । तस्य नैवम् । कस्मात्
 ? उक्तोत्तरत्वात् । उक्तमत्रोत्तरं निमित्तावस्थाने पुनः पुनरुत्पत्तेरिति ।
 तस्माद्यमप्यमार्गः । किञ्चान्यत् । अविशेषात्कल्पयित्वाऽपि वृत्त्यपघातं
 वृत्तिवृत्तिमतोरनन्यत्वाद् वृत्त्यपघाते वृत्तिमदपघातः प्राप्त इति
 नास्ति कश्चिद्विशेषः । तस्मात् कृशोऽयं परिहार इति नार्थस्तच्छब्देन
 ।

उच्यते- यदुक्तं तच्छब्दानर्थक्यम्,
 प्रतिपदमसम्बन्धादित्यस्तु द्रुभशब्देनाभिसम्बन्धः । तत्सम्बन्धे
 यथोक्तदोषोपपत्तिरिति चेत् स्थान्मतम् । यदि तर्हि तच्छब्दस्य
 द्रुभशब्देनैवाभिसम्बन्धोऽप्युपगम्यते तेन येऽस्माभिः पूर्वमभिहितौ
 दोषास्ते प्रसज्यन्ते । तस्मात् प्रतिषिद्धस्य पक्षस्य परिग्रहे
 साहसमात्रमिति । अेतस्य नैवं, कस्मात् ? प्रतिविधानात् । सत्यमसति
 प्रतिविधाने साहसमात्रं स्यात् । प्रतिविधीयते तु, तस्माददोषोऽयमिति ।
 किन्तदिति चेत् स्थान्मतम् । उच्यतान्तर्हि किन्तत् प्रतिविधानं
 यस्यावष्टम्बेनानेकदोषव्याहृतोऽप्ययं पक्ष आश्रीयते । न
 ङ्यनुक्तमस्माभिराकारमात्रेण शक्यं प्रतिपत्तुमिति ।
 उच्यते- बाढम् । यत्तावदुक्तमनेकपदव्यवधानान्न द्रुभशब्दस्य
 तच्छब्देनाभिसम्बन्ध इत्यत्र भ्रूमः न, अनन्युपगमात् । यो
 ङ्यनन्तरकृतं शब्दस्य शब्दान्तरेण सह सम्बन्धमायष्टे
 तन्प्रत्ययमुपालम्भः स्यात् । वयन्त्वर्थकृतं सम्बन्धमायक्ष्महे ।
 तथा योक्तम्-

यस्य येनाभिसम्बन्धो दूरस्थस्यापि तस्य सः ।
 अर्थतस्त्वसमानामानन्तर्धेऽप्यसम्भवः ॥

किञ्चान्यत्- शास्त्रे दर्शनात् । शास्त्रे य व्यवहितानामपि
 सर्वनाम्नामभिसम्बन्धो दृश्यते यस्य गुणस्य हि भावादद्रव्ये
 शब्दनिवेशस्तदभिधाने त्वतलावित्यत्रार्थकृतश्च
 सम्बन्धः शब्दानामभ्युपगतः । ज्याप्रातिपदिकात्, अङ्गुष्ठु

अङ्गुवचनम्, सुपो धातुप्रातिपदिकयोः, अलुगुत्तरपदे षत्येवमादीनां
 सम्बन्धाभ्युपगमः । तथा अनङ्गाडमुदकारिणि भगिनि वडसि या त्वं
 शिरसि कुम्भमवाचीनमभिधावन्तमद्राक्षीरिति वार्तिके दृष्टान्तः । न
 ष्यत्र सत्यानन्तर्ये शिरसाऽनङ्गो वडनं कुम्भस्य वा सरणमुपपद्यते ।
 यथा यात्र व्यवहितानामभिसम्बन्धस्तथेडापि द्रष्टव्यः ।
 यत्पुनरेतद्दुक्तमुपसर्जनत्वात्पदान्तरेणानभिसम्बन्ध इति ऐतदनुपपन्नम् ।
 कस्मात् ? समासादपोद्धारे बुद्ध्या व्यवस्थितस्य स्वातन्त्र्योपपत्तेः ।
 सत्यमुपसर्जनस्य पदान्तरेणानभिसम्बन्धो नोपपद्यते । न तु वयं
 समासवृत्तेरेव तच्छब्देनाभिसम्बन्ध इति प्रतिपद्यामहे, किन्तु
 समासादपोद्धृतस्य बुद्धिव्यवस्थितस्योपपन्नितस्वातन्त्र्यस्य शब्दान्तरेण
 सम्बन्धमिच्छाम इति । अथैतदनिष्टम् योगप्रमाणे य तदभावे दर्शनं
 स्यात् अथ शब्दानुशासनं, केषां शब्दानाम् इति चैवमादीनाम्प्रयोगाणां
 विरोधः प्राप्नोति । अनिष्टञ्चैतत् । यत्पुनरेतद्दुक्तम्-
 नित्यानामपघातानुपपत्तेर्वृत्त्यपघाते य तदपघातप्रसङ्गादिति,
 ऐतदध्यनुपपन्नम् । कस्मात् ? गुणशक्तेः प्रयोजनोपरमे सत्यात्मकत्वेन
 व्यवस्थानाभ्युपगमात् । नैतदभ्युपगम्यते गुणस्योच्छित्तिर्भवति,
 वृत्तिर्वाऽस्याभिभवति । किन्तु पुरुषार्थनिबन्धना चरितार्थ
 शक्तिरस्य पुरुषार्थप्रवृत्तौ प्रयोजनासद्भावादात्मकत्वेन व्यवतिष्ठत
 ष्येतद्विषयितम् । तस्माद्युक्तमेतत्तदपघातके ष्येति जिज्ञासा प्रवर्तत
 इति ।

॥ दृष्टे साऽपार्था येत् ॥

स्यादेतत् प्रत्यक्षो दुःकप्रतीकारहेतुरस्ति । तस्य समतिक्रमे किं प्रयोजनम्
 ? तद्यथा शारीरस्य तावदयमपगमहेतुरनेकद्रव्यरसायनोपभोगः ।
 मानसस्यापि मनोज्ञस्त्रीपानविलेपनभोजनवस्त्रालङ्कारादिविषयसम्प्राप्तिः ।
 आधिभौतिकस्य नीतिशास्त्राभ्यासः, शास्त्रास्त्रकुशलता,
 विषमस्थानानध्यासनं च । आधिदैविकस्यापि यथाकालं
 विविधनिवसनास्तरणगर्भगुणप्रासादजालान्तरयन्धनव्यजनमण्डिरादिसेवा
 विविधौषधमंगलस्तुतिमन्त्रप्रयोगानुष्ठानमिति दृष्टे ष्येति सा
 जिज्ञासाऽपार्थेति येत् -

॥ नैकान्तात्यततोऽभावात् ॥ १ ॥

એતચ્ચ નૈવમ્ । કસ્માત્ ? એકાન્તાત્યન્તતોડભાવાત્ । એકાન્તો નામ
નિયમેન ભાવઃ । અત્યન્તં ભૂતસ્થાવિનાશઃ । એકાન્તશ્ચ અત્યન્તં
ચ તે એકાન્તાત્યન્તે તયોરભાવ એકાન્તાત્યન્તતોડભાવઃ તસ્માત્ ।
ષષ્ઠીસ્થાને પચ્ચમી । ષષ્ઠયા એવ વા તસિઃ ષષ્ઠયા વ્યાશ્રય
ઇતિ યોગવિભાગાત્ । અસમાસકરણં વૃત્તપૂરણાર્થમ્, માનસસ્ય ચ
દુઃખસ્ય પ્રતીકારે દોષાન્તરોપસંગ્રહાર્થમ્ । તથા હિ, સ્ત્રાદીનાં
સત્યેતસ્મિન્ દોષદ્વયેડશક્યમજ્જનં કર્તુમસ્વાભાવિકત્વાત્ । સત્યજને
રક્ષણમશક્યં, સાધારણત્વાત્ । સતિ ચ રક્ષણો ક્ષયઃ, કૃતકત્વાત્ ।
સડ્ગાઘ્યાનુપશમો ભૂતોપઘાતમન્તરેણ ચાસમ્ભવ ઇત્યેતે દોષાઃ ।
આહ, કથમેતદવગમ્યતે યદ્દૃષ્ટસ્ય હેતોરનૈકાન્તિકત્વમનાત્યન્તિકત્વં
ચેતિ ?

ઉચ્યતે- પ્રત્યક્ષ એવૈતદ્દુપલભ્યતે । યદાયુર્વેદવિહિતસ્ય
ક્રિયાક્રમસ્થાભિયુક્તમાત્મવન્તં ભેષજભિષકપરિચારકસમ્પન્નં
પ્રત્યાનર્થકયમ્ । આહ ચ -

સર્વેષાં વ્યાધિરૂપાણાં નિદાનં ત્રિવિધં સ્મૃતમ્ ।
આહારશ્ચ વિહારશ્ચ કર્મ પૂર્વકૃતં તથા ॥

તત્રાહારવિહારોત્થાન્ રોગાન્ દ્રવ્યમપોહતિ ।
યસ્તુ કર્મકૃતો વ્યાધિર્મરણાત્સ નિવર્તતે ॥

પુનરપ્યાહ-

સોપદ્રવઃ સર્વરૂપો બલમાંસેન્દ્રિયાપહઃ ।
સારિષ્ઠશ્ચૈવ યો વ્યાધિસ્તં ભિષક્ પરિવર્જયેત્ ॥

ઇત્યેવમનૈકાન્તિકત્વમ્ । અનાત્યન્તિકત્વં તુ નિવૃત્તાનામપિ
વ્યાધીનામ્મુનરુત્પત્તિદર્શનાત્ । મહતા ખલ્વપિ પ્રયત્નેન નિવર્તિતા
વ્યાધયઃ પુનરુત્પદ્યન્તે । તથા ચોક્તમ્ -

પુનર્જર્વરે સમુત્પન્ને ક્રિયા પૂર્વજ્વરાનુગા । ઇતિ

તસ્માદ્યથૈવાસ્થાયુર્વેદાદેઃ પ્રતીકારહેતુત્વં

પ્રત્યક્ષસિદ્ધમેવમેકાન્તાત્યન્તતોડભાવોડપિ । તથા માનસસ્ય ચ ।
યથા ચ શારીરદુઃખપ્રતીકારહેતવોડનૈકાન્તિકાઃ તથા સ્ત્રાદયોડપિ ।

કસ્માત્ ? તત્સન્નિધાને વિષયાન્તરાભિલાષદર્શનાત્ । યદિ હિ
સ્ત્રાદયો વિષયાઃ સર્વદા દુઃખપ્રતીકારસમર્થા ભવેયુઃ, કિમતિ તેષુ
સન્નિહિતેષુ વિષયિણો વિષયાન્તરજિઘૃક્ષા સ્યાત્ ? એવમનૈકાન્તિકત્વમ્ ।

अनात्यन्तिकत्वमपि । निवृत्तेच्छानामपि भूयः प्रार्थनासम्भवात् ।
यदि हि विषयोपभोगोऽत्यन्तमेव मानसं दुःखमपलभ्यात् किं प्राप्तं
येन भूयस्तं प्रति विषयिणोऽभिलाषः स्यात् ? किं कारणम् ? यस्मान्न
व्यविधमाने तमसि देवदत्तस्य प्रदीपं प्रत्यपेक्षा भवति । दृश्यते
य निवृत्तेच्छानामपि विषयोपभोगाद्विषयिणां भूयो विषयाभिलाषः ।
तेन मन्यामहे नायं दृष्टो हेतुर्दुःखमलपन्ति । किन्तर्हि सुतरां
वृद्धिं करोति । आह य -

न जातु कामः कामानामुपभोगेन शाम्यति ।
लविषा कृष्णवर्त्मव भूय अवाभिवर्धते ॥

अपर आह-

संवेधत्वाद् गुरुत्वाच्च निन्दितत्वाच्च साधुभिः ।
सर्वत्रासन्निधानाच्च न दृष्टो हेतुरिष्यते ॥

संवेधत्वात् । भोगसाधनविकलानामर्थिनां मध्ये
विषयिणोपयुज्यमानास्तैस्संवेधन्ते । तेषामप्रदायोपयुज्यमानं
नैर्घृण्यमाविष्कुर्यात् । विषयिणा प्रदीयमानो वाऽर्थित्यः
परिमितत्वादेवच्छिद्येतेत्यनुपायोऽयं दुःखापघाते बुद्धिमताम् । किं य
गुरुत्वात् । भोगानां विविधनिवसनस्त्रीपानभोजनविलेपनालंकारादीनां
समग्र्ये सुभमुत्पद्यते । नान्यतरवैकल्ये । सामग्र्यं येषां
स्वाभाविकत्वाद् अनुपपन्नम् । आह य -
नाभिजातिं न विज्ञानं न य शौर्यमपेक्षते ।
लक्ष्मी संस्कारयोगाच्च स्वयिदेवावतिष्ठते ॥

इत्येवमनेकार्थाश्रयत्वाद् गुरुर्विषयोपभोगः । किं य निन्दितत्वाच्च
साधुभिः । निन्दितः भल्वपि साधुभिर्विषयोपभोगः । यस्मादाह-
आयासाश्च विघातश्च विप्रलम्भभयानि य ।
यस्यान्यदशिवं लोके तत्कामेभ्यः प्रवर्तते ॥

पुनरप्याह-

अयं सक्षेत्रियो व्याधिरयमात्यन्तिको ज्वरः ।
इदमास्पृष्टमीतीनामेष योनिः सपाप्मनाम् ॥

अगाधमेतत्पातालमेष पङ्क्तौ दुरन्तरः ।
क्लेशव्याधिभयाकीर्णमितच्छ्वलं भयावडम् ॥

विविधायासशोकानामेतदायतनं मलत् ।

दैन्यम्रमविषादानामेतत्क्षेत्रमपावृतम् ॥

यस्माद्विषयसम्भोगाद्विडगः पञ्जराविव ।

गतो वनेषु रमते स सुभानि समश्रुते ॥

तस्मात् साधुभिरपाकृतत्वाद्दसाधुर्विषयोपभोगः । किं य
सर्वत्रासन्निधानात् । न हि सुप्रतिनिविष्टस्यापि कामिनः सर्वत्र
विषयसन्निधानेन भवितव्यम् । नो भवत्वपि अेकस्मिन् देशेऽवस्थानं
सम्भवति, विषयाभावप्रसङ्गात् । तस्माद्भवश्यं वियोगेन भवितव्यम् ।
वियोगे य सति ध्रुवोऽनिष्टानुबन्ध इति कोऽर्थो विषयपरिग्रहेण ? तत्र
यदुक्तं दृष्टस्य डेतोः सद्भावाद्दपार्थका जिज्ञासेति अेतदयुक्तम् ॥ १ ॥

कारिका २

आल- यथैकान्तात्यन्ततोऽभावाद्दृष्टे डेतावपरितोषस्तेन तर्ह्यस्त्ययमन्यो
डेतुरुभयदोषवर्जितः स कस्मान्न परिगृह्यते ? कोऽसाविति येत्
उच्यते, शास्त्रोक्तः कर्मविधिः । स ड्यैकान्तिकः । कथम् ? अेवं
ड्याड - पशुबन्धेन सर्वाल्लोकान् जयति । न तूक्तं कदाचिज्जयति,
कदाचिन्नेति । इलस्य प्रत्यक्षानुपलब्धेरनैकान्तिकत्वमिति येत्,
स्यान्मतम् प्रत्यक्षत अेवेदं विडितस्य कर्मणः इलं नोपलभ्यते ।
तथा डि पुत्रकाम इष्टिं निरुप्य दृडितरमपि न प्राप्नोति । अर्थकामश्च
कर्म कृत्वा माषकमपि न लभते । तस्मान्नायमनैकान्तिक इति । अेतश्च
नैवम् । कस्मात् ? साधनवैकल्यात्तदनुपपत्तेः । अनेकसाधनसाधो डि
कर्मविधिः । यत्र इलं नोपलभ्यते तत्र साधनवैकल्यमनुमातव्यम् ।
कस्मात् ? न ड्येतद्विष्टे, सति कारणे कार्यं न भवति । किं यान्यत्,
संसारभावावप्रसङ्गात् । यद्वि भवत्वपि कर्मणः इलत्वत्त्वं नेष्यते
तेन तन्निमित्तस्य संसासरस्याभावावप्रसङ्गः । अनिष्टे यैतत् ।
तस्मात्सिद्धमस्यैकान्तिकत्वम् ।

आत्यन्तिकत्वमपि सिद्धमेव । यस्मादाड अपाम सोमममृता अब्रूमेति । अत्र
सोमपानाद्दमृतत्वावाप्तिः श्रूयते । तस्मात्तदेवानुष्ठातव्यम् । डिमन्येन
डेतुना परिकल्पितेनेति जिज्ञासाऽपार्थैवेति ।

उच्यते

॥ दृष्टवदानुश्रविकः ॥

अनुश्रूयते ऽत्यनुश्रवः । अनुश्रवे भव आनुश्रविकः । दृष्टेन तुल्यं
वर्तते दृष्टवत् । किमसावनभिप्रेत ऽति वाक्यशेषः ।

आलु कः पुनरयमनुश्रवः ?

उच्यते- मन्त्रब्राह्मणं यावद्वा पुरातनमनुश्रूयमाणं

प्रामाण्येनाभ्युपगम्यते तत्रभवद्भिः । यथाश्रुतिनिबन्धनाः स्मृतयः ।

अङ्गानि वेदास्तर्का वा । यथालु

वेदवेदाङ्गतर्केषु वेदसंज्ञा निरुच्यते । ऽति ।

आलु, किं पूर्वस्मादेव डेतोरयमानुश्रविको डेतुरनभिप्रेत ऽति ?

नेत्युच्यते । किन्तर्हि

॥ स ऽयविशुद्धिक्षयातिशययुक्तः ॥

ऽति । स ऽत्यानुश्रविकस्य डेतोः प्रतिनिर्देशः । डिशब्दो यस्मादर्थे ।

अविशुद्धिश्च क्षयश्चातिशयश्च तैर्युक्तः । अतदुक्तं भवति ।

यस्मादयमानुश्रविको डेतुरविशुद्धोऽनित्यस्तारतम्यवांश्चातो दृष्ट

ऽवानभिप्रेतः ।

तत्राविशुद्धियुक्तस्तावत् डिंसाविधानात् । यदालु ब्राह्मणे-

ब्राह्मणमात्रमेतेत्यादि । तथा-

षट्शतानि नियुज्यन्ते पशूनां मध्यमेऽलनि ।

अश्वमेधस्य वयनादूनानि पशुभिस्त्रिभिः ॥

ऽति डिंसा याविशुद्धिः । प्राणिनामिष्टशरीरव्यापादनात् ।

आलु, तदनुपपत्तिः । शास्त्रयोदितत्वात् । यदि शास्त्रेण योदितेयं डिंसा

न स्यात् मुक्तसंशयमविशुद्धित्वमस्याः प्रतिपधामडे, शास्त्रयोदितता तु ।

तस्मान्नेयमविशुद्धिः ।

तत्रामाण्यनभ्युपगमादविशुद्धिरिति चेत् स्यान्मतम्,

वेदप्रामाण्यमभ्युपगच्छतामसंशयमेतदेवं स्यात् । डेतुवाङ्कुशलास्तु

वयम् । तस्मादधीयतां यदि कश्चिदस्त्वुभयपक्षप्रसिद्धो डेतुः यतो

निससंशयः प्रत्ययः स्यादिति । अेतव्यायुक्तम् । कस्मात् ? अभ्युपगमविरोधात् ।

दृष्टमनुमानमाप्तवयनं चेति प्रामाण्यत्रयमभ्युपगतं भवद्भिः ।

ऽदानीं वेदस्याप्तवयनत्वे सत्याप्रामाण्यं भ्रुवतः स्वमतव्याघातः ।

તસ્માદ્યુક્તમેતત્ ।

વેદસ્થામવચનત્વાનુપપત્તેરદોષ ઇતિ ચેત્સ્થાન્મતમ્ । આમવચનત્વં
પ્રાક્રસાધ્યાસ્ય વેદસ્ય પશ્ચાત્ અયમુપાલમ્ભો યુક્તમભિધાતું સ્યાત્ ।
તત્ત્વસિદ્ધમ્ । તસ્માદનુપાલમ્ભોડયમિતિ । એતદાધ્યુક્તમ્ । કસ્માત્
? પુરુષબુદ્ધિપૂર્વકત્વે સતિ રાગાદિયોગાચ્છબ્દો વિચારાર્હઃ સ્યાત્
કિમામવચનં ન વેતિ । અપુરુષબુદ્ધિપૂર્વકસ્ત્વાભ્યાયઃ સ્વતન્ત્રઃ
પુરુષનિશ્ચયસાર્થ પ્રવર્તતે । તસ્માન્નૈવંવિધમનિષ્ઠે
વિચારમર્હતિ । કિં ચાન્યત્ અવિશુદ્ધિત્વાનુપપત્તિપ્રસંગાત્ । યદિ
ચૈતસ્મિન્નર્યે ભવાનપિ પર્યનુપયુજ્યેત - કથમિદં નિશ્ચીયતે યદ્દુત
પ્રાણિનામિષ્ટશરીરવ્યાપાદનાદવિશુદ્ધિહિંસેતિ ? અવશ્યમભિધાનીયં
શાસ્ત્રત ઇતિ । તદેવ ચ શાસ્ત્રં કૃતૌ હિંસામાહ । તસ્માત્ કોડત્ર હેતુઃ
અન્યત્ર પ્રમાણમિહૈવૈતદપ્રમાણં ભવિતુમર્હતિ હિંસાતો ધર્મ ઇતિ ?
અનુગ્રહોપઘાતલક્ષણત્વાદહિંસાહિંસયોઃ પ્રત્યક્ષસિદ્ધિરિતિ ચેત્ -
અથાપિ સ્યાત્ અહિંસાતશ્ચાનુગ્રહો ભવતીષ્ટશરીરવ્યાપાદનલક્ષણઃ,
હિંસાતશ્ચોપઘાતો ભવતિ અભિપ્રેતશરીરવ્યાપાદનલક્ષણઃ । કિયાનુગ્રહં
ચ ફલમનુમાતું યુક્તમિતિ પ્રત્યક્ષસિદ્ધમનયોરિષ્ટાનિષ્ટફલહેતુત્વમ્ ।
તસ્માત્ કોડત્ર શાસ્ત્રવ્યાપાર ઇતિ ? એતથ્યાનુપપન્નમ્ । કસ્માત્
? અનિષ્ટપ્રસંગાત્ । એવં હિ પરિકલ્પ્યમાને ગુરુભાર્યાગમનેડપિ
સત્વાન્તરાનુગ્રહસામર્થાદિષ્ટફલસમ્બન્ધઃ સ્યાત્ । માણવકં ચોપનીય
પ્રતાદેશશૈયબ્રહ્મચર્યસ્વાધ્યાયાભ્યાસભૈક્ષાગ્નિપરિચરણગુરુશુશ્રૂષાદિષુ
પ્રવર્તયતોડનિષ્ટફલસમ્બન્ધઃ સ્યાત્ । તસ્માલ્લોકશાસ્ત્રવિરુદ્ધોડસત્કર્ત્કો
નેષ્ટ ઇતિ ।

ઉભયાભિધાનાચ્છાસ્ત્રવિરોધપ્રસંગ ઇતિ ચેત્ સ્થાન્મતમ્
તદેવ શાસ્ત્રમહિંસામાહ, તદેવ હિંસામ્ । એવં સતિ
પરસ્પરવિરુદ્ધયોરર્થયોશ્ચોદિતત્વાદુભયાનુગ્રહાસમ્ભવે
શાસ્ત્રવિરોધપ્રસંગ ઇતિ । તચ્ચ નૈવમ્ । કસ્માત્
? ઉત્સર્ગોપવાદયોર્વિષયભેદાત્ । સામાન્યે હિ શાસ્ત્રમહિંસામુત્સૃજ્ય
વિશેષે ક્તુલક્ષણેડપવાદં શાસ્ત્રિતે । સામાન્યવિહિતં ચ વિશેષવિહિતેન
બાધ્યતે । તદથા - દધિ બ્રાહ્મણોભો દીયતાં તકં કૌણ્ડિન્યાયેતિ ।
તસ્માદુત્સર્ગોપવાદયોર્વિષયભેદાન્નાસ્તિ શાસ્ત્રવિરોધ ઇતિ । કિં ચાન્યત્ ।
કન્યાગમનવત્ પુનર્વિધાને દોષાભાવાત્ । યથા ખલ્વપિ શાસ્ત્રે પ્રતિષિદ્ધં
કન્યાગમનમિતિ નેદાનીમભિરૂપઃ પ્રતિગૃહ્ય, તામભિગમ્યાધર્મભાગભવતિ ।

गृहस्थः सदृशीं भार्यां विन्देत्तानन्यपूर्विकाम् ।
 एति शास्त्रान्तरसद्भावात् । अवं शास्त्रे प्रतिषिद्धा लिंसा ।
 नेदानीं क्तौ लिंसायां प्रवर्तमानोऽनिष्टकलभाङ्
 स्यात् । पूर्वोक्तादेव शास्त्रान्तरसद्भावात् । तर यद्दुक्तं
 प्राणिनामिष्टशरीरव्यापादनादविशुद्धिर्लिंसेत्येतदयुक्तम् ।
 उच्यते - न, अभिप्रायानवबोधत् । चित्रमपि बह्वेतदभिधीयमानो
 नाभिप्रायं वेद भवान् । किं कारणम् ? यस्मान्न वयं वेदस्य
 प्रामाण्यं प्रत्याचक्ष्महे । नो भवत्वपि भ्रूमः शास्त्रयोदितयां
 लिंसायां प्रवर्तमानस्यानिष्टकलसम्बन्धो भवति । किन्तर्लिं
 सति स्वर्गप्राप्तिनिमित्तत्वे वेदविहितस्य कर्मणः समनुष्ठानं
 प्राणिजमुपघातमन्तरेण न सम्भवति एति उक्तकामैरभ्युपेक्ष्यते ।
 यस्मात् न ल्येतद्दुक्तं यदन्येषामुपघातेनात्मानुग्रहः कार्य एति । आह -
 न तत्परस्य सन्दध्यात्प्रतिकूलं यदात्मनः ।
 अेष सङ्क्षेपतो धर्मः कामादन्यः प्रवर्तते ॥

आह यद्यैतन्नाभ्युपगम्यते कथं पूर्वमुक्तं
 प्राणिनामिष्टशरीरव्यापादनादविशुद्धिर्लिंसेति ?
 उच्यते कार्ये कारणोपचारात् । योऽसौ लिंसानिमित्तकः कारुण्यान्
 मनसि नः परिताप उत्पद्यते सा भवत्वविशुद्धिरभिप्रेता । तस्यां
 कारणमुपययौक्तमविशुद्धिर्लिंसेति । यथा मुद्गैस्तृमाः गोभिः सुभिन्
 एति ।

आह कथमेतदवगम्यते लिंसाकार्यं
 परितापमात्रमविशुद्धिराचार्यस्याभिप्रेता, न पुनर्लिंसेवेति ?
 उच्यते, प्रकर्षप्रत्ययोपलब्धेः । वक्ष्यत्युपदिष्टात् तद्विपरीतः
 श्रेयानिति (kA0 2) । समानजातीयं य प्रतियोगिनमपेक्ष्य प्रकर्षप्रत्यय
 उत्पद्यते । यदि यानुश्रविकस्य प्रशस्यता नाभिप्रेता स्यात्
 प्रकर्षप्रत्ययानुपपत्तिप्रसङ्गः । तस्मान्नोत्सूत्रमेतत् ।
 आह, सन्न्यासानुपपत्तिः । अवियोगश्रवणात् । न हि
 कर्मणोऽत्यागसन्न्यासयोस्त्वमीशिषे । किन्तर्लिं शास्त्रं यदाह तदवश्यं
 कर्तव्यम् । तस्यामरणात् कर्मभिरवियोगं शास्ति । कस्मात् ? अवं ल्याह-
 " जराभर्यमेतत् सत्रं यदग्निदोत्रदार्शपीर्णमासौ, जरया ह अेतस्मात्
 सत्राद्धिमुच्यते, मृत्युना य । " पुनरप्याह कुर्वन्नेवेह कर्माणि

जिज्जुविषेच्छत् समाः ॥ तस्मादाभरणत् कर्मणामत्यागः । तस्मिन् सति
उत्पन्नतरकर्मणामानर्थक्यम् ।

उच्यते, न, साधनानामस्वभाविकत्वात् । पत्नीसंयोगादिभिरनेकेः
साधनैरयं कर्मविधिः प्रसाध्यते । तेषां यास्वाभाविकत्वात्
अशक्यमर्जनं प्रयोगतः पूर्वं कर्तुमिति प्रतिपादितम् । तस्मादनित्यानि
कर्माणि ।

उत्तुशास्त्रविप्रतिपत्तौ शास्त्रबलीयस्त्वमिति येत् स्यान्मतम् । यत्र
उत्तुशास्त्रयोर्विप्रतिपत्तिर्भवति तत्र विप्रलम्भभूयिष्ठत्वाद्नुमानस्य
बलीयः शास्त्रमित्यवश्यमभ्युपगन्तव्यमिति । तन्न्यानुपपन्नम् ।
कस्मात् ? शक्तितो विनियोगात् । शक्तिमपेक्ष्य शास्त्रमग्निहोत्रादीनि
कर्माणि विदधत्तेषामनित्यतां ज्ञापयति । कथम् ? अयं

ख्याड, योऽलं सन्नग्निहोत्रायाग्निहोत्रं न जुहोति तमेषा
देवताऽपराध्वास्मात्लोकादमुष्माभ्योभाष्याम् ॥ तस्मादनित्यानि
कर्माणि । किं चान्यत् । जराग्रहणसामर्थ्यात् । त्वदीय अथ ज्ञापके
जराग्रहणमस्ति । अतोऽनुमीयते शक्यपेक्षमनित्यं च कर्म । किं
चान्यत् शास्त्रदानेः । उभयं हि शास्त्रे निर्दिष्टम् । कर्माणि सन्न्यासश्च ।
यदि पुनः कर्माणि नित्यकर्तव्यतयेष्वन्ते तेन सन्न्यासशास्त्रं डीयते ।
तस्माद्विषयरागाविच्छरणमेतद् ।

आड, न, श्रुतिबलीयस्त्वात् । तुल्यबलयोर्हि शास्त्रयोरेकविषयसन्निपाते
द्वयोर्युगपदनुग्रहासम्भवे विकल्पपर्यायो भवतः । श्रुतिस्मृतिसन्निपाते
य श्रुतिर्बलीयसी, स्मृतिविहितश्च सन्न्यासः । तस्मान्नानयोर्विकल्पः ।
न भवपि पर्यायो न्यायः ।

उच्यते- तदितरत्र तुल्यम् । यथैव कर्माणां समनुष्ठानं शास्त्रे
शास्त्रं तथा सन्न्यासमपि । कथम् ? अयं ख्याड-
न कर्माणां न प्रजया धनेन त्यागेनैकैकानामुत्पन्नानशुः ।
परेण नाकं निहितं गुहायां विभ्राजते यद्यतयो विशन्ति ॥

तथा-

न कर्माणां मृत्युमृषयो निषेधुः प्रजावन्तो द्रविणमिच्छमाणाः ।
अथापरे ऋषयो मनीषिणः परं कर्मभ्योऽमृतत्वमानशुः ॥

ब्राह्मणं यात्र भवति- तद्य षट् विदुः, ये येमेऽरण्याः
श्रद्धातप षट्युपासते तेऽर्षिषमभिसम्भवन्ति । अर्षिषो ढरह

आपूर्यमाणपक्षमापूर्यमाणपक्षाद्यान्चदुदुतेति मासांस्तान्मासेभ्यः
 संवत्सरं संवत्सरादादित्यमादित्याख्यन्द्रमसं यन्द्रमसो विद्युत्
 तत्पुरुषोऽप्राणवः स अेतान् ब्रह्म गमयति । पुनरप्याह- अेतमेव विदित्वा
 मुनिर्भवति, अेतमेव प्रप्राञ्जिनो लोकमिच्छन्तः प्रप्राञ्जन्ति । अेतद्
 स्म वै पूर्वं विद्वांसः प्रजां नाकामयन्त, प्रजया किं करिष्यामो येषां
 नायमात्मा नायं लोक इति ते ह स्म पुत्रैषणायाश्च वित्तैषणायाश्च
 लोकैषणायाश्च व्युत्थायाथ भिक्षाथर्यं यरन्तीति । तस्मादेते
 त्यागसन्त्यासयोरुभयोर्विदुगम् ।
 आह - यद्यप्येवं शास्त्रं तथाऽपि समनुष्ठाने विधिरस्ति । विहितं
 यावश्यं कर्तव्यम् । सन्त्यासे त्वर्थवाद्यमात्रमित्यनयोरयं विशेषः ।
 तस्मिन् सति समनुष्ठानं जयायो न त्यागः ।
 उच्यते- कोऽयं विधिः, कोऽयमर्थवादः ?
 आह- विधिस्तदर्थत्वेनापूर्वोपदेशः । यो हि विध्यर्थेन लिङा लोटा
 कृचैर्वाऽपूर्वोपदेशः क्रियते स विधिः । यथा- अग्निहोत्रं जुहुयात्
 स्वर्गकामः । वायव्यं श्वेतमजमालभेत भूतिकाम इति । स्तुतिरर्थवादः ।
 तस्य तु विहितस्य प्ररोयनार्थं या स्तुतिः सोऽर्थवादः । तद्यथा-
 " वायुर्वै क्षेपिष्ठा देवता वायुमेव तेन भागधेयेनोपधावति, स अेवैनं
 भूतिं गमयति इति । अेवंविधां हि स्तुतिमुपश्रुत्य कृलार्थिने हि यजमानाय
 विधिः प्ररोयते । अेतस्मिन् हितकामः प्रवर्तते इति ।
 उच्यते- न, अत अेव सन्त्याससिद्धिः । अेवं येन्मन्यसे यमाग्नायः
 श्रेयांसमर्थं मन्यते, तं प्ररोयनाय स्तौति तथा सन्त्याससिद्धिः ।
 कस्मात् ? स्तुतत्वात् । अलुलार्थिनां सन्त्यासमाग्नायः स्तौति । स कस्मान्न
 प्ररोयते ? इतरथा ह्यनर्थक्यम् । यद्वि भत्वच्यर्थवादः स्तुवन्नपि न
 प्ररोयथेत् यद्गुक्तं प्ररोयनार्थोऽर्थवाद इति तद्भवद्भिर्डापितव्यं
 स्यात् । अनर्थको ह्येवं सत्यर्थवाद्यो न प्ररोयनार्थः । अर्थान्तरवचनं
 वा । यद्वि प्ररोयनार्थत्वमस्य नेष्यते तेन तदर्थान्तरं वक्तव्यम् ।
 मा भूदनर्थकत्वं वेदैकदेशस्येति । तस्मान्नानया विभीषिकया वयं
 शक्याः सन्मार्गाद्यपनेतुम् । किञ्चान्यत् । उभयथा विकल्पेऽनिष्टप्रसङ्गात् ।
 इडायामाग्नायो विधेयत्वेन वा सन्त्यासं स्तूयात् अविधेयत्वेन वा । किञ्चातः
 ? तद्यदि तावद्विधेयत्वेन स्तौति किमन्यद्वियार्थते ? सिद्धः सन्त्यासः ।
 अथ विधेयत्वेन, स्तुतावस्य प्रयोजनं कर्तव्यम् । यद्वि कर्तव्यतया

નેષ્ટં તદપુરુષબુદ્ધિપૂર્વકઃ સ્વતન્ત્રઃ પુરુષનિશ્ચેયસાર્થ
 પ્રવર્તમાન આમ્નાયઃ કિમિતિ પ્રરોચયેત ? તસ્માદેતામપિ કલ્પનાં
 કૃત્વા કૃશમેવૈતત્ । અથવોભથા વિકલ્પ ઇત્યસ્યાયમન્યોઽર્થઃ ।
 ઇહાયમામ્નાયો ભૂતાર્થેન વા સન્ન્યાસં પ્રરોચયેત્ । અભૂતાર્થેન વા ? કિં
 યાતઃ ? તદાદિ તાવદ્ભૂતાર્થેન પ્રરોચયતિ તથા સત્યમૃતત્વપ્રાપકસ્ય
 સન્ન્યાસસ્યાપરિગ્રહે વિષયારાગાદન્યો હેતુર્વક્તવ્યઃ । અથાભૂતાર્થેન, પુરુષો
 નિઃશ્રેયસાદ્ધીયતે । કસ્માત્ ? ન હ્યેતદ્યુક્તં યદશ્રેયસિ માર્ગે પ્રમાણભૂત
 આમ્નાયો માતૃમોદકન્યાયેનેહિતાર્થિનઃ પ્રાણિનઃ પ્રતારયેત્ । તસ્માદ્યુક્તમેતત્ ।
 કિઞ્ચાન્યત્ અનેકાન્તાત્ । નયાયમેકાન્તો યદ્દિહિતમેવ કર્તવ્યમ્ । તથા
 ચ શાબરાઃ પઠન્તિ ગ્રામગમનં ભવતઃ શોભનમિત્યત્રાન્તરેણ
 વિધિં સ્તુતિરેવ દેવદત્તં ગ્રામગમનાય પ્રરોચયતીતિ । કિઞ્ચાન્યત્,
 આશાહુપ્રસઙ્ગાત્ । યદિ ખલ્વપિ કિઞ્ચિત્ સત્યં કિઞ્ચિદનૃતં બ્રૂયાદ્દેદઃ
 તથા સતિ પૌરુષેયવાક્યવદ્દેવાક્યેઽપિ આશંકા પ્રસજ્યેત । તથા ચ
 સતિ યદ્યુક્તમેવ પ્રસંગઃ । અનિષ્ટં ચૈતત્ । કિં ચ વિધ્યનુમાનં વા
 તત્ એવમેકદેશભૂતત્વાત્ । અથવા વિધ્યેકદેશોઽર્થવાદ ઇત્યતિસૃષ્ટં
 ભવતા । તત્ર સન્ન્યાસેઽર્થવાદમુપલભ્ય વિધિરયસ્તીતિ અનુમાતવ્યમ્ ।
 અનુપલભ્માદદોષ ઇતિ ચેત્ સ્યાચ્ચૈવં યદ્યસૌ વિધિરુપલભ્યતે ।
 તસ્માદનુપલભ્માદયં દોષાન્નિવર્તિષ્યત ઇતિ । એતચ્ચાનુપપત્રમ્ । કસ્માત્
 ? અનેકભેદત્વાત્ । ઉપલબ્ધૌ યત્રઃ ક્ષિયતામ્ । અનેકભેદો હિ પ્રતિવેદમામ્નાયઃ ।
 તત્ર યદ્યુક્તં વિધિસદ્ભાવાત્ ક્ષિયાપ્રાધાન્યમિત્યેતદપ્યયુક્તમ્ ।
 ઇતિકર્તવ્યતાનુપદેશાત્ સન્ન્યાસાનુપપત્તિરિતિ ચેત્- અથાપિ સ્યાદદિ
 સન્ન્યાસમયામ્નાયો વિધેયં મન્યેત । તેન યથા ગાર્હસ્થ્યસ્યેતિકર્તવ્યતાં
 ભાર્યોદ્ગહનાદિકાં મન્ત્રવદ્યુપદિશતિ તથા સન્ન્યાસમપ્યુપદિશેત્ । ન
 તૂપદિષ્ટવાન્ । તસ્માન્નાસ્તિ સન્ન્યાસ ઇતિ । એતદપ્યયુક્તમ્ । કસ્માત્ ? અભાવાત્ ।
 ઇતિકર્તવ્યતાનાં હિ સર્વાસામભાવઃ સન્ન્યાસઃ । તત્ર કિં શાસ્ત્રમુપદેક્ષ્યતિ
 ? યાવતી ખલ્વિતિકર્તવ્યતા સન્ન્યાસાઙ્ગં તામુપદિશતિ શાસ્ત્રમ્ । કથમ્
 ? એવં હ્યાહ- તપઃશ્રદ્ધે ચે હ્યુપવસન્તિ અરણ્યે શાન્તા વિદ્વાંસો
 ભૈક્ષયર્થા ચરન્તઃ સૂર્યદ્વારેણ તે વિરજસઃ પ્રયાન્તિ યત્રામૃતઃ સ
 પુરુષોઽવ્યયાત્મા । તત્ર તપઃશ્રદ્ધે ચે હ્યપવસન્તીત્યેનં શ્રદ્ધયોપેતં
 યમનિયમલક્ષણં ધર્મમાહ । અરણ્ય ઇતિ ગૃહેભ્યો વિનિસ્સૃતિમ્ ।
 શાન્તા ઇતીન્દ્રિયાણામન્તઃકરણસ્ય ચ વિષયાભિલાષાદ્દિનિવર્તનમ્ ।
 વિદ્વાંસ ઇતિ પૂર્વરાત્રાપરરાત્રાદિષુ કાલેષ્વનિર્વિણ્ણસ્ય યોગિનો

ज्ञानाभ्यासम् । कैक्षयर्था चरन्त इति शरीरस्थितिनिमित्तं
परिमितमभ्यवहारनियोगम् । उत्तरार्धेन च कृत्वमायष्टे ।
तन्निबन्धनश्च विस्तरः सन्यासेतिकर्तव्यतायां मन्वादिभिरभिहितः ।
श्रुतिनिर्वयनाश्च स्मृतयो भवतां प्रमाणमिति पक्षः । तत्र
यदुक्तमिति कर्तव्यताऽनुपदेशान्नास्ति सन्न्यास इत्येदयुक्तम् । अत्रेव च नित्यानि
कर्माणि । यत्त्वनेनैतदुक्तमानुश्रविको उेतुरनैकान्तिक इति सत्यमेतत् ।
अवश्यं हि कर्माणिः कृत्वमभ्युपगन्तव्यम् । एतदथा हि तन्निमित्तस्य
संसारस्याभावादनष्टप्रसङ्गः । तस्मादनिष्टामेवैतदाचार्यस्य ।
आह, कथमेतदनुमातव्यमिति ?
उच्यते, क्षयग्रहणसामर्थ्यात् । यदि पूर्वसूत्रोक्तमिडानुवर्तते
क्षयग्रहणमनर्थकं स्यात् । कस्मात् ? अत्यन्ताभावपर्यायो हि क्षय इति
कृत्वा । अत्रेव सिद्धोऽविशुद्धियोगः ।
आह, क्षययोग एदानीं कथमनुमातव्य इति ?
उच्यते - क्षययोगोऽङ्गपरिमाणात् । क्षययोगः पुनरस्य
उेतोरङ्गपरिमाणाद्भेदितव्यः । यानि हि यज्ञेरङ्गानि पशुपुरोडाशादीनि
तानि परिमितानि । परिमितानां साधनानां तन्त्वादीनां परिमितं
कार्यं पटादि दृष्टम् । परिमितं क्षयधर्मि दृष्टम् ।
तद्भेदेव । डिञ्चान्यत् । संसारोपलभ्यात् । दृश्यते यायं
वाग्बुद्धिस्यभावादारविहारभेदभिन्नकर्मविहारवैयित्र्यनिमित्तः संसारः ।
यदि पुनः साक्षात् कृतं कर्माक्षयकृत्वं स्यात् स पुनरावृत्त्यभावात्
प्राणिनां नोपलभ्येत ।
शब्दसामर्थ्यान्नित्यत्वमिति येत् स्यादेतत् । शब्दप्रमाणाका वयं, यश्च
आह तदस्माकं प्रमाणम् । स यास्य उेतोरमृतत्वमाह तरति मृत्युं,
तरति पाप्मानमित्यादि । तस्मादनिच्छताऽप्येतदवश्यमभ्युपगन्तव्यम् ।
अनभ्युपगमे वा प्रतिज्ञादानिर्वेदः प्रमाणमिति । अेतस्य नैवम् । कस्मात्
? शब्दान्तरेण विरोधात् । अनित्यत्वमस्य उेतोः शब्दोऽनुमन्यते । तस्यैव
सति विरोधः प्राप्नोति । कथम् ? अत्रेव ल्याह- अथ ये एमे ग्रामे एष्टापूर्ते
दत्तमित्युपासते, अथैतमेवाध्वानं पुनर्निवर्तन्ते । यथैतमाकाशं
आकाशाद्वायुम् । ते धूममभिसम्भवन्ति । धूमो भूत्वाऽहं भवति ।
मेधो भूत्वा प्रवर्षति । त एह व्रीडियवा ओषधिवनस्पतयस्तिवा माषा
इति जायन्ते । ततो वै योऽन्नमति यो रेतः सिञ्चति स भूय अेव भवतीति

" | તત્ર યદુક્તં શબ્દસામર્થ્યાન્નિત્યત્વમિત્યેદયુક્તમ્ ।
 ઉભયથાભિધાનાચ્છાસ્ત્રવિરોધપ્રસંગ ઇતિ ચેત્ સ્થાન્મતમ્ ।
 તદેવ શાસ્ત્રં નિત્યત્વમાહ તદેવાનિત્યત્વમ્ । એવં સતિ
 પરસ્પરવિરોધિનોરર્થયોશ્ચોદિતત્વાત્ ઉભયાનુગ્રહાસમ્ભવે સતિ
 શાસ્ત્રવિરોધપ્રસંગ ઇતિ । તચ્ચ નૈવમ્ । કસ્માત્ ? અસમ્ભવે
 સત્યર્થાન્તરકલ્પમેઃ । યત્ર હિ પ્રમાણભૂતા શ્રુતિરસમ્ભવિનમર્થ
 યોદયતિ, તત્રાર્થાન્તરં કલ્પયતિ । તદથા- સ આત્મનો વપામુદ્ભિદત્ " "
 " સ્તેનં મનઃ " અનૃતવાદિનો વાગ્ ઇત્યેવમાદિષુ । એવમિહાપિ નાસ્તિ સમ્ભવઃ
 યદેકોડર્થો નિત્યશ્ચ સ્યાદનિત્યશ્ચેતિ । તસ્માન્નિત્યત્વવાચકસ્ય
 શાસ્ત્રાન્તરસ્ય ભક્ત્યાર્થાન્તરં પરિકલ્પયિષ્યામઃ । તદ્દદિતરત્રાપીતિ
 ચેત્ સ્થાન્મતમ્- યથૈવ ભવતા નિત્યાનિત્યયોરેકત્રાસમ્ભવાન્નિત્યત્વસ્ય
 ભક્ત્યા કલ્પના કૃતા તથૈવાનિત્યત્વસ્યાપિ કરિષ્યત ઇતિ । એતચ્ચાયુક્તમ્ ।
 કસ્માત્ ? સર્વપ્રમાણવિરોધપ્રસંગાત્ । વિનાશે હિ ભક્ત્યા કલ્પ્યમાને
 સર્વપ્રમાણવિરોધઃ પ્રસજ્યેત । કથમ્ ? પ્રત્યક્ષવિરોધસ્તાવત્
 સંસારોપલભ્માત્ । અનુમાનવિરોધઃ અંગપરિમાણે સત્યંગિનો નિત્યત્વાનુપપત્તેઃ ।
 શબ્દવિરોધઃ તે ધૂમભિસમ્ભવન્તીતિ વચનાત્ । ન તુ નિત્યત્વે ભક્ત્યા
 કલ્પ્યમાને દોષોડયમુપધતે । તસ્માદ્વિષમેતત્ ।
 આહ, કથમિદાનીં ભક્ત્યા કલ્પયિતવ્યં શાસ્ત્રમિતિ ?
 ઉચ્યતે, પ્રકૃષ્ટાર્થતયા । યથા ખલ્વધ્યમૃતં વા મૃતમતિજીવો
 મા તે હાસિષુરસવઃ શરીરમિત્યભિધીયતે । ન ચ પ્રાણિનામત્યન્તાયાસવો
 જહતિ, કિન્તર્હિ પ્રકૃષ્ટં કાલમ્ । એવમિહાપ્યુચ્યતે તરતિ મૃત્યુમિતિ ।
 નાત્યન્તાય મૃત્યું તરતિ, કિન્તર્હિ પ્રકૃષ્ટં કાલમ્ । ઉપચર્યતે હિ
 લોકે પ્રકૃષ્ટે નિત્યશબ્દઃ । તદથા નિત્યપ્રહસિતો નિત્યપ્રજલ્પિત ઇતિ ।
 એવં સિદ્ધઃ ક્ષયયોગઃ ।
 આહ, અતિશયયોગ ઇદાનીમસ્ય હેતોઃ કથમનુમાતવ્ય ઇતિ ।
 ઉચ્યતે- અતિશયયોગઃ ક્રિયાભ્યાસાત્ । યત્ર હિ ક્રિયા સકૃત્ પ્રવર્તતે
 યત્ર ચાસકૃદાવર્તતે તત્રાતિશયો દૃષ્ટઃ । તદથા કૃષ્ટ્યાદિષુ ।
 યજ્ઞે ચ દ્રવ્યોપાદાનશક્ત્યપેક્ષા । ક્વચિત્ સકૃદેવ પ્રવૃત્તિઃ,
 ક્વચિત્ પુનઃપુનરાવૃત્તિઃ । તસ્માદતિશયેન ભવિતવ્યમ્ । કિં ચાન્યત્
 અંગાતિશયાત્ । ઇહાંગાનામતિશયાદંગિનોડપિ ઘટાદેરતિશયો દૃષ્ટઃ ।
 અસ્તિ ચાયાં પ્રતિયજ્ઞમંગાનાં દક્ષિણાદીનામતિશયઃ ।

तस्मादत्राप्यतिशयेन भवितव्यम् ।

देवताङ्गभावगमनात् क्षयातिशयानुपपत्तिरिति चेत्- अथापि

स्यात् यो हि यज्ञे द्रव्यमात्रस्य साधनभावमनुमन्यते

तं प्रति क्षयातिशयदोषावपरिहार्यो स्याताम् । वयन्तु

द्रव्यसमवायिनीं देवतां कृतावङ्गभावमुपगच्छन्तीं विद्मः ।

तस्माददोषोऽयमिति । तय्यानुपपन्नम् । कस्मात् ? साध्यत्वात् ।

देवतानामपरिमितत्वं साध्यम् । तदङ्गभावगमनाच्च दोषाभावः ।

न यात्मङ्कियाङ्गत्वमुदासीनत्वात् एति नः सिद्धान्तः । तस्माद्युक्तमेतत् ।

उपेत्य वा । कृतुसमनुष्ठानानर्थक्यप्रसङ्गात् । यदि द्रव्यसमवायिनीं

देवतामुपलभ्य तदङ्गभावगमनादक्षयो निरतिशयश्च

उत्तुरवाप्यते एतीष्टं वः, तेन तर्हि यद्वा तद्वा वेदोक्तं कर्म कृत्वा

शक्योऽवामुमर्थः । किं प्राणिविनाशहेतुभिः कृतुभिः ? कथम् ? न हि

किञ्चित्कर्म विद्यते यत्र शरीरस्याङ्गभावो न स्यात् । सर्वदेवतामयं

य शरीरं यस्मादाह तस्माद्द्वै विद्वान्पुरुषमिदं ब्रह्मेति मन्यते । सर्वा

व्यस्मिन् देवताः शरीरेऽपि समाहिताः । तत्र यदुक्तं देवताङ्गभावगमनात्

क्षयातिशयानुपपत्तिरित्येतदयुक्तम् । अवेमयं हेतुस्त्रिदोषः । तेन यः

कृलविशेषोऽभिनिर्वर्त्यते सोऽपि तथाजातीयक एति शक्यमनुमातुम् ।

तस्मान्नास्य जिज्ञासोरत्र समाधिः ।

आह, यदि नायं श्रेयानिति कृत्वाऽस्य जिज्ञासोर्नात्र समाधिः तेन तर्हि

यः श्रेयान् कृलविशेषः स उपदेष्टव्य एति ।

उच्यते-

॥ तद्विपरीतः श्रेयान् ॥

तदित्यनेन कर्मविधिनिष्पादितस्य स्वर्गप्राप्तिलक्षणस्य

कृलस्याभिसम्बन्धः । तस्माद्विपरीतः शुद्धोऽक्षयो निरतिशय इत्यर्थः ।

कोऽसावित्युच्यते भोक्षः श्रेयान् । अतदुक्तं भवति । उभावाप्येतौ

प्रशस्यौ स्वर्गापवर्गौ, आम्नायविहितत्वात् । भोक्षस्तु प्रशस्यतरः ।

कस्मात् ? यथोक्तदोषानुपपत्तेः । स व्यवश्यंभावित्वाद्देकान्तिकः ।

अतीन्द्रियत्वाद्दसंवेधः । स्वात्मन्यवस्थित्वात्लघुः सर्वत्र

सन्निहितश्च । आम्नायस्तुतत्वात्प्रशस्तः । सद्भिरासेवित्वाद्दनिन्दितः ।

यमनियमवैराग्यज्ञानाभ्युपायशुद्धेर्विशुद्धः । अद्रव्यत्वाद्दक्षयो

निरतिशयश्च ।

આહ, કથં પુનરયમપવર્ગઃ પ્રાપ્યત ઇતિ ?

ઉચ્યતે, સંયોગાભાવાત્ । દુઃખં ચ પ્રધાનમ્ । તથા ચ

તન્નાન્તરેષ્વપ્યુક્તમ્- દુઃખહેતુઃ કાર્યકરણશક્તિરિતિ । તેન યદા

પુરુષસ્ય સંયોગસ્તદાઽવિશુદ્ધિત્વમસ્ય । સ્વશક્તિવિશેષયોગાત્તેષુ

તેષુ જાત્યન્તરપરિવર્તેષુ ધર્માદિનિમિત્તસામર્થ્યાદાયાસમનુભવતિ ।

યદા તુ પ્રધાનસંયોગો વિનિવર્તતે તદા નિમિત્તાભાવે નૈમિત્તિકસ્યાપ્યભાવ

ઇતિ કૃત્વા ન પુનર્દ્વન્દ્યાન્યનુભવતિ ।

આહ, કિમર્થઃ પુનરયં પ્રધાનસ્ય પુરુષેણ સહ સંયોગઃ ?

ઉચ્યતે, નૈતદિહાભિધાનીયમ્ । વક્ષ્યત્યયમુપરિષ્ટાદાચાર્યઃ પુરુષસ્ય

દર્શનાર્થઃ, કૈવલ્યાર્થસ્તથા પ્રધાનસ્ય । પ્ડગ્વન્ધવદ્દુભયોરપિ

સંયોગ ઇતિ (kA0 21) ।

આહ, વિયોગસ્તર્હિ કસ્માન્નિમિત્તાદ્ ભવતીતિ ?

ઉચ્યતે -

॥ વ્યક્તાવ્યક્તજ્ઞવિજ્ઞાનાત્ ॥ ૨ ॥

વ્યક્તં ચાવ્યક્તં ચ જ્ઞાશ્ચ વ્યક્તાવ્યક્તજ્ઞાઃ । તેષાં વિજ્ઞાનં

વ્યક્તાવ્યક્તજ્ઞવિજ્ઞાનં તસ્માત્ । બહુધ્વનિયમાદલ્પાચોઽપિ

જ્ઞાશબ્દસ્ય ન પૂર્વનિપાતઃ । અથવા જ્ઞાનસ્ય સાધકતમં વ્યક્તમ્ ।

તત્પૂર્વકત્વાદવ્યક્તસમધિગમસ્યેત્યભિહિતમ્ । યદ્વા વ્યક્તં ચ અવ્યક્તં

ચ તે વ્યક્તાવ્યક્તે, તે વિજાનાતિ ઇતિ વ્યક્તાવ્યક્તજ્ઞઃ, તદ્વિજ્ઞાનાત્

સંયોગો નિવર્તતે । વક્ષ્યતિ ચૈતત્, દૃષ્ટા મયેત્યુપેક્ષત એકો

દૃષ્ટાઽહમિત્યુપરમત્યન્યા ઇતિ (kA0 66) ।

તત્ર રૂપપ્રવૃત્તિક્લલક્ષણં વ્યક્તમ્ । રૂપં પુનઃ મહાનહંકારઃ

પગ્ચ તન્માત્રાણિ એકાદશેન્દ્રિયાણિ પગ્ચ મહાભૂતાનિ । સામાન્યતઃ

પ્રવૃત્તિર્દ્વિવિધા । હિતકામપ્રયોજના ચ, અહિતપ્રતિષેધપ્રયોજના

ચ । વિશેષતઃ પંચ કર્મયોનયો વૃત્તાદ્યાઃ પ્રાણાદ્યાશ્ચ

પગ્ચ વાયવઃ । ફલં દ્વિવિધમ્ । દૃષ્ટમદૃષ્ટં ચ ।

તત્ર દૃષ્ટં સિદ્ધિતુષ્ટયશક્તિવિપર્યયલક્ષણમ્ । અદૃષ્ટં

બ્રહ્માદૌ સ્તમ્બપર્યન્તે સંસારે શરીરપ્રતિભમ્ ઇત્યેતદ્ વ્યક્તમ્ ।

એષાં ગુણાનાં સત્ત્વરજસ્તમસામ્ડગ્ગાઽગિભાવગમનાદ્વિશેષગૃહીતિઃ ।

યદા ત્વડ્ગભાવમગચ્છન્તો નિર્લિખિતવિશેષા વ્યવતિષ્ઠન્તે

તદાઽવ્યક્તમિત્યુચ્યન્તે । ચેતનાશક્તિરૂપત્વાચ્ચિત્રં ગુણવૃત્તં જાનાતીતિ

ज्ञः ।

अेषां त्रयाणां भेदमभेदं च विज्ञाय संयोगनिवृत्तिं लभते ।
 कस्मात् ? संयोगनिमित्तप्रतिद्वन्द्वभूतत्वाद्योगनिमित्तस्य ।
 एव यदाऽदर्शननिमित्तः प्रधानपुरुषयोः संयोगः तस्मादस्य
 प्रतिद्वन्द्वभूतेन ज्ञानेन वियोगहेतुना भवितव्यम् । को दृष्टान्तः
 ? तमःप्रकाशवत् । यथा तमसा तिरोहितानि द्रव्याणि घटादीनि नीपलवन्ते,
 तत्प्रतिद्वन्द्वभूतेन तु प्रदीपेन प्रकशितानामेषामुपलब्धिर्भवति ।
 तद्वद्विहापि द्रष्टव्यमिति सिद्धं ज्ञानान्मोक्षः । उक्तं च-
 वृक्षाग्राश्व्युत्पादो यद्ददनिश्चन्नरः पतत्येव ।
 तद्दद् गुणपुरुषज्ञोऽनिश्चन्नपि डेवली भवति ॥

किं न्यायत् । आम्नायाभिहितत्वात् । आम्नायनिबन्धनो ऽयमर्थो ज्ञानान्मोक्ष
 एति, न यादृच्छिकः । कथम् ? अेषं ज्ञात्वा- सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्म
 यो वेद निहितं गुहायां परमे व्योमन् सोऽश्रुते सर्वान् कामान् सऽ ब्रह्मणा
 विपश्चिता ॥

यतो वाचो निवर्तन्ते अप्राप्य मनसा सऽ ।
 आनन्दं ब्रह्मणो विद्वान् न बिभेति कुतश्चन ॥
 तमेव विदित्वाऽमृतत्वमेति नान्यः पन्था अयनाय विद्यते । तथा
 ब्राह्मणोऽप्युक्तम् । तरति शोकमात्मवित् । ब्रह्मविद् ब्रह्मैव भवतीति
 । तस्मादाम्नायप्राभाष्यादपि मन्यामहे ज्ञानान्मोक्ष एति ।

आऽ, ज्ञानवायिनोऽमृतत्वनिमित्ताभ्युपगमान्मलत आम्नायान्तरस्थानर्थक्यम् ।
 यद्वि ज्ञानवायिन आम्नायभाष्यकादमृतत्वमवाप्यत इत्येतदभ्युपगम्यते,
 तेन क्रियावायिनो मलत आम्नायान्तरस्थानर्थक्यं प्राप्तम् । किं कारणम् ? न
 ज्ञानवायिनेषां सत्याम् आयासभूयिष्ठे कर्मणि प्रवर्तमानः कृती
 भवतीति । आऽ च -

अक्ते येन्मधु विन्देत किमर्थं पर्वतं व्रजेत् ।
 एष्टस्यार्थस्य सम्प्राप्तौ को विद्वान् यत्रमायरेत् ॥

उच्यते- यद्वि पुनः कर्माप्यत्यन्तकर्तव्यतयेष्यन्ते, ज्ञानवायिन
 आम्नायस्य कथमर्थवत्ता सिद्धा भवति ?

आऽ, समुच्यते तूभयार्थवत्त्वम् । ज्ञानकर्मणोस्तु
 समुच्यतेऽभ्युपगम्यमाने द्वयोरप्याम्नायार्थवत्ता सिद्धा भवति ।
 विद्वान् यजेत विद्वान् याजयेदिति वचनात्, तथा सर्वपुरुषाणां

कृतावधिकारः अश्रोत्रियषण्डशूद्रवर्जमितिन्यायात् । तस्माज्ज्ञानकर्मणोः
समुख्ययादिष्टप्रसिद्धिः ।

उच्यते- न, पूर्वदोषापरिहारात् । यद्वि नियमतो विदुषैव कर्माणि
कर्तव्यानीत्यभ्युपगम्यते तेन यः पूर्वोक्तो दोषः संसाराभावप्रसङ्गः,
तस्यापरिहारः । किं य शास्त्रलान्नेश्च । यश्च शास्त्रमिष्टापूर्ते
समुपास्यते ते धूममभिसंभवन्तीति तदेतस्यां कल्पनायां
डीयते । किं यान्यत्- भिन्नकृत्वत्वात् । एताभिन्नकृतानि द्रव्याणि
समुख्यीयन्ते । तद्यथा भुज्य-ङ्गानि सूपादीनि । अभिन्नं तेषां
तृप्तिवक्षाणं कृत्वमिति । न चैतज्ज्ञानकर्मणोरभिन्नं कृत्वम् ।
स्वर्गापवर्गहेतुत्वात् । ज्ञानसामर्थ्यात्कैवल्यमभिन्नं कृत्वमिति चेत्
पूर्वेषां विशेषः । यदुक्तं संसाराभावप्रसंगे इति तदनपहृतमेव
भवति । किं यान्यत्- श्रूयमाणकृत्वविरोधश्च । यच्च क्रियायाः
कृतं श्रूयते अग्निहोत्रं जुहुयात् स्वर्गकामो, राष्ट्रमग्निष्टोमेन
जयतीति तद्विरुध्यते । कर्मणश्च शेषभावः । स्वार्थोपसर्जनत्वे
सत्यर्थान्तरनिष्पादकत्वात् । यथाऽवलन्तीत्येवमाद्याः क्रियाः स्वं
कृत्वमुपसर्जनीकृत्य तद्द्वारेण यज्ञरूपकुर्वन्त्यस्तच्छेषभूता भवन्ति
अवं क्रियापि ज्ञानकृत्वभूतत्वात्तच्छेषभूता स्यात् ।
विधिसद्भावात् क्रियाप्राधान्यमिति चेन्न- उक्तत्वात् । कथमेतत् ? नास्ति
विधिकृतो विशेषः । उपेत्य वा । तत्रापि तदुत्पत्तेः । अस्ति हि ज्ञानस्यापि
विधायकं शास्त्रम् । कथम् ? अवं ख्याल- य आत्मापलतपाभा विजिघत्सो
विपिपासो विजरो विमृत्युर्विशोकः सन्न्यस्तसंकल्पः सोऽवेष्टव्यः स
जिज्ञासितव्यः । सर्वाश्च कामानवाप्नोति य आत्मानमनुविध विजानातीति
प्रजापतेर्वचनं श्रूयते । पुनरप्याल- द्वे विधौ वेदितव्ये
परा चैवापरा य या । तस्माद्विधिसद्भावात्क्रियाप्राधान्यमिति
स्वपक्षानुरागमात्रमेतत् । दृष्टार्थत्वादित्येके ।
अेके पुनराचार्या मन्थन्ते दृष्टमेव ज्ञानस्याज्ञाननिवृत्तिवक्षाणं कृतं
तस्मान्न शास्त्रेण विधीयते । किं कारणम् ? दृष्टार्थस्य हि कर्मणो न
शास्त्रं प्रयोजकम् । स्वयमेवार्थितत्वात्तत्र प्रवृत्तेर्भुज्यादिवत् । तेषां
ज्ञानविधायकानि वाक्यानि तान्युपायगुणविधानार्थमनुवादभूतान्याश्रीयन्ते ।
तद्यथा दध्ना जुहोति, पयसा जुहोतीति ।
यत्तु ऋत्विहमुच्यते विद्वान्यजेत, विद्वान् याजयेत्, श्रोत्रियस्य च

कर्मण्यधिकार इति तस्यामयमर्थः- अधीत्य वेदं क्रियाऽनुपूर्वो य
ज्ञात्वा कर्मणि प्रवर्तितव्यम् । अेवं य सति न कश्चिद्दोषः । यदि
पुनर्नियमत एवात्मविधां कर्मण्यधिकारस्तेन संसाराभावप्रसंगः ।
स्वाभाविकत्वात् । विज्ञानस्य शास्त्रस्य सर्वाधिकारविरोधः । तस्मान्नास्ति
समुच्चयो ज्ञानकर्मणोः ।

अपर आड- सत्यम् । नास्त्यनयोः समुच्चयः किन्तु सर्वार्था क्रिया
ज्ञानं प्रतिषिद्धार्थम् । ये हि षण्डान्धवबधिरादयः कर्मणोऽत्यन्तं
निराकृतास्तेषां ज्ञानादाश्रमान्तरेऽमृतत्वावाप्तिः । एतरेषां तू
मूलाश्रमे कर्मण एवेति तस्य नायं वादिनः परिहार इति ।
उच्यते- न, स्वसमयविरोधात् । अेवं ब्रुवाणस्यास्य वादिनः स्वसमय
अेव विरुध्यते । यदुक्तम्- विद्वांसः प्रज्ञां नाकामयन्त, किं प्रजया
करिष्यामः ? अथ यदुक्तं पुत्रैषणायाश्च वित्तैषणायाश्च व्युत्थाय
भैक्षयर्थां यरन्तीति । न य षण्डानां पुत्रैषणाव्युत्थानमथवद्
भवति, देवकृतत्वात् । किं यान्यत् - रडस्यभूतत्वात् । रडस्यभूतं हि
वेदानां ज्ञानम् । यस्मादाड- तद्ध स्मैतदारुणिशैदावकिर्ज्येष्ठाय पुत्राय
प्रोवाय । एदं ज्येष्ठपुत्राय पिता ब्रह्म प्रब्रूयात् । प्रणय्यान्तेवासिने
नान्यस्मै यस्मै कस्मैयन । य एमामद्भिः परिगृहीतां वसुना वसुमतीं
पूर्णां दधादेतदेव ततो भूय इति ।

भवति यात्र -

परं रडस्यं वेदानामवसानेषु पठ्यते ।

षण्डाधर्थं तदिष्टं येद्धिष्ठया सकलता श्रुते ॥

विद्वान् कर्माणि कुर्वीतेत्येतदुक्तं डिल श्रुतौ ।

स य षण्डादिरेवस्थाधोऽत्यन्तं कर्मणश्श्रुतः ॥

स अेव वर्त्यतां प्राज्ञैः किं न्याय्योऽय मतिभ्रमः ?

एन्द्रियार्थानुरागो वा द्वेषो वा मोक्षवर्त्मनि ॥

कैवल्यप्राप्तिहेतुत्वाद्या वेदविडिता स्तुतिः ।

प्रशस्ता याज्ञवल्क्याद्यैर्विशिष्टैस्तत्त्वनिश्चयात् ॥

सेयं विषयरागान्धैर्विपरीतार्थवादिभिः ।

विद्या कन्येव षण्डाय दीयमाना न शोभते ॥

तस्माद्भागानुगैरुक्तां कुहेतुपृतनामिमाम् ।

अपोष्य मतिमान्युवत्या ङ्याश्रमादाश्रमं प्रजेत् ॥

एति श्रीमदाचार्येश्वरकृष्णविरचितायां सांख्यसप्ततौ युक्तिदीपिकानाम्नि
विवरणे प्रथममाह्निकम् ॥

कारिका 3

आड- सम्यगुपदिष्टं भवता व्यक्ताव्यक्तज्ञविज्ञानान्मोक्षोऽवाप्यते ।

एदानीमुपदेष्टव्यम् कथमेतत्त्रयं प्रतिपत्तव्यमिति ।

उच्यते - त्रयस्यास्य प्रतिपत्तिं द्वेषा समाभनन्ति । समासतो

विस्तरतश्च । तदेव त्रयं पंचभिरधिकरणैर्भिद्यते । कानि

पुनरधिकरणानीति ? उच्यते- प्रकृतिविकारवृत्तं, कार्यकारणवृत्तं,

अतिशयानतिशयवृत्तं, निमित्तनैमित्तिकवृत्तं, विषयविषयिवृत्तमिति ।

तत्र प्रकृतिविकारवृत्तपूर्वकत्वादितरेषामधिकरणानां

तद्भेदान्वक्ष्यामः । तत्पुनश्चतुर्धा भिद्यते । किञ्चित्कारणमेव न

कार्यम् । किञ्चित्कारणं च कार्यं च । किञ्चित्कार्यमेव न कारणम् ।

किञ्चिन्नैव कारणं न चापि कार्यमिति ।

आड- अतिसामान्योपदिष्टमेतन्नास्माकं बुद्ध्वाववतिष्ठते ।

तस्माद्भिन्नज्योपदिश्यतां कस्य पदार्थस्य किं वृत्तमिति ?

उच्यते- आढम् । उपदिश्यते-

॥ मूलप्रकृतिरविकृतिः ॥

मूलमाधारः प्रतिष्ठेत्यनर्थान्तरम् । प्रकरोतीति । प्रकृतिः ।

मूलं यासौ प्रकृतिर्मूलप्रकृतिः । मूलप्रकृतिः कस्य मूलम्

? मडदादीनाम् । संज्ञा षत्वियं प्रधानस्य मूलप्रकृतिरिति । सा

चाविकृतिरविकारानुत्पाद्यैत्यर्थः ।

आड- समासानुपपत्तिः विशेषणान्तररोपादानात् । मूलमित्ययं शब्दः

प्रकृतिविशेषणार्थमुपात्तो मडदादिविशेषणान्तरमुपादते ।

तत्र सविशेषणानां वृत्तिर्नेति समासप्रतिषेधः प्राप्नोति ।

समासान्तरविधानाददोष एति चेत्स्यान्मतम्- यद्यैतस्मिन् समासे

दोषोऽयमुपपद्यते समासान्तरमत्र विधास्यते मूलं प्रकृतीनां

मूलप्रकृतिरिति । अेतय्यानुपपन्नम् । कस्मात् ? दोषान्तररोपपत्तेः ।

अवमध्युपसर्जनं पूर्वं निपततीति षष्ठ्योक्तस्थोपसर्जनत्वात्पूर्वनिपातः ।
तत्रैवं भवितव्यं मूलं प्रकृतीनां प्रकृतिमूलमिति ।

तस्माद्विदमध्यसारमिति ।

उच्यते- पूर्वं अत्र समासोऽस्तु, सम्बन्धिशब्दः सापेक्षो नित्यं वृत्तौ
समस्यते । यत्तूक्तं विशेषणान्तरोपादानात्समासानुपपत्तिरिति- तत्र
भूमः सम्बन्धिशब्दानां सम्बन्ध्यन्तरमनपेक्ष्य स्वरूपप्रतिलम्भ
अत्र नास्तीत्याकांक्षावतामेव वृत्त्या भवितव्यम् । तद्यथा देवदत्तस्य
गुरुकुलमिति सम्बन्धिशब्दत्वाद्देवदत्तशब्दमपेक्षमाणोऽपि गुरुशब्दः
कुलशब्देन सह वृत्तिं प्रतिपद्यते । अत्रमिहापि मूलमित्यर्थं शब्दः
सम्बन्धिशब्दत्वान्मउदाद्यपेक्षोऽपि प्रकृतिशब्देन सह वृत्तिं
प्रतिपद्यत इति । दिव्यान्वयत् । वाक्यप्रतिपाद्यस्यार्थस्य वृत्तावुपलब्धेः ।
यत्र हि वाक्यप्रतिपाद्योऽर्थो वृत्त्या न लभ्यते यथा ऋद्धस्य राज्ञस्य
पुरुषः इति तत्र सविशेषणानां वृत्तिर्नैति व्यवस्थितं शास्त्रे । गम्यते
येन वाक्यप्रतिपाद्योऽर्थो वृत्तावपि सत्याम् । तस्माददोषोऽयमिति ।
दिं यं ज्ञापकात् । ज्ञापकं भवत्वपि कर्मवत्कर्मणा तुल्यङ्गियः । तथा
अकारस्य विवृत्तोपदेश इत्यादि । तस्मान्नात्रासूया कर्तव्येति ।
आह- अवयवस्य प्रत्यवमर्शानुपपत्तिः संज्ञाशब्दत्वात् । संज्ञाशब्देषु
हि नावयवस्य परामर्शो भवति । तद्यथा गजकर्णोऽश्वकर्णः । कस्य
गजस्य कस्याश्वस्येति ।

उच्यते न, अर्थोपपत्तेः । यत्र व्यर्थं उपपद्यते भवत्येव तत्र
संज्ञाशब्देष्ववयवपरामर्शः । तद्यथा सप्तपर्णान्यस्य पर्वणि पर्वणि,
अष्टौ पदान्यस्य पङ्क्तौ पङ्क्तौ सप्तपर्णोऽष्टापदमिति । उपपद्यते
येनायमर्थः, तस्माददोषोऽयम् ।

आह- मूलप्रकृतिरविकृतिः, प्रकृतिरिति वक्तव्यम् । यदाह मउदाद्याः
प्रकृतिविकृतयः समेति ।

उच्यते- प्रकृतिव्यावयनम् । प्रकृतित्वं यं मूलप्रकृतेर्न वक्तव्यम् ।
दिं कारणम् ? अर्थादापत्तेः । मूलप्रकृतिरविकृतिरित्येव सिद्धम् ।
उच्यमानं हि तदनर्थकं स्यात् ।

आह- प्रकृतिव्यावयनम् । सत्कार्यवादाभ्युपगमात् । प्रकरोतीति
प्रकृतिः, तद्भावः प्रकृतित्वम् । तस्य सति कार्यं न घटते । कस्मात्
? न हि सतामात्मादीनां कारणमुपपद्यत इति ।

उच्यते- तद्विदत्रापि तुल्यम् । यथैव हि सतामात्मादीनां कारणं

नोपपन्नमेवमसतां शशविषाण्णादीनामपीति नास्ति कश्चिद्विशेषः । तृतीया
तु विषादावत्वैव कोटिः । अथमुभयपक्षव्युदासात्स्वपक्षसिद्धिरिति
येत् अथापि स्यात्- सदसतोः क्रियासम्बन्धं प्रत्यविशेष
उपदर्शयते भवता । तेनोभयोरपि पक्षयोर्व्युदासः कृतो भवति ।
न योभयपक्षव्युदासात्स्वपक्षसिद्धिरिति । अतश्चायुक्तम् । कस्मात्
? उत्तरं प्रतिषेधात् । स भव्येष वादी सत्कार्यवादं प्रत्यायष्टे
तस्मात्स्वक अवेनमधिकारे निवर्तयिष्यामः ।
आड- अविद्वृत्यभिधानानर्थक्यम् । मूलप्रकृतित्वात्तत्सिद्धेः । यद्दि
मूलं सर्वासां प्रकृतीनाम् अविद्वृत्यैव तथा भवितव्यम् । एतरथा हि
मूलप्रकृतित्वानुपपत्तिः । यद्दि भव्यपि प्रधानस्यापि प्रकृत्यन्तरं
स्यान्मूलप्रकृतित्वं नोपपन्नं भवेत् । तस्मान्मूलप्रकृतित्ववयवनादेव
तत्सिद्धेरविद्वृतिग्राहणमनर्थकमिति ।
उच्यते- न । अनवस्थाप्रसंगनिवृत्त्यर्थत्वात् । यथा हि मूलादीनां
भीजं प्रकृतिस्तस्याप्यन्यत्स्याप्यन्यदित्यनवस्था अयं मडदादीनां
प्रधानं मूलप्रकृतिः तस्याप्यन्यदित्यनवस्था प्रसज्येत । सा मा
भूदित्यतस्तन्नवृत्त्यर्थं तदभिधानम् ।
आड, न । डेवनुपदेशात् । असंशयमेतदेवं स्यात्, न तु डेतुरनोपदिष्टो
भवद्भिः । न यानुपदिष्टे तु कुं विपश्चिद्भिः प्रतिपत्तुं न्याय्यम् ।
तस्माद्युक्तमेतत् ।
उच्यते, कारणान्तरप्रतिषेधात् । पुरुषाकर्तृत्वात्प्रधानाप्यानां गुणानां
यावस्थान्तरानुपपत्तेरविद्वृत्तित्वसिद्धिः । एकारभ्यमाणा प्रकृतिः
कारणान्तरैरीश्वरादिभिरारभ्यते, पुरुषेषु वा, गुणैर्वा । किञ्चातः
? तत्र तावत्कारणान्तरैरीश्वरादिभिरारभ्यते । कस्मात् ? प्रतिषेधात् ।
यथा कारणान्तराणि न सन्ति तथोत्तरं प्रतिषेधः करिष्यते ।
एदानीं सत्त्वं रजस्तमः पुरुष इति पदार्थयत्तुष्टयं प्रतिज्ञायते ।
तत्रापि पुरुषकर्तृत्वं प्रत्याप्यायते । तस्मिन्प्रत्याप्याते
गुणानामेवावस्थान्तरापेक्षः कार्यकारणभावः । सूक्ष्माणां
मूर्तिलाभः कार्यम् । निवृत्तविशेषाणामविभागात्मनावस्थानं
कारणमित्ययं सिद्धान्तः । तत्रास्तद्गतविशेषाणां
निवृत्तपरिणामव्यापाराणाम्ङ्गाङ्गिभावमनुपगच्छतामुपसंभृतशक्तीनां
सर्वविकारसाम्यं सर्वशक्तिप्रलयं निस्सत्तासत्तं
निस्सदसदव्यक्तलक्षणमवस्थान्तरमुपसम्प्राप्तानां

नास्त्यन्यत्सूक्ष्मतरमवस्थान्तरम्, यस्येदं प्रधानलक्षणमवस्थान्तरं
कार्यं स्यात् । तस्मात्सुष्ठूच्यते मूलप्रकृतिरविकृतिरिति ।

॥ मडदाधाः प्रकृतिविकृतयः सप्त ॥

मडानाद्यो यासां ता मडदाधाः । अवयवेन विग्रहः, समुदायः
समासार्थः । अन्यथा मडानेवात्रापदिगुहीतः स्यात् । प्रकृतयश्च
विकृतयश्च प्रकृतिविकृतयः । कारणानि कार्याणि येत्यर्थः ।
तत्र मडानडंकारस्य प्रकृतिः प्रधानस्य विकृतिः । अडंकारोऽपि
तन्मात्रेन्द्रियपर्वणोः प्रकृतिर्विकृतिर्मडतः । तन्मात्राणि य
भूतपर्वणः प्रकृतिरडंकारस्य विकृतिः ।
आड- सप्तग्रहणं किमर्थम् ?

उच्यते- सप्तग्रहणमवधिपरिच्छेदार्थम् । अडियमाणे हि सप्तग्रहणे
न ज्ञायते डियान्प्रकृतिगणः प्रकृतिविकृतिसंज्ञो भवति । तत्र
मडाभूतेन्द्रियपर्वणोरपि प्रकृतित्वं प्रसज्येत ।

आड- नैतदस्ति प्रयोजनम् । परिशेषसिद्धेः । एड भवतां पञ्चशिष्णानां
पञ्चविंशतिस्तत्त्वानि । तत्र मूलप्रकृतिरविकृतिरित्युक्तम्,
षोडशकस्तु विकारो न प्रकृतिर्न विकृतिः पुरुष एति वक्ष्यति ।
परिशेषतः समैवावशिष्यन्ते । तस्मान्नार्थस्तदर्थेन सप्तग्रहणेन ।
उच्यते- अडंकारपरिग्रहार्थम् । अयं तर्हि नैवाडंकारो विद्यत एति
पतञ्जलिः । मडतोऽस्मि प्रत्ययवृत्त्वाभ्युपगमात् । तत्परिहारार्थमेतद्
भविष्यति ।

आड, न । उत्तरत्र परिग्रहात् । अतदस्ति नास्ति प्रयोजनम् । वक्ष्यति हि
मडता कएठेनोपरिष्ठादायार्थः प्रकृतेर्मडांस्ततोऽडङ्कार (kA0 22)
एति तेनैवेदं सिद्धम् । नार्थस्तदर्थेनापि सप्तग्रहणेन ।
उच्यते- उपभेदेऽपि तत्त्वाभेदज्ञापनार्थम् । अयं तर्हि धर्मादीन्यष्टौ
रूपाणि बुद्धेर्वक्ष्यमाणानि, अडंकारश्च वैकारिकतैजसभूतादिरूपत्वात्
त्रिलक्षाणो वक्ष्यमाणः । तत्र उपभेदात्तत्त्वभेदो मा भूदित्येवमर्थं
सप्तग्रहणं कियते ।

आड, उेतुमन्तरेणप्रतिपत्तेः । कएठोक्तमपि युक्तिमन्तरेण न तर्कशीलाः
प्रतिपद्यन्ते किम्पुनः क्लेशोपपादितम् । तस्मादत्र समाधिर्वाच्यः
कथमनेकरूपा बुद्धिरैकैवेति ?

उच्यते न, उत्तरत्र विचारणात् । उत्तरत्रैतद्विचारयिष्यामः

डिमनेकडुपाविर्भाविऽपि तदेव तद्भस्तु भवति आडोस्विद्रूपभेदात्तत्त्वभेदः
 ? तस्माद्विड तावद्दृश्यतामिति सिद्धं मडदाधाः प्रकृतिविकृतयः
 सप्तेति ।

॥ षोडशकस्तु विकारः ॥

षोडशपरिमाणस्य सोऽयं षोडशकः संघः । तस्य परिमाणं संख्यायाः
 संज्ञासंघसूत्राध्ययनेष्विति कन्प्रत्ययः ।

आड- कः पुनरयं षोडशक इति ?

उच्यते - पञ्च मडाभूतानि, अेकादशेन्द्रियाणि ।

तुशब्दोऽवधारणार्थः ।

आड- शक्यः पुनरयमर्थोऽन्तरेणापि तुशब्दमवामुम् । कथम्

? मडदाधाः प्रकृतिविकृतयः सप्तेति ङ्युपदिष्टं पुरस्तात् ।

ततोऽडङ्कारतमात्रपूर्वकत्वे सिद्धे सति षन्द्रियमडाभूतपर्वणोः पुनः

श्रुतेर्नियमो भविष्यति । तद्यथा पञ्च पञ्चनभा भक्ष्या इत्यत्र

क्षुत्प्रतीकारसमर्थानां द्रव्याणामथादेव सर्वेषां भक्षणे सम्प्राप्ते

पुनः श्रुतेर्नियमो भवति, तद्दृष्टिं द्रष्टव्यम् । षततोऽवधारणार्थं

इति येत् स्यान्मतम् । षततोऽवधारणार्थस्तर्हि तुशब्दो भविष्यति ।

कथं नाम षोडशको विकार एवेति यथा विज्ञायते, षोडशकस्तु विकार

इत्येवं मा ज्ञायीति । यद्येवमस्थाने तर्हि तुशब्दः पठितः । षोडशको

विकारस्त्विति वक्तव्यम् । अथ मतं वृत्तपरिपूरनार्थमयमस्मिन्प्रदेशे

पठितस्तुशब्दो यत्र निर्दोषस्तत्रैवायं द्रष्टव्य इति । अेतदनुपपन्नम् ।

कस्मात् ? असन्देहात् । मडदाधाः प्रकृतिविकृतयः सप्तेत्यपदिष्टे डिमिति

सांशयिका भविष्यामः । तस्मात्पेलवमस्य पाठे प्रयोजनं पश्यामः ।

अथायमभिप्रायः स्यात् यद्यप्येतदर्थतः सिद्धं तथाप्ययमाचार्यः

स्फुटप्रतिपत्त्यर्थमवधारणं प्रत्याद्रियते । डिं कारणम् ? यस्मात्

विचित्राः सूत्रकाराणामभिप्रायगतयः । तद्यथा भगवान् पाणिनिः न

ड्ये, रात्सस्येत्येवमादिष्वन्तरेण प्रयत्नमिष्टतोऽवधारणे सिद्धे

अन्त्र अजादी गुणवचनान्देव स्तौति।योरेव षण्यभासादित्येवमादिषु

यत्नं करोति । तद्दृष्टिडापि द्रष्टव्यमिति । अेतदनुपपन्नम् ।

कस्मात् ? अशक्यत्वात् । सति वा पुनरवधारणार्थत्वे तुशब्दस्य

कथमिवात्र शक्यमवधारणं प्रतिपत्तुम् ? यावता मडाभूतानामपि

शरीरादिवक्ष्णं कार्यमुपलभ्यत इति । तत्र केचित् समाधिमाडुः ।

शरीरादीनामनर्थान्तरभावात्पृथिव्यादीनामप्रकृतित्वम् ।
यस्मात् डिल पृथिव्यादीनां सन्निवेशविशेषमात्रं कार्यं
मुष्टिग्रन्थिकुण्डलादिवन्नार्थान्तरभूतम् । अत एषामप्रकृतित्वमिति ।
एतस्यानुपपन्नम् । कस्मात् ? अविशेषात् । सर्वमेव छि सांप्यानां
कार्यमनर्थान्तरभूतम् । तत्रैतस्यां कल्पनायां सर्वतत्त्वानामप्रकृतित्वं
प्रसज्येत । अथैतदनिष्टं, सत्कार्यव्याघातः । अन्ये पुनराहुः-
अपरिणामित्वान्मलाभूतानां विअकरित्वानवधारणमिति । तदध्यनुपपन्नम् ।
कस्मात् ? प्रत्यक्षोपलब्धेः । प्रत्यक्षत एवोपलभ्यते मलाभूतानां
कविलाङ्कुरक्षीरादिपरिणामः । अनुमानग्राह्यस्तु तत्त्वान्तराणाम् ।
तदेतदधरोत्तरं भवति । तस्माद्युक्तमेतत् ।
आह - न तर्हि षट् प्रतिपत्तव्यं षोडशको विकार एवेति ?
उच्यते- प्रतिपत्तव्यम् । किं कारणम् । तत्त्वान्तरानुपपत्तेः । षट्
पुरुषार्थेन छेतुना साम्यात्प्रथ्युतानां गुणानां योऽयं मलदादिविशेषान्तो
विपरिणामः स तत्त्वान्तरोत्पत्तिनियमेन व्यवतिष्ठते । न तु
पृथिव्यादिव्यस्तत्त्वान्तरोत्पत्तिरस्ति । तस्मादेतेषां विकारत्वमेवेति ।
किं यान्यत् । ग्राहकान्तराभावात् । यथा तन्मात्रैरारब्धेषु
पृथिव्यादिषु अहंकारात्तद्योग्यं ग्राहकान्तरमिन्द्रियलक्षणमुत्पद्यते,
नैवं पृथिव्यादिविकाराणां घटादीनां ग्राहकान्तरमस्ति । तस्मान्न
तत्त्वान्तरम् । अतश्च पृथिव्याद्यो विकारा एवेति । किं यान्यत् ।
प्रधाने प्रकृतिभावप्रत्यस्तमयवत्तेषु विकारभावप्रत्यस्तमयात् ।
यथा प्रधानात्सूक्ष्मतरमवस्थान्तरं नास्तीति तत्र प्रकृतिभावस्य
प्रत्यस्तमयस्तथा तेषु विकारभावप्रत्यस्तमयः । तस्माद्युक्तमुच्यते
षोडशकोऽयं विकार एवेति ।
आह- पुरुषे तर्हि का प्रतिपत्तिरिति ?
उच्यते-
॥ न प्रकृतिर्न विकृतिः पुरुषः ॥ ३ ॥
पुरुषो न लयमवस्थान्तरं प्रतिपद्यते । नो
भल्प्यवस्थान्तरस्यावस्थान्तरं भवतीति ।
आह- नैतद्युक्तिमन्तरेण श्रद्धीयते, तस्मादुपपाद्यतां
कथमस्याप्रकृतित्वमविकृतित्वं चेति ।
उच्यते- प्रकृतित्वानुपपत्तिः । उत्तरत्र प्रतिविधानात् । तस्माच्च

विपर्यासादित्यत्र (kA0 19) युक्तिमुपदेक्ष्यामः । तस्मात्तावदस्याप्रकृतित्वम् ।
 अविद्वृत्तित्वं प्रधानवत् । यथा प्रधानमेवमयमपि पुरुषः
 द्वियमाणः कारणान्तरैरीश्वरादिभिर्नारभ्यते । कस्मात् ? प्रतिषेधात् ।
 यथा कारणान्तराणि न सन्ति तथोत्तरत्र प्रतिषेधः करिष्यते ।
 पुरुषान्तरैः समत्वात् । समाः सर्वे पुरुषाः । न य समानां
 कार्यकारणभावो दृष्टः । किं य निश्चियत्वात् शुद्धत्वाच्चैषां
 विपरिणामलक्षणा परिस्पन्दलक्षणा वा क्रिया विभुत्वाद्दनुपपन्ना । कस्मात्
 ? अेषामितरेतरानारम्भकत्वात् । न गुणैर्भिन्नजातीयकत्वात् । एडायेतना गुणा
 एत्येतत्प्रतिपादयिष्यामः । यस्य येनारभ्यते तस्य तन्मयं भवति ।
 यद्वि गुणैः पुरुषाणामारम्भः तदा तेषामभ्ययेतनत्वं स्यात्, येतनास्तु
 ते । तस्मान्न गुणैरारभ्यन्त एति सिद्धमेतत् ।
 किञ्चित्कारणमेव न कार्यम् । किञ्चित्कारणं कार्यं य । किञ्चित्कार्यमेव ।
 किञ्चिन्नैव कारणं नैव कार्यमिति यतुर्विधं कारणवृत्तं प्रतिपादितम् ।
 अतेत्प्रतिज्ञापिण्डसूत्रम् । अत्र यदपदिष्टं भवद्भिरस्मिन् शास्त्रे
 प्रमेयमित्यवगन्तव्यम् ॥ ३ ॥

कारिका ४

आड- अथास्य प्रमेयस्य कुतः सिद्धिरिति ?

उच्यते-

॥ प्रमेयसिद्धिः प्रमाणाद्धि ॥

प्रमीयते तदिति प्रमेयम् । प्रमेयस्य सिद्धिः प्रमेयसिद्धिः ।
 सिद्धिरधिगमोऽवबोधो एत्यर्थः । प्रमीयतेऽनेनेति प्रमाणम् । करणसाधनो
 ल्युट् । तदेकमेव, बुद्धेरेकत्वाभ्युपगमात्; उपाधिवशात्तु भिन्नमाश्रीयते
 प्रत्यक्षमनुमानमित्यादि । तस्य योऽसावुपाधिः कृतो भेदस्तमनाश्रित्य
 प्रमेयपरिच्छेदकत्वसामान्यमङ्गीकृत्यैकवचननिर्देशः द्वियते
 प्रमाणादिति । अतस्मात्प्रमेयसिद्धिरित्यवगन्तव्यम् । कथम् ? व्रीड्यादिवत् ।
 यथा व्रीड्याति प्रमेयं प्रस्थादिना प्रमाणेन परिच्छिद्यते अेवमिडापि
 व्यक्तादिप्रमेयं प्रत्यक्षादिप्रमाणेन परिच्छिद्यते एति ।
 एड छिशब्द एदान्नी किमर्थः स्यात् ?

अवधारणार्थं ऽति ।

आड- यद्येवं ङिशब्दावयनम् । अवधारणानुपपत्तेः । न ङ्येतस्मिन् सूत्रे
 कथञ्चिदवधारणमुपपद्यते । तस्मादवयनमेव ङिशब्दस्य न्याय्यम् ।
 प्रमेयस्यैवेति चेत्- न । अन्यस्यासम्भवात् । सति ङि व्यभिचारसम्भवे
 वस्तववधार्यते - तद्यथा गौरेवायं नाश्वः, देवदत्त अेवायं न
 यज्ञदत्त ऽति । न च प्रमेयाप्रमेययोः प्रमाणपरिच्छेदत्वेऽस्ति
 प्रसंगः यन्निवृत्त्यर्थं प्रमेयस्यैवेत्यवधार्यते । प्रमाणेभ्य
 अेवेति चेन्न- आर्षज्ञानविरोधप्रसंगात् । परमर्षेऽङ्गि भगवतः
 ज्ञानं सांसिद्धिकमप्रमाणपूर्वकमिति वः पक्षः । सांसिद्धिकाश्च
 भावाः प्राकृतिका वैकृताश्च धर्माद्याः (kA0 43) ऽति वचनात् ।
 उभयावधारणे सति उभयोरपि पक्षयोर्ये दौषास्ते प्रसज्यन्ते ।
 तस्माद्युक्तमेतत् । सिद्धिरेवेति चेन्न अनेकान्तात् । कदाचिद्दूयं प्रमाता
 सन्निहितेऽप्यादित्यादौ विद्गो द्विद्निश्चयाद्विष्वर्षेषु प्रतिहन्यते ।
 तस्मादनेकान्तात् सिद्धिरेवेत्येतद्युक्तमवधारणम् ।
 उच्यते- यद्दुक्तं ङिशब्दावयनमवधारणानुपपत्तेरिति अस्तु
 प्रमाणेभ्य अेवेत्यवधारणम् । यत्तूक्तमार्षज्ञानविरोधप्रसंग
 ऽति अयमदोषः । कस्मात् ? सिद्धरूपत्वात् । साध्यमानरूपाणि
 ङि वस्तूनि नान्तरीयकत्वात् स्वरूपनिष्पत्तये साधनसम्बन्धं
 प्रत्याकांक्षावन्ति भवन्ति, सिद्धरूपं तु भगवतः परमर्षेऽङ्गानम् ।
 तस्मादस्य साधनसम्बन्धं प्रत्याकाङ्क्षा नोपपद्यत ऽति ।
 अथवा पुनरस्तु सिद्धिरेवेत्यवधारणम् । यत्तूक्तमनेकान्तादिति
 तदनुपपन्नम् । कस्मात् ? सत्त्वादीनामङ्गाङ्गिभावाभिवानियमात् ।
 तमःप्रकर्षसामग्र्यात्प्रमाणवैकल्योपपत्तेः । ऽड
 सत्त्वादीनामनियतोऽङ्गाङ्गिभावः । देशकालनिमित्तसामर्थ्याद्धि
 कदाचित्सत्त्वं प्रकृष्यते, कदाचिद्रजः, कदाचित्तमः ।
 सत्त्वप्रकर्षश्च प्रकाशरूपत्वात्प्रमाणम् । तत्र यदा तमः
 प्रकृष्यते तदा तेनाभिभूतत्वात् सत्त्वस्य तत्कार्यमनुमानं
 त्रिकालाङ्गमुत्तिष्ठते । ऽत्यतः सत्याभाष्यादित्यादिविद्गोप्रवृत्तौ
 द्विद्निश्चयाद्विष्वर्षेषु प्रतिहन्यते । ऽतरथा तु न स्वरूपज्ञानम् । यस्य
 तु निष्पत्तिवैकल्यात्प्रमाणप्रतिबन्धो नेष्टः तस्य स्वरूपज्ञानं प्रमाणानां
 प्राप्तम् । कथम् ? अेतावद्धि तेषां स्वरूपं यद्दुत प्रमेयपरिच्छेदः ।
 तस्माद्युक्तमेतदवधारणार्थो ङिशब्दः ।

आल- अलूनि प्रमाणाऱ्याचार्यैरभ्युपगम्यन्ते तानि सर्वाणि ङि
भवाननुमन्यते ?

उच्यते-

॥ त्रिविधं प्रमाणाभिष्टम् ॥

ङिन्तर्ङि विधानं विधा, तिस्रो विधा अस्य तत्रिविधं

त्रिप्रकारमित्यर्थः । अनेनैतदायष्टे- अेकमेव बुद्धिलक्षाणं सत्त्वं

निमित्तान्तरानुग्रहोपजनिताभिः कार्यविशेषपरिच्छिन्नरूपभेदाभिः

शक्तिभिरुपकाराद्भिन्नमिव प्रत्यवभासमानं दृष्टादिशब्दवाच्यं भवति ।

न तु यथा तन्त्रान्तरीयाणां विषयोपनिपातिभिरिन्द्रियैरुपजनितावध्यो

बुद्ध्यस्तथेड विद्यन्ते याः परिकल्प्यमानाः स्वतन्त्राणि त्रीणि प्रमाणाणि

स्युः ।

स्याभतम्, कथं पुनः प्रमाणालक्षाणां शक्तीनामकवस्तुसन्निवेशरूपभेद

भवन्तीति ?

उच्यते- सत्त्वादिवत् । यथा सत्त्वादीनां गुणानामेकशब्दादिवस्तुसन्निवेशेऽपि

प्रकाशादिकार्यभेदाद्रूपसंकरो न भवति, यथा वा

शब्दस्पर्शरूपरसगन्धानामेकद्रव्यसन्निवेशेऽपि ग्राहकान्तरगम्यकत्वात्,

यथा वा कर्तृकरणाधिकरणसम्प्रदानापादानकर्मलक्षाणां

शक्तीनामेकद्रव्यसन्निवेशेऽपि कार्यविशेषपरिच्छिन्नानि

स्वरूपाणि न संकीर्यन्ते, तद्द्रष्टिदं द्रष्टव्यम् । शक्त्यन्तरोपजनने

वस्तुन्तरोपपत्तिरिति येन, अनभ्युपगमात् । न ङि क्षणभङ्गसाडसं

युक्तिमन्तरेण दण्डभयादपि प्रतिपद्यामडे, न तु तस्याभवसर षति

स्थीयतां तावत् ।

आल, कथं पुनरेतद् गम्यते यथा त्रिविधमेव प्रमाणां न

पुनरनेकविधमपीति ?

उच्यते-

॥ सर्वप्रमाणासिद्धत्वात् ॥

सर्वाणि य तानि प्रमाणाणि सर्वप्रमाणाणि । सिद्धस्य भावः सिद्धत्वम् ।

सर्वप्रमाणाणां सिद्धत्वं सर्वप्रमाणासिद्धत्वम् । सिद्धत्वमन्तर्भाव

ऽत्यर्थः । तस्मात् सर्वप्रमाणासिद्धत्वात् । तस्मिन्नेव त्रिविधे प्रमाणा

ऽति वाक्यशेषः । सर्वेषां परपरिकल्पितानां प्रमाणाणामस्मिन्नेव

त्रिविधे प्रमाणेऽन्तर्भावोऽस्ति यावदुक्तं स्यात्तावद्विदुमुच्यते
 सर्वप्रमाणसिद्धत्वादिति । अथवा सर्वप्रमाणेषु सिद्धं
 सर्वप्रमाणसिद्धं- सप्तमी सिद्धशुष्कपक्वबन्धैरिति समासः, यथा
 सांडाश्वसिद्धः पाटलिपुत्रसिद्ध इति । तद्भावात् प्रमाणसिद्धत्वं तस्मात्
 सर्वप्रमाणसिद्धत्वात् । कस्य त्रिविधस्य प्रमाणस्येति वाक्यशेषः ।

केन पुनराकारेण त्रिविधं प्रमाणां सिद्धमिति ?

उच्यते- परस्परविशेषात् । अन्यानि पुनरस्मात् त्रयात् यथाऽभिन्नानि
 तथा प्रतिपाद्यिष्यामः ।

आह, किम्पुनस्तत् त्रिविधं प्रमाणमिति ?

उच्यते-

॥ दृष्टमनुमानमाप्तवचनं च ॥

इति । तत्र दृष्टं नाम उपात्तविषयेन्द्रियवृत्त्युपनिपाती
 योऽध्यवसायः । अनुमानं द्वयोरविनाभावानोरेकं प्रत्यक्षेण प्रमाय
 तत्पूर्वकं सम्बन्धन्तरे यत् पश्चान्मानं भवति । आप्तवचनं तु
 प्रमाणभूतद्वारकोऽत्यन्तपरोक्षेऽर्थे निश्चयः । इत्युद्देशमात्रमिदम् ।
 मूललक्षणां तु आचार्यो वक्ष्यति स्वयमेव प्रतिविषयाध्यवसायो
 दृष्टमित्यादि ।

आह, त्रैविधानुपपत्तिः, न्यूनाधिकश्रवणात् । तन्त्रान्तरीयाः केचित् यत्वारि
 प्रमाणाानीच्छन्ति । प्रत्यक्षानुमानोपमानशब्दाः प्रमाणाानीति वचनात् ।
 तथा षडित्यन्ये ।

प्रत्यक्षमनुमानं च शब्दं योपमया सह ।

अर्थापत्तिरभावश्च उतवः सध्यसाधकाः ॥

इत्यभिधानात् । अेतानि सम्भवैतिष्ययेष्टासडितानि नवेत्यपरे ।
 प्रत्यक्षानुमाने अवेति वैशेषिकबौद्धाः । तत्र कथमिदं निश्चीयते
 त्रिविधमेव प्रमाणां, न पुनर्नूनमधिकं वेति ?

उच्यते- किम्पुनरिदमुपमानं नाम ?

आह, प्रसिद्धसाधर्म्यात् साध्यसाधनमुपमानम् । प्रसिद्धः प्रज्ञातः,
 तेन साधर्म्यात्, साध्यस्याप्रसिद्धस्य साधनमधिगमो यस्तदुपमानम् ।
 अवबोधविधिस्तु येनानुपलब्धो गवयः स तस्योपलब्ध्यर्थमधिगतगवयं
 पर्यनुयुङ्क्ते किंरूपो गवय इति । स तस्मा आशये- यथा गौरैवं
 गवय इति । तत्र प्रतिपत्त्याऽत्यन्तानुपलक्षितगवयस्वरूपो

व्याख्यातृप्रतिपादितप्रसिद्धवस्तुसाधर्म्यज्ञानाहितसंस्कारः
 प्रतिपद्यते- नूनमेवंरूपो गवय इति । अपर आड-
 प्रतिरासवयनोपजनितप्रसिद्धवस्तुसाधर्म्यज्ञानाहितसंस्कारस्थोत्तरकाव
 प्रत्यक्षेण तमुपलभ्य या समाख्यासम्बन्धप्रतिपत्तिः- अयमसावर्थोऽस्य
 शब्दस्य समाख्या इति- तदुपमानमुच्यते ।
 यद्यैवमुपमैतिह्यावयनम्, आभोपदेशसिद्धेः । यथा गौरैवं गवय
 इति आभोपदेशभवात् प्रतिपत्ता अप्रसिद्धं गवयमुपलभते न
 साधर्म्यमात्रात् । तस्मान्न शब्दात् पृथगुपमा । यत्तु भविति उ
 उवाच याज्ञवल्क्यस्य इत्येतद्वैतिह्यं नाम प्रमाणान्तरमुपकल्प्यते तदपि
 वक्तृविशेषापेक्षत्वात् शब्दादर्थान्तरम् ।
 आड, न । साधर्म्यपेक्षत्वात् । यदि ह्याभोपदेश उपमा स्यात्तेन यथा
 स्वर्गोऽप्सरसः, उत्तराः कुरव इत्येवमादिष्वन्तरेण साधर्म्योपादानं
 प्रतिपत्तिर्भवति ऐवमिडापि स्यात् । गवयन्तु अयमाख्याता प्रतिपादयिष्यन्
 प्रसिद्धसाधर्म्यगर्भं शब्दमुपादत्ते न केवलम् । प्रतिपत्तापि तस्मादेव
 प्रतिपद्यते न शब्दमात्रात्, तस्मात्पृथगेवास्थोपदेशः कर्तव्यः ।
 शब्दव्यापारात्तदन्तर्भाव इति चेत् स्थान्मतम् शब्दव्यापारसहितोऽयं
 प्रसिद्धसाधर्म्यलक्षणार्थो गवयप्रतिपत्तौ न केवलः, तस्मादस्य
 तत्रान्तर्भाव इति तदध्यनुपपन्नम् । कस्मात् ? वीतावीतयोरपि
 तत्प्रसङ्गात् । वीतावीतावपि उेतू परप्रतिपादनार्थमुपादीयमानौ
 शब्दव्यापारमपेक्षेते । तयोरध्यासवयनत्वप्रसंगः । अनिष्टं यैतत् ।
 तस्मान्नोपमानमाभोपदेशः ।
 उच्यते, साधर्म्याव्यतिरेक, उपायभूतत्वात् ।
 आख्यातृप्रामाण्यादेव प्रतिपत्तुर्गवयविज्ञानमुपपद्यते । स तु
 कौशलादुरूपपादोऽयमर्थ इति कृत्वा प्रसिद्धसाधर्म्यमुपादत्ते ।
 तस्मादाख्यातुर्गवयप्रतिपादनार्थमुपायभूतं साधर्म्यमुपाददानस्य
 शब्दादर्थान्तरमुद्भवति । अथैवंजातीयकानामपि
 प्रमाणान्तरत्वमिष्यते तेनात्यल्पमिदमुच्यते यत्वारि प्रमाणाणीति । किं
 तर्हि पाणिनिविराड्दिक्प्रभृतीनामप्युपसंभ्यानं कर्तव्यम् । किं
 वक्तृविशेषापेक्षत्वात् । यत्र ह्यर्थवशात्प्रतिपत्तिरुत्पद्यते न तत्र
 प्रतिपत्ता वक्तृविशेषमपेक्षते दृष्टार्थोऽयमदृष्टार्थोऽयमिति ।
 तद्यथाऽनुमाने । अस्ति योपमाने वक्तृविशेषापेक्षा ।
 तस्मान्न शब्दादर्थान्तरं तत् । अवश्यं यैतदेवं विज्ञेयम् ।

यो हि मन्यते प्रसिद्धसाधम्यदिव गवयप्रतिपत्तिरिति
यथाश्वस्तथा गवय इत्येतस्मादपि तस्य सम्प्रतिपत्तिः स्यात् ।
न यार्द्धति भवितुं, मिथ्याज्ञानत्वात् । यत्तु भल्विदमुच्यते यतः
समाभ्यासम्बन्धप्रतिपत्तिरिति तदुपमानमिति । अतदनुपपन्नम् । कस्मात्
? अनवस्थाप्रसंगात् । तद्यथा बहुषु निषण्णेषु कोऽत्र देवदत्त
इत्युक्ते यो मुकुटी कुंडली व्यूढोरस्कस्ताम्रायताक्ष इति प्रत्याह । ततश्च
समाभ्यासम्बन्धप्रतिपत्तिरिति प्रमाणान्तरत्वप्रसङ्ग इत्येवमनवस्था
प्रमाणानां स्यात् । अनिष्टं यैतत् । अेवं हि न तावत् परत उपमानं
प्रमाणान्तरम् । यद्य स्वयमेव गां गवयं योपलभ्य विकल्पयति यथाऽयं
तथाऽयमिति तदा तस्यार्थस्य प्रमाणान्तरेणाधिगतत्वात् प्रमाणमेव तत्र
भवतीति । तस्मात् सुष्ठुक्तमयमैतिल्याभवयनमाभोपदेशात् सिद्ध्यति ।
किञ्चान्यत्- अर्थापत्तिसंभवाभावाद्येष्टानामनुमानसिद्धेः ।
अवयनमित्यनुवर्तते । तत्रार्थापत्तिर्नाम
यत्रार्थयोः पूर्वमव्यभिचारमुपलभ्य पश्चादन्यतरस्य
दर्शनाच्छ्रवणाद्धान्यतरस्मिप्रतिपत्तिर्भवति । दर्शनाद्या गुडमुपलभ्य
माधुर्यमिन्द्रियान्तरविषयं प्रतिपद्यते । श्रवणाद्यथा गुडशब्दं
श्रुत्वा माधुर्यमशब्दं प्रतिपद्यत इति । अपरा भल्वार्थापत्तिः । यत्र
धर्मयोरव्यभिचारमुपलभ्य तत्प्रतिद्वन्द्वोरपि साड्यर्थकल्पना ।
सा तु द्विविधा, व्यभिचारिणी चाव्यभिचारिणी य । तत्र व्यभिचारिणी
यथा सावयवमनित्यमित्युक्तेऽर्थादापन्नं निरवयवं नित्यमिति । तस्य
कर्मादिष्वदृष्टमित्येषाऽनैकान्तिकत्वात्प्रमाणमेव न भवतीति ।
या त्वविनाभाविनी अव्यभिचारिणी यथा केसरिवराडयोरुपगच्छे
सन्निपातमुपलभ्योत्तरकालं केवलं केसरिणां वराडप्राणांकितशरीरं
प्रयान्तमुपलभ्य प्रतिपद्यते जितो वराड इति तदनुमानम् । कथम्
? यस्मात्केसरिवराडयोर्यौ जयपराजयौ तयोरव्यभिचारी सम्बन्धः । तत्र
यद्य केसरिणो जयमुपलभ्याव्यभिचारिणामितरस्य पराजयं प्रतिपद्यते
किमन्यत्स्यादृतेऽनुमानात् ? अधिगतोभयसम्बन्धिसमुदायस्य हि प्रतिपत्तुः
प्रत्यक्षीभूतान्यतरसम्बन्धिनी या सम्बन्धन्तरप्रतिपत्तिस्तदनुमानम् ।
इत्थं यार्थापत्तिरतो न तस्मात्पृथग्भवितुमर्हति ।
सम्भवो नाम द्रोणः प्रस्य इत्युक्तेऽर्धद्रोणादीनां सन्निधानमवसीयते ।
इत्ययमपि साड्यर्थकल्पनयाऽर्थापत्तिरेव । कथम् ? यस्मादुक्तपरिमाणे
द्रव्ये द्रोणशब्दो वर्तते, न न्यूनं नाधिकं । तत्र द्रोण इत्युक्ते

યદ્યન્તસહભુવાં તદવયવાનામન્યશબ્દવાચ્યાનામપિ સન્નિધાનમ્
 તદર્થપિત્તિરેવ । સ ચાનુમાનમિત્યુક્તમ્ ।
 અભાવો નામ તદ્દથા ધૂમસ્ય ભાવાદગ્રેભાવઃ
 પ્રતીયતે એવં ધૂમાભાવાદગ્ન્યભાવ ઇત્યયં
 પ્રતિદ્વન્દ્વસાહચર્યકલ્પનચાર્થાપિત્તિરભિહિતઃ । તત્ર
 યદા વ્યભિચારસાહચર્યકલ્પના તદા પ્રમાણાભાવ એવ ।
 તદ્દથાડયોગુણાડ્ગારાદિષુ ધૂમાભાવો નાગ્ન્યભાવઃ । યત્ર તુ ક્વચિદેકાન્તઃ
 સ્યાત્ યથાડકૃતકત્વાન્નિત્ય ઇતિ તત્રાનુમાનમ્ । કથમ્ ? સાહચર્યોપપત્તેઃ ।
 કૃતકત્વાનિત્યત્વવત્ ।
 અન્યે તુ અભાવમન્યથા વર્ણયન્તિ । તદ્દથા ગેહે નાસ્તિ
 ચૈત્ર ઇત્યુક્તે બહિરસ્તીતિ સમ્પ્રત્યયો ભવતિ, તત્ર
 ગેહાભાવો બહિર્ભાવસમ્પ્રતિપત્તિહેતુરર્થાન્તરાપિત્તિરેવ
 પ્રતિદ્વન્દ્વસાહચર્યકલ્પનયા । કથમ્ ? યથૈવ હિ દિવા ન ભુડ્કન્તે
 દેવદત્તઃ પીન ઇત્યત્રાભોજનપ્રતિયોગિનો મેદુરત્વરચોપલભાદિવાપ્રતિયોગિનિ
 કાલે રાત્રૌ ભુજિરવસીયતે એવમિહાપિ ગેહાભાવાભિધાનસામર્થ્યાન્તત્રપ્રતિયોગિનિ
 વિપર્યયઃ કલ્પ્યતે । અન્યથા તુ યદ્દભાવ એવાભિપ્રેતઃ સ્યાન્નાસ્તિ ચૈત્ર
 એવેતિ બ્રૂયાત્ । અર્થાપિત્તિશ્ચાનુમાનમ્ ।
 યેષા નામ અભિપ્રાયસૂચકઃ કશ્ચિદેવોદરતાડનાગ્નલિકરણાદિઃ
 શરીરવ્યાપારઃ । સ હિ બુભુક્ષાદીન્યપ્રતીયમાનાનિ પ્રતિપાદ્યતીતિ
 પ્રમાણમિત્યુચ્યતે । સ ચાનુમાનમેવ । કસ્માત્ ? યસ્માદ્ ભોજનેચ્છાદિસહચરો
 હિ વ્યાપારોડનુષ્ટીયમાનો યદિ સહચારિણં ગમયતિ તદા નાનુમાનાત્પૃથગિતિ
 શક્યં પ્રતિજ્ઞાતુમ્ ।
 આહ- પ્રતિભા તર્હિ પ્રમાણાન્તરં ભવિષ્યતિ ।
 ઉચ્યતે- કેયં પ્રતિભા નામ ?
 આહ, યોડયમનાદૌ સંસારે દેવમનુષ્યતિરશ્ચામભિન્નેડર્થે
 બાહ્યે સ્ત્રિયાદૌ પ્રત્યયે પૂર્વાભ્યાસવાસનાપેક્ષઃ
 કુણપકામિનીભક્ષ્યાદ્યાકારભેદભિન્નપ્રત્યય ઇતિકર્તવ્યતાડ્ગમુત્પદ્યતે
 સા હિ પ્રતિભા । તથા ચોક્તમ્-
 યથાભ્યાસં હિ વાક્યેભ્યો વિનાપ્યર્થેન જાયતે ।
 સ્વપ્રત્યયાનુકારેણ પ્રતિપત્તિરનેકધા ॥
 યેન હિ ચોડર્થોડભ્યસ્તસ્સુખાદિત્વેન તસ્ય વિનાડપિ તેનાર્થેન શબ્દમાત્રાત્

प्रतिपत्तिरुत्पद्यते । तद्यथा व्याघ्रोऽत्र प्रतिवसतीत्युक्ते विनाऽपि
 आख्येनार्थेनाभ्यासवशादेव स्वेदवेपथुप्रभृतयो भवन्ति । तस्मात्
 प्रतिभैव देवमनुष्यतिरश्चामितिकर्तव्यताऽङ्गत्वात्प्रमाणाभिति । आह य-
 प्रमाणात्वेन तां लोकाः सर्वः समनुगच्छति ।
 व्यवहाराः प्रवर्तन्ते तिरश्चामपि तद्गशात् ॥

उच्यते प्रतिभाया दृष्टादिव्यतिरेकेन उपान्तरानुपपत्तेः ।
 अवयवमिदमनुवर्तते । यद्वि पूर्वाभ्यासवासनापेक्षः प्रत्ययः
 प्रतिभेत्युपगम्यते तेन तद्वि असौ प्रत्यक्षमनुमानमाप्तवयनं
 येत्येतदापन्नम् । कस्मात् ? यतो न दृष्टादिव्यतिरेकेण प्रत्यक्षरूपं
 कदाचिदध्युपलभामहे । तस्मान्न तेभ्योऽर्थान्तरं प्रतिभा ।
 आर्षप्रत्ययसम्भवाद्युक्तमिति चेत्- स्यादेतत्, अस्त्यार्षो हि
 दृष्टादिव्यतिरेकेण सर्वपदार्थेषु सांसिद्धिकः प्रत्ययः । स
 प्रातिभो भविष्यतीति । अतश्चाप्ययुक्तम् । कस्मात् ? उक्तत्वात् । उक्तमेतत्
 सिद्धरूपं भगवतः परमर्षेणानम् । अतो न प्रमाणापेक्षमिति ।
 योगिनामिति चेन्न, अनभ्युपगमात् । न हि योगिनामप्रमाणापूर्वकं
 ज्ञानमिति यथा तथा वक्ष्यामः । स लौकिक इति चेत् न । अनिश्चितत्वात् ।
 स्यादेतत्- अस्ति लौकिकः प्रत्ययो दृष्टादिव्यतिरेकेण । तद्यथा
 सन्तमसे व्रजतो द्रागिति विज्ञानमुत्पद्यते - अस्ति मे प्रतीघाति द्रव्यं
 पुरस्ताद्दूर्ध्वमवस्थितमिति । तस्य नैवम् । कस्मात् ? अनिश्चितत्वात् । न
 हि तत्र निश्चय उत्पद्यते इदं तद्द्रव्यमस्ति पुरतो वा व्यक्तमस्तीति । न
 यानिश्चितं प्रमाणाज्ञानमिष्यते । किञ्चान्यत्- अनवस्थाप्रसंगात् । यद्वि
 वैवंजातीयतोऽपि प्रत्ययः प्रमाणाभ्युपगम्यते तेनानवस्था प्राप्नोति ।
 किं कारणम् ? अनवस्थानाद्धिकरणस्य । कामकोषलोभयविषादद्वारको
 विकल्पः सम्यग्मिथ्या वा यस्मादनेक उत्पद्यते तस्मान्न लौकिकः प्रत्ययः
 प्रतिभा । यत्तु भव्तिदमुच्यते- अभ्यासवासनापेक्षाऽसत्स्वपि व्याघ्रादिषु
 प्रतिपत्तिरुत्पद्यते । इति । सत्यमेतत् । सा तु मिथ्याज्ञानत्वात्प्रमाणात्वेन
 न परिगृह्यते इत्ययमदोषः । तस्मात् सिद्धं दृष्टादिव्यतिरेकेण
 उपान्तरानुपपत्तेः प्रतिभायाः पृथगनभिधानम् । ततश्च
 सर्वप्रमाणासिद्धत्वात् त्रिविधं प्रमाणाभिष्टमिति स्थितमेतत् ॥ ४ ॥

आड- अस्त्वेवमेतत् । लक्षणानभिधानात्तदप्रतिपत्तिः ।
तस्मात्तदभिधानम् । अनवस्थितं हि दृष्टादीनां
लक्षणम्, दृष्टिवैचित्र्यात् । छन्दिर्यार्थसन्निकर्षोत्पन्नं
ज्ञानमव्यपदेश्यमव्यभिचारि व्यवसायात्मकं प्रत्यक्षमिति केचित् ।
तथाऽऽत्मेन्द्रियमनोऽर्थसन्निकर्षाद्यन्निष्पद्यते तदन्यदित्येके ।
सत्सम्प्रयोगे पुरुषस्येन्द्रियाणां बुद्धिजन्म तत्प्रत्यक्षमित्यपरे ।
श्रोत्रादिवृत्तिरिति वार्षगाणाः । कल्पनापोढमित्यन्ये । छत्थमनवस्थितं
लक्षणम् । इति दृष्टादीनामप्रतिपत्तिः । तस्मात्त्वलक्षणमभिधानीयम् ।
उच्यते-

॥ प्रतिविषयाध्यवसायो दृष्टम् ॥

विषिष्वन्तीति विषयाः शब्दादयः । अथवा विषीयन्ते उपलभ्यन्ते
इत्यर्थः । ते य द्विविधाः । विशिष्टा अविशिष्टाश्च । विशिष्टाः
पृथिव्यादिलक्षणा अस्मदादिगम्याः । अविशिष्टाश्च तन्मात्रलक्षणा
योगिनामूर्ध्वस्रोतसां य गम्याः । वक्ष्यति चैतदुपरिष्टात् "बुद्धीन्द्रियाणि
तेषां पञ्च विशेषाविशेषविषयाणि" (kA0 34) अध्यवसायो बुद्धिरिति
(kA0 23) य वक्ष्यति । विषयं प्रति वर्तत इति प्रतिविषयम् ।
किन्तत् ? छन्दियम् । तस्मिन् योऽध्यवसायः स प्रतिविषयाध्यवसायः ।
उपात्तविषयाणांमिन्द्रियाणां वृत्त्युपनिपाति सत्त्वोद्रेकादरजस्तमस्कं
यत्प्रकाशरूपं तद् दृष्टमिति यावत् । तद् दृष्टं प्रत्यक्षमित्यर्थः ।
अेतत्प्रमाणम् । अनेन यश्चेतनाशक्तेरनुग्रहस्तत्कलम् । प्रमेयाः
शब्दादयः । अेवमुत्तरत्रापि प्रमाणाकूलभावो द्रष्टव्यः ।
आड- किं पुनरिदं प्रमाणाकूलमर्थान्तरमाहोस्विदनर्थान्तरम् ?
कथं तावत् भवितुमर्हति अनर्थान्तरमिति ?
आड- कस्मात् ? अधिगमरूपत्वात् । अधिगमरूपं हि ज्ञानं,
तस्योत्पत्त्यैवाधिगतोऽर्थ इति कुतः कूलभेद इति ?
उच्यते- करणभाव इदानीं कथं स्यात् ?
आड- करणभावस्तु प्रसिद्धिवशात् । विषयनिर्भासा हि ज्ञानस्योत्पत्तिः
अधिगमरूपापि लोके सव्यापारेव प्रतीतेति कल्पनया करणभावोऽव्युपगम्यते
न परमार्थतः ।
उच्यते- कूलस्यार्थान्तरभावः । अधिकरणभेदात् । बुद्ध्याश्रयं हि

प्रमाणमध्यवसायाप्यम्, पुरुषाश्रयं कृलमनुग्रहलक्षणम् । न य
 भिन्नाधिकरणयोरेकत्वमर्हति भवितुम् । यत्कूतमधिगमरूपत्वात्
 ज्ञानमेव कृलमिति तदनुपपन्नम् । कस्मात् ? अशिद्धत्वात् ।
 यथैव छि घटाद्योऽर्था ज्ञानमन्तरेण न तद्रूपा नातद्रूपा एति
 न शक्यं प्रतिपत्तुम्, अेवं ज्ञानमपि पुरुषप्रत्ययमन्तरेण न
 विषयरूपं नाविषयरूपम् । तथा य शास्त्रम्- " तत्संयोगाद्येतनं
 येतनावदिव लिङ्गमिति (kA0 20) वचनात् । अतः पुरुषप्रत्ययमन्तरेण
 ज्ञानमधिगमरूपमिति सांभ्यं प्रत्यसिद्धमेतत् । उभयपक्षप्रसिद्धेन
 य व्यवहारः । पुरुषाभावाद्युक्तमिति येन उत्तरत्र प्रतिपादनात् ।
 संघातपरार्थत्वादित्यत्र पुरुषास्तित्वं प्रतिपादयिष्यामः । तस्मात्
 सिद्धमध्यवसायप्रमाणावादिनः प्रमाणात्कृलमर्थान्तरमिति ।
 आड- यदि ङ्यध्यवसायः प्रमाणां कथं लौकिकः प्रयोगोऽर्थवान् भवति
 प्रत्यक्षं वस्तु एति ?

उच्यते- विषये प्रत्यक्षशब्दः तत्प्रमितत्वात् तत्कारणात्वाच्च ।
 यथा प्रस्थप्रमितो ग्रीडिराशिः प्रस्थशब्दवाच्यो भवति अेवं
 प्रत्यक्षप्रमितोऽर्थः प्रत्यक्षशब्दवाच्यः स्यात् ।
 आड, न । अन्यत्रापि तत्प्रसङ्गात् । यदि प्रत्यक्षप्रमितत्वाद्विषये
 प्रत्यक्षशब्दस्तेन तर्हि अनुमानप्रमितोऽर्थोऽनुमानमिति स्यात् ।
 शब्दप्रमितोऽर्थः शब्द एति । न याग्निस्वर्गाद्यः प्रमाणाशब्दवाच्या
 भवन्ति । तस्माद्विषमलिङ्गलिङ्गिपूर्वकम्, योगिनां य ध्यानभूमिकासु
 विहरतामनुमानागमातीतं प्रातिभं यद्विज्ञानमुत्पद्यते तदुपसंभ्येयं
 स्यात् । कुतः ? न छि सुप्पाद्यः श्रोत्रादिवृत्तिआख्याः, योगिनां
 यातिन्द्रियं ज्ञानमिति । यथान्यासं तु छियमाणे तेऽपि विषयाः, तेषां
 योऽध्यवसायस्तस्य प्रत्यक्षत्वं केन वार्यते ?

उच्यते- तदभावादितरत्राप्रवृत्तिः । प्रमाणान्तरे तु नास्ति सामान्यं
 निमित्तम् । कथम् ? अनुमीयतेऽनेनेत्यनुमानम् । न याञ्चादितिः
 कश्चिदनुमीयत एत्यतस्तुल्यशब्दवाच्यता न भवति ।

आड- अध्यवसायग्रहणं किमर्थम् ?

उच्यते- अतिप्रसंगनिवृत्त्यर्थम् । प्रतिविषयं दृष्टमितीयत्युच्यमाने
 यावत्किञ्चित् प्रतिविषयं वर्ततेऽनुग्राहकत्वेनोपघातत्वेन वा तत्
 सर्वं दृष्टमित्येतदापद्यते । अध्यवसायग्रहणे पुनः छियमाणे न

दोषो भवति ।

आड- न, प्रमाणाधिकारात् । नाध्यवसायशब्दस्य प्रयोजनम् ।

कुतः ? प्रमाणाधिकारोऽयम् । न याध्यवसायादृते

यत्किञ्चिद्धिषयं प्रतिपद्यते तेन किञ्चित् प्रमीयते । तेन वयं

सामर्थ्यादध्यवसायमेवाभिसंभन्त्यस्यामः । तद्यथा- अध्ययनाधिकारे

ब्राह्मणा आनीयन्तामित्युक्ते य एवाधीयन्ते त एवानीयन्ते ।

उच्यते- करणान्तराणां तु सन्देहनिवृत्त्यर्थम् । अ एवं तर्हि

श्रोत्रादीनामन्यतमन्तःकरणं येत्येतद् द्वारद्वारिभावेन यतुष्टयं

विषयं प्रति वर्तते । तस्मादध्यवसायग्रहणं कियते सन्देहो मा भूदिति ।

आड- अस्त्वत्र सन्देहः, नैकेन केनचित् कश्चिद्धिषय उपादीयते । तेन

वयं सर्वेषां प्रत्यक्षत्वं प्रतिपत्स्यामहे ।

उच्यते- सर्वाभ्युपगमे हि शास्त्राणि । यदि पुनः सर्वेषामेव

प्रमाणात्वमभ्युपगम्यते तेन यच्छास्त्रमेकमेव दर्शनं भ्यातिरेव

दर्शनमिति तद्वीयते । वक्ष्यति याथार्थ्यः अते प्रदीपकल्पाः (kA0 36),

सर्वं प्रत्युपभोगं यस्मात् पुरुषस्य साधयति बुद्धिरिति (kA0 37)

तद्विरुद्धते । तस्मादध्यवसायग्रहणं कर्तव्यम् । सन्देहो मा भूदिति ।

आड- न, सन्देहमात्रमेतद् भवति । सर्वसन्देहेषु यैतदुपतिष्ठते-

व्याभ्यानतो विशेषप्रतिपत्तिर्न हि संदिहादलक्षणम् । तत्राध्यवसायो

दृष्टमिति व्याभ्यास्यामः ।

उच्यते- मुक्तसंशयं चेन्द्रियवृत्तिप्रतिपत्तेः । स्यादेतत्, यद्यत्र

सन्देहः स्यात् । नैवात्र सन्देहः प्राप्तः, किन्तर्हि श्रोत्रातिवृत्तेरेव

ग्रहणम् ।

आड- किं पुनः कारणं येन निमित्ताविशेषेऽपि श्रोत्रादिवृत्तेरेवात्र

ग्रहणं प्राप्नोति, नान्तःकरणस्यैव प्रत्यक्षत्वम् ?

उच्यते- तत्र य भुञ्ज्या श्रोत्रादिवृत्तिः । कस्मात्

? साक्षाद्धिषयग्रहणसामर्थ्यात् । नान्तःकरणम्, तद्वृत्तेरेव प्रतिपत्तेः ।

गौणमुप्ययोश्च मुप्ये सम्प्रतिपत्तिः । तद्यथा- गौरनुबन्ध्यः

अजोऽग्नीषोमीय इति वाडीको नानुबन्ध्यते ।

आड- यदीयं श्रोत्रादिवृत्तेरेव प्रत्यक्षमित्यभुपेयते क अ एवं सति

दोषः स्यात् ?

उच्यते- रागादिविषयं यद्विज्ञानं विंगविंगिपूर्वकम्, योगिनां य

ध्यानभूमिकासु विडरतामनुमानागमतीतं प्रातिभं यद्विज्ञानमुत्पद्यते

तदुपसंभ्येयं स्यात् । कुतः ? न हि सुभाष्यः श्रोत्रादिवृत्तिबाध्याः,
योगिनां यातीन्द्रियं ज्ञानमिति । यथान्यासं तु क्रियमाने तेऽपि विषयाः,
तेषां योऽध्यवसायस्तस्य प्रत्यक्षत्वं केन वार्यते ?

आड- प्रतिविषयग्रहणं तर्हि किमर्थम् ?

उच्यते - प्रतिविषयग्रहणमसद्व्युदासार्थम् । अध्यवसायो
दृष्टमितीयत्युच्यमाने भृगतृषिणोकाऽऽलातयङ्गान्धर्वनगरादिषु
अपि योऽध्यवसायस्तद् दृष्टमिति । प्रतिविषयग्रहणात्तु तेषां व्युदासः
कृतो भवति ।

आड- यद्येवं विषयाध्यवसाय इत्येव योज्यताम् । किमितिग्रहणेन ?

उच्यते- प्रतिग्रहणं सन्निकर्षार्थम् । विषयाध्यवसायो
दृष्टमितीयत्युच्यमाने विषयमात्रे सम्प्रत्ययः स्यात् । प्रतिग्रहणे पुनः
क्रियमाणे प्रतिराभिमुष्ये वर्तते । तेन सन्निकृष्टेन्द्रियवृत्त्युपनिपाती
योऽध्यवसायस्तद् दृष्टमित्युपलभ्यते ।

आड- कस्य पुनरतीन्द्रियसन्निकर्षे प्रत्यक्षत्वं प्राप्नोति ?

उच्यते- अनुमानस्य । कस्मात् ? तद्धि लिङ्गदर्शनादसन्निकृष्टे विषये
भवति ।

आड- अनुमानस्याप्रसङ्गः । सामान्यविहितस्य विशेषविहितेन बाधनात् ।

सामान्ये हि विषयमात्रेऽध्यवसायस्य प्रत्यक्षत्वं विधाय विशेषे
लिङ्गलिङ्गिपूर्वकेऽनुमानं शास्ति । सामान्यविहितं च विशेषविहितेन
बाध्यते, यथा तद्धि ब्राह्मणोऽप्यो दीयतां तर्कं कौण्डिन्यायेति ।

उच्यते- स्मृतेस्तर्हि प्रत्यक्षत्वं प्राप्नोति । तत्रायमपवादो

नाभिनिविशत इति ।

आड न, स्मृतेः, प्रमाणाधिकारात् । प्रमाणाधिकारोऽयम् । न च स्मृत्या

किञ्चित् प्रमीयते । स्मृतेः प्रमितेऽर्थे प्रादुर्भावात् ।

उच्यते- संशयस्य तर्हि प्राप्नोति ।

न संशयस्य, अध्यवसायग्रहणात् । अध्यवसायो हि दृष्टमित्युच्यते ।

न च संशयोऽध्यवसायोऽनिश्चितत्वात् ।

उच्यते- इन्द्रियान्तराकृतविषये तु प्रसङ्गः । अेवं

तर्हीन्द्रियार्थसन्निकृष्टेन्द्रियवृत्त्युपनिपातीति दोषो न भवति ।

आड- रागाद्युपसंभ्यानम् । यद्दि सन्निकृष्टेन्द्रियवृत्त्युपनिपाती

योऽध्यवसायस्तद् दृष्टमित्यभ्युपेयते, तेन रागादिविषयं

विज्ञानमतीन्द्रियत्वात्प्रत्यक्षं न प्राप्नोति । तस्योपसंभ्यानम् कर्तव्यम् ।

उच्यते- न तर्हीदं प्रतिग्रहणमिन्द्रियविशेषणं विषयं विषयं
 प्रति यो वर्तते तस्मिन् योऽध्यवसायस्तद् दृष्टमिति । किन्तर्हि-
 अध्यवसायविशेषणं विषयं विषयं प्रति योऽध्यवसाय इति ।
 आह- अध्यवसायविशेषणमिति चेत्, शब्दाद्युपसंभ्यानम् ।
 शब्दादीनामेव तेन प्रत्यक्षत्वं प्राप्नोति । तेषामुपसंभ्यानं कर्तव्यं
 प्राप्नोति । किं कारणम् ? अन्तःकरणस्य तैः सन्निकर्षानुपपत्तेः ।
 प्रतिग्रहणं सन्निकर्षार्थमिति पूर्वमतिशृष्टं भवता ।
 तस्येदानीमन्तःकरणविशेषणम् । न यान्तःकरणस्य
 शब्दादिभिः सन्निकर्ष उपपद्यते, श्रोत्रादिवैयर्थ्यप्रसङ्गात् ।
 द्वारिद्वारभावस्यापघातप्रसङ्गाच्च । तस्मात्सुदूरमपि गत्वा प्रतिग्रहणं
 प्रत्याप्यानात्र मुच्यते । रागाद्युपसंभ्यानाद्धेति ।
 उच्यते- अस्तु तर्हीन्द्रियाणां प्रति विषयग्रहणं विशेषणम् । यत्तूक्तं
 रागादीनामुपसंभ्यानं कर्तव्यमिति तत्र भ्रूमः । ऐकशेषनिर्देशात्
 सिद्धम् । अयं तर्हि प्रतिविषयाध्यवसायश्च प्रतिविषयाध्यवसायश्च
 प्रतिविषयाध्यवसाय इति सङ्गोपायमेकशेषः कश्चित् । तत्रैकेन
 बहिरङ्गस्यैन्द्रियस्य प्रत्यक्षस्य परिग्रहः । द्वितीयेनान्तरङ्गस्य
 प्रातिभस्येति रागादिविषयं योगिनां च यद्विज्ञानं तत् संगृहीतं
 भवतीति व्याख्यातं प्रत्यक्षम् ।
 आह- अनुमानमिदानीं वक्तव्यम् ।
 उच्यते-

॥ त्रिविधमनुमानमाख्यातम् ॥

अनुमानं त्रिप्रकारमाचार्यैराख्यातम् । पूर्ववत्, शेषवत्, सामान्यतोदृष्टं
 च । तत्र पूर्वमिति कारणमुच्यते । यस्य हि यत् कारणं स लोके तत्पूर्वक
 इत्युच्यते । यथा तन्तुपूर्वकः पटो, देवदत्तपूर्वको यज्ञदत्त इति ।
 पूर्वमस्यास्तीति पूर्ववत् । शेष इति विकारनाम, शिष्यत इति कृत्वा ।
 तथा योक्तम्- न शेषोऽग्नेरन्यस्य जातमित्यस्ति । नापत्यमन्येन जातं
 सम्भवतीत्यर्थः । शेषोऽस्यास्तीति शेषवत् ।
 तत्र पूर्ववत् यदा कारणमभ्युदितं भविष्यत्त्वं कार्यस्य प्रतिपद्यते ।
 तद्यथा मेघोदये भविष्यत्त्वं वृष्टेः ।
 आह- नैतदस्त्युदाहरणमनेकान्तात् । न हि मेघोदयोऽवश्यं वृष्टेः
 कारणं भवति, वाय्वादिनिमित्तप्रतिबन्धसम्भवात् ।

उच्यते- यद्दि तर्हि कारणशक्तिं सडकारिशक्त्यन्तरानुगृहीतामप्रतियोगिनीं
दृष्ट्वा कार्यस्य व्यक्तिं प्रतिपद्यते । तद्यथा यदा

लौडदण्डादिसाधनसम्पन्ने व्यापारवता कुम्भकारेणाधिष्ठितां

मृदमुपलभ्य घटस्य, तदा पूर्ववत् ।

शेषवत्- यदा कार्यनिर्वृतिं दृष्ट्वा कारणासदृभावं प्रतिपद्यते ।

तद्यथा कुमारकं दृष्ट्वा द्वयसमापत्तिम् ।

आड- नैतदस्त्युदाडरणम् । अनेकान्तात् । न हि द्वयसमापत्तिपूर्वकं अेव

प्राणभृतां प्रादुर्भावा, द्रोणादीनामन्यथोत्पत्तिविशेषश्रवणात् ।

उच्यते- यदा तर्हि प्रभानुरंजितमन्तरिक्षं दृष्ट्वा यन्द्रार्कयोरुदयं

प्रतिपद्यते तदा शेषवत् ।

आड- अेतदपि नास्त्युदाडरणम् । अनेकान्तात् । न हि प्रभाडनुरागोडन्तरिक्षे

यन्द्रार्कनिमित्तं अेव भवति । किन्तर्हि दिग्दाडादिनिमित्तोडपि ।

उच्यते - यदा तु नदीपूरं दृष्ट्वा वृष्टिं प्रतिपद्यते तदा शेषवत् ।

अेतदपि नास्त्युदाडरणम् । अनेकान्तात् । नदीपूरस्य हि निमित्तमनेकविधं

भवतीति हिमिलयनसेतुभंगगजक्रीडादि । तस्माद्युक्तमेतत् ।

उच्यते यदा तर्हि पार्श्वं दृष्ट्वा शालूकं प्रतिपद्यते, अंकुरं वा

दृष्ट्वा बीजमिति तदा शेषवत् ।

अथवा पुनरस्तु पूर्वकमेवोदाडरणम् । यतूक्तं- अनेकान्तादिति अत्र भूमः-

वीतावीतसामर्थ्यात् । वीतावीताभ्यां डेतुभूताभ्यामभिप्रेतार्थसिद्धिरिति

वक्ष्यामः । प्रसंगिधर्मान्तरनिवृत्तिमुपेन यावीतप्रयोगः । तत्र यदा

प्रसंगिनां हिमविलयनादीनां देशकालविड्गैः प्रतिषेधः क्रियते तदा

मुक्तसंशयं प्रतिपत्तिर्भवति । देशस्तावत्तद् यथा- दक्षिणापथे

नास्ति हिमविलयनसम्भवः । कालतो यथा प्रावृट्काले । विड्गतोडपि

यस्मान्मुद्गवेधुकश्यामाकडाष्ठसूत्रशकृत्प्रभृतीनामनुपलम्भस्तथोष्मकलुषत्वादीनामुपलम्भः ।

तस्मात् परिशेषतो मेध्या अेवाप षति । तस्मान्ननेकान्तः । अेवं कृत्वा

पूर्वाण्युदाडरणानि उपपन्नानि भवन्ति । देशादिविचारसामर्थ्यात् ।

सामान्यतोदृष्टे नाम यत्रैकदाडर्थयोरव्यभिचारमुपलभ्य

देशान्तरे कालान्तरे य तज्जातीययोरव्यभिचारं प्रतिपद्यते । तद्यथा

क्वचिद्भूमिाग्निसम्बन्धं दृष्ट्वा क्वचिद्भूमान्तरेणाञ्चन्तरस्यास्तित्वं

प्रतिपद्यते ।

आड- नैतदस्त्युदाडरणम् । अविशेषप्रसङ्गात् । सर्वत्रैव

ड्यनुमाने क्वचिदर्थयोरव्यभिचारमुपलभ्यान्त्र

तज्ज्जातीययोरर्थयोरव्यभियारं प्रतिपद्यते । तद्यथा क्वचित्
साधनवतो मृत्पिण्डाद् घटनिष्पत्तिमुपलभ्यान्त्र साधनवतः
पिण्डान्तराद्घटान्तरनिष्पत्तिं प्रतिपद्यते, तथैकत्र नदीपूराद्
वृष्टिमुपलभ्यान्त्र नदीपूरान्तराद्दृष्ट्यन्तरमवसीयते । तथा य
सति त्रयाणामविशेषप्रसंगः ।

उच्यते- यदा तर्हि सल्लुवाभेकस्य विशिष्टगुणमुपलभ्य शेषाणामपि
तद्भ्रत्वमनुमीयते तदा सामान्यतोद्दृष्टम् । तद्यथा वृक्षादेकस्य फलस्य
पाकमुपलभ्य शेषाणां वृक्षान्तराणां य पाकोऽनुमीयते । आल- अेतदपि
नास्त्युदाहरणम् । अनेकान्तात् । न हि सर्वेषां फलानां तुल्यकालं पाको
भवति । पूर्वापरकालनिष्पन्नत्वात्, निमित्तभेदाच्च । उच्यते- यदा तर्हि
समुद्रादेकमुद्बभ्रिन्तु प्राश्य शेषस्य लवणताऽनुमीयते । स्थाल्यां वैकं
पुलाकमुपलभ्य शेषाणां पाकोऽनुमीयते तदा सामान्यतोद्दृष्टम् । आल-
नैतदस्त्युदाहरणम् । अकृत्स्नसङ्गतात् । वक्ष्यत्ययमुपरिष्ठादाचार्यः
" सामान्यतस्तु दृष्टादतीन्द्रियाणां प्रतीतिरनुमानादिति (kA0 6) ।
तत्रैवं प्रमाणे परिकल्प्यमाने कार्यकारणयोस्तत्संघातानां य
सुभ्रदुष्प्रभोऽस्वभावोपलम्भात्तन्मात्राऽकारप्रधानानां समधिगमः
स्यात् । न पुरुषस्य, तज्ज्जातीयार्थानुपलम्भात् ।

उच्यते- यदा तर्हि क्वचिद्भ्रमेण
धर्मान्तरस्याव्यभियारमुपलभ्यैकधर्मोपलम्भाद्भिन्नज्जातीयेऽत्यन्तानुपलब्धस्य
धर्मान्तरस्य प्रतिपत्तिस्तदा सामान्यतोद्दृष्टम् । तद्यथा -
देवदत्ते गमनादेशान्तरप्राप्तिमुपलभ्यात्यन्ताद्दृष्टज्योतिषां
देशान्तरप्राप्तेर्गमनमनुमीयते । तथा प्रासादादीनां वृद्धिपूर्वकं
दीर्घत्वमुपलभ्यौषधिवनस्पतीनां दीर्घत्वदर्शनाद्बृद्धिरनुमीयते ।
आल- नैतद्यस्युदाहरणम् । पूर्वेषां विशेषात् । कार्यात्
कारणस्याधिगमः शेषवदिति पूर्वमतिशुष्टं भवता । अत्रापि य
देशान्तरप्राप्तिलक्षणात् कार्याद् गतिलक्षणास्य कारणस्याधिगमः । तस्मात्
शेषवत्सामान्यतोद्दृष्टयोरभेदप्रसंगः ।

उच्यते- न, अनियमात् । यत्र हि नियमतः कार्येण कारणमधिगम्यते
तच्छेषवदिति अयमस्मदभिसन्धिः । न तु तदस्ति सामान्यतोद्दृष्टे ।
कस्मात् ? संघातत्वसामान्यात् । पारार्थ्यसामान्यसाधनमपि दृश्यते ।
यथा- अव्यभियाराद्दिशेषास्तु प्रतीताः प्रतिपादकाः षति ।
साध्यसाधनसामान्ययोरपि दृश्यते, यथाऽनित्यः शब्दः

कृतकत्वादिति । तत्रैवं सति नियमवादिनः प्रतिज्ञादानिः ।
 अतेनासिद्धविरुद्धानैकान्तिकसाधनाभासाः प्रत्युक्ताः । ते हि
 संशयविपर्ययाज्ञानहेतुकत्वाद्गमका इति व्याख्यातमनुमानम् ।
 आह- आसवयनस्य किं लक्षणमिति ?

उच्यते-

॥ आसश्रुतिरामवयनन्तु ॥ ५ ॥

आसा नाम रागादिवियुक्तस्यागृह्यमाज्ञाकारणपरार्थाः व्याहृतिः ।
 श्रवाणं श्रुतिः । आसा यासौ श्रुतिरामश्रुतिः । अथवा
 आसाऽस्यास्तीत्यासः । अकारो मत्वर्थीयः । तद्यथा तुन्दो घट
 इति । आमेभ्यः श्रुतिरामश्रुतिः । आसश्रुतिश्चासश्रुतिः ।
 सङ्गपाणिमित्येकशेषः । तत्र पूर्वेषामश्रुतिग्रहणेन प्रतिपाद्यति
 अपुरुषबुद्धिपूर्वक आम्नायः, स्वतन्त्रः पुरुषनिःश्रेयसार्थं प्रवर्तमानो
 निःसंशयं प्रमाणाविति । द्वितीयेन मन्वादिनिबन्धनानां य स्मृतीनां
 वेदाङ्गतर्कतिहासपुराणानां शिष्टानां नानाशिल्पाभियुक्तानां यादृष्टमनसां
 यद्भयस्तत्रमाणाविति तसिद्धं भवति । तुशब्दोऽवधारणार्थः ।
 आसश्रुतिरेवामवयनं न शब्दमात्रम् ।
 अथैवं सति यदुक्तं तन्त्रान्तरीयैः शिंशपादिशब्दानां
 निर्विकल्पमनुमानेऽन्तर्भावस्त्रिलक्षणत्वादिति तदथत्ततः प्रतिक्षिप्तं
 भवतीति व्याख्यातानि प्रमाणानि । अतैः पूर्वोक्तं प्रमेयं यथास्वं
 प्रतिपत्तव्यमिति ॥ ५ ॥

कारिका ६-७

आह- अस्तु तावदक्षरान्निर्कर्षभाजामर्थानां प्रत्यक्षेणोपलब्धिः ।
 असन्निकर्षभाजामपि योपलब्धसम्बन्धानामनुमानेन । ये त्वतीन्द्रिया
 भावास्तेषामुभयवैलक्षण्यान्नास्ति प्रत्यक्षानुमानाभ्यामुपलब्धिः ।
 आगमिकत्वे सर्ववाद्दसिद्धिप्रसंगः । इत्यतोऽत्यन्तमेवाग्रहणं प्राप्तम् ।
 तत्र यदुक्तमेतावद्भिः प्रमाणाः सकलपदार्थावबोध इति अतदयुक्तम् ।
 उच्यते- स्यादेतदेवं यद्येकङ्गमेवानुमानमधीतं स्यात्, किं तर्हि त्रिविधम् ।
 तत्र सत्यमेव पूर्ववच्छेषवती प्रागनुभूतसम्बन्धविषयकृते इति
 कृत्वा न ताभ्यामशेषपदार्थाधिगमोऽभ्युपगम्यते ।

॥ सामान्यतस्तु दृष्टादतीन्द्रियाणां प्रसिद्धिरनुमानात् ॥

यत्वेतत्सामान्यतोदृष्टमनुमानमेतस्मादतीन्द्रियाणामर्थानां
समधिगमः प्रत्यवगन्तव्यः । कथम् ? यथा हि
कृतकत्वानित्यत्वयोर्घटे सडभावमुपलब्ध्यान्यत्र शब्दादौ
कृतकत्वदर्शनादनित्यत्वमनुमीयते । अेवं शकवादीनां तज्जतीयता
यन्नादित्पूर्वकत्वसिद्धेः, कार्यकारणस्य सुभादित्जतीयतया
तत्पूर्वकत्वसिद्धेः, शयनादीनां य संघातत्वात्पारार्थसिद्धेः,
कार्यकारणस्यापि संघातत्वात्पारार्थसिद्धिरिति सर्वमिष्टं
सङ्गृहीतं भवतीति । येषां तु शेषवदेव सामान्यतोदृष्टं
तेषां तस्य कार्यद्वारेण समधिगमहेतुत्वात् पुरुषस्याग्रहणप्रसंगः ।
वृत्तौ कार्योपयाराददोष इति येत् स्यान्मतम्, यद्यपि पुरुषस्य
कार्याभावस्तथापि पुरुषाव्यक्तमडदडुडारविशेषाणां साम्प्रते काले
स्ववृत्तिभ्यस्तेषां ग्रहणमित्युक्तम् । कस्मात् ? वृत्तिशक्तिरेषां
कार्यत्वेनोपयारिता स्वमात्मानं युनक्तीति । तथ्यायुक्तम् । कस्मात्
? हेत्वन्तराभिधानात् । यद्वि वृत्त्या ग्रहणं पुरुषस्य सूपपादमभविष्यत्
संघतपारार्थमायार्यो हेतुत्वेन नावक्ष्यत् । तथ्यावृत्तिभूतमित्यवश्यं
शेषवत्सामान्यतोदृष्टयोरर्थान्तरभावोऽभ्युपगन्तव्यः । तस्मात्
सिद्धं सामान्यतोदृष्टादतीन्द्रियाणामर्थानां समधिगमः ।
तस्य प्रयोगमात्रमेदाद्वैविध्यम् । वीतः अवीत इति ।
तयोर्लक्षणमामनन्ति-

यदा हेतुः स्वरूपेण साध्यसिद्धौ प्रयुज्यते ।

स वीतोऽर्थानराक्षेपादितरः परिशेषितः ॥

स्वरूपं हि साधनस्य द्विविधम्- साधारणमसाधारणं
य । तत्र साधारणं साध्यसडभावी तत्प्रतिपत्तिहेतुत्वेन
यथावदाश्रीयमाणोऽर्थात्मा । असाधारणं पुनः परिमाणमन्वयः
संघातपारार्थत्वमित्यादि । तत्र यदा हेतुः परपक्षमपेक्ष्य
यथार्थेन स्वरूपेण साध्यसिद्धावुपदिश्यते तदा वीताभ्यो भवति ।
यदा तु स्वसाध्यादर्थान्तरभूतानां प्रसंगिनां क्षेपमपोडं कृत्वा
परिशेषतः साध्यसिद्धावपदिश्यते तदाऽवीताभ्यो भवति । तद्यथा न
येत् परमाणुपुरुषेश्वरकर्मद्वैकालस्वभावयदृष्टाभ्यो जगदुत्पत्तिः

सम्भवति परिशेषतः प्रधानादिति तदा पुनरवीताभ्यो भवति । तत्र
यदा वीतो डेतुः स्वबुद्ध्याववहितविज्ञानसङ्घं विज्ञानान्तरमादधानेन
वङ्त्रा प्रतिपाद्यादौ वाक्यभावमुपनीयते । वाक्यमन्तरेणार्थस्य बुद्ध्यन्तरे
संक्रामयितुमशक्यत्वात्, तदाऽवयविवाक्यं परिकल्प्यते ।

तस्य पुनरवयवाः

जिज्ञासासंशयप्रयोजनशक्यप्राप्तिसंशयव्युदासलक्षणान् व्याख्याऽगम् ।

प्रतिज्ञाडेतुदृष्टान्तोपसंखारनिगमनानि परप्रतिपादनाऽगमिति ।

तत्र ज्ञातुमिच्छा जिज्ञासा । कश्चित् कञ्चिदुपसंघाड-

पुरुषं ज्ञातुमिच्छामि । किमस्ति नास्तीति ? कुतः संशय इति

पर्यनुयुक्तः प्रत्याड- अनुपलभ्यमानस्योभयथा दृष्टत्वात् ।

छडानुपलभ्यमानमुभयथा दृष्टम्- सद्भूतमसद्भूतं येति । सद्भूतं

यार्कन्दुमाडुलापरभागादि, असद्भूतं य शशविषाणादि । अयमपि

यात्मा नोपलभ्यते । अतः संशयः किमस्ति नास्तीति ? किमस्याश्चिन्तायाः

प्रयोजनमिति पृथो व्यायष्टे - शास्त्रतत्त्वाधिगमः,

ततश्च मोक्षावाप्तिः । कथमिति ? यदि तावद्यमात्माऽस्ति ततोऽस्य

अप्रकृतित्वौदासीन्यविभुत्वादिसत्त्वविज्ञानान्त्रैरात्म्यत्मान्तिविपक्षभूतादपवर्गाप्राप्तिरवश्यंभाविनीति

यदुक्तम् व्यक्ताव्यक्ताज्ञाविज्ञानान्मोक्षोऽवाप्यत

इति तच्छास्त्रमर्थवद् भवतीति । अथ नास्तीति

निश्चीयते तेन सामान्यतोदृष्टादनुमानात्तद्दृढन्येऽपि

पदार्था न सन्तीति विप्रलम्भभूयिष्ठमार्थं

दर्शनमपलायात्मग्रदृष्टिविगमाल्लोकोत्तर्भवलम्बनं शून्यं

ध्यानविषयमुपसम्प्राप्तस्त्रैधातुककलेशनिरोधवक्षणात्मात्यन्तिकं

निर्वाणमवाप्स्यतीति । शक्यश्चायमर्थो निश्चेतुम्, प्रमाणत्रयपरिग्रहादिति

व्यवस्थिते, व्युदास्य संशयं साध्यावधारणं प्रतिज्ञा । साध्यस्य

यदवधारणमस्ति पुरुष इति सा प्रतिज्ञा ।

साधनसमासवचनं डेतुः । साध्यतेऽनेनेति साधनं लिङ्गम् । समासः

संक्षेपः । साधनस्य समासवचनं साधनसमासवचनम् । साधनग्रहणं

तदाभासप्रतिषेधार्थम् । न छि तानि साधनं, संशयविपर्ययडेतुत्वात् ।

समासग्रहणमवयवान्तरावकाशप्रदानार्थम् । लिङ्गनिर्देशमात्रं डेतुः ।

यस्तु तस्य साध्यसडभावित्वलक्षणाः प्रपञ्च्यः सोऽवयवान्तराणीत्युक्तं

भवति ।

उदाहरणन्वत्र निदर्शनं दृष्टान्तः । तस्य साधनस्य साध्येन

सडभावित्वनिदर्शनं यदसौ दृष्टान्तः । तद्यथा संडत्यकारिणां
 परार्थत्वं दृष्टं, यथा शयनासनरथशरणाणाम् । व्यतिरेकस्त्ववीतस्य
 प्रसङ्गिधर्मान्तरनिवृत्तिरूपत्वात्तदन्तर्भूतं इति तदर्थं
 वैधर्म्यदृष्टान्त उच्यते ।
 साध्यददृष्टान्तयोरेकङ्कियोपसंसारः उपनयः ।
 साध्यस्य यक्षुरादिपारार्थ्यलक्षणस्य, दृष्टान्तस्य
 य शयनादरेकङ्कियोपसंसारः । तत्रार्थान्तरभूतत्वात्
 साध्यदृष्टान्तयोरञ्जसा नैकङ्कियोपपद्यते । तेनैव
 तस्यानिदर्शनादित्यतो धर्मसामान्याद्यथेदं तथेदमित्येकङ्कियोपयर्थते ।
 यथा शयनादयः संडतत्वात्परार्था अेवं यक्षुरादिभिरपि
 परार्थैर्भवितव्यम् । योऽसौ परः स पुरुषः ।
 तद्द्रशात्प्रतिज्ञाभ्यासो निगमनम् । लेतुदृष्टान्तोपसंसारोपेक्षया यः
 पुनरभ्यासः तन्निगमनम् । तद्यथा- तस्मादस्ति पुरुष इत्येषामवयवानां
 परस्परसम्बन्धाद्विशिष्टार्थः समुदायो वाक्यमित्युपदिश्यते ।
 वाक्यमभ्यनेकं यदा गुणीभूतस्वार्थमर्थान्तरपकारित्वादितरेण संसृज्यते
 तदा शास्त्रमभ्येकं वाक्यमित्यवसीयते ।
 आड- जिज्ञासाधनभिधानम् । तद्व्यतिरेकेणापि स्वयमर्थगतेः ।
 स्वनिश्चयवञ्च परप्रतिपादनात् । यथा डि स्वयमुत्पद्यते
 निश्चेतुः प्रत्ययस्तथैवान्यः प्रत्याय्य इत्येतस्यायम् । न य
 स्वयमेवार्थं प्रतिपद्यमानस्य जिज्ञासादीनां तत्र व्यापारः । तस्मात्
 परार्थमाघेषामुपादानं न कल्प्यते । संशयवयनानर्थक्यम्
 य, प्रतीतार्थत्वात् । निश्चितौ डि वादिप्रतिवादिनौ स्वपक्षयोः,
 तयोरितरेतरसंशयपर्यनुयोगे नास्ति प्रयोजनम् । डिऽन्यत्-
 प्रयोजनशक्यप्राप्त्यवयनं य । साधनाभ्युपगमादेव
 तत्प्रतीतेः । न डि मडतां निष्प्रयोजना प्रवृत्तिरूपपद्यते । न
 याशक्येऽर्थे डिमवत्समीकरणादिषु प्रवृत्तेः । तस्मादनर्थकं
 तदभिधानम् । तद्भावे भावादिति चेत् स्यादेतत् सत्सु जिज्ञासादिषु
 तत्त्वाधिगमं प्रति प्रवृत्तिर्भवति, असत्सु न भवति ।
 तस्मादेतान्यपि साधनं भविष्यन्तीति । अेतन्नानुपपन्नम् ।
 कस्मात् ? अतिप्रसंगात् । सत्स्वात्मान्तःकरणेन्द्रियालोकविषयेषु
 प्रवृत्तिदर्शनात्तेषामपि साधनत्वं स्यात् । अनिष्टं चैतत् ।
 तस्माज्जिज्ञासाद्योऽनर्थकाः । प्रतिज्ञाद्यो दुर्विडिताः । कथम्

? साध्यावधारणस्यावयवान्तरेष्वप्युपपत्तेः । यद्वि साध्यावधारणं
 प्रतिज्ञेत्युच्यते तेन साध्यस्य उेतोर्दृष्टान्तस्य वा यदवधारणं
 तदपि प्रतिज्ञा प्राप्नोति, निमित्ताविशेषात् । साध्यशब्दो ङ्यं
 सामान्यवृत्तिः । न यत्रमन्तरेण विशेषेऽवस्थापयितुं शक्यत
 एति । किं य उेतुलक्षणानुपपत्तिश्च, साधनानुपपत्तेः । यो हि
 साधनसमासवचनं उेतुरित्येतल्लक्षणमाद्यष्टे तेन प्राक्समाधनमभिधेयं
 स्यात् । ततो वक्तव्यममुष्य समासवचनं उेतुरिति न यैवमुक्तम् ।
 तस्मादलक्षणमेतत् । किञ्चान्यत्, समासवचनं य विस्तरनिषेधप्रसङ्गात् ।
 यद्वि हि समासग्रहणं किञ्चित् किं प्राप्तं योऽयमाध्यात्मिकानां
 भेदानां कार्यकारणात्मकानां यैकजातिसमन्वयो दृष्ट एत्येवमादिः
 साधनप्रपञ्चः सोऽउेतुरित्युक्तं भवति । तस्मात् समासग्रहणमनिष्टम् ।
 लिङ्गाभिधानाददोष एति येत् स्यान्मतम्, लिङ्गं हि नः साधनम् ।
 तस्यात्र निर्देशः कृतः । तस्मात्स्वमतिज्ञायाद्विदमनिष्टमध्यारोच्यते,
 न त्वस्मत्प्रमादादिति । अेतदध्ययुक्तम् । कस्मात् ? तस्य द्विधा भिन्नस्य
 पञ्चधा साधनभावात् । तद्वि लिङ्गं वीतावीतत्वेनेष्टम् । तेन द्विधा
 भिन्नम् । तत्रापि वीतः पञ्चप्रभेदः एत्यतः समुदायान्निष्ठृष्टस्यैकस्य
 लिङ्गत्वमशक्यं वक्तुमिति । किञ्चान्यत्, दृष्टान्तलक्षणयोगश्च,
 शब्दार्थलक्षणोऽनिष्टप्रसङ्गात् । तन्निरर्शनं दृष्टान्त एति ।
 अत्र शब्दो वा येन साध्यसाधने निदृश्यते स दृष्टान्तः स्यात् ? अर्था
 वा यत्र निदृश्यते ? किञ्चातः ? न तद्वि तावच्छब्दः परिगृह्यते
 तत उपनयलक्षणं भाध्यते । कस्मात् ? न हि यथाऽभिधानं
 तथा साध्यमित्येकडिया युज्यते एति । अथार्थः परिगृह्यते
 तेनाभिधेयस्य वाक्यानवयवत्वात्पञ्चावयवत्वविरोधः । किञ्चान्यत्-
 दृष्टान्तोपनयनिगमनाभेदश्च उेतुप्रतिज्ञार्थाभिधानात् । साधनत्वमेव
 साध्याविनाभावित्वलक्षणं दृष्टान्तोपनययोः प्रत्यायय(yya)ते ।
 प्रतिज्ञार्थं य निगमनस्य नावयवान्तर्त्वं युज्यते ।
 उच्यते- यदुच्यते स्वनिश्चयेनाङ्गभावगमनात्परप्रत्यायनार्थं
 जिज्ञासाधनभिधानमिति अत्र भ्रूमः- न, उक्तत्वात् । उक्तमेतत्
 पुरस्ताद्व्याख्याङ्गं जिज्ञासादयः । सर्वस्य यानुग्रहः कर्तव्य
 एत्येवमर्थं शास्त्रव्याख्यानां विपश्चिद्भिः प्रतायते, न
 स्वार्थं स्वसदृषबुद्ध्यर्थं वा । तत्रैवं कल्यमाने ये
 व्युत्पाद्यास्तान्प्रति नैवैषामानर्थक्यम् । अथैतदनिष्टम्- यदुक्तं

સન્દિગ્ધવિપર્યસ્તાવ્યુત્પન્નબુદ્ધ્યનુગ્ધાર્થો હિ સતાં વિનિશ્ચયઃ
 શાસ્ત્રકથેત્યસ્ય વ્યાધાતઃ । કિં ચ નિયમાનભ્યુપગમાત્ । ન હિ
 વયમેષામાવશ્યકમભિધાનમાચક્ષ્મહે, કિન્તર્હિ યદા પ્રતિવાદી
 પર્યન્યુડુક્ટે- કિં જિજ્ઞાસસ ઇતિ અવશ્યમભિધાનીયં શબ્દમિતિ ।
 કેન ધર્મેણ, કિં નિત્યોડનિત્ય ઇતિ ? કુતઃ સંશયઃ ? મૂર્તત્વાત્ । યસ્તુ
 ન પર્યન્યુડુક્ટે ન તં પ્રત્યેતે વાચ્યાઃ । ક્વચિદાનર્થકયાત્ સર્વત્ર
 પ્રસડ્ગ ઇતિ ચેન્ન ઇતરેષામપિ તત્પ્રસડ્ગાત્ । પ્રતિજ્ઞાદીનામપિ તર્હિ
 ક્વચિદનભિધાનમતસ્તેષામપિ સર્વત્રાવચનં પ્રસજ્યતે । તથા ચ
 ભવતોક્તં કસ્યચિત્તુ કિંચિત્ પ્રસિદ્ધમેવ ભવતીત્યન્યતરોક્તિરપિ
 સાધનં ભવતિ, શબ્દ ઇવાર્થદ્વયપ્રતીતત્વાદુભયાનભિધાનમિતિ ।
 યદ્યુક્તં નિશ્ચિતત્વાત્ સંશયાવચનમિતિ અસદેતત્ । કસ્માત્
 ? ઉક્તત્વાત્ । ઉક્તમેતત્ સતિ પર્યન્યુયોગે તદ્વચનમિતિ । એતેન
 પ્રયોજનશક્યપ્રાપ્તી પ્રત્યુક્તે । યો હિ પર્યન્યુગ્જીત કિં પ્રયોજનોડયં
 શક્યો વાડયમર્થ ઇતિ તં પ્રતિ વાચ્યમેતત્ । યદ્યુક્તં તદ્ભાવે
 ભાવાદિતિ- ન, અનભ્યુપગમાત્ । ન બ્રૂમો યસ્માત્ સત્સુ જિજ્ઞાસાદિષુ
 તત્વાધિગમસદ્ભાવસ્તસ્માદેતેષામવયવત્વમિતિ । કિન્તર્હિ યં પ્રત્યેષાં
 પ્રતિપત્તાવડ્ગભાવગમનં તં પ્રત્યેતાનિ સાધનમિતિ । યદ્યુક્તં
 સાધ્યાભિધાયિનઃ પ્રતિજ્ઞાભ્યુપગમાદ્દેતુદ્દૃષ્ટાન્તયોરપિ તત્પ્રસડ્ગ
 ઇતિ અયુક્તમેતત્ । કસ્માત્ ? જિજ્ઞાસાદેઃ સદ્ભાવે સતિ તત્પ્રતીતેઃ । યદપિ
 સાધ્યશબ્દોડયમવિશેષેણ સિદ્ધત્વાદર્થાન્તરમાચષ્ટે તથાપિ યં
 પ્રતિ જિજ્ઞાસાસંશયપ્રયોજનશક્યપ્રાપ્તયસ્તસ્ય વ્યુદસ્ય સંશયં
 સાધ્યસ્થાવધારણં પ્રતિજ્ઞા, ન હેતુદ્દૃષ્ટાન્તયોસ્તદસ્તીત્યસદેતત્ ।
 કિંચાન્યત્ તદ્ભાવેડવિરોધાત્ । યદા તુ જિજ્ઞાસાદયો હેતૌ દૃષ્ટાન્તે વા
 ભવન્તિ તદા કિં કૃતકઃ શબ્દોડય ન કૃતકોડય બુદ્ધિર્નિત્યા
 ક્ષણિકા વેતિ ભવત્યેવ તદવધારણં પ્રતિજ્ઞા । યદ્યુક્તમ્
 સાધનાનુપદેશાદ્દેતુલક્ષણાયોગ ઇતિ અસદેતત્ । કસ્માત્ ? લોકપ્રસિદ્ધત્વાત્ ।
 યથા સાધ્યવત્વેનેપ્સિતઃ પક્ષ ઇતિ પ્રતિજ્ઞાલક્ષણમાચક્ષ્માણો ભવાન્ન
 સાધ્યલક્ષણમાચષ્ટે, કસ્માત્ ? સાધનીયં સાધ્યમિતિ લોકે સિદ્ધત્વાત્, એવં
 સાધનસમાસવચનં હેતુલક્ષણમાચક્ષ્માણા વયં ન સાધનમાચક્ષ્મહે ।
 કસ્માત્ ? સાધ્યતેડનેનેતિ કૃત્વા સાધનમિતિ લોકે સિદ્ધત્વાત્ । ઉપેત્ય
 વાડનુમાનનિર્દેશાત્ । લિડ્ગં હિ નઃ સાધનં, તચ્ચ નિર્દિષ્ટૈમિતિ ।
 યત્કૂત્તં વીતાવીતભેદે સતિ પચ્ચધા સાધનભાવાદિતિ, અત્ર બ્રૂમઃ,

अयुक्तमेतत् । कस्मात् ? समासग्रहणसामर्थ्यात् । अतएव समासग्रहणं
 क्रियते, साधनस्वरूपाभिधानमात्रं हेतुरिति यथा विज्ञायते ।
 प्रपञ्चस्त्ववयवान्तराणीति । अतेन विस्तरप्रतिषेधप्रसङ्गः प्रयुक्तः ।
 कथम् ? न हि समासशब्दस्यायमर्थं एति कृत्वा । यत्पुनरेतदुक्तं
 शब्दार्थकल्पनेऽनिष्टप्रसङ्गाद् दृष्टान्तलक्षाणामयोग एति, अस्तु
 तावच्छब्दो दृष्टान्तः । यत्पूर्वतं उपनयलक्षाणं बाध्यत एति
 अनुपपन्नमेतत् । कस्मात् ? असम्भवे सति सम्बन्धन्तरे कार्यविज्ञानात् ।
 शब्देऽसम्भवादर्थे कार्यं विज्ञास्यामः । अथवा पुनरस्त्वर्थो
 दृष्टान्तः । यत्पूर्वतमभिधेयस्य वाक्यानवयवत्वात्पञ्चावयवत्वविरोध
 एति अर्थेऽसम्भवाच्छब्दे कार्यं विज्ञास्यामः । यद्युक्तम्
 प्रतिज्ञाहेत्वर्थाभिधानाद् दृष्टान्तोपनयनिगमनानां नावयवान्तरत्वमिति
 अयमदोषः । कस्मात् ? अप्रतिज्ञानात् । न ह्येतदस्माभिः प्रतिज्ञायते ।
 किं तर्हि प्रमेयवचनं प्रतिज्ञा । प्रमाणादुपमात्रवचनं
 हेतुः । तस्य प्रमेयसदभावित्वनिर्देशनं दृष्टान्तः ।
 साध्यदृष्टान्तयोर्धर्मसामान्यादेकक्रियोपसंभार उपनयः ।
 समुदायस्य साध्यसिद्धये व्यापारनिर्देशो निगमनम् । तस्माद्युक्तमेतत् ।
 किञ्चान्यत् । अेकस्य साधनभावपरिकल्पनावत्तत्परिकल्पने
 दोषाभावात् । यथा वाक्यम् अेवं य तदर्थश्च मुष्यौ शब्दार्थौ,
 तयोरभिन्नार्थत्वादित्युपगमादेकमेवार्थमभागमकमं य
 भुद्धाववस्थाप्य श्रोत्रग्राह्यत्वानित्यत्वकृतकत्वप्रमेयत्वादिलक्षणां
 शक्तीनामपोद्धारात्साध्यसाधनसंशयरूपापन्नं वक्तारो भिन्नमायक्षते,
 न यैकार्थधर्मत्वात्साध्यसाधनसंशयाभिधानानामेकत्वमनुषज्यते ।
 तथैकस्य साधनस्य साध्यधर्मतत्सदभावित्वलक्षणां
 शक्तीनामभिधानं हेतुदृष्टान्तादिनाऽवयवान्तरं नः स्यात् । तत्र यदुक्तं
 प्रतिज्ञाहेत्वर्थाभिधानाद् दृष्टान्तोपनयनिगमनानां नावयवान्तरत्वमिति
 अेतदयुक्तम् । तस्मात्सूक्तं दशावयवो वीतः ।
 तस्य पुरस्तात्प्रयोगं न्याय्यमाचार्या मन्यन्ते । किं कारणम्
 ? अवीतलक्षाणाविरोधात् । अवीतस्य हि लक्षाणं परिशेषतः
 साध्यानुग्रहः । तत्रान्वयदिना स्वरूपेणाधिगते प्रधानलक्षणो धर्मिणि
 परपक्षप्रतिषेधमात्रेणोपसंभारे क्रियमाणे परिशेषलक्षणं
 बाध्यते । कस्मात् ? एतदप्रतिषेधमात्रमादावुच्यते । तेन यथा
 हेतुविरोधात्परमाण्वदित्यो न व्यक्तमुत्पद्यते तथा हेत्वभावात्

प्रधानादपि नोत्पद्यते इति शक्यं कल्पयितुम् । अतस्तद्व्यवच्छेदोऽपि
 यावीताद्भ्रम्यते । तथा सति कः परिशेषः स्यात् ? स्वरूपेण तु परिच्छिन्ने
 धर्मिणि उपसंसारो यथावदवकल्प्यते । न येत्यरमाएवादिभ्यो
 व्यक्तमुत्पद्यते परिशेषतः प्रधानादेव व्यक्तमुत्पद्यते इति
 यथोक्तेभ्योऽवयादित्येव इत्युक्तं भवति । तस्मात्प्राग्वीतप्रयोग इति
 सिद्धं सामान्यतोद्दृष्टादनुमानादतीन्द्रियाणामर्थानां समधिगम इति ।
 आह- न, कारणान्तरतोऽनुपलभ्यमानानामग्रहणत् । यद्वि
 सामान्यतोद्दृष्टादनुमानात्सर्वं परोक्षमधिगम्यते इत्यभ्युपगम्यते
 प्राप्तमिदं येषामप्यर्थानां कारणान्तरतोऽनुपलब्धिस्तोषामपि तस्मादेव
 ग्रहणम् । तद्यथा-

॥ अतिदूरात्सामीप्यादिन्द्रियघातान्मनोऽनवस्थानात् ।
 सौक्ष्म्याद्व्यवधानादभिलवात्समानाभिडाराख्य ॥ ७ ॥

तत्रातिदूरात्तावत् तद्यथा प्रोङ्गीनस्य शकुनेः ।
 अतिसामीप्यादञ्जनप्रभृतीनाम् । इन्द्रियघाताच्छब्दादीनाम् ।
 मनोऽनवस्थानाच्छकटादीनाम् । सौक्ष्म्यात्नुट्यादीनाम् ।
 व्यवधानाद्धिरण्मयादीनाम् । अभिलवात्सूर्यप्रकाशाद्ग्रहादीनाम् ।
 समानाभिडारादनेकप्रदीपप्रभाणाम् । यशब्दादेश्वर्ययोगाद्देवादीनाम् ।
 न यार्हति भवितुं धर्मसामान्यानुपपत्तेः । तस्मादयुक्तं
 सर्वमतीन्द्रियमनुमानाग्राह्यमिति ।

उच्यते- शक्यं तावत्कारणान्तरतोऽनुपलभ्यमानं
 किञ्चित्सामान्यतोद्दृष्टादनुमानादधिगन्तुम् । तद्यथा समीपावस्थितस्य
 शकुनेरयत्नेन यक्षुषा ग्रहणं, यथा यथा तु विप्रकर्षं प्रतिपद्यते
 प्रणिधाय यक्षुर्गुह्यते तावद्यावत्कमेणादर्शनमुपसम्प्राप्तः । तत्र
 देशविप्रकर्षं प्रथीयमानेऽदर्शनमुपथीयमानमवगम्यात्यन्तादर्शनमपि
 पश्चात्तद्धेतुकमनुमीयते । तथा नातिसमीपावस्थितस्य
 द्रव्यस्यास्फुटमाकारमवधार्य पश्चाद्यथा यथाराष्ट्रुपसम्पद्यते
 तथा तथा प्रतिपद्यमानदर्शनशक्तयोऽनुमातारः
 कृष्णसाराञ्जनप्रभृतीनामग्रहणमतिसामीप्यादनुमीयते । तथा
 गिरिसिन्धुसमुद्रसमीपवर्तिनं श्रवणप्रतिघातिनं प्राङ् शब्दमुपलभ्य
 पश्चात्तस्मिन्नेव देशे शब्दमगृह्णानाः श्रवणोपघातमनुमिमते ।
 ॥ तस्मादपि यासिद्धं परोक्षमासागमात्साध्यम् ॥ ६ ॥

तस्मादपि यासिद्धमित्यनेनागमविषये सामान्यतोदृष्टस्थानवतारमायथे ।
 परोक्षमिति विषयं प्रति निर्दिशति । आभागमात्साध्यमिति विषयिणामाह ।
 ऐतदुक्तं भवति- तस्मादपि सामान्यतोदृष्टानुमानाधन
 सिद्ध्यति प्रत्यक्षग्राह्यमपि स्वयमदृष्टे
 कारणान्तरप्रतिबद्धविषयभावमत्यन्तपरोक्षं वा स्वर्गापवर्गदिवतादि
 धर्मसामान्यरहितं तदाभागमात्साध्यम् ।
 सर्ववादसिद्धिप्रसङ्गादप्राप्तामिति चेत् स्यादेतत्,
 यदि तर्क्यागमः प्रमाणीकियते तेन प्रतिशास्त्रं
 येऽभियुक्तास्तेषां प्रामाण्यमित्यवश्यमभ्युपगन्तव्यम् ।
 अत्र सति सर्वार्थप्रामाण्यादनेकविकल्पविचित्रा
 तर्कवृत्तिरित्यपरिनिश्चितत्वाद्भ्रान्तिः प्रसज्येत ।
 तथा य सति जिज्ञासूनामपवर्गप्राप्तिविधातः स्यात् ।
 तस्माद्भिषज्जेव भवता परोपदेशः प्रयुक्तो नास्मानयं
 प्रीणाति । ऐतव्यायुक्तम् । कस्मात् ? आत्मलक्षणस्थानवधारितत्वात् ।
 व्यपगतरागादिदोषाणामसन्दिग्धमतीनामतीन्द्रियार्थदृष्टनामीश्वरमहर्षीणामाप्तवमायक्षभे,
 न सर्वेषाम् । यदि चान्योऽप्येवंधर्मोऽस्ति भवतु प्रमाणात् । किञ्चान्यत् ।
 स्वविषये य तत्रामाण्यस्यादोषवत्त्वात् । यस्य भव्यपि यो विषयस्तस्य
 तस्मिन्विषये वयोऽन्तरेणापि साधनं प्रामाण्यमित्यवश्यमभ्युपगन्तव्यम् ।
 एतरथा प्रतिशास्त्रमाचारस्थितिनियमानामदृष्टार्थानामप्रतिपत्तिः स्यात् ।
 अत्रेनाभिलविङ्गादागमोऽर्थान्तरम् । यस्मान्महताभिधानेन युक्तिरन्विष्यते
 तस्माद्युक्त्यपेक्षात्विङ्गादागमोऽर्थान्तरमिति ।
 आह न, अन्वयव्यतिरेकाभ्यामधिगमहेतुत्वात् । यथा
 कृतकत्वादधिर्भोऽनित्यत्वादौ विषये दृष्टस्तदभावे यादृष्ट
 एतन्निच्येऽर्थे निश्चयमादधाति अत्र शब्दोऽपि स्वार्थे तज्जतीये न
 दृष्टः प्रतिपत्तिहेतुर्भवति । तस्मादनुमानादभिन्न अवायमिति ।
 उच्यते- यन्द्रादिष्विदानीमसाधारणविषयेषु का प्रतिपत्तिः स्यादिति ?
 आह- अवयवापेक्षात्वाव्यन्द्शब्दो ल्यनेकेषु वयनेषु वर्तते,
 जातिद्रव्यगुणङ्कियासु च, तथा उित्थादिशब्दः, तस्मादेवंजतीयकानामपि
 यानुमानादभेदः ।
 उच्यते- स्वर्गादीनां तर्हि कथमनुमानत्वमिति ?
 आह- आत्मवयोऽविसंवादसामर्थ्यात् । यथा उैरण्यकप्रभृतीनामात्मानां

वाङ्मयमभिव्यारि अवेमीश्वरमलर्षयोऽपि यामाः । तस्मादेषामपि
वाङ्मयमभिव्यारीति शङ्क्यमत्रापि सामान्यविषयत्वं कल्पयितुम् ।
अवेमनुमानमेवागम इति ।
उच्यते- यदुक्तमन्वयव्यतिरेकाभ्यामधिगमहेतुत्वाच्छब्दोऽनुमानमिति
अत्र भ्रूमः न, अप्रतिज्ञानात् । न हि वयं
व्यवहारानुपातिनां वृक्षादीनामागमत्वमायक्ष्महे,
किं तर्हि स्वर्गादीनामत्यन्तपरोक्षविषयाणाम् ।
तस्मादप्रतिज्ञानादनुपालम्भोऽयमिति । उपेत्य वा वङ्त्रपेक्षत्वात् ।
अथवोपेत्यापि सर्वशब्दानामागमत्वमनुमानादर्थान्तरभावं भ्रूमः । तथा हि
कृतकत्वादिति लिङ्गं यादृशलकापालिकैरपि प्रयुज्यमानं साड्ययर्षिपेक्षं
निश्चयमादधाति । न वक्तृविशेषमपेक्षते । वक्तृविशेषापेक्षस्तु
शब्दः । तस्मान्न लिङ्गम् । किं यान्यत् विपर्ययात् । न हि लिङ्गं देशान्तरे
विपर्येति । शब्दस्य तु दृष्टो विपर्ययः । स अवे हि शब्दो देशान्तरे,
कालान्तरे तु स्वार्थं न प्रत्याययति अर्थान्तरं य प्रशंसति ।
सम्बन्धानुपलब्धेरिति चेत् स्यादेतत्, सम्बन्धान्तरं
देशान्तरेऽनुपलक्षितम् । तस्माच्छब्दार्थविपर्यय इति । अेतदनुपपन्नम् ।
लिङ्गवैधर्म्यात् । न हि प्रत्यक्षाभिमतस्य लिङ्गिन उपलब्धौ
गवादौलिङ्गं नोपलभ्यते । शब्दस्तूपलभ्यमानो गवादौ नोपलभ्यते ।
तस्मान्न लिङ्गम् । किंयान्यत् । देशनियमात् । न हि लिङ्गस्य देशनियमो
दृष्टः । अस्ति तु शब्दस्य देशनियमः । तद्यथा शवतिर्गतिकर्मा
काम्बोजेष्वेव भाष्यते । रंलतिः प्राय्येषु, तथा दातिर्लवनार्थः,
दात्रमुदीय्येषु नान्यत्र । तस्मान्न शब्दो लिङ्गम् । किंयान्यत्, इष्टतो
विनियोगात् । स्वाभाविकं लिङ्गम् । न हि धूमोग्रोरपङ्क्य शङ्क्यतेऽप्यु
वायावाकाशेऽन्यत्र वा निवेशयितुम् । शब्दस्तु यत्र वक्तुरभिप्रायस्तत्र
तत्र विनिवेश्यते । यथ वृद्ध्यादयः शब्दाः स्वार्थाभ्युच्ययादिषु
प्रसिद्धा आदृक्षु विनिवेश्यन्ते । तस्मान्न ते लिङ्गम् ।
सर्वाभिधानशक्तिवाञ्छब्दस्यादोष इति चेत् स्यान्मतं सर्वाभिधानशक्तिः
शब्दः सर्वाभिधेयशक्तिश्चार्थस्तयोः पुरुषव्यापारेण शक्त्यववच्छेदः
किंयते । कथम् ? अथमेव शब्दोऽस्यार्थस्य प्रत्यायको भवतु ।
अथमेव यार्थोऽनेन शब्देनाभिधीयताम् । अेतावति पुरुषव्यापारः ।
तस्माच्छब्दस्य स्वाभाविकः सम्बन्धो वङ्त्रपेक्षया व्यज्यत इति ।
अेतदप्यन्युपपन्नम् । कस्मात् ? सुतरामनुमानादर्थान्तरत्वप्रसंगात् । अवेमपि

कल्पयित्वाऽनुमानात्सुतरां शब्दस्यार्थान्तरत्वमापद्यते । कस्मात् ? न हि
 यथा वङ्गपेक्षया सर्वार्थस्य सतः शब्दस्य शक्यत्वच्छेदस्तथा
 सर्वार्थं लिङ्गं वङ्गपेक्षयार्थान्तरादवच्छिद्यते । यथा चैकः
 शब्दो जगत्वेवमुदितः पुरुषविनियोगापेक्षः सर्वमर्थमभिधातुं
 समर्थस्तथैकं लिङ्गं कयाचिद्भुक्त्या सर्वार्थप्रत्यायनसमर्थम् ।
 तस्मान्न शब्दो लिङ्गम् । यत्पुनरेतद्भुक्तम् यन्द्वादीनामवयवापेक्षं
 सामान्यमभ्युपगम्यते । तदभ्युक्तम् । असाधारणत्वात् । अनुमानाभावे
 शब्दप्रसिद्धोऽर्थं एति व्याघातः । किं चान्यत् । जात्यादिसाध्यत्वात्
 जातिगुणद्रव्यक्रियाणां च परस्परतोऽर्थान्तरत्वं, समुदायश्च
 साध्यः । तस्मादभ्युक्तमेषां तदपेक्षया सामान्यविषयत्वम् ।
 यद्युक्तमाप्तवाद्याविसंवाद्यसामान्यात्स्वर्गादिशब्दानामनुमानत्वमिति, अत्र
 भ्रूमः- अतदभ्यनुपपन्नम् । कस्मात् ? प्रमाणाविषयत्वात् । सत्यमस्त्येषां
 सामान्यपरिकल्पना, सा तु प्रमाणाविषया न तु प्रमेयविषया । प्रमेयं तु
 सामान्यमनुमानमभ्येत्ययमभ्युपगमो वः । तस्यासाधारणत्वात्स्वर्गादीनां
 प्रतिषिद्धम् । तस्मात्त्यज्यतामियमाशङ्कानुमानमेवागम एति ।
 अन्यः पुनरनुमानागमयोरभेदप्रतिज्ञा एवमाह । स्वर्गादयः शब्दा
 न प्रमाणात् । कस्मात् ? प्रमाणान्तरेण तदर्थानुपलब्धेः । यस्य हि
 शब्दस्यार्थः प्रत्यक्षतोऽनुमानतो वा नोपलभ्यते स न प्रमाणात् ।
 एतदस्तु प्रमाणात् । तद्यथा नद्यास्तीरे पक्वमाश्रयनं, पथि गुडशकटं
 विपर्यस्तमिति । न च स्वर्गादिशब्दानामर्थः प्रमाणान्तरेणोपलभ्यते ।
 तस्माद्यथा विभुरात्मा सर्वत्र सुभादिसम्भवादित्येवमाद्यो बौद्धं
 प्रति धर्मसिद्धत्वाद्यो यथार्थास्तथा वेदशब्दा अपि प्रायेणोति ।
 अतस्तु न युक्तत्वेपम् । कस्मात् ? अन्यायेन सर्वशब्दापवादात् । का
 ङ्गत्र युक्तिर्यदस्मदादिभिरनुपलभ्यमानार्थं प्रमाणाभूतानामपि
 वाक्यमयथार्थं स्यात् ? सवेण यावश्यं कश्चिदाप्तस्तस्य च
 वाक्यमदृष्टार्थमित्यभ्युपगन्तव्यम् । अतोऽयं तवात्रापि समानः प्रसंगः ।
 न च प्रमाणां स्वार्थसिद्धये प्रमाणान्तरमपेक्षते । तत्र यदि शब्दस्य
 प्रमाणान्तरापेक्षं यथार्थत्वमाश्रीयते तेन न केवलं स्वर्गादयः किं
 तर्हि शब्दा अेवाप्रामाण्यमिति प्राप्तम् । अनुमानस्य च प्रमाणान्तरनिरपेक्षस्य
 गमकत्वाभ्युपगमादागमस्य ततोऽर्थान्तरत्वं सुतरां प्रसज्यते ।
 तस्माद्युक्तागमविरोधिन अेवविधा नास्तिकवादाः श्रेयोऽर्थिभिर्दृशद्योऽप्यु
 एति स्थितमेतत्- अनुमानादसिद्धं वस्तु यत्तदाभागात्साध्यमिति ।

अेवमस्य त्रिविधस्य प्रमाणस्यैन्द्रियिकं कारणान्तरतोऽनुपलभ्यमानं य
प्रमेयं व्याख्यातम् । अेतस्मात्तु यदन्यत्तदसदिति प्रत्यवगन्तव्यम् ॥ ६-७ ॥

कारिका ८

आड, यद्येवं प्रधानस्यासत्त्वप्रसङ्गः । अनुपलब्धौ
कारणान्तरत्वानुपलब्धेः । तद्धि प्रत्यक्षाविषयत्वे
सत्यतिदूरादिभिः अनुपलब्धेः कारणैर्नोपलभ्यते । तत्र तावत्
अतिदूरात्सामीप्याद्व्यवधानाभ्यास्याग्रहणम् । कस्मात् ? विभुत्वात् ।
नेन्द्रियघातात्, अविकलेन्द्रियैरग्रहणात् । न मनोऽनवस्थानात्,
अवस्थितमनोभिरग्रहणात् । न सौक्ष्म्यात्, शशविषाण्णादीनां
सत्त्वप्रसङ्गात् । नाभिभवात्, असम्भवात् । न समानाभिडारादिकत्वात् ।
तस्मात् कारणान्तराभावात्तोऽनुपलभ्यमानस्यासत्त्वमिच्छतः प्रधानस्यापि
शशविषाण्णादीनामपि सत्त्वप्रसङ्गः । अथैतन्नेष्यते कारणान्तरं
तर्ह्यनुपलब्धौ वक्तव्यमिति ।

उच्यते- यत्तावदुक्तं अनुपलब्धौ कारणान्तरानुपपत्तेः
प्रधानस्यासत्त्वप्रसङ्ग इति, अत्रास्तु ।

॥ सौक्ष्म्यात्तदनुपलब्धिर्नाभावात् ॥

यत्तूक्तं शशविषाण्णादीनामपि सत्त्वप्रसङ्ग इति तदयुक्तम् । कस्मात्
? साधनोपपत्तेः । अस्ति हि प्रधानस्य सौक्ष्म्यात्तदनुपलब्धौ साधनं,
न शशविषाण्णादीनाम् । किं तत् ? उच्यते

॥ कार्यतस्तदनुपलब्धिः ॥

प्रधानस्य हि कार्यत उपलब्धिरित्येतदुपरिष्ठात्प्रतिपाद्यिष्यामः ।
न तु शशविषाण्णादीनां कार्यमस्ति । तस्माद्भिषमोऽयमुपन्यासः ।
आड- अेवमपि प्रतिज्ञान्तरानर्थक्यम्, अेकेन कृतत्वात् ।
सौक्ष्म्यात्तदनुपलब्धिरित्युक्ते गम्यत अेतन्नाभावादिति ।
तस्मात्तद्व्यनमनर्थकमिति ।

उच्यते- न, वीतावीतपरिग्रहार्थत्वात् । अेवं सिद्धे यत्प्रतिज्ञाद्वयं
करोति तत् ज्ञापयत्याचार्यः वीतावीताभ्यामभिप्रेतार्थसिद्धिः ।
प्राक्त्य सौक्ष्म्यातिशयात्तदनुपलब्धिरित्याथक्षाणः प्रतिपाद्यति

पुरस्ताद्गीतः प्रयोक्तव्यव्यव इति । अकस्मिंश्च विषये द्वौ प्रयुजानः
समुच्ययेन सिद्धिं धोतयति । किं सिद्धं भवति ? यद्भुक्तं
तन्त्रान्तरैः न पृथक्प्रतिपत्तिभेदं वीतावीताविति तद्विष्टमेवं
संगृहीतं भवति । तत्र वीतस्य प्रतिज्ञा सौक्ष्म्यात्तदनुपलब्धिः ।
तस्य यावीतस्य प्रसङ्गिधर्मान्तरनिवृत्तिरूपेण, नाभावात्
हेतुरुभययोगी । कथम् ? यस्य प्रत्यक्षतोऽनुपलब्धमानस्य
कार्यस्तदनुपलब्धिस्तस्य सौक्ष्म्यात्तदनुपलब्धिर्दृष्टा । तद्यथेन्द्रियाणि ।
यदि पुनरस्याभावादननुपलब्धिस्तस्यात्, कार्यतोऽनुपलब्धिप्रसङ्गः । अस्ति
येयं कार्यत उपलब्धिः । तस्मान्नाभावात् । न येदभावात्, परिशेषतः
सौक्ष्म्यात् तदनुपलब्धिरिति ॥

आह, किं पुनस्तत्कार्यं यद्भवान्प्रधानस्यास्तित्वे लिङ्गमाद्यष्ट इति ?
उच्यते-

॥ मडदादि तस्य कार्यं प्रकृतिविज्ञपं सज्ञपं च ॥ ८ ॥

तद्धि मडदंडकारेन्द्रियविशेषाविशेषलक्षाणां कार्यं प्रधानेन
विसदृशं सदृशं चेत्युपरिष्ठात्प्रवेदयिष्यामः ।

आह- प्रस्तावाभावाद्युक्तमेतत् । किं पुनरधिकृत्येदमुच्यते
प्रकृतिविज्ञपं सज्ञपं च मडदादि कार्यमिति ?

उच्यते- व्यक्ताव्यक्तज्ञाविज्ञानान्मोक्षोऽवाप्यत इत्येतत्प्रकृतम् ।
अेतानि च परस्परवैधर्म्यसाधर्म्यप्रतिपत्तिमन्तरेण न शक्यानि
विज्ञातुमित्येवमर्थमिदं प्रस्तूयते । तस्मान्नाकस्मिन्को वैज्ञान्यसाङ्ग्योपन्यास
इति ॥ ८ ॥

॥ इति श्रीयुक्तिदीपिकायां समतिपद्धतौ द्वितीयमाह्निकम् ॥

कारिका ९

आह- आस्तां तावद्वैज्ञान्यसाङ्ग्यचिन्ता । कार्यमिदमेव तावन्मडदादि
परीक्षिष्यामहे । किं प्रागुत्पत्तेरस्ति नास्तीति ? कुतः संशय इति
येत् स्थान्तम- असङ्गतार्थं प्रकरणान्तरमुपक्षिप्यते भवता ।
न याविधमानसम्बन्धस्य संशयस्य प्रकरणान्तरेऽभिधीयमानस्य
निर्णीतिं साध्वीमाचार्या मन्यन्ते । अवकाशासम्भवादिति ।

उच्यते- अस्ति संशयावकाशः । कस्मात् ? आचार्यविप्रतिपत्तेः । प्रागुत्पत्तेः

कार्यमसद्विद्याचार्याः कणादाक्षपादप्रभृतयो मन्यन्ते । सदसदिति

बौद्धाः । नैव सन्नासदित्यन्ये । तस्माद्दुपपन्नः संशयः ।

तत्रेदानीं भवतः का प्रतिपत्तिरिति ?

उच्यते ।

नाऽविद्यमानस्य मडदादेर्विकारस्य प्रधानादाविर्भाव इति प्रतिजानीमहे ।

कस्मात् ? सन्निवेशविशेषमात्राभ्युपगमात् । न हि नः कारणादर्थान्तरभूतं

कार्यमुत्पद्यत इत्यभ्युपगमः । किं तर्हि विश्वात्मकानां

सत्त्वरजस्तमसामपगतविशेषाविशेषाः सन्मात्रलक्षणोपययाः

प्रतिनिवृत्तपरिणामव्यापाराः परमविभागमुपसम्प्राप्ताः सूक्ष्माः शक्तयः ।

तासामधिकारसामर्थ्याद्दुपजातपरिणामव्यापाराणां सन्मात्रानुक्रमेण

प्रथममुपसम्पद्यमानानां सन्निवेशविशेषमात्रं व्यक्तम् । अेतस्यां

कल्पनायामसत उत्पत्तौ कः प्रसङ्ग इति ? अेतैनैव बाढ्यानां तन्त्वादिकार्याणां

पटादीनां सन्निवेशविशेषमात्रत्वादसत उत्पत्तिः प्रतिषिद्धा बोध्यव्या ।

आढ- अविद्यमानमेतत् । कस्मात् ? असिद्धे, नार्थान्तरसिद्धेः ।

यदि हि सन्निवेशविशेषमात्रत्वं कार्यस्य सिद्धं स्यादत

अेतद्युज्यते वक्तुम्- तदभ्युपगमादसदुत्पत्तेरप्रसङ्ग इति ।

तत्त्वसिद्धम् । द्रव्यान्तरभूतस्यावयविनो निष्पत्तिप्रतिष्ठानात् ।

तस्मात् काडविषाणात् शशविषाणसिद्धिवदयुक्तं

सन्निवेशविशेषमात्राभ्युपगमात्सत्कार्यसिद्धिरिति ।

इतश्चासत् कार्यम्, अग्रहणात् । इह श्रोत्रादीनां विषयभूतस्य

तत्सन्निधानादवश्यं ग्रहणेन भवितव्यम् । यदि य प्रागुत्पत्तेः

सत्कार्यं स्यात् तदपि श्रोत्रादिसन्निधानात् गृह्येत । न तु गृह्यते ।

तस्मादसत्कार्यम् ।

अनुपलब्धिकारणसदृभावादिति येत्, तत्रैतत्स्यात्, अस्ति प्रागुत्पत्तेः

कार्यस्यानुपलब्धिकारणं तस्मादस्य सतोऽप्यग्रहणं भवति । उत्तरकावं

तद्विगमात् ग्रहणमिति । अेतथ्यानुपपन्नम् । कस्मात् ? अनुपलब्ध्यसम्भवात् ।

तद्धि प्रत्यक्षाविषयत्वे सत्यतिदूरदितिभिरनुपलब्धिकारणैर्नोपलभ्यते ।

न येषां तत्र सम्भवः । तस्मादसदेतत् । कारणान्तरानभिधानात् । न

यातिदूरदित्यतिरिक्तमनुपलब्धौ कारणान्तरमधीध्वे यतोऽस्याग्रहणं

स्यात् । अतश्चासदेव । किं यान्यत् कारणानुपलब्धिप्रसङ्गात् ।

अनुपलब्धिकारणसदृभावात्कार्यस्याग्रहणमिच्छतः कारणग्रहणप्रसङ्गः ।

कस्मात् ? अभिन्नदेशत्वात् । अकेन्द्रियग्राह्यत्वात् स्थूलत्वाच्च । तत्त्वनिष्ठम् ।

तस्माद्युक्तमनुपलब्धिकारणसद्भावात्सतः कार्यस्याग्रहणमिति ।

प्रमाणान्तरनिवृत्तिप्रसङ्गाद्युक्तमिति चेत्, स्यादेतत् यदि

तर्हि प्रत्यक्षविषयमेवास्ति । ततोऽन्यत्रास्तीत्येतदुपगम्यते ।

तेनातीन्द्रियविषयस्यानुमानस्य निवृत्तिप्रसङ्गः । अनिष्टं

यैतत् । तस्मान्नुपलब्धेरसत्कार्यमिति । अेतदध्ययुक्तम् । कस्मात्

? क्रियागुणव्यपदेशासम्भवात् । यद्वि प्रत्यक्षतो नोपलभ्यते

तत्क्रिययास्तीति संसूच्यते । यथा उर्म्यावस्थितानां तृणानामुद्गलनाद्वायुः

गुणेन, यथा मालतीलतागन्धेन व्यपदेशेन वा, कार्यादिना यथेन्द्रियाणि ।

न तु प्रागुत्पत्तेः कार्यस्य क्रियागुणव्यपदेशासम्भवः तस्मादसत्कार्यम् ।

एतश्चासत्कार्यम् । कर्तृप्रयाससाङ्ख्यात् । एतद् प्राग्व्यापारोपकृमात्

कर्तारस्तस्मात्कृत्वमुपलिप्समानाः कार्यविशेषनियतसामर्थ्यं

साधनमुपादाय व्याप्रियन्ते । तथ्येत्प्रागपि व्यापारात् स्यात्तदर्थस्य

परिस्पन्दस्थानर्थक्यं प्राप्तम् । अनिष्टं यैतत् । तस्मात्

कर्तृप्रयाससाङ्ख्यात् असत्कार्यम् । परिणामाद्युपपत्तेर्न दोष एति चेत्

स्यान्मतं कारणस्य परिणामव्यूहसंश्लेषव्यक्तिप्रययक्षणान्धर्मान् यस्मात्

कर्त्रादीनि कुर्वन्ति नानर्थकानि स्युः । सत्त्वं च कार्यस्य न निरुच्यते ।

क एवेवं सति दोषः स्यादिति ? उच्यते- न शक्यमेवं कल्पयितुम् ।

कस्मात् ? मार्गान्तरानुपपत्तेः । परिणामो हि नामावस्थितस्य द्रव्यस्य

धर्मान्तरनिवृत्तिः धर्मान्तरप्रवृत्तिश्च । तत्र सतो धर्मान्तरस्य

निरोधाभ्युपगमादसतश्चोत्पत्तिप्रतिष्ठानान्नेदमर्थान्तरमारभ्यते ।

एवं व्यूहाद्योऽध्युपसंलर्तव्याः । तस्मात् परिणामादिभिरभिभवत्

कर्त्रादीनामर्थवत्त्वादसत्कार्यम् । तथा योक्तम्-

जलधुर्मान्तरं पूर्वमुपादत्ते यदा परम् ।

तत्त्वादप्रच्युतो धर्मो परिणामः स उच्यते ॥

कुतश्च न सत्कार्यम् ? आरम्भोपरमयोराद्यन्ताविशेषप्रसंगात् । यदि

सत्कार्यं स्यात् तेन यः क्रियार्थः साधनानामादौ परिस्पन्दः सोऽन्तेऽपि

स्यात् । वा योऽन्ते विरामः स आदावपि स्यात् । कस्मात् ? सद्विशेषात् । न तु

तदस्ति । तस्मादसत्कार्यम् ।

एतश्चासत्कार्यम् उत्पत्तिधर्मस्याद्यन्तयोरविशेषप्रसङ्गात् । यदि सत्कार्यं

स्यात् तेन यथा निष्पन्नस्योत्पत्तिधर्मैणामिसम्बन्धः तथा आदावपि स्यात् ।

यथैवादावभिसम्बन्धः तथाऽन्तेऽपि स्यात् । दृष्टस्त्वभिसम्बन्धो
नाभिसम्बन्धश्चाधन्तयोः । तस्मादसत्कार्यम् ।
एतश्चासत्कार्यम् । जन्मसख्यब्दयोर्विरोधात् । एतज्जन्मशब्दः
प्रागभूतस्यार्थस्य भावकमभाड । सख्यब्दस्तु किञ्चान्तरहेतुत्वमाड ।
यदि सतो जन्म स्यादैकार्थमनयोः स्यात् । न त्वेतदस्ति । तस्माद्युक्तं
सज्जयत इति ।

उच्यते- यदुक्तं द्रव्यान्तरभूतस्यावयविनो निष्पत्तिप्रतिज्ञानात्र
सन्निवेशविशेषमात्रत्वात् सत्कार्यमित्यत्र भ्रूमड- तदसिद्धिः,
भेदेनाग्रहणात् । यदि तन्त्वादित्यो द्रव्यान्तरभूतस्यावयविनो निष्पत्तिः
स्यात् तेन यथा तन्तुडलापे पटस्तत्रैव वा पटान्तरमाडितं भेदेनोपलभ्यते
तथैवोपलभ्यते । न तूपलभ्यते । तस्मात् न द्रव्यान्तरम् ।
समवायाद्ग्रहणमिति चेत् स्यादेतत्, संयोगिनोर्द्रव्ययोः सत्याधाराधेयभावे
भेदेन ग्रहणं भवति । समवायलक्षणा तु प्राप्तिस्तन्तुपटयोः ।
तस्मान्नास्ति भेदेन ग्रहणमिति ।

तथ्यानुपपन्नम् । कस्मात् ? असिद्धत्वात् । सिद्धे
सत्यर्थान्तरभावेऽवयविनस्तत्प्राप्तौ य समवाये सर्वमेतत्स्यात् ।
तत्त्वसिद्धमुभयम् । तस्माद्युक्तमेतत् । किञ्चान्यत् दृष्टान्ताभावात् ।
महापरिमाणं द्रव्यमन्यत्राडितं समवायात् भेदेन नोपलभ्यते
इत्येतस्मिन्नर्थे पर्यनुयुक्तस्य कस्ते दृष्टान्तः ? न यास्त्यनुदाहृतो
वादः ।

व्याप्ते न ग्रहणमिति चेत् स्यान्मतमकार्यकारणभूतं द्रव्यं सत्यपि
सम्बन्धे न द्रव्यान्तरं व्यश्रुत इत्यतो भेदेन गृह्यते । तन्तुपटयोस्तु
कार्यकारणभूतत्वात् व्याप्तिः । तस्मान्नास्ति भेदेन ग्रहणमिति ।
अेतदध्ययुक्तम् । कस्मात् ? साध्यत्वात् ।
सत्यर्थान्तरभावेऽवयविन्द्रव्यान्तरवत् कार्यकारणभावः साध्यः
समवायश्च । अत इयं व्याप्तिः स्यात् । सा याप्रसिद्धा इत्यतो न सम्भवेत् ।
वेमादिवत् इति चेत् स्यादेतत्- यथा सत्यर्थान्तरभावे वेमाद्योऽवयविनः
कारणम् अयं तन्तवोऽपि ।

अेतदनुपपन्नम् । कस्मात् ? अनभ्युपगामात् । करणं वेमाद्यः पटस्य,
न कारणमित्ययमभ्युपगमो नः । तस्मात् विषमोऽयं दृष्टान्तः ।
किञ्चान्यत् । तद्द्रव्याप्तिप्रसङ्गात् । वेमादिवदर्थान्तरं
पटात्तन्तव इत्येवं भ्रुवतस्तद्द्रव्याप्तिप्रसङ्गः । किञ्चान्यत् ।

स्पर्शक्रियामूर्तिगुरुत्वान्तरवतस्तद्गति प्रतिघातादिति । छल
स्पर्शान्तरवति स्पर्शान्तरवत्प्रतीघातो दृष्टः । तद्यथा घटस्याशमनि ।
स्पर्शान्तरवांश्च ते पटस्तन्तुभ्य इत्यतोऽस्य तद्व्यापित्वमयुक्तम् ।
अेवं य क्रियाद्यो वक्तव्याः । तस्माद्युक्तमेतत् भेदानां ग्राहणान्नावयवी
द्रव्यान्तरमिति ।
छतश्च नावयवी द्रव्यान्तरम् । कृत्स्नैकदेशवृत्त्यनुपपत्तेः ।
स ङ्यवयवेषु वर्तमानः कृत्स्नेषु वा वर्तते प्रत्यवयवं वा ? किं
यातः ? तत्र तावत् कृत्स्नेषु वर्तते । कस्मात् ? अेकदेशग्राहणे
ग्राहणभावाप्रसङ्गात् । यदनेकेषु वर्तते तस्य कृत्स्नाधारग्राहणे
सति ग्राहणं दृष्टम् । तद्यथा द्वित्वादीनाम् । अेवं य सति
विषाणादिग्राहणे गोग्राहणप्रसङ्गः । किं यावयवानवसथाप्रसङ्गात् ।
स ङ्यवयवान् व्याप्नुवंस्तद्व्यतिरेकेणावयवान्तराभावात्
केन व्याप्नुयात् ? अवयवान्तराभ्युपगमे यानवस्थाप्रसङ्गः ।
कृत्स्नैकदेशवृत्तिप्रसङ्गश्च समानः । तस्मान्न सर्वेषु
परिसमाप्यते, न प्रत्येकमनेकत्वप्रसङ्गात् । अनेकाधारपरिसमाप्तं
ङ्यनेकं उपादि दृष्टमिति । किंयान्यत् शास्त्रदानेः । प्रत्यवयवं
परिसमाप्तोऽवयवीत्येतद्विच्छतो मूर्तिमताऽवयवेन समानदेशः
स्यात् । ततश्च यच्छास्त्रं मूर्तिमतामसमानदेशत्वमिति तस्य
व्याघातोऽवयवपरिमाणं य प्राप्नोति । न भङ्त्वादिपरिसमाप्तत्वादेकद्रव्यं
य प्राप्नोति । ततश्च यच्छास्त्रं द्रव्यमनेकद्रव्यमद्रव्यं वा
तस्य ङानिरेतावता यास्य वृत्तिर्भवन्ती भवेत् । सर्वथा य द्रोषः ।
तस्मान्नावयवी द्रव्यान्तरम् ।
अर्थान्तरावस्थानेऽर्थान्तरोत्पत्तिविनाशदर्शनादन्यत्वमिति येत्
स्यादेतत् - विद्यमानेषु तन्तुषु पटो न भवति संयोगलक्षणस्य
कारणान्तरस्थानुत्पत्तेः । संयोगोत्तरकालं तु भवति । कारणसामग्र्या
विद्यमानेष्वेव य तन्तुषु विनाशमुपयाति । विभागादर्थान्तरावस्थाने
यार्थान्तरोत्पत्तिविनाशौ दृष्टौ । तद्यथा छिमवदवस्थाने दवाग्नेः ।
तस्मादर्थान्तरं पटस्तन्तुभ्य छिति ।
अेतदध्ययुक्तम् । कस्मात् ? साध्यत्वात् । साध्यं तावदेतत्-
किमर्थान्तरमुत्पद्यते विनश्यति वा ? आडोस्वित्तन्तुष्वेव
समवस्थानविशेषापेक्षस्य पटाभिधानस्य प्रवृत्तिनिवृत्ती
सेनावनवद्भवतः ? तस्मादेतदपि नावयविनो द्रव्यान्तरभावे विंगम् ।

तत्पुरुषबहुव्रीहिरुद्धसमासोपपत्तेरन्येति चेत् स्थान्मतम्,
 छडार्थान्तरत्वे सति तत्पुरुषो दृष्टः । तद्यथा राज्ञः पुरुषो
 राजपुरुष इति । बहुव्रीहिस्य चित्रगुः शबलगुः । उद्धश्च
 प्लक्षन्ग्रोधविविधेति । अस्ति येषामपि तत्पुरुषस्तन्तूनां पटः ।
 बहुव्रीहिस्य दृढतन्तुः शुक्लतन्तुः । उद्धश्च तन्तुपटाविविधेति ।
 तस्मान्मन्त्रव्यवधानान्तरम् ।
 अतश्चायुक्तम् । कस्मात् ? अनेकान्तात् । अनन्यत्वेऽपि हि तत्पुरुषो दृष्टः ।
 तद्यथा सेनागणः काननवृक्ष इति । बहुव्रीहिस्य वीरपुरुषा
 मत्तगणा सेना इति । उद्धस्तु यदि स्थान्त्वमेवार्थान्तरमवयवी
 स्यात् । न तु कश्चित्पटावस्थायामेवं प्रयुङ्क्ते- तन्तुपटावानयेति ।
 तस्मान्मनोरथमात्रमेतत् । अनेन समाख्यासामर्थ्यभेदाः प्रयुक्ताः ।
 ते यापि चानर्थान्त्वे सति सेनादिषु दृष्टाः । तस्मान्नावयवी
 द्रव्यान्तरम् । द्रव्यान्तरभूतस्यावयविनो निष्पत्तिप्रतिज्ञानात्, न
 सन्निवेशविशेषमात्रत्वात् सत्कार्यमित्येतदयुक्तम् ।
 यत्पुनरेतद्दुक्तमनुपलब्धेरसत्कार्यमिति, अत्र भ्रूमः ।
 अतएवयुक्तम् । कस्मात् ? संशयकारणत्वात् । स य
 सद्भिषयानुपलब्धिः । इत्येतस्मादेव उक्तोऽस्मांशयिका वयम् ।
 तामेव तु निश्चयार्थमवलम्बमानो न युक्तिमार्गमनुयाति । यत्
 पुनरेतद्दुक्तं कारणान्तरानभिधानादिति- अतएवयुक्तम् । कस्मात्
 ? अभिप्रायानवबोधत्वात् । यो हि यथा कुण्डे बहिराण्यर्थान्तरभूतान्याडितानि
 तथा कारणे कार्यमस्तीत्येतदायष्टे तं प्रत्ययमुपालम्बः स्यात् ।
 वयन्तु अनेकशक्तधर्मिणः सडकारिशक्त्यन्तरानुगृहीतस्य
 पूर्वस्याशक्तोस्तिरोभावमुत्तरस्याश्चाविर्भावमुपादधानाः
 कारणमेव कार्यमित्यनुमानामहे । तयोस्तु शक्त्योर्युगपदग्रहणम् ।
 इतरैतरप्रतिबन्धहेतुत्वात् । वस्त्रस्यायामविस्तारवत्, कूर्माङ्गमिव
 द्रष्टव्यम् । यथा वस्त्रस्योपसंख्यारप्रतिबन्धादायामविस्तारौ न
 ग्रहणविषयतां प्रतिपद्येते, सत्तां वा न जिहीतः कूर्मस्येवाङ्गानि,
 तथ तन्वादीनामपि भावानां कारणान्भिन्ना कार्याभिन्ना यावस्था कमेण
 वा स्थिरश्च भवत् तन्निमित्तस्तद्ग्रहणग्रहणविकल्पः ।
 अनेन कारणग्रहणं प्रत्युक्तम् । यद्युक्तं
 प्रमाणान्तरनिवृत्तिप्रसङ्गादिति सत्यमेतत् । यत्तुक्तं
 द्विधागुणव्यपदेशासम्भवादनुमानाभाव इति तदनुपपन्नम् । कस्मात्

? पृथक्त्वानभ्युपगमात् । कार्यकारणपृथक्त्ववादिनस्तत्त्वियागुणानां
 पृथक्त्वमनुमातुं युक्तमित्यतस्तन्त्ववस्थाने
 पटक्रियागुणग्रहणादनुमानाभावात् । एतद्यमुपालम्भः सावकाशः
 स्यात् । अस्माकन्तु कारणमात्रस्यैव संघातादाकारान्तरपरिग्रहाद्वा
 क्रियागुणानां प्रथितिव्यक्तिविशेषो भवतीति भ्रुवतामदोषः ।
 व्यपदेशस्तु कार्यकारणपर्यायः । सोऽयुक्तः । कस्मात् ? अनेकान्तात् ।
 द्रव्यगुणत्वकर्मत्वादीनां क्रियागुणकार्यकारणभावोऽथ य
 सत्यमिष्यतेऽथ लिङ्गपर्यायः । न तर्हि वयं पर्यनुयोज्या
 व्यपदेशाभावादसत्कार्यमिति । किं कारणम् ? प्रकरणात् । विप्रतिपत्तौ
 छि सत्यां लिङ्गतः प्रागुत्पत्तेः कार्यस्य समधिगमं करिष्याम इति
 प्रकृतमेवैतत् । अनैकान्तिकत्वं य समानम् । निष्यत्यनन्तरं
 द्रव्यस्यास्तित्वाभ्युपगमाद्गुणवतो द्रव्यस्य गुणारम्भः । कर्मगुणा अगुणा इति
 वचनाद्दुत्पन्नमात्रं द्रव्यं निश्चियं निर्गुणमवतिष्ठते इति वः पक्षः ।
 न यास्य तथाभूतस्य लिङ्गमस्ति । अथ यास्तित्वं भवद्भिरभ्युपगम्यते ।
 सिद्धेर्येऽङ्गत्वात्सद्भाव इति चेत् । सर्वविवादसिद्धिप्रसङ्गात् ।
 दृष्टान्तविरुद्धमर्थं प्रतिज्ञाय प्रतिषिध्यमानेन
 सिद्धबुद्धिविषयता स्मर्तव्येत्येतासां कल्पनायां सर्वविवादसिद्धिप्रसंगः
 स्यात् । किं चान्यत् । प्रतिपक्षे समानत्वात् । अस्मत्पक्षेऽपि तर्हि
 भगवत्पञ्चशिखादीनां प्रत्यक्षत्वात्सत्कार्यमभ्युपगन्तव्यम् । तस्मान्न
 क्रियागुणव्यपदेशासम्भवादसत्कार्यम् ।
 यत्पुनरेतद्दुक्तं- कर्तृप्रयाससाहचर्यादसत्कार्यमिति, अत्र भ्रूमः-
 अेतदध्ययुक्तम् । कस्मात् ?

॥ असदकारणात् ॥

यद्युभयपक्षप्रसिद्धस्यासतः क्रियायोगः स्यात् अत एतद्युज्यते
 वक्तुम् कार्ये सति कर्तुः प्रयासोऽनर्थक इति । तत्त्वसतः
 करणमनुपपन्नम् । तस्माद्युक्तमेतत् । उेत्वभिधानादसिद्धिरिति
 येत् स्यादेतत्- यथा निष्पन्नत्वान्मध्वादीनां धारणसमर्थो घटो न
 क्रियत इत्ययमपदिष्टो उेतुरस्माभिः अेवमित्थं कार्यस्यासतः कारणं
 नोपपन्नमिति नोक्तं भवता । तस्मादसिद्धिरिति । अेतथ्यानुपपन्नम् ।
 कस्मात् ? सत्यसति वा सम्बन्धे दोषप्रसङ्गात् । तद्धि क्रियमाणं
 सति वा सम्बन्धे कारकैः क्रियतेऽसति वा ? सम्बन्धश्चास्य

भवन्प्रवृत्तिकाले वा कारणानां स्यात्, निष्पत्तिकाले वा ? किं यातः
 ? तत्र तावत्प्रवृत्तिकाले सम्बन्धो युक्तः । कस्मात् ? अद्रव्यत्वात् ।
 प्रवृत्तिकाले कर्त्रादीनां क्रियागुणव्यपदेशाभावाद्भवस्तुभूतं
 शशविषाणस्थानीयं वः कार्यम् । न यास्ति तथाभूतस्य
 वस्तुभूतेन सम्बन्धः । अथ निष्पत्तिकालेऽभिसम्बध्यते यदुक्तं सतो
 निष्पन्नत्वात्क्रियानुत्पत्तिरिति तस्य व्याघातः । अथ मतमसत्यपि सम्बन्धे
 निष्पत्तिर्भवतीति तेन कारकव्यापारवैयर्थ्यप्रसंगः । प्रागपि य
 कारकोपादानात्कार्यनिष्पत्तिप्रसङ्गो ऽस्ति । उक्तं य
 असत्त्वान्नास्ति सम्बन्धः कारकैः सत्त्वसंगिभिः ।
 असम्बन्धस्य योत्पत्तिमिच्छतो न व्यवस्थितिः ॥
 ऽस्ति ।

आह, ननु य मध्यमे काले कर्त्रादिभिः कार्यं क्रियते ।

कः पुनरसौ मध्यमः कालो ऽस्ति ?

आह-

आरम्भाय प्रयुक्ता यस्मिन्काले भवन्ति कर्तारः ।
 कार्यस्यानिष्पादात्तं मध्यमं कालमिच्छन्ति ॥ ऽस्ति ।

यदा हेतवः प्रवृत्तारम्भा भवन्त्युद्दिश्य कार्यं न य
 तावन्नैमित्तिकस्यात्मलाभः संवर्तते स मध्यमः कालः । तस्मिच्छियते
 कारकैः कार्यमिति ।

उच्यते, न, अवस्थान्तरानुपत्तेः । प्राङ्निष्पत्तेरसत्ता । निष्पन्नस्य
 सत्तेत्यवस्थाद्भयम् । सदसद्रूपा यावस्था नास्ति यो मध्यमः स्यात् । अतो न
 युक्तमेतदिति । किञ्चान्यत् । पूर्वदोषापरिहाराद्दुद्दिश्य कार्यं तस्यात्मनो
 लाभात्मकेन सङ्ग सम्बन्धो ऽस्ति ? अत्राप्ययं पर्यनुयोगो नैव निवर्तत
 ऽस्ति । तस्माच्छिन्नमपि वाक्यं प्रसार्य न किञ्चित्परिहृतं भवता ।
 तस्माद्युक्तमेतत् सत्यसति वा सम्बन्धे दोषप्रसंगादसन्नं क्रियत ऽस्ति ।
 यस्य पुनः सत्कार्यं तस्य दोषो नास्ति । कस्मात् ?

॥ उपादानग्रहणात् ॥

उपादानमिति कारणं तन्त्वाद्यायक्ष्मणे । तद्धि तस्य कारकैर्गृह्यते
 अभिसम्बध्यत ऽत्यर्थः । तस्माच्च नार्थान्तरं कार्यम् ऽत्यतः
 कारणेनाभिसम्बद्धानां कारकाणां कार्यैरेव सम्बन्धो भवतीत्यदोषः ।
 आह- ननु य यस्यापि सत्कार्यं तस्योपादानादर्थान्तरं तत्कार्यं स्यात् ।

कस्मात् ? कार्यार्थिरुपादानात् । यद्यर्थमुपादीयते तत्तस्मादर्थान्तर
यथा वेमाद्विभ्यः पटः । तन्तवश्च पटाद्विभिरुपादीयन्ते ।
तस्मात्तेभ्योऽप्यर्थान्तरं पट इति । अतेन सत्त्वं प्रयुक्तम् ।
यद्यर्थमुपादीयते तत्तस्मिन्नसत् । यथा वेमाद्विषु पट इति ।
उच्यते, न अवयवप्रतिषेधात् । प्रतिषिद्धस्तावदवयवी
द्रव्यान्तरभूतस्तस्मादनुपपन्नार्थमेतत् । किं चान्यत् ।

॥ सर्वसम्भवाभावात् ॥

उपादानसामान्याद्वेमाद्विवदर्थान्तरं पटस्तन्तुभ्य इति
भ्रूवतोऽर्थान्तरत्वसामान्यात्तन्तुत्वसर्वस्मात्कारणकार्यस्य
सम्भवः स्यात् । न त्वेवमस्ति । तस्मात्सर्वसम्भवाभावादसम्भवेतत् ।
किंचान्यत्, जातिभेदप्रसंगादर्थान्तरारम्भप्रसङ्गाच्च
उपादानसामान्याद्वेमाद्विवदर्थान्तरं पटस्तन्तुभ्य इति भ्रूवतो
यथा वेमाद्विभ्यो भिन्नजातीयो भिन्नदेशश्च, तथा तन्तुभ्यः
पटः स्यात् यथा यावस्थिते पटे वेमाद्वयः पटान्तरं कुर्वन्ति तथा
व्यवस्थिते पटे तन्तवोऽपि पटान्तरमारभेरन् । न चैतद्विष्टम् । न
तर्जुपादानसामान्याद्वेमाद्विवत्तन्तुभ्यः पटस्थार्थान्तरत्वम् ।
यत्पुनरेतदुक्तं यद्यर्थमुपादीयते न तत् तत्रास्तीति, अत्र भ्रूमः-
अयुक्तमेतत् । कस्मात् ? आधाराधेयभावानव्युपगमात् । असकृदुक्तमस्माभिर्न
तन्तुषु पटो नाम कश्चिदस्ति । किं तर्हि तन्तव अेव पटः । तत्तु
सन्मार्गाविद्वेषाद्भवता न गृह्यते । किं चान्यत् । अनेकान्तात् । उपेत्य
वा भ्रूमः कथं तावत्तिलास्तैलार्थमुपादीयन्ते, भवति यात्र तैलम् ।
मृद्धीका रसार्थमुपादीयते, भवति चास्यां रसः । गोधुक्ष्य पयोऽर्थ
गामादन्ते, भवति च तस्यां क्षीरम् । शालिकलापश्च तद्गुलार्थमुपादीयते,
सन्ति यात्र तद्गुला इत्यनेकान्तिको हेतुः ।
आल- आवरणोपलब्धेरयुक्तम् । तिलाद्विध्यावरणं प्रत्यक्षत उपलभ्यते ।
तत्रातिभन्धात्तैलादीनामग्रहणम् । व्यापारश्च कर्तुस्तद्विगमार्थो न तु
कार्यस्यावरणमस्ति । तस्माद्विषमो दृष्टान्तः ।
उच्यते न, मार्गान्तरत्वात् । यद्यत्रास्ति तत्र तदर्थमुपादीयते
इति पूर्वं भवताऽतिसृष्टम् । एदानीं त्ववगमविगमार्थं
सतोऽप्युपादानमिति भ्रूवतो मार्गान्तरगमनं पूर्ववादत्यागोऽनैकान्तिकस्य
यापरिहार इति । यत्पुनरेतदुक्तं परिणामाधुपपत्तेरदोष इति

તથા તદસ્તુ । યત્તૂક્તં માર્ગાન્તરાનુપપત્તેરિતિ અત્ર બ્રૂમઃ-
 એતદધ્યયુક્તમ્ । કસ્માત્ ? પરિણામધર્માનવબોધાત્ । સતો ધર્માન્તરસ્ય
 નિરોધમસતશ્ચોત્પત્તિં પરિણામમભિદધતો વ્યક્તમયમુપાલભઃ સ્યાત્ ।
 ન ત્વનયાનુસૂત્યા પ્રતિષ્ઠામહે । કિં તર્હિ સાધનાનુગૃહીતસ્ય
 ધર્મિણો ધર્માન્તરસ્યાવિર્ભાવઃ પૂર્વસ્ય ચ તિરોભાવઃ પરિણામઃ । ન
 ચાવિર્ભાવતિરોભાવાવુત્પત્તિનિરોધૌ । વ્યૂહસંશ્લેષવ્યક્તિપ્રચયાસ્તુ
 કિમસતો ધર્મા ઉત સ્વતોઽસન્ત ઇતિ વિચાર્યમ્ । કિં ચાતઃ । યદિ તાવદસતો
 ધર્માઃ યથા કસ્યેતિ વાચ્યમ્ । અથ સ્વયમસન્તઃ પશ્ચાદ્ભવન્તિ
 તદધ્યયુક્તમ્ । કસ્માત્ ? અનર્થાન્તરત્વાત્ । સત્યર્થાન્તરભાવે પ્રાગસન્તઃ
 પશ્ચાદુપલભ્યમાનાઃ સત્કાર્યવાદં નિરાકુર્યુઃ । સ ચૈષામર્થાન્તરભાવો
 ન પ્રસિદ્ધઃ । તસ્માત્કિમત્રોપપન્નમ્ ? ગ્રહણાગ્રહણવિકલ્પે ચોક્તઃ
 પરિહારઃ । કિં ચાન્યત્ । દ્રવ્યાન્તરોત્પત્તિવ્યાઘાતાત્ । ઉપેત્ય વૈષામુત્પત્તિં
 બ્રૂમઃ- યદિ હિ પરિણામવ્યૂહસંશ્લેષવ્યક્તિપ્રચયમાત્રં કાર્યમિષ્યતે
 યદુક્તં દ્રવ્યાણિ દ્રવ્યાન્તરમારભન્ત ઇતિ તસ્ય વ્યાઘાતઃ । કસ્માત્
 ? ન હ્યેતે ભાવા દ્રવ્યાન્તરમ્ । તસ્માદ્દિનકરકિરણપ્રતાપમૂર્છિતસ્યેવ
 દાવાન્ચુપસર્પણદોષોનુતાપાયૈવ ભવતઃ પ્રતિપત્તિઃ ।
 એતેનારભોપરમોત્પત્યવિશેષપ્રસન્ગો જન્મસચ્છબ્દઃ પ્રત્યુક્તઃ ।
 કથમ્ ? આત્મભૂતં હિ તન્તૂનાં પટાખ્યં વ્યૂહસ્થાનીયં સન્નિવેશવિશેષં
 યદા કારકાણિ સ્વેન સ્વેન વ્યાપારેણાવિષ્કુર્વન્તિ તદા ક્રિયતે ઉત્પદ્યતે
 જાયત ઇત્યેવમાદિર્લોકસ્ય વ્યવહારઃ પ્રવર્તતે । યદા તુ કારકાણિ
 શક્ત્યન્તરાવિર્ભાવાત્સંસ્થાનાન્તરેણૌત્સુક્યવર્તિતામવસ્થામુપસંહરન્તિ
 તદા પ્રાગુપલબ્ધં સંસ્થાનં વિનાશશબ્દવાચ્યતાં પ્રતિપદ્યતે ।
 પરમાર્થતસ્તુ ન કસ્યચિદુત્પાદોઽસ્તિ ન વિનાશઃ । યત્પુનરેતદુક્તં
 જન્મશબ્દઃ પ્રાગભૂતસ્યાર્થસ્ય ભાવોપક્રમમાહેતિ તદપીચ્છામાત્રમ્ । કસ્માત્
 ? વિવાદાત્ । સદસદ્વિષયં જન્મેતિ વિવાદેઽનુષક્તે જન્મશબ્દઃ પ્રાગભૂતસ્ય
 સદ્ભાવમાચ્છ ઇતિ બ્રૂવતોઽનુક્તસમમ્ । પુરુષાદાવદૃષ્ટવાદસિદ્ધિરિતિ
 ચેત્ સ્યાદેતત્ યદિ તર્હિ ક્રિયતે ઉત્પદ્યતે જાયત ઇત્યેષોર્થઃ સદ્વિષયઃ
 કલ્પ્યતે, પ્રધાનપુરુષયોરપિ તત્પ્રસંગઃ, સદસદવિશેષાદિતિ ।
 અતશ્ચ વિવાદાવસ્થમેવૈતત્પ્રકરણમિતિ । એતચ્ચાયુક્તમ્ । કસ્માત્
 ? સંસ્થાનવિષયત્વાત્ । યદા ભાવઃ સ્વતોઽનર્થાન્તરભૂતં સંસ્થાનં
 ભજતે તદૈતે શબ્દઃ પ્રવર્તન્ત ઇત્યુક્તમ્ । દૃષ્ટં ચ લોકે તદથા
 મુષ્ટિગ્રન્થિકુણ્ડલાનિ કરોતિ જનયત્યુત્પાદયતિ, અભિવ્યક્તાત્મસુ

य मूलोदकादिषु भवत्युत्पन्नं जातमिति । उभयपक्षप्रसिद्धे तु
शशविषाण्णादौ नैते शब्दाः प्रवर्तन्ते । तस्माद्भवत एवानिष्टप्रसङ्ग
इति । उक्तं य

यद्यसत्त्वं घटादीनामुत्पत्तौ उेतुरिष्यते ।
शशशङ्गेऽपि तुल्यत्वाद्दुत्पत्तिस्ते प्रसज्यते ॥

इति सिद्धं सत्कार्यम् ।

इतश्च सत्कार्यम् ।

॥ शक्यस्य शक्यकरणात् ॥

शक्यमिदमस्य, शक्तश्चायमस्येत्ययं नियमः सतां दृष्टः ।
तद्यथा यक्षुषो रूपास्य । आस्ति यायं पटस्य वेमादीनां य नियमः ।
तस्माच्च सत्कार्यम् । सलकारिवत्तन्नियम इति येत् स्यान्मतम् यथापो
बीजाङ्कुरस्योत्पत्तौ समर्था भवन्ति न काष्ठाद्यग्नेर्वा । उभयं
य तत्तासु य विद्यते । बीजादपां विच्छिन्नत्वात् । यथा य सूर्यः
सूर्यकान्तादग्निमुत्पादयितुं समर्थो न यन्द्रकान्ताच्च पानीयम् । उभयं
तत्तत्र न विद्यते । तथा य तत्त्वादीनां पटस्यैव शक्तिनियमः स्यात् । न
य पटस्य तन्तुषु सत्त्वं स्यादिति । अेतव्यायुक्तम् । कस्मात् ? साध्यत्वात् ।
अङ्कुरादयोऽपि कार्यमभादीनाम् । अतः साध्यम् । किमङ्कुरोऽस्त्यथ
नास्त्येव । तथा सूर्यकान्तेऽग्निः । तदर्थमेव यायं विवाद्योऽनुषक्तः ।
यत्तूक्तमपां विच्छिन्नवान्न तास्वङ्कुरोऽस्तीति तत्रापि यासामपां
बीजानुप्रवेशदङ्कुरभावेन विपरिणामस्ताभ्यस्तस्यानन्यत्वं साध्यम् ।
अतो न किञ्चिदतत् । किं यान्यत् । रूपाव्यवस्थानाच्च । तद्यथा
विज्ञानोत्पत्तिहेतुत्वे सति न रूपं दृष्टमिति नेदानीं तत्सामान्यात्
रूपमध्यरूपं भवति । अेवं पटकारणत्वाद्भेदाद्यो न पट इति नेदानीं
तन्तवोप्यपटः । तस्माद्युक्तमेतच्छक्यस्य शक्यकरणात्सत्कार्यम् ।

॥ कारणाभावाच्च सत्कार्यम् ॥ ८ ॥

इडासति कार्ये कारणाभावो नास्ति । तद्यथा वन्ध्यायाः ।
अस्ति येऽकारणाभावस्तन्तुपटयोस्तस्मात्सत्कार्यम् ।
कारणान्तरात्कार्योत्पत्तिदर्शनादन्यत्र तद्बुद्धिरिति येत् स्यान्मतं
प्राकारणान्तरात्कार्यान्तरस्यासत् उत्पत्तिमुपलभ्य पश्चात्कारणान्तरे
कारणबुद्धिर्भवतीति । अेतव्यायुक्तम् । कस्मात् ? अनभ्युपगमात् ।

असतः कार्यस्योत्पत्तिरेव न सिद्धा शशविषाण्णाद्विष्वसिद्धत्वात् ।
 कुतः पुनस्तन्निमित्ताकारबुद्धिः ? कारणाभावादिति चेत् - स्यादेतत्,
 असत्त्वाविशेषेऽपि पटस्य कारणां समवाय्यसमवायिनिमित्तलक्षणमस्ति ।
 तस्मात्पट उच्यते, न शशविषाणस्येति । अेतव्यायुक्तम् । कुतः उत्वभावात् ।
 असत्त्वाविशेषेऽपि पटस्य कारणमस्ति न शशविषाणस्येत्यत्र
 उेतुस्तनुक्तः । पुरुषवदिति चेत् स्यादेतत्, यथा तुल्यत्वे सत्त्वे
 पटस्य कारणमस्ति न पुरुषस्य, अेवमसत्त्वे पटस्य संस्थानं न
 शशविषाणस्येत्येतदध्ययुक्तम् । कस्मात् ? उक्तत्वात् । संस्थानं कार्यं
 पटस्य । संस्थानं न पुरुषस्येत्युक्तं प्राङ् । संस्थानवत्तद्विशेष
 इति चेत् स्यान्मतं यथा सत्त्वाविशेषे पटः संस्थानं न पुरुष
 अेवमसत्त्वाविशेषे पटः कार्यं न शशविषाणमिति । अेतदध्ययुक्तम् ।
 कस्मात् ? सामान्यविशेषभावात् । सामान्यस्य हि विशेषपरिग्रहः संस्थानम् ।
 न त्वयमस्ति येतनाशक्तौ विकल्पः । तस्मान्न पुरुषः संस्थानम् ।
 असतस्तु निरात्मकत्वाद्विशेषो दुरुपपादः । तदुपपत्तौ वा सत्त्वप्रसंग
 इति । आह य-
 निरात्मकत्वाद्दसतां सर्वेषामविशिष्टता ।
 विशेषाणां येद्भिन्नं ते सत्त्वमव्युपगम्यताम् ॥
 तस्माद्युक्तमेतत्कारणाभावाच्च सत्कार्यम् । अेवं
 तावद्वैशेषिकमतेनासत्कार्यवादी न विमर्दसहः ।
 भौद्धपक्षे तु भूयान्दोषः । कथं तर्हि द्रव्यान्तरं पटो
 नेष्यते ? तन्तुष्वेव तथास्थेषु पट इत्याद्विबुद्धयः ॥ इत्येवमादिना
 न्यायेनावयविप्रतिषेधात्संयोगोऽपि न संयोगिव्यस्तेषामर्थान्तरमिष्टः ।
 तत्रैतावती परिकल्पना स्यात्- यद्दुत तन्तुसंयोगो वा पटः, संयोगकारणां
 वा द्रव्यान्तरम् ? उभयं च तेषां नार्थान्तरम् । अथोत्पत्तिविनाशौ
 कस्यापीति मायाकारयेष्टितम् । तदपि शिन्नतरोऽयमुपन्यासः । काणादानां
 तु द्रव्यान्तरोत्पत्तिविनाशाव्युपगमात्र तार्किकसदृशो विचारः ।
 तस्मात्पारमर्ष अेव पक्षो ज्यायान् । यथा यासत्कार्यं न संभवति तथा
 यशब्दात्सदसत्कार्यमपि ।
 परस्परविरोधात् नैव सन्नासदिति अेके । अेतदध्यनुपपन्नम् । कस्मात् ? सत्त्वे
 उत्वभिधानान्निश्चितः प्रागुत्पत्तेः कार्यस्य सद्भावः ॥ ८ ॥

कारिका १०

प्रकृतमिदानीं वक्ष्यामः । किं य प्रकृतम् ? मडदादि तस्य कार्यं
 प्रकृतिविज्ञपं सज्ञपं चेति वचनाद्भैरुष्यम् ।
 आड- प्राक्साङ्ग्यग्रहणं, सुभप्रतिपत्तिभेदतुत्वात् । अधिगतसाङ्ग्यस्य छि
 सुभं वैरुष्यस्य प्रतिपत्तिर्भवतीति प्राक्साङ्ग्यग्रहणं कर्तव्यम् । यथा
 तन्त्रान्तरीयाणां सदनित्यं द्रव्यवत्कार्यं कारणं सामान्यविशेषवदिति
 द्रव्यगुणकर्मणामविशेषसामान्यमुक्त्वा द्रव्याणि द्रव्यान्तरमारभन्ते
 गुणाश्च गुणान्तरमित्येवमादिः विशेषोऽभिधीयते ।
 उच्यते- तदनुपपत्तिः । अविशेषात् । यथैवाधिगतसाङ्ग्यस्य लघीयसी
 वैरुष्यप्रतिपत्तिरेवमधिगतवैरुष्यस्य लघीयसी साङ्ग्यप्रतिपत्तिः ।
 कस्मात् ? परस्परापेक्षत्वात् । वैरुष्यापेक्षं छि साङ्ग्यं, साङ्ग्यापेक्षं
 य वैरुष्यमिति ।

आड- अवेमपि वैरुष्यस्य प्रागभिधाने प्रयोजनवचनम् ।
 द्वयोरविशेषेऽन्यतरस्य प्रागभिधाने नियमभेदतुर्वक्तव्यं इति ।
 उच्यते न, वैरुष्यस्य प्रकरणानुगमात्वात् । विच्छिन्नं
 छि वैरुष्यमतस्तत्पूर्वमभिधाय प्रकरणानुगं साङ्ग्यं
 सुभमभिधातुमित्येवमर्थमाचार्यैर्लौकं कियते । कथं साङ्ग्यस्य
 प्रकरणानुगत्वमिति चेत् त्रैगुण्याभिधानद्वारेण गुणलक्षणोपदेशात् ।
 तत्सिद्धौ याविवेक्यादीनां व्यक्तसिद्धेः, कारणगुणात्मकत्वाच्च
 कार्यस्य प्रधाने त्रैगुण्यादिप्रतिपत्तेः, कार्यकारणभावासन्देशाच्च
 प्रधानास्तित्वप्रसिद्ध्यपदेशात्तत्सिद्धौ य भोग्यस्य
 भोक्तृपेक्षत्वात् पुरुषसिद्धेरधिगतभोक्तृभोग्यस्य तत्संयोगस्य
 य सुभप्रतिपाद्यत्वात्तादर्थ्याच्च तत्त्वभूतभावसर्गाणाम् ।
 तस्माद्भुक्तमेतत्प्रकरणानुगत्वात्साङ्ग्यं पश्चान्निर्दिश्यते ।
 तदसम्भन्धादितरत्प्रागिति ।
 आड- यदि तर्हि भवान्प्राग्वैरुष्याभिधानं न्याय्यं मन्यते तद्वक्तव्यं
 किं पुनरिदं वैरुष्यमिति ।
 उच्यते-

॥ हेतुमदनित्यमपि सङ्ख्यमनेकमाश्रितं लिङ्गम् ।
 सावयवं परतन्त्रं व्यक्तं विपरीतमव्यक्तम् ॥ १० ॥

तत्र हेतुः कारणाभित्यन्तर्गतम् । तदस्यास्तीति हेतुमत् । नित्यं ध्रुवम् ।
 न नित्यमनित्यम् । व्याप्नोतीति व्यापि । न व्याप्यव्यापि । असर्वगतमित्यर्थः ।
 सऽहं कियथा सऽहियम् । अनेकं भिन्नम् । आश्रितमाधेयम् । लिङ्गं
 तल्लक्षणोपपन्नम् । अवयूयन्तं इत्यवयवः । पृथगुपलभ्यन्तं इत्यर्थः ।
 सऽहं अवयवैः सावयवम् । परतन्त्रमन्याधीनम् । अत्रेते हेतुमदादयः
 परतन्त्रान्ता निरपवादाः व्यक्तस्यासाधारणा प्रधानपुरुषाभ्यां धर्माः ।
 आह- हेतुमदित्यविशेषः सर्वत्र सद्भावात् । व्यक्ताव्यक्तपुरुषाणां हि
 सर्वेषां हेतुरस्तीति अविशेष अत्रेवायं पठितव्यः ।

उच्यते न, कारकपरिग्रहात् । यद्यपि व्यक्ताव्यक्तपुरुषाणामविशिष्टं
 हेतुमत्त्वं तथापि विशिष्टस्य कारकस्य हेतोः परिग्रहं करिष्यामः ।
 स य व्यक्तस्यैव नान्यस्येति नायमविशेषो भविष्यति ।
 आह- तदनुपपत्तिः, विशेषानुपादानात् । हेतुरिति सामान्यशब्दोऽयम् ।
 सामान्यशब्दाश्च नार्थप्रकरणाशब्दान्तराभिसम्बन्धमन्तरेण
 विशेषेऽवतिष्ठन्तं इति विशेष उपादेयः स्यात् । स तु नोपादीयते ।
 तस्मात्ते अविशेषा अत्रेति ।

उच्यते न, सर्वसम्भविनोऽभिधानस्य प्रकर्षार्थत्वात् । एतद् यः
 सर्वसम्भवी धर्म अत्रविषय उपादीयते तस्मात्प्रकर्षो विज्ञायते ।
 तद्यथा भोक्ता माणवक इत्युक्ते सर्वेषां भोक्तृत्वस्य संभवादेवं
 विज्ञायते प्रकर्षेणायं भोक्तेति, अत्रेवमिहापि सर्वसम्भवीत्याहारायार्थो
 व्यक्तं हेतुमदिति । तेन वयमस्मात्प्रकर्षं विज्ञास्यामः । कश्च
 प्रकर्षः ? कारकज्ञापकयोरुभयोरपि सम्भवे कारकस्यैव ग्रहणम् ।
 अनित्यशब्दसम्बन्धाद्वा । अथवाऽयमाचार्यो हेतुमदित्युक्त्वाऽनित्यमिति
 पठति । शब्दान्तराभिसम्बन्धात् । योऽनित्यसहचरो हेतुस्तस्येव ग्रहणं
 गम्यते । कश्चानित्यसहचरो हेतुः ? कारकः ।

आह अत्रेवमध्यनुपपन्नमेतत् । कस्मात् ? उभयत्र तत्संभवात् ।
 उत्पाद्यव्यङ्ग्ययोर्हि विनाशं पटादिषु दृष्टत्वात् अव्यभियारात्तन्त्रान्तरीया
 मन्त्यन्ते । तस्य वा परिहारात् वक्तव्यः । न वा वक्तव्यो विशेषे स्थितिरस्तीति
 ।

उच्यते न, अत्रान्तवाद्यप्रसङ्गात् । सर्वेण हि वादिनाऽवश्यं
 किञ्चिन्नित्यमभ्युपगन्तव्यम् । अन्ततो विनाशोऽपि न कश्चिदर्थः
 शब्दबुद्धिभ्यां न व्यज्यते । तथा सत्येकान्तवाद्योऽयं स्यात् । स य
 युक्तिमद्भिर्निश्च्यते । तथा य संस्कृतमप्येवं कल्प्यमाने विनाशि स्यात् ।

तस्माद्गुप्ताद्यव्यङ्ग्ययोर्विनाशं ब्रुवतोऽतिसाहसम् ।

आह- अनित्यत्वानुपपत्तिः सत्कार्यवादाभ्युपगमात् । यथैव हि नासत्
उत्पत्तिरस्त्येवं सतोऽपि विनाशेन न भवितव्यम् । अथ सतोऽपि
विनाशोऽभ्युपगम्यते तेन प्रलयकाले विनष्टानां तत्त्वादीनां
प्रश्नादसतामुत्पत्तिः सत्कार्यवादं निराकुर्यात् । तस्मादनित्यं
व्यक्तमित्युक्तम् ।

उच्यते- न, व्यक्त्युपगमप्रतिज्ञानात् । सदा वयं सतोऽविनाशमायक्षाणाः
(na ?) सत्कार्यवादं प्रत्यायक्षीमहि । कारणानां तु यः परस्परं संसर्गात्
संस्थानविशेषपरिगलस्तस्य विरोधिशक्त्यन्तराविर्भाद्व्यक्तिस्तिरोधीयत
इत्येतद् विनाशशब्देन विवक्षितम् । तथा च वार्धगणाः पठन्ति- तदेतत्
त्रैलोक्यं व्यक्तेरपैति, न सत्त्वाद्यपेतमध्यस्ति विनाशप्रतिषेधात् ।
असंसर्गाख्यास्य सौक्ष्म्यं सौक्ष्म्याख्यानुपलब्धिस्तस्माद्व्यक्त्युपगमो
विनाशः । स तु द्विविधः- आ सर्गप्रलयात् तत्त्वानां
किञ्चित्कालान्तरावस्थानादितरेषाम् इति ।

आह- अयुक्तमेतत् । कस्मात् ? विप्रतिपत्तेः । सर्वमेव क्षणिकं
बुद्धिबोध्यामाकाशनिरोधवर्जितमिति शाक्यपुत्रीयाः प्रतिपन्नाः । तेषां
प्रतिषेधो वक्तव्यो वा न वक्तव्यं द्विविधमनित्यमिति । उच्यते- न,
उत्पन्नोपगमात् । प्रतिक्षणमुच्छिद्यते त्रैलोक्यमित्यत्र लिङ्गमभियुक्ता
अपि नोपलभामहे । तस्मात् नैतदस्माकं बुद्ध्याववतिष्ठत इति ।

आह- अन्ते क्षयदर्शनात्, एव यस्यान्ते क्षयस्तस्य क्षणिकत्वं दृष्टम् ।
तद्यथा, प्रदीपज्वालाबुद्धिशब्दानाम् । अस्ति यान्ते क्षयः संस्काराणां तस्मात्
क्षणिकाः उच्यन्ते । तदनुपपत्तिः, साध्यत्वात् । एव तु सिद्धेनातिदेशो
भवति । तद् यथा गवा गवयस्य । न तु प्रदीपज्वालाबुद्धिशब्दानां
क्षणिकत्वं प्रसिद्धम् । अतो न किञ्चिदेतत् ।

आह- नैतदप्रसिद्धम् । कस्मात् ? वृद्ध्यदर्शनात् । यदि हि अविनष्टायां
ज्वालायामिन्धनान्तराले ज्वालान्तरमुत्पद्येत वृद्धिरपि स्यात्, न तु
दृश्यते । तस्मादनवस्थिता प्रदीपज्वाला । किञ्चाश्रयाभावात् ।
यदाश्रया ज्वालोत्पत्तिस्तदुत्पद्यमानैवासौ निरुणद्धीति न युक्तमस्या
विनाऽऽश्रयेणावस्थातुम् । उपयुक्तेन्धनाया आयवस्थानप्रसङ्गात् ।
किञ्चावरणोपरिपातेन प्रभाभेदप्रसङ्गात् । ज्वालानामवस्थानमिच्छत
उपरिष्ठादावरणोपनिपातात् प्रभायास्तन्तोऽपि द्वैधीकरणं स्यात् ।
अनिष्टञ्चैतत् । तस्मान्न दीपे ज्वालानामवस्थितिरस्तीति । अयेन

शब्दोऽपि प्रत्युक्तः । कथम् ? तस्यापि यदि विनाशो न स्यात्,
द्रुतपवनम्बुधाराभिघातात् प्रतिक्षणमपूर्वशब्दाविर्भावात्
पूर्वशब्दविनाशाख्य वृद्धिः स्यात् । अदृष्टा यासौ । किञ्च,
प्रत्यक्षत उपलब्धेः । पाण्युपघातजो हि शब्द उत्पत्तेरुर्ध्वं न
भवतीति प्रत्यक्षसिद्धम् । अभिव्यक्तिरिति चेन्न, नियमादर्शनात् ।
शब्दानां वाच्यवक्तृभेदभिन्नानां कारणनियमो दृष्टः । न चैतदस्ति
समानेन्द्रियग्राह्याणाम् । किञ्च- पृथक् श्रुतेः । अभिव्यक्तिकारणदेशाख्य
पृथक् श्रूयते शब्दः । न चैतदभिव्यङ्ग्यानां घटादीनां दृष्टमिति ।
क्षणिकबुद्धेस्तु प्रागेवोक्ता नाशलेतवः । तत्र यदुक्तं साध्यत्वात्
प्रदीपज्वालाबुद्धिशब्दादीनां क्षणिकत्वस्य न संस्काराः क्षणिका
इत्येतदयुक्तम् ।

उच्यते- यदुक्तं वृद्ध्यदर्शनादिति, अत्र ब्रूमः- अयुक्तमेतत् ।
कस्मात् ? विशेषप्रतिपत्तेः । क्षणिकमित्युक्तपरिमाणोऽयं कालनिर्देश
आश्रीयते, वृद्ध्यभावादित्यत्र कदाचिद्धिनाशमात्रं प्रतीयते ।
स तु विनाश ऐकक्षणमवस्थितानां ज्वालानां भवति न पुनः
क्षणद्वयमित्येतदप्रमाणकमाज्ञामात्रञ्च गृहीतशिक्षाकः कः
प्रतिपत्तुमुत्सहेतुः ? यत्तूक्तमावरणोपनिपातात् प्रभाभेदप्रसङ्ग इति,
अेतदध्ययुक्तम् । कस्मात् ? उभयथानुपपत्तेः । किं तावदस्य द्वैधीभावो
दृष्टस्तदक्षणिकमाहोस्वित् यस्य न दृष्टस्तत् क्षणिकमिति । किञ्चातः
? तद्यदि तावदेवमव्युपगम्यते यस्य द्वैधीभावस्तदक्षणिकमिति
तन्तोरेक्षणिकत्वप्रसङ्गः । अथ मतं यस्य द्वैधीकरणं न
दृष्टं तत् क्षणिकमिति यथा किमत्रोदाहरणम् । कुतः ? यस्मात् न
उपनुदाहृतो वादः । अतेन शब्दवृद्धिः प्रत्युक्ता । यत्पुनरेतदुक्तं
पाण्युपघातजशब्दानवस्थानादिति, तत्र भवतैवोक्तं व्यङ्ग्यत्वादिति ।
यत्तूक्तं नियमदर्शनात् व्यङ्ग्यः शब्द इति तदयुक्तम्, अनेकान्तात् । यथा
शुक्लकृष्णौ नियमतः शुक्लकृष्णशब्दाभ्यां प्रत्याच्येते, न य तौ
तयोर्न व्यङ्ग्यौ । अतः शब्दस्यापि वक्तव्यादिनियमः स्यात्, न चाव्यङ्ग्यः
स्यात् । यद्युक्तं व्यङ्ग्यव्यञ्जकयोर्देशभेदानुपपत्तेर्न व्यङ्ग्यः
शब्द इति, तदध्ययुक्तम् । कस्मात् ? यक्षुर्वत् तत्सिद्धेः । तद्यथा-
यक्षुषो रूपस्य य देशभेदेऽपि व्यङ्ग्यव्यञ्जकभावः, अतः शब्दस्यापि
स्यात् । तस्मान्न शब्दोऽपि क्षणिकः । बुद्धेस्तु स्वाधिकार एव क्षणिकत्वे
उत्तरिति करणो (kAraNam ?) वक्ष्यामः । तत्र यदुक्तमन्ते क्षयदर्शनात्

प्रदीपञ्चवालाबुद्धिशब्दवत् क्षणिकाः संस्कारा इत्येतदयुक्तमिति ।
 आड- इतस्तर्हि प्रदीपादीनामन्येषां च भावानां क्षणिकत्वम् ।
 कुतः ? अनवस्थानत्वेत्वाभावात् । नष्टश्रेयार्थाऽव्युपगम्यते
 ननु प्राप्तमिदमुत्पन्नमात्रस्यास्य विनाशविघ्नो नास्तीति कौटस्थ्यं
 सर्वभावानां प्राप्तमिति । उच्यते- न, कारणोपपत्तेः । अधिकारो हि
 सर्वभावानां संस्कारवशाद्दुत्पत्तिस्तदवस्थानमेव तेषामलं स्थितये ।
 सति विनश्चरत्वे संस्कारोपयोगे तु स्थित्यपभ्रंश इत्यतोऽस्ति
 किञ्चित्कालमवस्थानं भावानाम् । न च कौटस्थ्यप्रसङ्गः । किञ्चान्यत्-
 सन्ततिविनाशप्रसङ्गात् । नष्टश्रेयदुत्पत्तिसामनन्तरं विनाश इष्यते,
 सन्ततिरप्यन्ते क्षयदर्शनात् नष्टी । तस्या अपि तथैव विनाशः प्राप्तः ।
 ततश्च तद्विद्वलसितवत्क्षणादृष्टनष्टस्य त्रैलोक्यस्याभावे
 संसारोच्छेदप्रसङ्गः । तस्माद्युक्तं नष्टरुत्पत्तिसमकालमेव
 विनाश इति । कारणावस्थानात् न दोष इति चेत्- स्थान्मतम्, अस्ति
 कारणं पूर्वोत्पन्नो भाव उत्तरस्थोत्पत्तौ । स चाप्युत्तरस्य, इत्येवं
 सन्ततेरनुच्छेदो विरोधिभावान्तरसंसर्गात् तूभयतस्तथोत्पत्तेर्लेश
 इति । अेतदध्ययुक्तम् । कस्मात् ? पूर्वोत्पत्त्यागात् । प्रागुक्तं येन
 नष्टव्यमसौ मन्त्रौषधप्रयोगैरपि क्षणाद्दूर्ध्वं नावतिष्ठते ।
 साम्प्रतं तु नष्टी सन्ततिः कारणावशादेव तिष्ठतीति
 सोऽयं पूर्वोत्पत्त्यागः । विनाशत्वेत्वाभावात् क्षणिकत्वमिति
 चेत्, स्यादेतत् नास्ति भावानां विनाशहेतोरुपलम्भ इति । अतः
 स्वाभाविकः प्रध्वंसः । तस्माद्दुत्पत्तिसमकालमसौ केन वार्यते ।
 इदमध्ययुक्तम् । कस्मात् ? अनव्युपगमात् । को ह्येतदवमस्यति अहेतुको
 विनाशः । किं तर्हि प्रागेवोक्तमर्थवशाद्भावानां स्थितिस्तदव
 ॥ विरोधिद्रव्यान्तरसम्बन्धेनाध्यात्मिकादिना भवतीति । विनाशस्य
 विनाशप्रसङ्गाद्युक्तमिति चेत्, यदि तर्ह्यभावोऽपि हेतुमान् परिकल्प्यते;
 प्राप्तमस्यापि घटवद् विनाशित्वम् । अनिष्टं यैतत् । तस्मादहेतुको विनाश
 इत्येतदयुक्तम् । कस्मात् ? व्यक्त्यपगमप्रतिष्ठानात् । भावविनाशिनं
 प्रति सत्यमेवायमुपलम्भः स्यात् । व्यक्त्यपगमस्तु नो विनाशः । स तु
 हेतुमत्वेन कथं विरोत्स्यत इति । तस्मान्न विनाशत्वेत्वाभावात् क्षणिकं
 संस्कृतमिति । इतश्च न क्षणिकम् । कस्मात् ? अत्राडप्रसङ्गात् ।
 इडासतोऽत्राडणं दृष्टम् । तद्यथा द्वितीयस्य शिरसः । क्षणाद्दूर्ध्वं
 य ते घटादयो न भवन्ति । तस्मात्तेषामप्यत्राडणप्रसङ्गः ।

તત્સદૃશોત્પત્તેરદોષ ઇતિ ચેત્ સ્થાદેતત્ - ઉત્પત્તિસમકાલં નિરોધેડપિ
 ઘટસ્થાન્યસ્ય તાદૃશસ્યોત્પત્તિર્ભવતિ, તન્નિરોધેડન્યસ્યેત્યેવમવિચ્છેદેન
 ગ્રહણં ભવતિ, જ્વાલાનદીસ્રોતોડનુસન્ધાનવદિતિ । એતદધ્યયુક્તમ્ ।
 કુતઃ ? કારણાભાવાત્ । સ્થાદેતદેવં યદિ તદાનીં સદૃશોત્પત્તૌ કારણં
 સ્થાત્ । ન તુ તદસ્તિ, પ્રાગેવ નિરોધાત્ । તસ્માદસદેતત્ । પૂર્વોત્પન્નસ્ય
 કારણાભાવાત્ત્સિદ્ધિરિતિ ચેન્ન, ઉપાદાનાત્ તન્નિષ્પત્તિપ્રસિદ્ધેઃ ।
 ઇહોપાદાનાન્મૃત્પિણ્ડકસંજાકાલ્લોકે ઘટનિષ્પત્તિઃ પ્રસિદ્ધા । ન ચ
 તદાનિમસ્તિ મૃત્પિણ્ડઃ । કિંચ કમનુપલબ્ધેઃ । ઇહ શિબિકાદીનામનુક્રમેણ
 ઘટોત્પત્તિરુપલબ્યતે । ન ચાનુક્રમોડસ્તિ । કિંચ કારકસામગ્ર્યાભવાત્ ।
 ઇહ કુમ્ભકારદણ્ડચક્રસૂત્રોપલસામગ્ર્યાદ્ ઘટનિષ્પત્તિઃ પ્રસિદ્ધા ।
 ન ચાસ્ત્યેષાં તન્ન સમ્ભવઃ । કિંચ તદુત્પાદાન્તરોત્પાદ્યસ્યાનિષ્પત્તેઃ ।
 ઇહ ઘટાદ્ ઘટે નિર્વૃત્તિર્ન પ્રસિદ્ધા લોકે । ન ચાપ્રસિદ્ધોડસ્તિ
 દૃષ્ટાન્તઃ । બુદ્ધિશબ્દવદિતિ ચેત્ સ્થાદેતત્ યથા બુદ્ધિર્બુદ્ધ્યન્તરં
 સદૃશં સૂતે, શબ્દશ્ચ શબ્દાન્તરમેવં ઘટાદ્ઘટનિષ્પત્તિર્ભવતિ
 ઇતિ । એતદધ્યસત્ । કસ્માત્ ? સિદ્ધં હિ બુદ્ધેર્બુદ્ધ્યન્તરં શબ્દાચ્ચ
 શબ્દાન્તરં જાયત ઇત્યેતદધ્યસ્માકં પ્રસિદ્ધમ્ । તસ્માત્પ્રલાપમાત્રમેતત્ ।
 તન્ન યદુક્તં સદૃશોત્પત્તેઃ સોડયમિતિ ગ્રહણમવિચ્છિન્ન ક્ષણિકત્વેડપિ
 ભાવાનામિત્યેતદયુક્તમ્ । કિંચાન્યત્ । કાર્યોત્પત્તિકાલે કારણાનિવૃત્તેઃ । યદા
 ન કારણમસ્તિ ન તદા કાર્યમુત્પદ્યતે દ્વયોર્ઘટયોર્યુગપદ્મુપલબ્ધિપ્રસડ્ગાત્ ।
 યદા તુ કાર્યમુત્પદ્યતે તદા કારણં નિરુદ્ધમિતિ નિર્ભાજઃ
 પ્રદુર્ભાવઃ પ્રાપ્નોતિ । અનિષ્ટં ચૈતત્, સતતોત્પત્તિપ્રસંગાત્ ।
 અનુત્પન્ને હેતુસામર્થ્યાદદોષ ઇતિ ચેત્ સ્થાત્તદનુત્પન્ને કાર્યે કારણેન
 પ્રયોજનમ્ । ઉત્પન્ને તદ્વ્યાપારાનર્થજ્યાત્ । અસ્તિ ચાનુત્પન્ને કાર્યે કારણમ્ ।
 અતો ન નિર્ભાજઃ પ્રાદુર્ભાવ ઇતિ । એતદધ્યયુક્તમ્ । કસ્માત્ ? અભાવેડપિ
 તદુત્પત્તિપ્રસડ્ગાત્ । અંગ તાવત્ આણુશો વિભજ્યતામગ્રૌ વા ક્ષિપ્યન્તામ્,
 તન્તવસ્તદાપિ પ્રસિદ્ધવિનાશાનામભૂવન્નિતિ શક્યમુપદેષ્ટું, યદિ તેભ્યઃ
 પટ ઉત્પદ્યતે । તસ્માદ્ભ્રાન્તિરિયમ્ । યુગપત્કાર્યકારણયોરુત્પત્તિનિરોધૌ
 તુલાનતોન્નતવદિતિ ચેત્ સ્થાદેતદથથા નામોન્નામૌ તુલાન્તર્યા (?) યૌગપદ્યેન
 ભવત એવમુત્પત્તિવિનાશૌ કાર્યકારણયોરિતિ । તદધ્યયુક્તમ્ । કસ્માત્
 ? કાર્યકારણાભાવાદર્શનાત્ । કિમિદમુદ્કે નિમજ્જદ્ભિઃ કેનમવલમ્બ્યતે
 ? તુલ્યા તસ્ય હ્યેકસ્થાવનતિરવસ્થા તદ્ દ્વિતીયસ્યોન્નતયે હેતુર્ભવતિ,
 ભવતઃ કારણવિનાશઃ કાર્યોત્પત્તિશ્ચ યૌગપદ્યેન ભવતઃ । ન ચ

तयोर्द्वैतमद्भावः शक्यः कल्पयितुम् । तस्माद्युक्तमेतत् । विशेषग्रहणात्
 क्षणिकत्वसिद्धिरिति चेत् स्यान्मतम्- यद्युत्पन्नमात्रोपरतिर्नास्ति भावानां,
 किञ्चयुतः शरीरादीनां प्राणापानश्रमरूपानिद्रितोऽब्जाश्मप्रभृतीनां य
 शीतोष्णस्पर्शरूपरसो भेदः ? घण्टादीनां याशब्दानां पश्चाच्छब्दवतां
 ग्रहणम्, तस्मादनिषिद्धः क्षणिकत्वं इत्येतन्न्यायुक्तम् । कस्मात्
 ? उक्तत्वात् । उक्तमत्रोत्तरं कारणभावेऽनुत्पत्तिप्रसङ्गाद्येदिति ।
 किञ्च संस्थानान्तरानुपलब्धेः । न ज्यत्र पूर्वसंज्ञानविपरीतं
 संस्थानान्तरं गृह्णीमहे । तस्मादविशिष्टास्त इत्येवमवगम्यताम् ।
 विशेषग्रहणन्तवस्त्वन्तरानुग्रहे शक्यन्तराविर्भावात् । उक्तं य-
 ॥ व्यक्तेरपगभोऽभीष्टः पूर्वसंस्थानडानितः । तदभावात्सिधोऽस्य
 विशे ॥ (Here in the Ms, a considerable portion is left bland and it is
 apparent that discussion on the karikas XI and XII has been left out)

कारिका १३

॥ सत्त्वं लघु प्रकाशकमिष्टमुपष्टम्भकं यत्वं य रजः ।

गुरु वरणकमेव तमः ॥

अवशब्दः प्रत्येकं परिशमाप्यते । सत्त्वं लघु प्रकाशकमेवेष्टम् ।
 यत् किञ्चित्कार्यकरणे लघु प्रकाशं य तत्सत्त्वरूपमिति
 प्रत्यवगन्तव्यम् । तत्र कार्यस्य तावद्गुणमहेतुर्धर्मो लघुत्वम्, करणस्य
 वृत्तिपटुत्वेतुः । प्रकाशस्तु पृथिवीधर्मस्य ख्यायालक्षणस्य
 तमसस्तिरस्कारेण द्रव्यान्तरप्रकाशनम् । करणस्यापि ग्रहणं
 सङ्कुल्याभिमानाध्यवसायविषयेषु यथास्वं प्रवर्तमानम् ।
 उपष्टम्भकं यलमेव रजः । यः कश्चिद्गुणस्तम्भश्चलता
 योपलभ्यते तद्रजोऽपमित्यवगन्तव्यम् । तत्रोपस्तम्भः प्रयत्नः,
 यलता क्रिया । सा य द्विविधा, परिणामलक्षणा प्रस्पन्दलक्षणा
 य । तत्र परिणामलक्षणया सङ्कारिभावान्तरानुगृहीतस्य धर्मिणः
 पूर्वधर्मात्प्रच्युतिः । प्रस्पन्दलक्षणा प्राणाद्यः कर्मेन्द्रियवृत्तयश्च
 वयनाद्याः । आख्यानां द्रव्याणामुत्पत्तननिपत्तनभ्रमणानीनि ।
 गुरु वरणकमेव तमः । यत्किञ्चिद् गौरवं वरणं
 योपलभ्यते तत्तमोऽपमिति प्रत्यवगन्तव्यम् । तत्र गुरुत्वं

कार्यस्याधोगमनलेतुर्धर्मः करणस्य वृत्तिमन्ता । वरणमपि कार्यगतं
यद्रव्यान्तरतिरोधानम् । करणगता याशुद्धिः प्रकाशप्रतिद्वन्द्वभूता ।
छन्देष सत्त्वादीनामव्यतिकरेण स्वभावोपलम्भो यत अेषां नानात्वमवसीयते ।
यत्पुनरेतदुक्तं स्त्रीक्षत्रमेधेषु स्वभावव्यतिकरोपलम्भादेको
गुणस्त्रिरूपः, सर्वे वा सर्वरूपा, रूपान्तरस्य वा सत उत्पत्तिरिति अत्र भ्रूमः
न, गुणभूतस्य भक्तिरूपकारात्प्रधानरूपोपपत्तेः । छल गुणभूतस्य
भक्तिरूपः प्रधानोपकारित्वे सति भक्तिरूपस्तद्रूपोपपत्तिर्दृष्टा । तथा
क्षीरोदधेः । तद्धि मुष्पादिषु दृष्टप्रतिलब्धप्रवृत्तिः पित्तस्य स्वेन
रूपेणोद्गमनं गच्छंस्तस्योपकारात्किञ्च सम्पद्यते । न य तथा
सदेव । सत्त्वमपि स्त्रीगुणभूतं सपत्नीरजसः स्वेन रूपेणोद्गमनं
गच्छंस्तस्योपकाराद्गुणं सम्पद्यते । तमसो मोक्षः । अयं क्षात्रं रजः
आर्यदारवक्ष्यस्य सत्त्वस्य दस्युलक्ष्यस्य च तमसः । अयं मेघं
तमः कार्षिकं सत्त्वस्य प्रोषितदयितायाश्च रजसः । तस्मान्नास्ति गुणानां
स्वाभावव्यतिकरः । किं चान्यत् । अगुणभूतानां स्वभावग्रहणत् । यदा
यैतेऽगुणभावमपगच्छन्तो मध्यस्थास्तुल्यसंस्काराश्च प्रतिपद्यन्ते
तदा स्वरूपेणैव । तस्मादसंकीर्णं गुणरूपम् ।
आल- न, सन्देहात् । उभयथा छि रूपान्तरग्रहणं क्षीरादिषु दृष्टम् ।
ताद्रूप्यात्तैश्च विपरिणतानां गुणभाववाच्यं । यथोक्तं तत्र
कथमिदमेकान्तेन निश्चीयन्ते गुणभावात्सत्त्वादीनां रूपान्तरग्रहणं न
पुनस्ताद्रूप्यादेवेति ?
उच्यते- ग्रहणविकल्पोपलम्भात् । यद्वि स्त्रीणां सत्त्वं ताद्रूप्यादेव
सपत्न्या तेन गृह्यते तेन भर्तुरपि तथा ग्रहणप्रसंगो
मध्यस्थानां तुल्यसंस्काराणां च । अनिष्टे यैतत् । तस्माद्
भाक्तोऽयं गुणविकल्पोपलम्भः । किं चान्यत् । उत्तरकालं
स्वरूपग्रहणान्निवृत्तानुशयाभिश्चैकार्यतामुपगताभिः
सपत्नीभिः स्वेनैव रूपेण स्त्रीणस्य सत्त्वस्य ग्रहणमुपलभ्यते ।
स्वगृहसमवस्थितैश्चार्यदारैः क्षत्रियाणाम् । निष्पन्नशस्यैश्च
कृषीवलैर्मैधानाम् । तस्माद्भाक्तोऽयं ग्रहणविकल्पोपलम्भः ।
तस्माद्युक्तमेतत् अन्योऽन्यजननवृत्तयो गुणाः, न य संकीर्णस्वभावा इति ।
यत्पुनरेतदुक्तम् अन्योन्यमिथुनत्वानुपपत्तिः, सत्त्वस्येतरविरोधात्,
इत्यत्र भ्रूमः - अस्ति यायं विरोधो गुणानां

॥ प्रदीपव्यर्थतो वृत्तिः ॥ १३ ॥

किमुत्पद्यत इति वाक्यशेषः । तद्यथा वर्तिज्योतिस्तैलानां
परस्परविरोधेऽपि प्रदीपकरणैककार्यसाधनभावोपगतानां वृत्तय
अेकत्र संमूर्छिताः सलभावः प्रकृष्टमपि कालमनुभवन्ति अेवं
सत्त्वश्जस्तमसां सति विरोधे मलदाद्यैककार्यसाधनभावोपगतानां
वृत्तय अेकत्र मूर्छिताः सल भवन्तीति ।

युक्त्यभावाद्दसिद्धिरिति येत् स्थान्मतम् - कऱ पुनरत्र युक्तिर्येन
विरोधिनामेककार्यता भवतीति ?

उच्यते- गुणप्रधानभावात् । गुणभूतो ङि प्रतियोगी प्रधानभूतेन
तद्गुणकरकत्वात् विरुध्यत इति संसर्गेषु वर्तितुमुत्सलते । तुल्यभलयोस्तु
द्वयोः सत्यमेव सलवस्थानस्य नास्ति सम्बन्धः । तथा य भगवान्
वार्षगाण्यः पठति रुपातिशया वृत्त्यतिशयाश्च विरुध्यन्ते । सामान्यानि
त्वतिशयैः सल वर्तन्ते । तद्यथा जलाग्री पयनीयस्वेदनीयेषु कार्येषु,
छायातपौ य सूक्ष्मरुप्रकाशने, शीतोषणे य प्रजवस्थितौ । अेवं
तत्सिद्धः प्रदीपवत्सत्त्वश्जस्तमसां विरोधेऽपि सलभावः ।
आल, यद्दुक्तं लघ्वादिभावस्वभावभेदाद् गुणानानात्वमित्यत्र भ्रूमः
भिन्ना लक्षणभेदाश्चेन्मिथः सत्त्वाद्यो गुणाः ।
तर्हि लक्षणयुक्तत्वात् ङुणाः प्राप्नुवन्ति ते ॥

यदि लघ्वादिलक्षणभेदात्सत्त्वादीनां नानात्व मिथोऽव्युपगम्यते
तेन लघुत्वप्रकाशत्वयोरपि भेदोऽस्ति गुणद्वयप्रसंगः ।
अेवमुपस्तम्भयलताभ्यां गौरववरणाभ्यां य द्वयं द्वयमिति षङुणाः
प्राप्नुवन्ति । अथ मतं लघुत्वप्रकाशयोरभेद इति पृथगनभिधानं
प्राप्तम् । तद्भेदे वा त्रलणभेदमनिश्चतः प्राप्तो लघुत्वादिभेदेऽपि
गुणाभेदस्तथा यैको गुण इति प्राप्तम् । यत्पुनरेतद्दुक्तं गुणभूतस्य
भक्तिरुपकारात्प्रधानरुपापत्तिरिति,
अङुगभावं व्रजत्सत्त्वं द्रुभं सम्पद्यते यदि ।
वैरुध्यस्थोपसंलारत्पूर्वदोषानिवर्तनम् ॥

यदि ङि रजसोङुगभावमुपगच्छत्सत्त्वमुपकारात्तद्रूपं भवति तेन
प्रतिज्ञातस्य रुपान्तरस्थोपसंलारान्त्रैरुध्यं गुणानामेकैकस्य प्राप्तम्
रुपान्तरस्य वा सत उत्पत्तिः । तस्मात्पूर्वदोषापखिलारात्प्रतिज्ञामात्रमेवायं
समाधिः । यद्युक्तं अगुणभूतानां स्वभावत्रलणादिति ।

અડગભાવાનપેક્ષં તુ ગ્રહણં નાસ્ત્યષ્ટેરપિ ।
 પરમર્ષેરપિ ગુણાનાં કાર્યમેવ પ્રત્યક્ષં ન
 શક્તિમાત્રેણાવસ્થાનમસંવેદ્યત્વાત્ । તત્ર ચાડાડગિભાવગમનમનિવાર્યમ્ ।
 તસ્માદ્દોષમનિચ્છતા ગુણા પરિત્યાજ્યાઃ । નાસ્તિ વા સુદૂરમપિ ગત્વા
 તત્સંકરદોષપરિહારઃ ।
 ઉચ્યતે- યત્તાવદુક્તં લક્ષણભેદાદ્ ગુણનાનાત્વવાદિનો
 લક્ષણદ્વયયોગાદેકેકસ્ય ગુણષ્ટત્વપ્રસંગ ઇતિ તત્ર । કસ્માત્
 ? દ્વયોર્ગુણપ્રધાનભાવાનુપપત્તેઃ । ઇહાર્થાન્તરસ્યાર્થાન્તરેણ
 ગુણપ્રધાનભાવો ભવતિ । યથા સ્ત્રીક્ષત્રમેઘેષુ વ્યાખ્યાતમ્ । ન
 ચ લઘુત્વપ્રકાશયોરુપસ્તમ્ભયલનયોર્ગૌરવવરણયોશ્ચ મિથૌ
 ગુણપ્રધાનભાવોડસ્તિ, તદનર્થાન્તરં ધર્માસ્ત ઇતિ નાસ્તિ ષ્ટત્વપ્રસંગ
 ઇતિ । કિંચ અપ્રસિદ્ધત્વાત્ । ન હ્યેતત્કવચિત્રસિદ્ધમ્ યથા યાવન્તો
 ધર્માસ્તાવન્તો ધર્મિણ ઇતિ । ન ચાપ્રસિદ્ધેન વ્યવહારઃ । કિંચ
 પૃથક્ત્વૈકાન્તપ્રસંગાત્ । લક્ષણભેદાન્નાનાત્વપ્રતિજ્ઞાસ્ય સર્વાર્થાનાં
 સ્વસામાન્યલક્ષણયોગાત્સ્વતોડર્થાન્તરમિતિ પૃથક્ત્વૈકાન્તપ્રસંગઃ ।
 અથૈતદનિષ્ઠં ન તર્હિ વક્તવ્યં લક્ષણભેદાદ્ ગુણાનાં
 ષ્ટત્વમિતિ । યત્પુનરેતદુક્તં અડગભૂતસ્ય પ્રધાનરૂપાપત્તેઃ
 પૂર્વદોષાનિવૃત્તિરિતિ તદપ્યયુક્તમ્ । કસ્માત્ ? ભક્ત્યભિધાનાત્ ।
 અસફુદધીતમસ્માભિર્ભાક્તોડયં ગુણાનાં ગ્રહણાવિકલ્પ ઇતિ । ન ચ
 ભક્તિઃ પરમાર્થ ઇત્યસ્થાને યતઃ । યત્પુનરેતદુક્તં અગુણભૂતાનાં
 સત્વાદીનામૃષેરપ્યવિષયત્વમિતિ સત્યમેતત્ । યત્તૂક્તં કાર્યસ્ય
 વિષયભૂતત્વાદડગાડગિભાવગમનં ગુણાનાં સકલસત્કાર્યમપેક્ષતે ।
 તથા સ્ત્રીક્ષત્રમેઘાઃ પ્રકૃતાસ્તેષ્વડગભાવમગચ્છત ઇતિ વિજ્ઞાયત
 ઇતિ । સામાન્યશબ્દાનાં હિ પ્રકરણાદ્વિશેષેડવસ્થાનં ભવતિ । તદ્યથા
 ભોજનકાલે સૈન્ધવમાનયેત્યુક્તે લવણે સમ્પ્રતિપત્તિર્નાશ્ચાદિષુ ।
 તસ્માત્પ્રકરણમનપેક્ષ્ય મહતિ તન્ત્રે દોષાભિધાનં બાલવાક્યસ્થાનીયમ્ ।
 એવં ગુણલક્ષણોપદેશાત્સિદ્ધં ત્રૈગુણ્યમ્ ॥ ૧૩ ॥

કારિકા ૧૪

આહ- અવિવેક્યાદિરિદાનીં ગણઃ કથં પ્રતિપત્તવ્ય ઇતિ ?

उच्यते-

॥ अविवेक्यादिः सिद्धस्रैगुण्यात् ॥

यत्रिगुणं तदविवेकि विषयः सामान्यमयेतनं प्रसवधर्माति (ka0 11) ।

कथमवगम्यत इति चेत्

॥ तद्विपर्ययाभावात् ॥

यस्माद्गुणविपर्ययः क्षेत्रज्ञः । तत्र विषयत्वमयेतनत्वं

प्रसवधर्मित्वं य न भवतीति पुरस्तात्प्रतिपादयिष्यामः ।

तस्मात्प्रतिशेषतो व्यक्ते अतेषां धर्माणामविरोधः ।

आड, तथा प्रधानमिति प्रागुक्तं (ka0 11) भवता । तद्विदानीं कथं

प्रतिपत्तव्यम् प्रधानमपि त्रिगुणादियुक्तमिति ?

उच्यते

॥ कारणगुणात्मकत्वात्कार्यस्याव्यक्तमपि सिद्धम् ॥ १४ ॥

एतद् कारणगुणात्मकं कार्यं दृष्टं पटादि । व्यक्ते

य त्रैगुण्याद्युपलभ्यते । तस्मात्कारणमप्यस्य तथाजातीयकमिति

शक्यमनुमातुम् । सिद्धान्तमात्रोपदर्शनमेतदकार्यः करोति । न्यायं तु

यथोक्तेषु प्रदेशेषूपपादयिष्यामः ॥ १४ ॥

कारिका १५

आड, कार्यधर्मस्य कारणोपलब्धौ हेतुमदादिप्रसंगः, अविशेषात् ।

यदि कार्ये दृष्टस्य धर्मस्य कारणे सदृभावाद्दस्युपगम्यते प्राप्तौ

हेतुमदादीनामपि धर्माणां कार्यदृष्टत्वात्प्रधाने प्रसंगः । अथ

कार्योपलब्धौ तुल्यायां हेतुमदादयो नेष्यन्ते न तर्हीतरेषामपि

कारणावस्थितिरस्तीति ।

उच्यते न, स्वरूपविरोधित्वे तदपवादविज्ञानात् ।

कारणगुणात्मकत्वात्कार्यस्येत्यनेन लिङ्गेन हेतुमदादयोऽपि कारणे

प्रसज्यन्ते । तेषां तु कार्यकारणरूपविरोधित्वाद्यपवादो विज्ञायते ।

कथम् ? यदि तावद्धेतुमदादयो व्यक्ते दृष्टत्वात्प्रधाने

व्यञ्जन्ते, कृतकत्वात्कार्यमेव तत्र कारणमिति प्राप्तम् । अनित्यत्वाच्च

स्वयमुच्छेद्यमानमननुग्राहकमव्यापित्वाद्विभिन्नानन्तविकारोत्पादनशक्तिहीनम् ।

अलेतुमदाद्यः प्रधानेऽभ्युपगमाद्व्यक्तेरपि प्राप्यन्ते

तादृशाः कारणासम्भवात्कार्यमेव तत्र भवतीति प्राप्तम् ।

अविवेक्याद्यस्तूभयत्रापि भवन्तो नेतरेतरस्वरूपविरोधिनः ।

तस्मात्कार्यकारणभावाभ्युपगमाद्धेतुमदाधपवाः, एतरेषां च

कारणसद्भावः सिद्धः ।

यद्दुक्तं कारणगुणात्मकत्वात्कार्यस्याव्यक्तमपि सिद्धमिति तद्व्युक्तम् । कस्मात्

? व्यक्ताव्यक्तयोः कार्यकारणभावाप्रसिद्धेः । सिद्धे हि व्यक्ताव्यक्तयोः

कारणत्वे ऐतदेवं स्यात् । तत्त्वसिद्धम् । तस्माद्युक्तमेतत् ।

विशेषानभिधानाद्गुणभयसाम्यमिति येत् स्यान्मतम्, यथा भवानाह

व्यक्ताव्यक्तयोः कार्यकारणभावोऽप्रसिद्धः, अयं वयं वक्ष्यामः- तयोः

कार्यकारणभावाप्रसिद्धिरप्यसिद्धा । न च क्वचिद्विशेषोऽस्त्युभयसाम्यं

भविष्यतीति । तथ्यायुक्तम् । कस्मात् ? सद्भावासिद्धेः । सत्यम्,

अनभिधीयमाने विशेषे स्याद्गुणभयसाम्यम् । अव्यक्तस्य तु सद्भाव अेवासिद्ध

एत्ययं विशेषः । तस्माद्युक्तमेतदपीति ।

कार्यस्य कारणपूर्वकत्वाद्यव्यक्तस्य च कार्यत्वाद्यव्यक्तसद्भावे प्रतिपत्तिरिति

येत् स्यादेतत् । कार्यं कारणपूर्वकं दृष्टम् । घटादिकार्यं येदव्यक्तं

प्रमितत्वात्तस्माद्विदमपि कारणपूर्वकं भवितुमर्हति । यच्च तस्य कारणं

तदव्यक्तमिति । तथ्यानुपपन्नम् । कस्मात् ? अनेकान्तात् । एडाकस्मिडी च

कार्यस्योत्पत्तिर्दृष्टा । तद्येन्द्रधनुषः । असतश्च भ्रान्तिमात्रात् ।

तद्यथा मायास्वप्नेन्द्रजालमृगतृषिाकालातयङ्गन्यर्वनगराणाम् ।

सतश्च कारणत् । तद्यथा मृदाद्विष्यो घटादीनाम् । कार्यं येदव्यक्तमतः

संशयः किमिन्द्रधनुर्वदकस्मादस्य प्रादुर्भावोऽथ मायादिवदसतोऽथ

कारणात्सतो घटवदिति ?

उच्यते- नाकस्मिकमसत्पूर्वं व्यक्तम् । कस्मात् ?

॥ भेदानां परिमाणात् ॥

यत्परिमितं तस्य सत उत्पत्तिर्दृष्टा । तद्यथा

मूलाङ्कुरपर्णनालदण्डवुसतुषशूकपुष्पक्षीरताण्डुलकणानाम् । परिमिता

मण्डलंकारेन्द्रियतन्मात्रमडाभूतलक्षणभेदाः । तस्मात्सत्कारणपूर्वकाः ।

यदेषां कारणं तदव्यक्तम् ।

॥ एति युक्तिदीपिकायां सांख्यसमतिपद्धतौ तृतीयमाह्निकं प्रथमं

य प्रकरणं समाप्तम् ॥

आड- कस्मादस्त्यव्यक्तम् ? असद्भेदानामपि परिमाणदर्शनात् । अनेकान्त

एति येत् स्यान्मतम्, अस्ति छि मायास्वप्नेन्द्रजालानुविधायिनामपि भेदानां

परिमाणमिति । तस्मादनैकान्तिको हेतुरिति ।

तस्य नैवम् । कस्मात् ? न छि तेषां नियमोऽस्ति, अेतावद्भिरेवोत्पत्त्यं

नान्यैरिति । मडदाद्यस्तु प्रलयकाले तिरोभूतास्तावन्त अेवोत्पद्यन्ते ।

आड, परिमाणानवस्थानं कालद्वयानुपलब्धेः । सत्यं, साम्प्रते काले

मडदाद्ययो युक्तपरिमाणाः प्रत्यक्षानुमानोपलब्धेः । अतीतानागतयोस्तु

कालयोर्नास्ति प्रसिद्धिः । तस्माद्युक्तमेतत् ।

उच्यते न, विपर्यये प्रमाणांनुपलब्धेः । एदानीमेतावन्तो भेदा

एत्येतच्छ्रज्यमनुमातुम् अतीतानागतयोस्तु कालयोर्नास्ति प्रसिद्धिः । तस्मात्र

भेदानवस्थाप्रसंगः ।

आड, भेदाभेदानवस्थानात् । मडदादीनां ये भेदा देवमनुष्यतिर्यज्यो

घटाद्यश्च तेषामशक्यं परिमाणं परिच्छेत्तुम् ।

सामान्येऽन्तर्भावादयुक्तमिति येत् स्यान्मतम्, अस्ति शरीराणां

मडाभूतसामान्यं घटादीनां य पृथिवीसामान्यं, तत्परिमाणादेतेऽपि

परिमिता एति । तद्युक्तम् । कस्मात् ? अभावात् । नछि वः सामान्यं

द्रव्यादर्थान्तरभूतमस्ति । साऽप्यमात्रे सामान्यपरिकल्पनात् ।

उच्यते न, तत्त्वान्तरानुपपत्तेः । तत्त्वभेदेन परिमिता भेदा

एत्येतद्विवक्षितं यथोक्तमस्माभिरुक्तं य यद्यस्ति तत्त्वान्तरमुच्यताम् ।

यत्पुनरेतदुक्तं सामान्यस्थार्थान्तरभूतस्य लवत्वक्षेऽनुपपत्तिरिति

सत्यमेतत् । तथाविधेनापि तु तेन संयवहारो न प्रतिषिध्यते एति

वक्ष्यामः । तस्मात्सिद्धं भेदानां परिमाणादस्त्यव्यक्तम् ।

किं यान्यत् ।

॥ समन्वयात् ॥

एड येन भेदानां समनुपगतिस्तस्य सत्त्वं दृष्टम् । तद्यथा मूदा

घटादीनाम् । अस्ति येयं सुषुप्तुःशमोडैः शब्दादीनां समनुगतिः ।

तस्मात्तेऽपि सन्ति ये य सुषुप्तयोऽस्तमितविशेषास्तदव्यक्तम् ।

तस्मादस्त्यव्यक्तम् ।

आड, नासिद्धत्वात् । सुषुप्तादिभिः शब्दाद्योऽनुगम्यन्त एत्येतदप्रसिद्धम्

डेन कारणेन प्रतिपत्तव्यमिति ?

ઉચ્ચતે- તદ્ભુદ્ધિનિમિત્તત્વાત્ । ઇહ શબ્દસ્પર્શરૂપરસગન્ધાનાં સન્નિધાને
સ્વસંસ્કારવિશેષયોગાત્સુખદુઃખમોહાકારાઃ પ્રાણિનાં બુદ્ધય ઉત્પદ્યન્તે ।
યચ્ચ યાદૃશીં બુદ્ધિમુત્પાદયતિ તત્તેનાન્વિતમ્ । તદથથા ચન્દનાદિભિઃ
શકલાદયઃ । તસ્માન્નાસિદ્ધિઃ સમન્વયસ્યેતિ ।
આહ, અસિદ્ધ એવાયં સમન્વયઃ । કસ્માત્ ? વિલક્ષણકાર્યોત્પત્તિદર્શનાત્ ।
ન હ્યયં નિયમઃ કારણસદૃશમેવ કાર્યમુત્પદ્યતે । કિં તર્હિ વિલક્ષણં
અગ્નિધૂમશબ્દાદિ । કથમ્ ? ન હ્યગ્નિસ્તૂણાદિસ્વભાવકોઽગ્નિસ્વભાવકો
વા ધૂમઃ । ન ચ ભેરીદણ્ડાદિસ્વભાવઃ શબ્દઃ । તસ્માત્સુખાધેનુગતાઃ
શબ્દાદય ઇતીચ્છામાત્રમ્ ।

ઉચ્ચતે ન, વિશેષિતત્વાત્ । સુખાદિસ્વરૂપાઃ શબ્દાદયઃ, તત્સન્નિધાને
સુખાધાકારપ્રત્યયોત્પત્તિરિત્યેતદાદિત એવાસ્માભિર્વિશેષિતમ્ ।
તસ્માન્ન ભિન્નજાતીયાસ્ત ઇતિ । યત્તુ ખલ્વિદમુચ્યતેઽગ્ન્યાદીનાં
વિલક્ષણાનામુત્પત્તિદર્શનાત્પ્રધાનભેદાનામતજજાતીયપ્રસંગ ઇતિ
તદયુક્તમ્ । કસ્માત્ ? અભિપ્રાયાનવબોધાત્ । નૈવ બ્રૂમો યો યસ્ય
વિકારઃ સ તજજાતીયક ઇતિ । કિં તર્હિ યો યજજાતીયકઃ સ તસ્ય
વિકાર ઇતિ । તસ્માદયુક્તમેતત્ । કિંચાન્યત્ ઉદાહરણપ્રસિદ્ધેઃ । ન
ચૈતદુદાહરણં પ્રસિદ્ધં અગ્ન્યાદયઃ સ્વકારણજાતિ નાનુવિદ્યતીત ।
કસ્માત્ ? બલવીર્યાનુવિધાનાત્ । તદથથા અગ્નેર્ધૂમસ્ય ચ
ત્વક્યન્દનનલિકાદિસ્મિગ્ધતાનુવૃત્તેસ્તૈક્ષણ્યાધેનુવૃત્તેશ્ચ ।
ભેરીવિકારઃ શબ્દો ન તુ યથા ભેરીરૂપમવસ્થિતમ્ । પ્રદીપેનેવ
તુ દણ્ડાભિઘાતેન વ્યજ્યત ઇતિ સાધ્યમેતત્ । ન ચૈકૈકો રૂપાદીનાં
દ્રવ્યાકારઃ સમુદાયધર્મત્વાત્ । તસ્માન્ન ભેરીવિકારઃ શબ્દઃ । તત્ર
યદુક્તં વિલક્ષણકાર્યોત્પત્તિદર્શનાદસિદ્ધોઽન્વય ઇત્યેતદયુક્તમ્ ।
તસ્માદ્યુક્તમેતત્ સમન્વયાદસ્ત્યવ્યક્તમિતિ ।
કિં ચાન્યત્ ।

॥ શક્તિતઃ પ્રવૃત્તેશ્ચ ॥

ઇહ યાવતી કાચિલ્લોકે પ્રવૃત્તિરુપલબ્યતે સા સર્વા શક્તિતઃ ।
તદથથા કુમ્ભકારસ્ય દણ્ડાદિસાધનવિન્યાસલક્ષણાયાશ્ચ શક્તેઃ
સન્નિધાનાદ્ ઘટકરણે પ્રવૃત્તિરસ્તિ । વ્યક્તસ્ય ચેયં કાર્યત્વાત્તદ્ભાવે
પ્રવૃત્તિરિતિ । અતસ્તસ્યાપિ શક્ત્યા ભવિતવ્યમ્ । યાઽસૌ શક્તિસ્તદવ્યક્તમ્ ।
તસ્માદસ્ત્યવ્યક્તમિતિ ।

आल, प्राक्प्रवृत्तेः शक्त्यभावः, प्रवृत्त्यनुपलब्धेः । यद्वि
शक्तिपूर्विका प्रवृत्तिरिति मन्यध्वं तेन यावत्प्रवृत्तिर्नोपलभ्यते
तावच्छक्तिर्नास्तीत्येतदापन्नम् । कस्मात् ? सत्यां शक्त्यां
कार्याभावे स्वरूपाभावप्रसंगात् । यद्वि भव्यपि विद्यमाना शक्तिः
डेनयित्प्रभन्धेन कार्यं नोत्पाद्येच्छक्तितरशक्तेत्येतदापन्नम् ।
तस्मात्सलकारिभावान्तरसन्निधानात्प्रवृत्तिसमकलामेवार्थानां शक्तय
उत्पद्यन्ते । ताश्च तावदेव प्रध्वंसन्ते ।
तत्र यदुक्तं प्राक्प्रवृत्तेः शक्तिदर्शनाद्व्यक्तस्यापि निष्पादिका
शक्तिरस्तीत्येतद्युक्तम् । किं यान्यत् भेदाभेदकल्पनानुपपत्तेः । एत
प्रधानमेव वा शक्तिः स्यात् प्रधानाद्वा भिन्ना ? किं यातः ? तद्वि
तावत्प्रधानमेव शक्तिस्तेन कार्यं भेदाच्छक्तिभेदोऽवसीयत एति
शक्तिभेदात्प्रधाननानात्वप्रसंगः । प्रधानैकत्वाद्वा तद्व्यतिरिक्तानां
शक्तीनामेकत्वप्रसंगः । ततश्च कार्यनानात्वाभावः । अथ मा भूदयं
दोष एति प्रधानादर्थान्तरभावः शक्तीनामव्युपगम्यते तेन भिन्नानां
शक्तीनां प्रवृत्तितः सिद्धौ प्रधानसिद्धिर्नास्तीत्येतदापन्नम् । किं यान्यत् ।
स्वरूपाभिधानं य । प्रधानस्य शक्तिमात्राद्यर्थान्तरत्वमव्युपगम्य
रूपमीदृक्प्रधानं स्वावस्थायामिति, तस्याशक्यमभिधातुम् । तस्माद्
भेदाभेदकल्पनानुपपत्तेरकल्पनीया शक्तिरिति ।
उच्यते- यदुक्तं प्राक्प्रवृत्तेः शक्त्यभावः प्रवृत्त्यनुपलब्धेरिति,
अत्र भ्रूमः नाप्रसिद्धत्वात् । कारणं शक्तिः कार्यं प्रवृत्तिः ।
न य कार्यानुपलब्धौ कार्याभाव एत्येतल्लोके प्रसिद्धम् ।
यत्पुनरुक्तं कार्यनिष्पत्तौ शक्तेः स्वरूपानमिति अत्र भ्रूमः न,
प्रदीपदृष्टान्तात् । यद्यथा प्रदीपस्य घटादिप्रकाशनशक्तिरस्ति । अथ
य कुज्याधावरणसामर्थ्यान्न घटादीन्प्रकाशयितुं शक्नोति । न य शक्यते
वक्तुं प्रदीपस्य प्रकाशनशक्तिरशक्तेति । अेवमन्येषामपि भावानां
प्राक्प्रवृत्तेरपि शक्तिः स्यात् । न याप्रवृत्तिदर्शनादस्याः स्वरूपानं
स्यात् । यत्तूक्तं सलकारिभावान्तरसन्निधानात्प्रवृत्तिसमकालमेवार्थानां
शक्तिप्रादुर्भाव एति अत्र भ्रूमः- तदप्रसिद्धिः शक्त्यपेक्षत्वात् ।
एत सर्वः कर्ता स्वगतां शक्तिमपेक्ष्य तद्योग्यतया
सलकारिभावान्तरमुपादत्ते, सा येत्प्राक्प्रवृत्तेर्न स्यात्साधनानां
विषयस्वभावानवधारणानुपादानप्रसंगः । अनिष्टं चैतत् ।
तस्मात्प्राक्प्रवृत्तेः शक्तिः । यत्पुनरेतदुक्तं तावदेव प्रध्वंसं एति अत्र

भ्रूमः न, कार्यनिष्ठादर्शनात् । यद्दि प्रवृत्तिसमकालमेव प्रध्वंसः
 एति अत्र भ्रूमः न, कार्यनिष्ठादर्शनात् । यद्दि प्रवृत्तिसमकालमेव
 प्रध्वंसः स्यात्कार्यनिष्ठैव न स्यात् । तन्निमित्तत्वात्कार्यस्य अस्ति त्वसौ ।
 तस्मान्न प्रवृत्तिसमकालमेव शतिप्रध्वंसः । सदृशसन्धानोत्पत्त्या
 कार्यनिष्ठेति चेत् । विनाशसमकालोत्पत्त्यसम्भवात् ।
 अथापि स्यादेकस्यां शक्तौ क्षणसाध्यमंशमवसाय
 विनष्टायामन्यत्तत्सदृशं शक्त्यन्तरमुत्पद्यते,
 तस्मिन्विनष्टेऽन्यदिति । अयं शक्तिसन्तानात्कार्यनिष्ठा भवतीति ।
 अेतदध्ययुक्तम् । कस्मात् ? विनाशकालोत्पत्त्यसम्भवात् । को ङ्यत्र
 उेतुर्न विनाशसमकालमन्यच्छक्तिरूपं कार्यमवसीययति न पुनः
 प्राक्तनमेवावस्थितमिति ? किं नान्यत् । कौटस्थ्यदोषपरिहारात् ।
 क्षणोत्तरकालावस्थाने य भावानां यो दोष उपात्तः कौटस्थ्यप्रसंग
 एति तस्य परिहार उक्तः । तस्मान्नास्ति शक्तीनां प्रवृत्तिकाले विनाशः ।
 प्रवृत्त्युत्तरकालमपि नास्ति । कस्मात् ? पुनः प्रवृत्तिदर्शनात् ।
 शक्त्यन्तरोत्पत्तौ प्रवृत्त्युत्तरकालमपि एति येत् न, उेत्यभावात् । को
 ङ्यत्र निर्बन्धः तस्यां विनष्टायामन्या प्रवृत्त्यन्तरुेतुर्भवति नैव
 पुनः सैवेति ? कृतार्थत्वादिति येत् न अनव्युपगमात् । न ङ्येकघटार्था
 शक्तिरव्युपगम्यते । तत्र येनैव उेतुना अेकं घटमवसाय न विनश्यति
 तेनैव यावन्ति कर्तव्यानीति । तस्मान्निष्पु कालेषु शक्तयोऽवतिष्ठन्ते ।
 यत्पुनरेतदुक्तं भेदाभेदकल्पनानुपपत्तिरिति, अत्र भ्रूमः- अस्तु
 प्रधानादभिन्ना शक्तिः । न तस्य नानात्वं शक्त्येकत्वं वा प्रसज्यते ।
 कस्मात् ? संप्र्याव्यवहारस्य बुद्ध्यपेक्षत्वाद्बुद्धिनिमित्तस्य यासत्कारेण
 प्रधानशक्तिस्वभावात्, एतायं संप्र्याव्यवहारो बुद्ध्यपेक्षः ।
 कथम् ? यदभिन्नां बुद्धिमुत्पाद्यति तदेकं, प्रधानावस्थायां
 य शक्तयोऽस्तमितविशेषत्वादभिन्नां बुद्धिमुत्पाद्यन्ति ।
 तस्मादेकं तत्प्रवृत्तिकाले विशेषावग्रहणे भेदं प्रतिपद्यते,
 देवशक्तिर्भनुष्यशक्तिरित्यादि । तस्मान्नासामेकत्वमतो न
 भेदाभेदकल्पनानुपपत्तिरिति । व्यक्ते दर्शनाच्छक्तीनामव्यक्ते
 प्रतिपत्तिरिति येत् स्यादेतत् । व्यक्ते शक्तिप्रवृत्ती दृष्टे न चाव्यक्ते ।
 क्वचिदन्यतो व्यक्तमेवैतस्माद्धेतोः सिद्ध्यति नाव्यक्तमित्येतव्यायुक्तम् ।
 कस्मात् ? सामान्यतोदृष्टान्तात्सिद्धेः । यथैव छि देवदत्ताधारया
 छिद्यथा तस्य देशान्तरप्राप्तिमुपलभ्यात्यन्तादृष्टं ज्योतिषां

देशान्तरप्राप्तेर्गमनमनुमीयते अत्र प्रवृत्तेः शक्तिनियमितत्वाद्द्व्यक्तस्य
य प्रवृत्तिभूतत्वाद्दवश्यमत्यन्तादृष्टा शक्तिरभ्युपगन्तव्येति
सिद्धं शक्तिः प्रवृत्तेरस्त्यव्यक्तम् ।
किं चान्यत् ।

॥ कारणाकार्यविभागात् ॥

कारणं च कार्यं च कारणाकार्ये तयोर्विभागः कार्यकारणाविभागः ।
एवं कारणाभिदं कार्यमिति बुद्ध्या द्विधावस्थापनं विभागो
यः स कारणाकार्यविभागः । तदवस्थितभावपूर्वकं दृष्टम् ।
तद्यथा शयनासनरथयराणादिः । अस्ति यायं व्यक्तस्य
कारणाकार्यविभागस्तस्मादिदमप्यवस्थितभापूर्वकं, योऽसाववस्थितो
भावस्तदव्यक्तम् ।

आल, तदनुपलब्धेर्युक्तम् । न हि शयनादीनां कारणाकार्यविभागः
कश्चिदुपलभ्यते । तस्माद्व्यक्तमेतत् ।
उच्यते न कार्यकारणयोरुपकारकोपकार्यपर्यायत्वात्कारणं कार्यमिति
निर्वृत्यनिर्वर्तकभावोऽभिप्रेतः । किं तद्धर्तुपकारकोपकार्यभावः ।
स यास्ति शयनादीनां व्यक्तस्य च । अतो न प्रमादाभिधानेनेतत् ।
आल, कः पुनर्व्यक्तस्य परस्यपरस्य कार्यकारणाभाव इति ?

उच्यते गुणानां तावत्सत्त्वरजस्तमसां
प्रकाशप्रवृत्तिनियमलक्षणैर्धर्मैरितरेतरौपकारेण यथा
प्रवृत्तिर्भवति, तथा प्रीत्यप्रीतिविषादात्मका इत्येतस्मिन्सूत्रे
(kA0 12) व्याख्यातम् । तथा शब्दादीनां पृथिव्यादिषु
परस्परार्थमेकाधारत्वम् । श्रोत्रादीनामितरेतरार्जनरक्षणासंस्काराः ।
करणास्य कार्यास्थानसाधनाप्रभ्यापनादिकार्यस्य
करणाद्भृत्तिक्षतभंगसंशोषणसंशोषणपरिपालनानि । पृथिव्यादीनां
वृत्तिसंग्रहणपञ्चिव्यूहावकाशदानैर्गवादिभावो दैवमानुषतिरश्चां
यथर्तुविधानेज्यापोषणाभ्यवहारसंव्यवहारैरितरेतराध्ययनं वर्णानां
स्वधर्मप्रवृत्तिविषयभावः । अन्यश्च लोकाद्यथासंभवं द्रष्टव्यः ।
आल, तदनुपपत्तिः । कर्मयौगपद्यासम्भवात् ।
योऽयं गुणानां प्रकाशप्रवृत्तिनियमैरितरेतरौपकारोऽदभ्युपगम्यते
स भलु कमेण वा स्यात् युगपद्वा ? किं यातः ? तत्र तावत्कमेण
संभवति । कस्मात् ? ओकस्य निरपेक्षस्य प्रवृत्तावितरयोरपि

तत्प्रसंगात् । यद्वि तावत्सत्त्वं पूर्वं गुणान्तरनिरपेक्षं
 स्वशक्तित् एव प्रकाशते तयोरुपकारकमित्याश्रीयते । तेन
 यथा सत्त्वमेवमितरावप्युपकारनिरपेक्षौ स्वकार्यं करिष्यत
 धृत्युपकारानर्थक्यम् । अथ मा भूदयं दोष इत्यतो यौगपथमाश्रीयते ।
 तदप्यनुपपन्नम् । कस्मात् ? सडभूतानामनुपकारकत्वाद्,
 गोविषाणवत् । किं यान्यत् । सदसद्विकल्पानुपपत्तेः । एड
 सत्त्वं प्रकाशमानं रजस्तमसोर्विद्यमानं वा प्रकाशमाविष्कुर्यात्
 अविद्यमानं वा ? किं यातः ? तद्वद्वि तावद्विद्यमानमभिव्यनक्ति तेन
 सर्वेषामेकस्वाभाव्याद्गुणत्वप्रसंगः । किञ्च सत्त्ववञ्चेतरयोः
 स्वातंत्र्यप्रसंगः । यथा सत्त्वस्य प्रकाशक्तिरस्तीत्यतस्तद्
 गुणान्तरनिरपेक्षं प्रकाशते तद्वद्वितरावपीत्यदोषः । अथ
 वाऽविद्यमाना प्रकाशशक्तिः सत्त्वस्मन्धाद्रजस्तमसोरुपजायते ।
 तेन यदुक्तं प्राक्प्रवृत्तेरेव तिष्ठन्ते शक्तय इति तद् डीनम् ।
 ततश्च सत्कार्यवाडव्याघातः । किं यायमनेकान्तात् । न ड्ययमेकान्तः
 परस्परुपकारिणामवस्थितभावपूर्वकत्वमिति । तथा डि सत्त्वाड्यः
 परस्परुपकारिणो न यावस्थितभावपूर्वकाः । तेन यदुक्तं
 कारुणकार्यविभागाद्भेदानामव्यक्तमस्ति अेतदयुक्तम् ।
 उच्यते- यदुक्तमुपकाराभावः, डमयौगपथमासम्भवादिति,
 अस्तु युगपदुपकारः । यत्तूक्तम् सडभूतानामनुपकारकत्वं
 गोविषाणवद्विद्यति, अत्र डूमः न, अन्यथानुपपत्तेः । न डि
 गोविषाणयोः सडभूतत्वादीकारानुपपत्तिः । किं तर्हि अेककार्याभावात् ।
 येषां तु कार्यमेकं सडभावे तु तेषामुपकारो न प्रतिषिध्यते ।
 तद्यथा पृथिव्यादीनां धृतिसंग्रडशक्त्यवूडवकाशदानैः ।
 शरीरस्थितयोरडमभाविनोरपि डुरविषाणयोर्नास्ति परस्परुपकारः ।
 तस्मान्न सडभावासडभावावुपकारानुपकारडेतु । किं य दृष्टत्वात् ।
 दृष्टः डलु वेगेनोर्ध्वगमने वायोररघट्टादीनां युगपदुपकारः
 न कश्चिदोषः तथा गुणानामपि स्यात् । संयोगनिमित्त इति
 येत् साध्यं किमर्थान्तरभूतमुत प्राप्तिमात्रं संयोग इति ।
 यत्पुनरेतदुक्तं सदसद्विकल्पानुपपत्तेरिति अत्र डूमः अयुक्तमेतत् ।
 कस्मात् ? पडुवन्धवत्तदुपकारे दोषानुपपत्तेः । तद्यथा
 पडुवन्धयोरितरेतरसम्भन्धान्न विद्यमानयोर्दुग्गातिशक्त्योरन्योन्यात्मनि
 व्यक्तिः न याविद्यमानयोरथ चैककार्यसिद्धिर्यथा य

पृथिव्यादीनां परस्पररोपकारित्वं शक्तयोरभिव्यज्यते न
 परशक्त्या अेवं गुणानामपीति । यत्पुनरेतदुक्तमनेकान्तादिति
 तदथुक्तम् । कस्मात् ? शास्त्रानवबोधत् । छडास्माकं
 कार्यकारणयोरथानभ्युपगमाद्गुणानामवस्थान्तरमेवावस्थान्तरानपेक्षं
 कार्यकारणशब्दवाच्यतां लभते । तत्र ये तावत्प्रधानावस्थानुभावानो
 गुणास्तेषां शक्तिमात्ररूपत्वादनिर्येयप्रकाशाद्विस्वभावानां
 नास्ति तन्निबन्धन उपकारः । यदा वैषम्यमापद्यन्ते
 तदाऽनिवारितप्रकाशाद्विरुपास्तन्निमित्तमुपकारं प्रतिपद्यन्ते ।
 तस्माद्द्व्यक्तानामुपकाराभ्युपगमादवस्थितभावपूर्वकत्वं न
 विरुध्यत इति शास्त्रमनवगम्यैवमुच्यतेऽनैकान्तिकोऽयं उेतुः ।
 प्रधानावस्थायामुपकारानभ्युपगमाद्दुत्तरकालमपि तत्प्रसंग
 इति येत् स्यान्मतम्, यद्वि गुणानामाद्यै प्रकोपे स्वसामर्थ्यादिव
 पूर्वस्मात्प्रच्युतिस्तेनोत्तरकालमपि तद्भवेव लविष्यति । अथ
 प्रधानावस्थायामपि योपकारो न तर्हि नानैकान्तिको उेतुरिति । तस्य नैवम् ।
 कस्मात् ? अग्रिवत्स्वशक्तिनिमित्तत्वात् । तद्यथा सूक्ष्मोऽग्निः सूक्ष्मं
 प्रकाशं स्वयमेव करोति, घटाद्विप्रकाशने तु तैलवर्त्याद्यपेक्षते ।
 तद्बहुगुणानामाद्यैः प्रकोपः स्वशक्तितः । मलदाद्यपेक्षस्तूपकारतः ।
 तस्माद्भुक्तमेतत् कारणकार्यविभागादस्त्यव्यक्तमिति ।
 किं यान्यत् ।

॥ अविभागाद्वैश्वरूप्यस्य ॥ १५ ॥

इह यद्वैश्वरूपं तस्याविभागो दृष्टः । तद्यथा सलिलादीनाम् । जलभूमौ
 विश्वरूपाश्च मलदादयः । तस्मादेषामप्यविभागेन लवितव्यम् ।
 योऽसावविभागस्तदव्यक्तम् । तस्मादस्त्यव्यक्तम् ।
 आड, किं पुनस्तद्वैश्वरूप्यं, को वा विश्वरूप इति ?
 उच्यते- वैश्वरूप्यमिति विशिष्टमवस्थानमायक्ष्मले,
 अस्तमितविशेषत्वमविभाग इति । विशेषस्य सामान्यपूर्वकत्वादिति
 योऽर्थस्तदुक्तं लवति अविभागाद्वैश्वरूप्यस्येति । अेवमेतैः
 पञ्चभिर्वीतैर्यक्तस्य कारणमस्त्यव्यक्तमिति सिद्धम् ।
 आड- विप्रतिषेधप्रसंगः । कारणान्तरप्रतिषेधावचनात् । यथा
 लवानाड- प्रधानं जगदुत्पत्तिसमर्थं कारणमस्ति । अेवं तन्त्रान्तरीयाः
 परमाणुपुरुषेश्वरकर्मद्वैवस्वभावकालयदृष्ट्याऽभावाच्चारणत्वेनाभिधति,

તેષાં ચ પ્રતિષેધો નોચ્યત ઇતિ । અતો વિપ્રતિષેધઃ
પ્રાપ્નોતિ । કિં પ્રધાનમેવ કારણં આહોસ્વિદેતાન્ચેવ વોભયમિતિ
? અન્વયદર્શનાત્તદનુપપત્તિરિતિ ચેત્ સ્યાન્મતમ્ પ્રધાનાન્વય એવ
પૃથિવ્યાદિષુ સુખાદિલક્ષણ ઉપલભ્યતે । યચ્ચ યેનાન્વિતં તસ્યાસૌ
વિકાર ઇતિ યુક્તમેતત્પ્રાગપદિષ્ટમ્ । તસ્માત્પ્રધાનવિકાર એવ વ્યક્તમિતિ ।
તથ્યાનુપપન્નમ્ । કસ્માત્ ? અનેકાન્વયસંભવાત્ । પરમાણ્વન્વયોડપિ હિ
વ્યક્ત ઉપલભ્યતે રૂપાદિસત્વાત્ । પુરુષાન્વયઃ કરણસ્ય સંવેદકત્વાત્ ।
ઈશ્વરાન્વયઃ શક્તિવિશેષયુક્તાનામુપલબ્ધેઃ । કર્મદેવાન્વયઃ
જગદ્વૈચિત્ર્યોપલભ્માત્ । સ્વભાવાન્વયો દ્રવ્યાન્તરસંસર્ગોડપિ ભાવાનાં
તસ્માદપ્રચ્યુતેઃ । કાલાન્વયઃ યુગાદ્યનુવિધાનાત્ । યદૃચ્છાન્વયો
નિયમાભાવાત્ । અભાવાન્વયો ગવાદીનાં પરસ્પરાત્મસ્વદર્શનાદિતરેતરાણિ
પ્રયુક્તાનિ । કારણાન્તરપૂર્વકત્વેડપિ ખલુ વ્યક્તસ્ય શક્ત્યાઃ પરિમાણાદ્યઃ
પૂર્વમેવ કલ્પયિતુમ્ । તસ્માદ્યુક્તમન્વયાદિભ્યઃ કારણમસ્ત્યવ્યક્તમિતિ ।
ઉચ્યતે- યત્તાવદુક્તં પરમાણૂનામપ્રતિષેધાત્ વિપ્રતિષેધપ્રસંગ
ઇતિ, અત્ર બ્રૂમઃ- તદનુપપત્તિરસ્તિત્વાનભ્યુપગમાત્ । અસ્તિત્વે
હિ પરમાણૂનામભ્યુપગમ્યમાને સતિ સત્યમેવં સ્યાદિયમાશંકા,
કિં પરમાણુપૂર્વકમિદં વિશ્વમથ પ્રધાનપૂર્વકમિતિ ? ન તુ
તેષાં સદ્ભાવો નિશ્ચિતઃ । તસ્માદ્યુક્તમેતત્ । યત્તુ ખલ્વિદમુચ્યતે
પૃથિવ્યાદિષુ રૂપાદ્યુપલભ્માદન્વયદર્શનાદણૂનાં સદ્ભાવઃ પ્રધાનવદેવ
કલ્પયિતવ્ય ઇત્યેતદપિ ચાનુપપન્નમ્ । કસ્માત્ ? અન્યથાપિ તદુપપન્તેઃ ।
તન્માત્રપૂર્વકત્વેડપિ હિ પૃથિવ્યાદીનાં કલ્પ્યમાને રૂપાદિસત્વાદતો
ન યુક્તમેતત્ । સુખાદીનામાત્મગુણત્વેનાભ્યુપગમાત્રધાનેડપિ
તત્પ્રસંગ ઇતિ ચેત્, અથાપિ સ્યાદથા તન્માત્રાણાં રૂપાદિમત્ત્વં
કલ્પ્યતે તત્પૂર્વકત્વં ચ પૃથિવ્યાદીનાં દૃશ્યમપિ તેષુ
રૂપાદિસત્ત્વલિંગેન પરમાણુભ્યો નિષ્કૃષ્યતે, એવમસ્માભિઃ
સુખાદીનામાત્મગુણત્વાભ્યુપગમાત્તદ્ભુદ્ધિનિમિત્તત્વે પૃથિવ્યાદીનાં
પ્રધાનપૂર્વત્વાક્ષેપઃ કરિષ્યત ઇતિ । એતથ્યાનુપપન્નમ્ । કસ્માત્
? આત્મગુણત્વતિષેધાત્ । તસ્માચ્ચ વિપર્યાસાદિત્યત્ર (kA0 19)
સુખાદીનામાત્મગુણત્વપ્રતિષેધં કરિષ્યામઃ તસ્માદસમ્યગેતત્ ।
આહ, યદિ પુનસ્તન્માત્રાણામેવ પરમાણુત્વમભ્યુપગમ્યતે ક એવં સતિ દોષઃ
સ્યાત્ ?
ઉચ્યતે- ન શક્યમેવં ભવિતુમ્ । કિં કારણમ્

? वृद्धिमत्यस्तन्मात्रलक्षणाः प्रकृतयोऽस्माभिरभ्युपगम्यन्ते ।
 कस्मात् ? स्वकार्याद्धि प्रथीयसी प्रकृतिर्भवतीति य नः समयः ।
 मडान्ति य पृथिव्यादीनि मडाभूतानि । तस्मात्तेषां तदतिरिक्ततया
 पृथिव्या भवितव्यम् । परिच्छिन्नदेशाश्च परमाणवः । तस्मान्न
 तन्मात्राभ्युपगमात्तेषामभ्युपगमः । उपेत्य वा तदसम्भवः कृतकत्वात् ।
 अस्तु वा परमाणूनां सद्भावस्तथापि तेभ्यो जगद्भूतत्तोरसम्भवं
 भ्रूमः । किं कारणम् ? कृतकत्वात् । अकृतकेन छि जगत्कारणेन युक्तं
 भवितुं, कृतकाश्च परमाणवः । तस्मात्सत्यपि सद्भावे न तेषां
 जगत्कारणमिष्यते इति ? उच्यते- तस्यैव कारणत्वप्रसंगात् । यद्धि
 तत्परमाणूनां कारणं तदेव जगत्कारणत्वेन युक्तं कल्पयितुं स्यात् न
 तन्निषादिमताः परमाणवः । कृतकत्वासिद्धेरयुक्तमिति चेत् स्यान्मतं यदि
 परमाणूनां कृतकत्वं प्रसिद्धमत एतद्युज्यते वक्तुममुष्माद्धेतोरकारणं
 परमाणव इति । तत्प्रसिद्धम् । तस्मान्न किञ्चित्तत् । उच्यते-
 परिच्छिन्नदेशत्वात् । एव यत्परिच्छिन्नदेशः तत्कृतकं दृष्टम् ।
 तद्यथा घटः, परिच्छिन्नदेशश्च । तस्मात्परमाणवः कृतकाः ।
 किं नान्यत् रूपादिमत्त्वात् । एव यद्रूपादिमत्तत्कृतकं दृष्टम् ।
 तद्यथा घटाः, रूपादिमन्तश्च परमाणवः । तस्मात्कृतकाः । किं
 नान्यत् औष्ण्ययोगात् । यदौष्ण्ययुक्तं तत्कृतकम् । तद्यथा प्रदीपः,
 तद्गन्तश्चाग्नेयाः परमाणवः । तस्मात्कृतकाः । किञ्च वेगवत्त्वात् । एव
 यद्वेगवत्तत्कृतकम् । तद्यथा एषुर्वेगवान्, तद्गन्तो वायवीयाः परमाणवः ।
 तस्मात्कृतकाः । किञ्च स्नेहद्रवत्वयोगात् । एव यत्स्नेहद्रवत्वयुक्तं
 तत्कृतकम् । यथा केदारादिष्वापः । इत्थं चाप्याः परमाणवः ।
 तस्मात्कृतकाः । किञ्चाधेयत्वात् । एव यदन्यस्मिन्नाधीयते तत्कृतकम् ।
 तद्यथा ठवम् । आधीयन्ते य परमाणवः पृथिव्याम्, तस्मात्कृतकाः ।
 किञ्च अर्थान्तराधारत्वात् । एव यदर्थान्तरस्थाधारत्वं प्रतिपद्यते
 तत्कृतकम् । तद्यथा घटः । अर्थान्तरस्य च द्रव्यशुकादेराधारत्वमाणवः
 प्रतिपद्यन्ते तस्मात्कृतकाः । किञ्च प्राप्तिव्यवधानात् । एव ययोर्मध्ये
 अन्तरा द्रव्यमवस्थितम् प्राप्तेर्व्यवधायकं भवति, तौ कृतकौ ।
 तद्यथा, द्रव्यद्रुगुली । तथा चाणू द्वावन्तराणवन्तरमवस्थितं, यो
 यः प्राप्तेर्व्यवधायकं तौ कृतकौ तस्मात्तावपि कृतकौ । किञ्च
 द्रव्यान्तरारम्भकत्वात् । एव यद् द्रव्यान्तरारम्भकं तत्कृतकं वः ।
 तद्यथा तन्तुः, द्रव्यारम्भकाश्च परमाणवः । तस्मात्कृतकाः ।

કિંચ પ્રત્યક્ષત્વાત્ । ઇહ યત્પ્રત્યક્ષં તત્કૃતકં દૃષ્ટમ્ ।
 તદ્યથા ઘટઃ, પ્રત્યક્ષાશ્ચ યોગિનાં પરમાણવઃ । તત્કૃતકઃ ।
 અતએવ કૃતકત્વમિતિ ચેત્ સ્યાન્મતં યત એવ યોગિનાં પ્રત્યક્ષાઃ
 પરમાણવસ્તત એવ કૃતકઃ । કિં કારણમ્ । અસ્મદાદિપ્રત્યક્ષં
 ઘટાદિ હિ કૃતકં દૃષ્ટમિતિ કૃત્વા । એતદધ્યનુપપન્નમ્ । કસ્માત્
 ? શરીરકૃતકત્વપ્રસંગાત્ । શરીરમપિ હિ યોગિનાં પ્રત્યક્ષં,
 કામં તદધ્યકૃતકમસ્તુ । અથ નૈતદેવ તર્હિ નાકૃતકઃ પરમાણવઃ ।
 પ્રધાનાદિષુ પ્રસંગ ઇતિ ચેત્ર અનભ્યુપગમાત્ । શ્રીકપિલબ્રાહ્મણૈરપિ
 પ્રધાનપુરુષાવપ્રત્યક્ષાવિતિ નઃ શાસ્ત્રમ્ । તસ્માદ્યત્કિંચિદેતત્ ।
 સત્તાદિવદિતિ ચેત્ સ્યાન્મતમ્, યથા સત્તાગુણત્વરૂપત્વાદીનાં સતિ
 પ્રત્યક્ષત્વેડકૃતકત્વમ્ એવં પરમાણૂનાં ભવિષ્યતીતિ । તદધ્યયુક્તમ્ ।
 કસ્માત્ ? સાધ્યત્વાત્ । પરમાણવકૃતકત્વવત્સત્તાદીનાં સદ્ભાવોડસિદ્ધઃ ।
 તસ્માચ્છશવિષાણાત્પુરુષવિષાણાસિદ્ધિવદગ્રાહ્યમેતત્ । સૌક્ષ્મ્યાદણૂનાં
 કૃતકત્વાપ્રસંગ ઇતિ ચેત્ સ્યાન્મતમ્, ન હિ પરમાણુભ્યઃ સૂક્ષ્મતરમન્યદ્
 ભાવાન્તરમસ્તિ યદેષામારમ્ભકં સ્યાત્ । પરા ખલ્વેષા કાષ્ઠા સૌક્ષ્મ્યસ્ય
 યત્પરમાણવઃ । તસ્માદેષાં કૃતકત્વમનુપપન્નમિતિ । એતચ્ચાયુક્તમ્ ।
 કસ્માત્ ? પાકજેષ્વતિપ્રસંગાત્ । સૌક્ષ્મ્યાદકૃતકત્વપ્રસંગઃ । તેડપિ
 પરમાણવઃ સૂક્ષ્માઃ । યત્તુ ખલ્વતિસૌક્ષ્મ્યાત્પ્રધાનપુરુષયોરકૃતકત્વં
 દૃષ્ટં તત્સતિ વિભુત્વે । ન ચ યથા પ્રધાનપુરુષાવેવમણવોડપિ વિશ્વં
 વ્યશ્રુવતે । તસ્માત્સતિ સૌક્ષ્મ્યે પાકજવદેષાં કૃતકત્વમનિવાર્યમ્ ।
 યેષાં તુ કાર્યદ્રવ્યં પરચ્યત ઇતિ પક્ષસ્તેષામયમનુપાલભ્મ ઇત્યતઃ
 પરમાણુસમવેતં કર્મોદાહાર્યમ્ । તદ્ધિ સૂક્ષ્મમતીન્દ્રિયં કૃતકં ચેતિ
 સિદ્ધં કૃતકઃપરમાણવઃ । કૃતકત્વાચ્ચૈષામનિત્યતાપ્યનપાતિનીતિ
 કૃત્વાડન્તરાલપ્રલયમહાપ્રલયેષુ
 પ્રધ્વંસાત્પરમાણૂનાં કારણાભાવાહાર્યાભાવ ઇતિ
 સ્વશાસ્ત્રસિદ્ધાદનુમાનાજજગદુચ્ચિત્તિદોષપ્રસંગઃ । તથા
 ભોગિનામુપચિતસ્ય સ્વકર્મણોડનુપભોગાત્કૃતસ્ય વિપ્રણાશઃ । અનિષ્ટં
 ચૈતત્ । તસ્માન્ન જગત્કારણં પરમાણવઃ ।
 યાડપિ ખલ્વિચમાશંકા પુરુષાજજગદુત્પત્તિર્ભવિષ્યતીતિ સાડધ્યયુક્તા ।
 કસ્માત્ ? પ્રતિષેધાત્ । તસ્માચ્ચ વિપર્યાસાદિત્યત્ર (kA0 19)
 પુરુષસ્થાકર્તૃત્વમુપપાદયિષ્યામઃ । ચૈતન્યાવિશેષાદીશ્વરસ્થાપિ સ
 એવ વિધિઃ કારણત્વપ્રતિષેધે બોદ્યવ્યઃ ।

आल अस्त्येवमीश्वर इति पाशुपतवैशेषिकाः । कस्मात्
 ? कार्यविशेषस्यातिशयबुद्धिपूर्वकत्वात् । एतु कार्यविशेषः
 प्रासादविमानादिरतिशयबुद्धिपूर्वको दृष्टः । अस्ति
 यायं मडाभूतेन्द्रियभुवनविन्यासादिलक्षणः कार्यविशेषः ।
 तस्मादनेनाप्यतिशयबुद्धिपूर्वकोऽपि भवितव्यम् । यत्पूर्वकोऽयं स ईश्वरः ।
 तस्मादस्तीश्वर इति । किं यान्यत् येतनायेतनयोरभिसम्बन्धस्य
 येतनकृतत्वात् । एतु येतनायेतनयोरभिसम्बन्धश्चेतनकृतो
 दृष्टः, तद्यथा गोशकटयोः । अस्ति यायं येतनायेतनयोः
 शरीरशरीरिणोरभिसम्बन्धः । तस्मादनेनापि येतनकृतेन भवितव्यम् ।
 यत्कृतोऽयं स ईश्वरः । तस्मादस्तीश्वरः कारणम् ।
 उच्यते- यत्तावदुक्तं
 कार्यविशेषस्यातिशयबुद्धिपूर्वकत्वादीश्वरसदृभावसिद्धिरिति
 अत्र भूमः न, साध्यत्वात् । अस्मदादिबुद्धिपूर्विकाः प्रासादादयः,
 अतिशयबुद्धिपूर्विका वा इति साध्यमेतत् । तस्मादनुत्तरम् । किं
 प्राक्प्रधानप्रवृत्तेर्बुद्ध्यसम्भवात्कारणान्तरप्रतिषेधात् प्रधानादयं
 बुद्धिपूर्वकं कार्यविशेषं कुर्वीत । प्राक्य प्रधानविपरिणामाद्
 बुद्धिरेव नास्तीत्युपपन्नमेतत् । शक्तिमत्त्वात्स्वत इति येत् स्यात्युनरेतत्
 सर्वशक्तिप्रयित ईश्वरः । तस्य प्रागपि प्रधानविपरिणामात्स्वत
 अवेच्छायोगाद् बुद्धिसदभावो न प्रतिषिध्यत इति । अतएव्यनुपपन्नम् ।
 कस्मात् ? दृष्टान्ताभावात् । बुद्धिः स्वत अवेत्यत्र पर्यनुयुक्त(sya)
 कस्ते दृष्टान्तः ? तस्मादसद्वेतत् । शक्तिविशेषाददोष इति
 येत्, अथापि स्यात् नान्येषां बुद्धिमतामीश्वरतुल्या शक्तिः । अत
 अेषां प्रधानाच्छरीरव्यूहसमकालमात्मादिसन्निकर्षाद्वा बुद्ध्य
 उत्पद्यन्ते इति, ईश्वरस्य तु स्वत इति । अतएव्यनुपपन्नम् । कस्मात्
 ? सर्ववादसिद्धिप्रसंगात् । दृष्टान्तविरुद्धमर्थमादाय प्रतिबध्यमानेन
 शक्तिविशेषः स्मर्तव्य इत्येतस्यां कल्पनायां सर्ववादसिद्धिप्रसंगः स्यात् ।
 तस्माद् अत्रमात्रमेतत् । अयं स्वत ईश्वरस्य बुद्धिसम्भवो न येद्भवेत्
 युक्तमुच्यते प्राक्प्रधानप्रवृत्तेर्बुद्ध्यसम्भवान्न बुद्धिमत्पूर्वकोऽयं
 कार्यविशेषः । किं क्वलानुपपत्तेः । दृष्टमदृष्टं वा क्वलमुद्दिश्य
 बुद्धिमन्तः कार्यविशेषान्प्रासादविमानादीनारभमाणा दृश्यन्ते ।
 अनुपपत्तश्चायमैश्वर्यात् । किं य प्रयोजकानुपपत्तेः । किं य
 अनेकान्तात् । न य सर्वः कार्यविशेषो बुद्धिपूर्वकः । वृक्षादीनां

तद्व्यतिरेकेणोत्पत्तेः । सर्वस्येश्वरबुद्धिपूर्वकत्वात्सुपगमे
दृष्टान्ताभावः । न यास्त्यनुदाहृतो वादः । तस्मादनेकात्र
बुद्धिमत्पूर्वकं व्यक्तम् । किं यद्दुःभोत्तरत्वात् । बुद्धिपूर्वकश्चेदस्य
कार्यविशेषः स्यात्सर्तुर्दुःभोत्तरविधाने प्रयोजनं नास्ति ।
शक्तिमांश्रायमिति सुभोत्तरमेव विदध्यात् । दुःभोत्तरश्चायं,
तस्मान्न बुद्धिपूर्वकः कार्यविशेषः । किंयद्दुःभोपायत्वात् ।
बुद्धिपूर्वकश्चेदयं कार्यविशेषः स्याद्दुर्भार्यकाममोक्षप्राप्तयः
सुभोपायाः स्युः, दुःभोपायाश्च, तस्माद्बुद्धिपूर्वकः ।
धर्माधर्मनिमित्तत्वाद्दोष इति चेत् स्यान्मतम्, यद्यपीश्वरपूर्वकोऽयं
कार्यविशेषः तथायादिसर्गे सुभोत्तराणामस्मद्दुत्पन्नानां प्राणिनां
धर्माधर्मपरिग्रहाद् दीनमध्यमोत्कृष्टयोजातिस्वभावाद्योगो
भवति । ततश्च नापराधोऽयमीश्वरस्येति । अेतदध्ययुक्तम् । कस्मात्
? अधर्मोत्पत्तिहेत्वभावात् । ईश्वरश्चेद्दुर्माधर्मयोरुत्पत्तावीष्टे
धर्ममेव प्राणिनां सुभुत्तेतुत्वाद्दुत्पादयेत् नाधर्म, प्रयोजनाभावात् ।
अथ मतम् स्वाभाविकी धर्माधर्मयोः स्वकारणाद्दुत्पत्तिः, यद्दुक्तं
सर्वमीश्वरबुद्धिपूर्वकं व्यक्तमिति तु तस्य व्याघातः । तस्मादीश्वरो
न कारणम् । यत्पुनरेतद्दुक्तं येतनायेतनयोरभिसम्बन्धस्य
येतनकृतत्वादीश्वरस्य सदभावा इति, अत्र भूमः- अयुक्तमेतत् । कस्मात्
? साध्यत्वात् । योऽयं येतनायेतनयोगोऽशकटयोरभिसम्बन्धः स केन
येतनेन कृतः ? यदि चैत्रेण, तस्य कार्यकारणसंघातत्वादायेतन्यम् ।
अथ चैत्रशब्दवाच्यस्य पिण्डस्योपद्रष्टा क्षेत्रज्ञः तत्कृत
इष्यते तदयुक्तम्, साध्यत्वात् । न हि पुरुषकर्तृत्वमस्मत्पक्षे
प्रसिद्धम् । उभयपक्षप्रसिद्धेन व्यवहारः । किं यान्यत्
अनवस्थाप्रसंगात् । येतनायेतनयोरभिसम्बन्धस्य येतनकृतत्वं
भ्रूवतः प्राप्तमीश्वरकार्यकारणयोरभिसम्बन्धस्य येतनकृतत्वम् ।
तथा यानवस्थाप्रसंगः । अथ मा भूदयं दोष इति स्वाभाविक
ईश्वरस्य कार्यकारणयोरभिसम्बन्ध इष्यते, न तद्धर्मेकान्तिको हेतुः ।
तयोरयेतन्यादोष इति चेत्, स्यात्पुनरेतत् ईश्वरस्य यत्कार्यकारणं
तदपि येतनमीश्वरोऽपि, तस्मात्सम्बन्धेन प्रत्युदाहरणमुपपद्यत इति ।
अेतदयुक्तम् । कस्मात् ? असम्बन्धप्रसंगात् । चैतन्याविशेषादात्मन
आत्मान्तरेणाभिसम्बन्धो नास्ति । अेवमीश्वरकार्यकारणयोरपि न स्यात् ।
अनिष्टं चैतत् । किं य अविपर्ययप्रसंगात् । उभयचैतन्यप्रतिज्ञस्य

यथेश्वरस्य करणं बुद्ध्यादयः, अथैवमीश्वरोऽपि बुद्ध्यादीनां
 करणं स्यात् । कस्मात् ? अविशेषात् । अथैतदनिष्टं, न
 तर्ह्युभयोश्चैतन्यम् । कार्यकारणवत्ताऽनभ्युपगमाददोष इति
 चेत् व्यापी निरवयवोऽनन्तशक्तिः सूक्ष्मेभ्यः सूक्ष्मतमो मण्डूभ्यो
 मण्डतमोऽधिकरणधर्मानादिरित्येवमनन्तलक्षणमीश्वरपदार्थ
 तद्धिदो व्यायक्षते । तस्य कुतः कार्यकारणमवलम्ब्येदमाध्यारोपितमिति
 ? अतदध्यनुपपन्नम् । कस्मात् ? अनुमानविरोधात् । इत्थं येदीश्वरो
 यद्विदमनुमानं कार्यविशेषस्यातिशयबुद्धिपूर्वकत्वाच्च
 येतनायेतनयोरभिसम्बन्धस्य येतनकृतत्वादिति तद्व्यालन्यते ।
 कस्मात् ? न ल्येतावदीदृशार्थेन सडैतदृष्टमिति । उपेत्य
 वा, मूर्तिपरिग्रहव्याघातात् । यद्येकान्तेनैवैतदृष्टं,
 क्षित्याद्विमूर्तिपरिग्रहो व्यालन्येत । किं यान्यत्- श्रुतेः ।
 श्रुतिरपि चास्य मूर्तिमायष्टे कृत्तिवासाः पिनाकडस्तो विततधन्वा
 नीलशिभाज्जीत्यादि । तदभ्युपगमात्स्वपक्षलानिरिति चेत्, स्यान्मतं यदि
 तर्हि श्रुतिवयनान्मूर्तिमानीश्वरः परिगृह्यते । तेन सिद्धमस्यास्तित्वम् ।
 कस्मात् ? न ल्यसतो मूर्तिमत्त्वमुपपद्यत इति कृत्वा । अतदध्ययुक्तम् ।
 अभिप्रायानवबोधात् । न ल्येकान्तेन वयं भगवतः शक्तिविशेषं
 प्रत्यायक्ष्महे, माडात्स्यशरीराद्विपरिग्रहात् । यथा तु भवतोय्यते
 प्रधानपुरुषव्यतिरिक्तः तयोः प्रयोक्ता नास्तीत्ययमस्मदभिप्रायः,
 तस्मादेतस्य बाधकम् । अतो न प्रधानपुरुषयोरभिसम्बन्धोऽन्यकृतः ।
 किं यान्यत् अशक्यत्वात् । कुर्वाणः भल्वप्ययमभिसम्बन्धं
 शरीरमात्रेण वा शरीरिणः कुर्यात्, शरीरकारणेन वा ? किं
 यातः ? तत्र तावच्छरीरमात्रेण करोति । कस्मात् ? अनपेक्षस्य
 शरीरोत्पत्तौ निमित्ताभावात् । न शरीरकारणेन, विभुत्वात् ।
 परिच्छिन्नयोगोशकटयोरभिसम्बन्धोऽन्यकृतः, विभू य
 प्रधानपुरुषौ । किं य पारार्थात् । गोशकटयोरभिसम्बन्धः
 परार्थो दृष्टः । न तु प्रधानपुरुषयोरभिसम्बन्धः परार्थ इति ।
 ईश्वरार्थं इति चेन्न, उक्तत्वात् । दृष्टादृष्टार्थं ईश्वरस्यानुपपन्न
 इत्यादावेवोक्तमेतत् । अयं तावत्पाशुपतानामीश्वरपरिग्रहे दोषः ।
 वैशेषिकाणां यायं दोषः । किं य
 द्रव्याद्विपदार्थान्तरभावाभावपरिकल्पनाऽनुपपत्तिश्च । तैरीश्वरो
 द्रव्यगुणधर्मसामान्यविशेषसमवायभूतो वा परिकल्प्यमानः परिकल्प्यते,

पदार्थान्तरभूतो वा ? किं यातः ? तत्र तावद् द्रव्यादिभूतः । कस्मात्
 ? द्विविधं हि द्रव्यं अनेकद्रव्यमद्रव्यं च । तत्र नानेकद्रव्यमीश्वरः,
 कृतकत्वाद्विदोषप्रसंगात् । नाद्रव्यं, परिसंख्यानात् । पृथिव्यादीनि
 मनःपर्यन्तानि नवैव द्रव्याणि वः सिद्धान्तः । एतिकरणास्य
 परिसमाख्यर्थत्वात् । किं य गुणकर्मनिर्देशात् । सति चास्य द्रव्यत्वे
 वैशेषिकगुणनिर्देश आचार्येण कृतः स्यात् । कारणान्तरप्रयोगसमर्थस्य
 य कर्म निर्दिष्टं स्यात् । न तु तथा । तस्मान्न द्रव्यगुणादयः ।
 आश्रयपरतन्त्रा हि गुणादयः परार्थाः । अवं न द्रव्यादिभूतो नापि
 पदार्थान्तरभूतः । पदार्थत्वे हि सति द्रव्यादिवल्लक्षणमुक्तमभविष्यत् ।
 आचार्येण तु नोक्तम् । तस्मात्सूत्रकारमते नास्तीश्वरः । विंगादिति
 येत्, स्यान्मतम्- संज्ञाकर्मत्वमस्मद्विशिष्टानां लिङ्गम् ।
 प्रत्यक्षपूर्वकत्वाद्वा संज्ञाकर्मणो ऽत्येतस्मात्स्विगादीश्वरपरिग्रह
 आचार्यस्य सिद्धो ऽस्ति । तदध्ययुक्तम् । कस्मात् ? अभिप्रेतासिद्धेः । सत्यमनेन
 लिङ्गेनास्मदादिभ्यो विशिष्टशक्तेः कस्यचिदेव माडात्त्यशरीरस्यान्यस्य
 वा प्रतिपत्तिः स्यात् । संज्ञामात्रं तु यथा भवद्भिः सर्वकारणानां
 सृष्ट्युपसंखारप्रवृत्तिर्हेतुरेकः स्वतन्त्रं ऽष्यते । तथा
 चास्मात्स्विङ्गात्प्रतिपत्तिः । किं यान्यत् । प्रागनुपदेशेऽकौशलप्रसंगात् ।
 ईश्वरपरतन्त्रे येदणूनां प्रवृत्तिनिवृत्ती स्यातां तमेव प्रागुपदेशेत् ।
 धर्मवत्प्रधानपदार्थस्य वा प्रागनुपदेशादकुशलः सूत्रकार
 ऽत्येतदापद्यते । न चैतद्विष्टमुभयम् । किं यान्यत् असंकीर्तनात् ।
 शास्त्रप्रदेशे यायमीश्वरो न कस्मिंश्चिदप्याचार्येण संकीर्तितः ।
 न चास्य वध्वा ऽव श्वशुरनामसंकीर्तने दोषोपपत्तिः स्यात् ।
 दोषसंविभागार्थमिदमाचार्यस्यानिष्टमध्यारोप्यते, न तु मतमस्यैतत् ।
 अवं काणादानामीश्वरोऽस्तीति पाशुपतोपज्ञमेतत् । तस्मादीश्वरोऽप्यकारणम् ।
 कर्माणुभिव्याप्यातम् । कथम् ? यथा कृतकत्वान्न जगत्कारणमणवः, अवं
 कर्मापि न शरीरनिमित्तं, तस्मात्तदप्यकारणम् । एतरेतरनिमित्तत्वाद्दोष
 एति येत् स्यान्मतम्, यथाऽन्तरेण शरीरं कर्म नोत्पद्यमानं
 दृष्टमेवमन्तरेण कर्म शरीरस्यापि कारणान्तरमशक्यं
 कल्पयितुमिति परस्परनिमित्तत्वान्नास्य परिवर्तस्य पूर्वकोटिः
 प्रज्ञायते । तस्मान्नास्त्यनयोः कारणान्तरमिति । अेतस्यायुक्तम् । कस्मात्
 ? अनवस्थानामवस्थानपूर्वकत्वदर्शनात् । तद्यथा शुक्शोणित्वाच्छरीरं
 शरीराशुक्शोणितमित्यस्य परिवर्तस्य पूर्वकोटिरदृष्टा,

प्रतिज्ञायते यायोनिजत्वमीश्वरशरीराणामादिसर्गे य । तथा य
 बीजाङ्कुराद्योऽङ्कुराद्विभ्यो बीजमित्यनवस्था । भाति यात्रादिसर्गे
 परमाणुमात्रादपि बीजप्रादुर्भावस्तथा शरीरकर्मणोरनवस्था ।
 धदानीमपि यादिसर्गे याधिकारमात्रवशाच्छरीरोत्पत्तिः स्यात् ।
 साधारणविग्रहत्वप्रसंगे इति चेत् स्यादेतत्, यद्यधिकारनिमित्ता
 शरीरोत्पत्तिरादिसर्गेऽव्युपगम्यते प्राप्तमेकेन शरीरेण
 सर्वपुरुषाणामभिसम्बन्धो नियमहेत्वभावात् । ततश्च
 शरीरान्तरानर्थक्यम् । तेनैव सर्वेषामुपभोगसामर्थ्यादिति ।
 अेतदनुपपन्नम् । कस्मात् ? प्रत्यक्षविरोधात् ।
 सत्यमेतदनुमानतः । प्रत्यक्षतस्तु शरीराणि प्रतिपुरुषम्,
 तस्मान्नायं प्रसंगः । अपवर्गनियमप्रसंगे इति चेत् स्यान्मतं
 यद्यधिकारमात्रवशाच्छरीरोत्पत्तिः परमर्षेरेवापवर्गसाधनं
 शरीरादुत्पद्येतेति । उच्यते- न तस्यैव, किं तर्हि सर्वेषां गुणानां
 प्राधान्यात्तन्निमित्तानि शरीराण्येवादिसर्गे सांसिद्धिका-युत्पद्यन्ते । तत्र यस्य
 सत्त्वप्रधानं कार्यकरणं स परमर्षिः । यस्य सत्त्वं रजोबलुं
 स माहात्म्यशरीरः । अेवं गुणसम्पर्कद् गुणप्रधानाप्रधानभावेन
 यावत्स्थावरशरीरप्रादुर्भाव इत्यतो नास्ति गुणानां शरीरविनियोगपक्षपातः ।
 तस्माद्भुक्तमेतत्कृतत्वात् कर्म जगत्कारणमिति । अेतान् यैवं
 व्याख्याम् । तदपि हि कर्मणामेव प्राप्तपरिपाकाणामभिधानमर्थान्तरमेवेति
 चेत्साध्यम् । तस्माद्यथकल्पनीयमिति ।
 यद्युक्तं कालाज्जगद्भुत्पत्तिर्भविष्यतीति तदनुपपन्नम् । कस्मात्
 ? कारणपरिस्पन्दस्यैव तदभिधानसन्निवेशात् । न हि नः कालो नाम
 कश्चिदस्ति, किं तर्हि किंमाणाडियाणामेवादित्यगतिगोदोलघटास्तनितादीनां
 विशिष्टावधिसरूपप्रत्ययनिमित्तत्वत् ।
 परापराद्विद्विद्गसद्भावात्प्रतिपत्तिरिति चेन्न, अङ्कुरेषु तदनुपपत्तेः ।
 यदेव कृतं तत्रैव परमपरमित्यादिः प्रत्ययो दृष्टः ।
 स यदि किंवाव्यतिरिक्तनिमित्तः स्याद्विशेषान्नित्यामित्येषु स्यात् ।
 क्वचित्सामर्थ्यादपाकजवददोष इति चेत् स्यान्मतम्- यथाऽग्निसंयोगः
 पाकजहेतुः तथा याविशेषेऽपि पृथिव्यामेव पाकजोत्पत्तिनिमित्तं
 भवति नाकाशादिषु । अेवं कालोऽपि परापराद्विहेतुरथ यानित्येष्वेव
 स्यान्न नित्येष्विति । तस्यायुक्तम् । कस्मात् ? विशेषोपपत्तेः ।
 उपादिविड्धियाहेतुरग्निस्तद्युक्तं यदसौ तद्भति द्रव्ये पाकजनादधात्,

(nA) तद्भत्याकाशाद्यै । कालस्तु सम्बन्धमात्रोपकारी न विड्विधाडेतुः ।
 तस्मादसदेतत् । अयं यद्विड्विधाडेतुः कालं धृष्यते कारणापरिस्पन्दस्य
 जगत्कारणत्वमथान्यत्साध्यम् ।
 यदृच्छाऽपि न कारणां कर्मवत् कार्यकारणत्वात् । कार्यकारणभूतं हीदं
 व्यक्तमिति प्राग्व्याख्यातम् । स य कार्यकारणभावः प्रेक्षापूर्वकृतानां
 शयनादीनामुपलब्धौ यादृच्छिकेषु यानुपलब्धौ न तस्या लिङ्गमिति
 शक्यं वक्तुम् ।
 अभावोऽप्यकारणम्, परिमाणाद्विदर्शनात् । न हि तत् उत्पन्नानां
 परिमाणमुपपद्यते इत्यतो नाप्यन्वयः । सात्मकनिरात्मकयोरत्यन्तजातिभेदात् ।
 नापि शक्तिस्तदभावात् । नोपकारोऽनवस्थानात् । न विभागो निरात्मकत्वात् ।
 तस्मान्न परमाणुपुरुषेश्वरकर्मद्वैवकालस्वभाववयदृच्छाऽभावेभ्यो
 व्यक्तमुत्पद्यते । न येदेभ्यः, परिशेषतः प्रधानस्यैवास्तित्वलिङ्गमिदम् ।
 तस्माद्युक्तमेतत् भेदानां परिमाणाद्विद्विधाडेः कारणमस्त्यव्यक्तमिति ॥ १५ ॥

कारिका १६

आह अवेमध्यस्य व्यक्ततेतुत्वमनुपपन्नम्, अकत्वात् । अङ्गानां कार्यात्मभो
 दृष्टस्तन्वादीनाम् । अेकं प्रधानं, तस्मान्न तदारम्भशक्तियुक्तमिति ।
 उच्यते- यद्यपि गुणानां
 प्रधानलक्षणमवस्थान्तरमभिन्नबुद्धिनिमित्तत्वादेकमपि कार्यकाले
 द्विविद्वेषभ्योपजनितव्यपदेश्यरूपाभिरितरेतरोपकारिणीभिः शक्तिभिः
 स्मुदायत्वमापद्यते । तस्माद्विद्विधाडेः

॥ प्रवर्तते त्रिगुणतः समुद्ययाश्च ॥

प्रवर्तते इत्यनेनोत्पत्तिमायष्टे । त्रिगुणत इत्यव्यपदेश्यरूपाणां
 प्रधानाप्रधानभावेन गुणशक्तीनां वैषम्याद्व्यपदेश्यरूपान्तरमाह ।
 यत्रैतच्छक्यते वक्तुं त्रयः सत्त्वाद्य इति तदवस्थानं कार्यात्मकमिति ।
 समुद्ययादित्यनेन परस्परापेक्षाणामारम्भशक्तिमवधोतयति ।
 अेतद्गुक्तं भवति- कार्यकाले गुणाः परित्यक्तपूर्वावस्था भेदं
 प्रतिलभ्य परस्पररोपकारेण संलभ्यते । संलभ्यते व्यक्तमुत्पाद्यन्ति ।
 तस्मान्नावस्थान्तरस्याभिन्नबुद्धिनिमित्तत्वात्प्रधानैकत्वदोषः
 गुणभेदान्नैकस्य कार्यात्मक इति ।

आल, निश्चियत्वात्तर्हि प्रकृतेः कार्यारम्भोऽनुपपन्नः ।
 क्रियात्वान्ब्युपगमे वा व्यक्तवैधर्म्यविरोध इति ।
 उच्यते- न, क्रियावैधर्म्यभेदात् । द्विविधा हि क्रिया प्रस्पन्दलक्षणा
 परिणामलक्षणा च । तत्र प्रस्पन्दः प्रधानस्य सौक्ष्म्यात्प्रतिषिध्यते ।

॥ परिणामतः ॥

तु तत्कार्यमारभते इति ।
 आल- ननु य परिणामोऽपि सौक्ष्म्यात्प्रधानस्य नोपपद्यते । कस्मात् ? न
 हि सौक्ष्म्यात्सूक्ष्मस्याकाशाद्येव परिणामो दृष्ट इति ।
 उच्यते-
 संस्कारस्य सौक्ष्म्येऽपि परिणामोऽब्युपगन्तव्यः । तस्माद् युक्तः
 सूक्ष्मपरिणामीति ॥

आल, कः पुनरयं परिणामो नाम ?

उच्यते-

जलद्धर्मान्तरं पूर्वमादत्ते यदा परम् ।
 तत्त्वादप्रच्युतो धर्मा परिणामः स उच्यते ॥ इति ।
 यदा शक्यन्तरानुग्रहात्पूर्वधर्मान् तिरोभाव्य स्वरूपादप्रच्युतो धर्मा
 धर्मान्तरेण विभवति तदवस्थानमस्माकं परिणाम इत्युच्यते ।
 आल, नैतदभिधानमात्रं दृष्टान्तमन्तरेण प्रतिपद्यामहे । तस्माद्यथा
 किमिति वक्तव्यम् ।

उच्यते- यथा पालाशं

पलाशादप्रच्युतनिमित्तान्तरस्यातपादेरनुग्रहाच्छ्यामतां तिरोभाव्य
 पीततां व्रजति तथेदं द्रष्टव्यम् ।

आल न, अन्यथोत्पत्तेरप्रतिषेधात् । कथं पुनरेतवगम्यते पालाशं
 स्वरूपादप्रच्युतं धर्मान्तरस्य परित्यागमुपादानं च करोति, न
 पुनरन्यथा यान्यथा योपपद्यत इति ?

उच्यते- क्षणभङ्गप्रतिषेधात् प्रागेव क्षणभङ्गनिर्दिष्टं विनष्टानां
 भावानां पुनरुत्पत्तौ नास्ति कारणम् । तदभावे योत्पत्तिरयुक्तेति ।
 आल, धर्मधर्मिणोरनन्यत्वाब्युपगमाद्धर्मोत्पत्तिविनाशे
 धर्म्युत्पत्तिविनाशप्रसंगः । न हि वो धर्मोऽन्यो धर्मा । तत्र यदि
 धर्मस्य निवृत्तिरब्युपगम्यते धर्मिणोऽपि निवृत्तिरनन्यत्वात्प्राप्ता ।
 धर्मोत्पत्तौ तदुत्पत्तिः । तत्र युक्तं धर्मोत्पत्तिविरोधे

ધર્મીસ્વરૂપાવસ્થાનમિતિ એતદ્યુક્તમ્ ।

ઉચ્યતે ન, સેનાદિવદ્યવસ્થાનોપપત્તેઃ । તદથા સેનાડ્ગોભ્યોડનન્યત્વં
સેનાયાઃ । ન ચ સેનાડ્ગાનાં વિનાશે સેનાવિનાશઃ । તદથા નાન્યઃ પટઃ ।
બૌદ્ધાનાં સંયોગાવયવિપ્રતિષેધાત્ । ન ચ પટવિનાશે તન્તુવિનાશઃ ।
તત્ર યદુક્તં ધર્મિવિનાશે ધર્મવિનાશ ઇતિ એતદ્યુક્તમ્ ।

આહ, એવમધ્યયુક્તમ્ । તત્કસ્માત્

? સામાન્યવિશેષયોર્ધર્મિસ્વરૂપપરિકલ્પનાનુપપત્તેઃ । ઇહ રૂપાદિસામાન્યં
વા ધર્મિરૂપત્વેન પરિકલ્પમાનં પરિકલ્પ્યેત રૂપાદિવિશેષો વા ? કિં
યાતઃ । તત્ર તાવદ્રૂપાદિસામાન્યં ધર્મિસ્વરૂપમિતિ શક્યં કલ્પયિતુમ્ ।
કસ્માત્ ? અસમ્ભવાત્ । યદિ તાવત્પૃથિવી સામાન્યં ઘટાદિર્વિશેષસ્તેન
પૃથિવ્યપિ તન્માત્રાપેક્ષયા વિશેષઃ । યાવત્પ્રધાનમિતિ નાસ્તિ સામાન્યમ્ ।
તદભાવાદ્ ધર્મિસ્વરૂપાભાવઃ । અથ વિશેષા ઘટાદયસ્તેષાં વિશેષાન્તરેણ
સહાડવસ્થાનાદ્ધર્મિસ્વરૂપાનવસ્થાનાત્ । તતશ્ચ યદુક્તં સ્વરૂપાદપ્રચ્યુતો
ધર્મી ધર્માન્તરં વિજહાતિ, ધર્માન્તરમુપાદત્તે ઇતિ તદ્વ્યાહન્યત ઇતિ ।

ઉચ્યતે- યદુક્તં

રૂપાદિસામાન્યવિશેષયોર્ધર્મિસ્વરૂપપરિકલ્પનાનુપપત્તિરિતિ, અસ્તુ સામાન્યમ્ ।

યત્તૂક્તં સામાન્યં સામાન્યાન્તરાપેક્ષં વિશેષત્વમિતિ ન પ્રત્યયનિવૃત્તૌ

સામાન્યાભાવાવસ્થિતેસ્તતશ્ચ ધર્મિસ્વરૂપસિદ્ધેઃ, યાવત્પૃથિવીત્યયં

પ્રત્યયો ન નિવર્તતે સામાન્યં ઘટાદિર્વિશેષઃ, દ્રવ્યત્વં યાસૌ,

ધર્માન્તરપરિવર્તેષુ તદાકારપ્રત્યયોત્પત્તિઃ સ્વરૂપાવસ્થાનસિદ્ધેર્ધર્મા

ઘટાદયઃ । યદા તુ પૃથિવીપ્રત્યયનિવૃત્તિસ્તદા તન્માત્રાણાં

સામાન્યભાવો દ્રવ્યત્વં ચ વિશેષો ધર્મ ઇતિ યાવત્પ્રધાનં તસ્ય તુ

સામાન્યાન્તરાનુપપત્તેઃ કૌટસ્થ્યમેવ । યત્ર સર્વવિશેષાભાવસ્તત્પ્રધાનમ્ ।

યદિ તુ પૃથિવ્યાદીનાં નિત્યમવ્યાવૃતં સતિ કૌટસ્થ્યમેષાં પ્રાપ્તમ્ ।

તસ્માન્ન ધર્મિસ્વરૂપાભાવઃ । શક્તેર્વા સામાન્યભાવાભ્યુપગમાત્ । અથવા

સુખદુઃખમોહશક્તય એવેહ મહદાદિના વિશેષાન્તેન લિડ્ગેન પરિણામં

પ્રતિપદ્યન્તે । તાસાં ચ સતતં સામાન્યપ્રત્યયનિમિત્તત્વાત્સ્વરૂપાદપ્રચ્યુતે

તદ્દ્રવ્યત્વં લિડ્ગસ્ય ધર્મત્વમ્ । અપ્રસિદ્ધેર્યુક્તમિતિ ચેત્રોક્તત્વાત્ ।

પ્રાગુક્તમેતત્સુખાદિપૂર્વકં વિશ્વમિતિ ।

આહ- એવમપિ વૈશ્વરૂપ્યાનુપપત્તિઃ । કારણવિશેષાત્ । યદિ સુખાદિશક્તય

એવ પરિણામિન્યો યદિદં બ્રહ્માદિ સ્થાવરાન્તં વૈશ્વરૂપ્યં તન્નોપપદ્યતે ।

કસ્માત્ ? ન હ્યભિન્નં કાર્યમુત્પદ્યત ઇતિ ।

उच्यते- शक्तितश्च परिणामिनि, भवति तेन वैश्वरूप्यम् । कथम् ?

॥ सविलवत्प्रति प्रतिगुणाश्रयविशेषात् ॥ १६ ॥

यथान्तरिक्षाविशिष्टस्याम्भसः प्रच्युतिराश्रयेण गोबुजङ्गमोद्गादीनां,
विशेषात्क्षीरमूत्रविषादिवैश्वरूप्यं योपपद्यते । तथा
गुणशक्तयो विशिष्टाः परस्परश्रयविशेषाद् ब्रह्मादि स्तम्भान्तं
जात्याकृतिवाग्बुद्धिस्वभावादारविडाररूपं वैश्वरूप्यं प्रतिपद्यन्ते ।
तस्मात्सिद्धमेतत् प्रकृतिरेव सर्वभावनां प्रसवित्री । न च कश्चिद्दोष
एति ॥ १६ ॥

॥ युक्तिदीपिकायां सांप्यसमतपद्गतौ यतुर्थमाह्निकम् ॥

कारिका १७

आह, समधिगतं प्रधानम् । पुरुष एदानीं
कार्यकारणव्यतिरिक्तोऽस्तीत्येतत्प्रतिपाद्यम् । कुतः संशय एति
येत् अनुपलभ्यमानस्योभयथा दृष्टत्वादित्युक्तम् । किं यान्यत् ।
आचार्यविप्रतिपत्तेः । विज्ञानस्कन्धव्यतिरिक्तो नास्ति कश्चिदर्थ
एति शाक्यपुत्रीयाः प्रतिपन्नाः । कस्मात् ? सर्वप्रमाणानुपलब्धेः । एह
यदस्ति तत्प्रत्यक्षादिना प्रमाणेनोपलभ्यते, तद्यथा रूपादि । ततश्च
तावद्यमात्मा न प्रत्यक्षत उपलभ्यते । कस्मात् ? अशब्दादिवक्षणात् ।
नान्तःप्रत्यक्षतः । कस्मात् ? त्रिगुणादिविपरीतस्य तद्विषयत्वात् । न
पूर्ववच्छेषवद्भ्याम् । कार्यकारणानुपपत्तेः । न च सामान्यतोद्दृष्टात् ।
धर्मसामान्याभावात् । नाभवयनात् । अनभ्युपगमात् । न हि बौद्धानां
श्रुतिस्मृतिपुराणोतिहासाः प्रमाणम् । यश्चैषामागमः, स अवेवमाह
॥ आत्मैव ज्यात्मनो नास्ति विपरीतेन कल्प्यते ।
नैवेह सत्त्वमात्मास्ति धर्मास्त्वेते सहेतुकाः ॥
द्वादशैव तवाङ्गानि स्कन्धायतनघातवः ।
विशिन्य सर्वाण्येतानि पुद्गलो नोपलभ्यते ॥
शून्यमाध्यात्मिकं विद्धि शून्यं पश्य बहिर्गतम् ।
न दृश्यते सोऽपि कश्चिद्दो भावयति शून्यताम् ॥

॥
 पुनरप्याड अस्ति कर्मास्ति विपाकः, कारकस्तु नोपलभ्यते य
 धमा-स्वान्धर्मानाक्षिपति । अन्यांश्च प्रति सन्दधाति, अन्यत्र धर्मसङ्केतात् ।
 तस्मात्सर्वप्रमाणानुपलब्धेर्नास्त्यात्मेति ।
 उच्यते- यत्तावदुक्तं प्रत्यक्षतः पूर्ववच्छेषवद्भ्यां
 यात्मनो नोपलब्धेरिति, सत्यमेतत् । यत्तुक्तं
 सामान्यतोद्दृष्टादनुपलब्धिरात्मसामान्यानुपपत्तेरिति, तद्युक्तम् ।
 कस्मात् ?

॥ संघातपरार्थत्वात् ॥

एष संघातः परार्था दृष्टः । तद्यथा शयनासनरथरज्ज्वाद्यः ।
 अस्ति यायं शरीरलक्षणः संघातः । तस्मादनेनापि परार्थेन भवितव्यम् ।
 योऽसौ परः स पुरुषः । तस्मादस्ति पुरुषः ।
 आड, संघातपरार्थत्वोपलब्धेः । शयनाद्यो हि सत्यपि परार्थत्वे
 संघातार्थाः । यद्वि य तैरतिदेशः कार्यकारणसंघातस्य क्रियते
 प्राप्तमस्य तद्गतसंघातार्थत्वम् । अवं पुरुषविपरीतार्थसिद्धिप्रसंगः ।
 अथैतदनिष्टं, न तर्हि यक्षुराद्यः परार्थाः ।
 उच्यते- न शक्यमेतदापादयितुम् । कस्मात् ? असंलतत्वसिद्धौ
 वादप्रवृत्तेः । सिद्धे सत्यसंलतत्वे पुरुषस्यायं वादः प्रवृत्तः ।
 तस्मान्न पारार्थ्यमनेन बाध्यते । कथमवगम्यत इति चेत्,
 प्रत्यक्षतोऽनुपलब्धेः । सति हि संघातत्वे देवदत्तादिवद्यं पुरुषः
 प्रत्यक्षत ओवोपलभ्येत । तथा य सति संशयाभावात्प्रवृत्तिरेवास्य
 वादस्य न स्यात् । तस्माद्युक्तं संलतार्थाः शयनादिवच्यक्षुराद्यः ।
 आड, परस्पररोपकारित्वात्पारार्थ्यसिद्धिः । एष क्षेत्रोदकसूर्याद्यः
 शस्यादीनामुपकारकाः । तथा कार्यकारणत्वात्संघातश्च । यथोक्तं
 तस्माद्युक्तमेतेषां पारतन्त्र्यमिति ।
 उच्यते- न शयनादिवत्ततोऽन्येनार्थवत्त्वात् । तद्यथा शयनाद्यङ्गानां
 सति परस्पररोपकारित्वे ततोऽन्येनार्थवत्त्वात्तदभावे यार्थानर्थक्यम् ।
 अवं यक्षुरादीनां सति परस्पररोपकारित्वे ततोऽन्येनार्थवत्त्वं
 भवितुमर्हति । तदभावे यार्थानर्थक्यमिति ।
 आड, शयनादीनां देवदत्तार्थत्वात्तस्य य भेदा
 अडिर्भावात्परस्परार्थत्वप्रसंगः । अवं शयनाद्यो देवदत्तार्थाः,
 कार्यकारणसंघातश्च देवदत्तशब्दवाच्यस्तत्र भेदानामेव

भेदार्थत्वात्पुरुषार्थसिद्धिः । दृष्टान्ताभावो वा । अथ मतं शयनादयो
न देवदत्तार्थाः, किं तर्हि क्षेत्रज्ञार्थाः । तथा सति साध्यसमो
दृष्टान्त इति ।

उच्यते- न, प्रसिद्ध्यनुरोधात् । सत्यं कार्यकारणसंघातस्य पारार्थ्यम् ।
भोक्तृत्वं नोपपद्यते । लोके तु देवदत्तार्थत्वं शयनादीनां प्रसिद्धम् ।
अतस्तदनुगच्छन्तो वयमध्येवं भ्रूमः । कस्मात् ? प्रसिद्धेः ।
प्रसिद्धेन ज्यप्रसिद्धं तद्धर्मतामापद्यते भवद्भिरयुक्तं

यस्य हि प्रतिक्ಷणामन्यथात्वं नास्ति तस्य बाह्यप्रत्यययोः भेदः,
पश्चाद्विशेषग्रहणे नास्ति । तद्यथा भ्रूमेरपथ्यमानायाः पाकज्ञानाम्
। न य भ्रूमेः प्रतिक्क्षणामन्यथात्वं नास्ति, अक्षणिकत्वप्रसंगात् ।
सौक्ष्म्याद्दुरधिगमो भेद इति दृष्टान्तः प्रयुक्तः । तस्मात्प्रसिद्धं
संघातपरार्थत्वादस्ति पुरुषः ।

इतश्च-

॥ त्रिगुणादिविपर्ययात् ॥

त्रिगुणमविवेकि विषयः सामान्यमयेतनं प्रसवधर्मि य
बाह्याध्यात्मिकं तथा प्रधानम् । तत्र यद्येतावदेतत्स्यात् किमपेक्ष्य
व्यक्ताव्यक्तयोस्त्रैगुणादिति ?
किं यान्यत् ।

॥ अधिष्ठानात् ॥

छलाकस्मिक्त्यां प्रधानप्रवृत्तावर्थवशाः सन्निवेशनियमो
न स्यात् । श्रोत्रादि पृथिव्यादीनां देवमानुषतिर्यक्षु
छितयोगार्थश्चाप्रतिषेधार्थश्च सः । तस्मादस्ति तद्व्यतिरिक्तो
यदधिष्ठितानां गुणानामयं चित्ररूपो विपरिणामः ।
कर्तृत्वप्रसंगादधिष्ठानानुपपत्तिरिति चेत्, स्यान्मतं यदि गुणानां
पुरुषाधिष्ठितानां प्रवृत्तिरभ्युपगम्यते, कर्तृत्वमस्य प्राप्तम् ।
अथाकर्ता न तर्ह्यस्त्यधिष्ठातृत्वमिति । अेतव्यायुक्तम् । कस्मात् ? अर्थे
तदुपचारात् । यथाऽपुरुषार्थः सिद्ध्यति तथा गुणा कार्यकारणभावेन
व्यूह्यन्त इत्यतस्तत्पारतन्त्र्यादेषामधिष्ठितत्वमुपपद्यते, पुरुषस्य
याधिष्ठितृत्वम् । अतो नास्य कर्तृत्वप्रसंगः । तस्माद्युक्तमेतत्
अधिष्ठानात्पुरुषः ।

કિંચાન્યત્ ।

॥ પુરુષોઽસ્તિ ભોક્તૃભાવાત્ ॥

ઇહ સુખદુઃખમોહાત્મકત્વાદયેતનં વ્યક્તમવ્યક્તં ચ, તસ્માદસ્ય
પરસ્પરેણ ભોગો નોપપદ્યતે, ઇત્યવશ્યં ભોક્ત્રા ભવિતવ્યમ્ । યોઽસૌ
ભોક્તા સ પુરુષઃ ।

આહ, કઃ પુનરયં ભોગો નામ ?

ઉચ્યતે- ભોગ ઉપલબ્ધિસદ્ભાવાત્ ।

વિજ્ઞાનમેવ હિ વિષયોપલબ્ધિસમર્થમિત્યતસ્તાવન્માત્રમેવાસ્તુ કિં પુરુષેણ
પરિકલ્પિતેનેતિ ?

ઉચ્યતે- કિં પુનરિદં વિજ્ઞાનં નામેતિ ?

આહ, ચિત્તં મનો વિજ્ઞાનમિતિ । તચ્ચ ષડ્વિધં જ્ઞાનં-

ચક્ષુર્વિજ્ઞાનં, શ્રોત્રવિજ્ઞાનં, ઘ્રાણવિજ્ઞાનં,

જિહ્વાવિજ્ઞાનં, કાયવિજ્ઞાનં, મનોવિજ્ઞાનમિતિ । તત્ર

રૂપં પ્રતીત્ય ચક્ષુશ્ચોત્પદ્યતે ચક્ષુર્વિજ્ઞાનમ્ । એવં

શ્રોત્રશબ્દઘ્રાણગન્ધજિહ્વારસમનોધર્માશ્ચિત્તમુત્પાદયન્તિ ।

તસ્ય ધર્માઃ - વેદના, સંજ્ઞા, સ્પર્શો, મનઃ, સંસ્કાર એવમાદયઃ

તસ્માદ્વિજ્ઞાનસ્કન્ધસ્થૈવોપભોગસામર્થાન્નાસ્ત્યાત્મેતિ ।

ઉચ્યતે- ન, અચેતનવિકારસ્ય ચેતનાનુપત્તેઃ । તત્તુ

ખલ્વિદમિષ્યતે રૂપં પ્રતીત્ય ચક્ષુશ્ચોત્પદ્યતે

ચક્ષુર્વિજ્ઞાનમિત્યાદિ, તેનાચેતનવિકારત્વાત્તદચેતનં

ઘટાદિવદિત્યાપન્નમ્ । તસ્માન્મનોધર્મશ્ચેતનેતિ મનોરથમાત્રમેતત્ ।

વિલક્ષણકાર્યોત્પત્તિદર્શનાત્તત્સિદ્ધિરિતિ ચેત્, સ્યાન્મતં નાયં

નિયમઃ યદુત યજ્જાતીયં કારણં તજ્જાતીયકેન કાર્યેણ ભવિતવ્યમ્ ।

કિં તર્હિ વિલક્ષણકાર્યોત્પત્તિરિતિ ભાવાનામુપલબ્યતે ।

તદ્યથા- શ્ૃંગાચ્છરો જાયતે, ગોલોમાઽવિલોમભ્યો

દૂર્વા । વત્સતરાન્મુક.યશ્વન્દ્રકાન્તેન્દુસંયોગાત્સલિલમ્ ।

સૂર્યકાન્તગોમયાર્કસમ્પર્કાત્ સુધોદકસમ્પર્કદરણીનિર્મથનાચ્યાગ્નિઃ ।

એવમચેતનેભ્યો રૂપાદિભ્યશ્ચેતનમુત્પદ્યત ઇતિ ।

એતચ્યાયુક્તમ્, ચેતનાચેતનોત્પત્તિનિયમવત્તન્નિયમાત્ । યથા

સત્યેતસ્મિન્વિલક્ષણકાર્યપ્રાદુભવિ ભવતશ્ચેતનાચ્ચિત્તાન્નાચેતનં

ઘટાદ્યુત્પદ્યત ઇતિ નિયમઃ, તથા સત્યેતસ્મિન્વિલક્ષણકાર્યપ્રાદુભવિ

नायेतनेभ्यो रूपादित्यश्चेतनं चित्तमुत्पद्यत
इत्ययं नियमो नः । तस्मादेषां दृष्टानां सति बहुलत्वे
मायाकारनगरविन्यासवदयथार्थज्ञानविषयत्वाद्साधीयस्त्वम् ।
प्रदीपवत्तद्व्यवस्थेति चेत्, स्यादेतत् यथाऽचेतनेभ्यः
सत्त्वादिभ्योऽव्यवसायकं घटाद्युत्पद्यत इति नेदानीं व्यवसायको
महान्नोत्पद्यते । अयं रूपादित्योऽचेतनं घटाद्युत्पद्यत इति
नेदानीं चेतनं चित्तं नोत्पद्यत इति । अतएव नुपपन्नम् । कस्मात्
? शक्तिभेदात् । प्रकाशस्वाभाव्याद्व्यवसायात्मकं सत्त्वम् । तद्युक्तं
यदि तन्प्राण्यद्व्यवसायात्मको महानुत्पद्यते । तमः प्राधान्याद्व्यवसायका
घटादयः । भवतस्त्वेकाकारः रूपादयः तस्मादायमसमः समाधिरिति ।
आह, किं व्यवसायचैतन्ययोः कश्चिद्रूपभेदोऽस्ति न वेति ?
उच्यते- किं तर्हि त्रैगुण्यात्सति प्रत्ययरूपत्वे संवेधा बुद्धिर्यथा तु
व्यवसायरूपं तथा चैतन्यरूपमिति । तथा च वार्षगाणाः पठन्ति-
बुद्धिवृत्त्याविष्टो हि प्रत्ययत्वेनानुवर्तमानामनुयाति पुरुष इति । आह च
अर्थाकार इवाभाति यथा बुद्धिस्तथा पुमान् ।
आभासमानो बुद्ध्याऽतो बोद्धा मण्डिवदुच्यते ॥
यथा यथा मनोवृत्तिः पुरुषोऽस्ति तथा तथा ।
बुद्धिरूपमवाप्नोति चेतनत्वात्पराश्रयम् ॥
आह, रूपाभेदात्पुरुषान्तःकरणयोरन्यतरपरिकल्पनाऽनर्थक्यम् । यदि
तर्हि यथा व्यवसायरूपं तथा चैतन्यरूपम्, अयं सति व्यवसायमात्रं
परिकल्पनीयं चैतन्यमात्रं वा ? कस्मात् ? न ह्येकान्तकारिणोर्युगपत्
कल्पने सामर्थ्यमस्ति । रूपान्तराभिधानं वा । अथ व्यवसायचैतन्ययोः
पदार्थानामन्तरमेवेति नित्यतो विशेष्यते, तर्हि वक्तव्यमिदममुष्णैव
रूपं नामुष्येति ।
उच्यते- य एवमाह रूपाभेदादर्थभिदे इति स तावद्विदं प्रष्टव्यः-
अथ किम् ? भवतः किं विज्ञानविषययोराकारभेदोऽस्ति उत नास्तीति ?
नेत्याह । कस्मात् ? आकारान्तरे सति विषयपरिच्छेदानुपपत्तेः ।
न हि विषयस्य विज्ञानप्रत्यवभासमन्तरेण शक्यं स्वरूपं
परिच्छेत्तुम् । तत्र यदन्याकारो गौरन्याकारं गोविज्ञानं
स्यात्तेन यथाऽन्याकारेणान्यविज्ञानेनान्याकारस्य गोरपरिच्छेदः,
एवमन्याकारेण गोविज्ञानेनान्याकारस्य गोपरिच्छेदः स्यात् । तस्मान्नास्ति

વિષયવિજ્ઞાનયોરાકારભેદ ઇતિ ।

ઉચ્યતે- તયોરિદાનીં વિષયવિષયવિજ્ઞાનયોઃ કિમુભયત્વમુતાભેદ ઇતિ ?

આહ, કસ્માત્ ? જ્ઞાપ્યજ્ઞાપકભાવાદિતિ ।

ઉચ્યતે-

જ્ઞાનવિજ્ઞેયયોર્થદ્વદ્વૂપાભેદેડપિ ભિન્નતા ।

ગ્રાહ્યગ્રાહકભાવેન તથૈવાત્મપ્રકાશયોઃ ॥

યથૈવ તર્હિ ભવતઃ સત્યપ્યાકારભેદે

જ્ઞાનવિજ્ઞેયયોર્ગ્રાહ્યગ્રાહકભાવપરિકલ્પનાદ્ભેદ એવં

પુરુષાન્તઃકરણયોરપીતિ । ગ્રાહ્યગ્રાહકભાવાસિદ્ધેરયુક્તમિતિ

ચેત્ સ્યાદેતત્, યથા ગોતદ્વિજ્ઞાનયોર્ગ્રાહ્યગ્રાહકભાવો નિશ્ચિતો

નેવં પુરુષાન્તઃકરણયોઃ । તસ્માદ્વૈષમ્યમિતિ । એતદનુપપન્નમ્ ।

કસ્માત્ ? માર્ગાન્તરગમનાત્ । પ્રાગુક્તં ચેષામાકારભેદો નાસ્તિ

તેષામેકત્વમ્ । ઇદાનીં તુ રૂપાભેદેડપિ ગ્રાહ્યગ્રાહકભાવાદેવં બ્રુવતો

માર્ગાન્તરમ્ । જ્ઞાનમાત્રાભ્યુપગમાદશાક્યીયમિતિ ચેત્ સ્યાન્મતમ્,

જ્ઞાનમેવાન્તરાસદ્વિષયભૂતાનુરજ્ઞિતં વિષયવિષયિરૂપેણ

પ્રત્યવભાસતે । ન તુ કિંચિદ્ગ્રાહ્યં કિંચિદ્ ગ્રાહ્યરૂપાપન્નમસ્તિ ।

તસ્માજ્ઞાનવિજ્ઞેયયોર્ગ્રાહ્યગ્રાહકભેદાદ્ભેદ ઇત્યશાક્યીયમેતત્ ઇતિ ।

તદધ્યયુક્તમ્ । કસ્માત્ ? સિદ્ધાન્તભેદાત્ । ચેષાં બાહ્યો વિષયોડસ્તિ

તત્પક્ષેડયં દોષઃ । ઇતરેષાં તુ જ્ઞાનમાત્રસ્ય વિષયવિષયિભાવં

પ્રતિષેત્સ્થામ ઇતિ ।

આહ, એવમપિ વિષયાનવસ્થાપ્રસંગઃ । વિષયિણો વિષયત્વપ્રતિજ્ઞાનાત્ ।

યદિ વિષયિણોડધ્યધ્વસાયસ્ય વિષયભાવઃ પ્રતિજ્ઞાયતે, તેન

પુરુષસ્થાપિ વિષયિણોડન્યો વિષયીતિ પ્રાપ્તમ્, તસ્માપ્યન્ય ઇત્યનવસ્થાઃ ।

અથ મા ભૂદયં દોષ ઇતિ પુરુષો નિશ્ચયરૂપત્વાન્ન વિષયો ન

તર્હ્યધ્વસાયાદપિ નિશ્ચેતુરર્થાન્તરં કલ્પયિતવ્યમિતિ ।

ઉચ્યતે- ચેતનાત્વાત્પુરુષે તદનુપપત્તિઃ ।

ઇન્દ્રિયાણિ તાવદ્ગ્રાહણમાત્રરૂપત્વાદપ્રત્યયાનીતિ

પ્રત્યયવદન્તસ્તાવત્કરણં પરિકલ્પયતે ।

અનઃકરણમપ્યુપાત્તવિષયેન્દ્રિયવૃત્યુપનિપાતાત્તદૂપાપત્તાવપિ

સત્યામચેતનત્વાત્સ્વયમુપલબ્ધ્યુમસમર્થમેવ વિષયમિત્યતો ભોક્તારં

ચેતનં પુરુષમપેક્ષતે । પુરુષસ્ય તુ ચેતનત્વાદ્ દ્રઘ્નન્તરમશક્યં

कल्पयितुम् । तस्मान्नानवस्थाप्रसंगः ।

आड, पुरुषस्याध्यवसायकर्तृत्वप्रसंगः, चैतन्यात् । यद्येतेना
बुद्धिस्तेन तस्या अध्यवसायो वृत्तिर्घटादिवन्न प्राप्नोति । अतः
पुरुषस्याध्यवसायः प्रागः । ततश्च बुद्ध्यभाव इति ।
उच्यते- न, कैवल्यादप्रतिबन्धप्रसंगात् । अनामिश्ररूपं
पुरुषतत्त्वमिति अेतदुपरिष्ठाद्दक्ष्यामः । स यदि व्यवसायात्मकः
स्यात्, अप्रतिबन्धेन द्विऽनिश्चयादिषु सुममत्तमूर्च्छितानां य
व्यवसायः स्यात् । दृष्टस्त्वेवमवस्थस्य व्यवसायप्रतिबन्धः ।
तस्मान्न पुरुषस्य व्यवसायल । यस्य पुनरन्तःकरणं व्यवसायकं
तस्यैवं दोषो नास्ति । कस्मात् ? त्रैगुण्यात् । सत्त्वादिसंस्थानविशेषो
ऽडि बुद्धिः, करणान्तरप्रतिषेधात् । तत्र यदाध्यवसायलक्षणं
सत्त्वं गुणाभावात्प्रधानभूतेन तमसा तिरस्कृतशक्ति भवति
तदाऽध्यवसायप्रतिबन्धः ।

आड, कथं पुनरेतद् गम्यते सर्वमिदमयेतनमिति ?

उच्यते- प्रकृतिविकारभूतत्वात् । एत यत्प्रकृतिविकारभूतं
तदयेतनम् । तद्यथा तन्तुपटादयः प्रकृतिविकारभूतं
तस्मादयेतनम् । आकाशे दर्शानान्नैकान्तं इति चेन्न, असिद्धत्वात् ।
न लयाकाशस्यात्मपक्षे प्रकृतिविकारत्वाभावात् सिद्धः ।
तस्माद्युक्तमेतत्प्रकृतिविकारभूतत्वादयेतनं सर्वम् । अत एव य
येतनस्याप्रकृतिविकारभूतत्वं परस्परवैधर्म्यात् । तस्मान्नान्यस्य
परमार्थस्य भोक्तृत्वमायेतन्यादुपपद्यते, न येत् सूक्ष्मं
भोक्तृत्वावास्ति पुरुषः ।

॥ कैवल्यार्थं प्रवृत्तेश्च ॥ १७ ॥

एत प्रवृत्तिमतां निमित्तमन्तरेण निवृत्तिर्नोपपद्यते । प्रधानमपि य
प्रवृत्तिमद्, व्यक्तदर्शनात् । तस्माद्यस्य कैवल्यं प्रधानप्रवृत्तिहेतुः
स पुरुषः । प्रधानानभ्युपगमादुभयाप्रसिद्धिरिति चेत् स्यादेतत्,
प्रधानं येतनवदस्माकमप्रसिद्धम् । यावत्तस्य कैवल्यार्थं
प्रवृत्तिर्भवता पुरुषास्तित्वे लिऽगमपदिश्यते तद्विदमसिद्धं
प्रदिपाद्यत इति । अेतन्यायुक्तम् । कस्मात् ? पूर्वं तत्प्रतिपादनात् ।
प्राक्प्रधानमप्रतिपाद्यैवमायक्षाणः सत्यमेवं पर्यनुयोगार्थः स्यात्,
साधितं तु प्रधानं परिभाषादिभिरित्यतो न किञ्चिदेतत् ।

સર્વાચાર્યવિપ્રતિપત્તે: પુરુષાર્થસિદ્ધિરિતિ ચેત્ સ્થાન્મતમ્, યદિ પુરુષસ્ય
 સત્ત્વમેવ સ્થાત્તેન તં પ્રત્યાચાર્યાણાં ન ધર્મવિવાદઃ સ્યાત્ । અસ્તિ ચાસૌ ।
 તથા હિ કેષાંચિન્નિર્ગુણઃ, કેષાંચિત્પરવાન્ । અતઃ સર્વેષાં વિભુઃ,
 પરિમિતોઽચેષાં, તથૈકો નૈક ઇતિ । તસ્માદ્ભ્રાન્તિમાત્રં પુરુષકલ્પનેતિ ।
 એતદનુપપન્નમ્ । કસ્માત્ ? સર્વપદાર્થાભાવપ્રસંગાત્ । રૂપાદિષ્વપિ
 વિપ્રતિપત્તેઃ । કેષાંચિત્ક્ષણિકાઃ, કેષાંચિત્કાલાન્તરાવસ્થાયિનઃ,
 તથાશ્રિતાઃ, સ્વતન્ત્રા ઇત્યાદિ । તથા શ્રોતાદીનિ ભૌતિકાનિ, આહંકારિકાણિ,
 પૌરુષાણીતિ વિપ્રતિપત્તિઃ । એવં સર્વપદાર્થાભાવઃ સ્યાત્ । તસ્માદસ્તિ
 પુરુષઃ । તત્ર યુક્તં સર્વપ્રમાણાનુપલબ્ધેનાસ્તિ પુરુષ ઇતિ એતદ્યુક્તમ્ ।
 યદ્યપ્યુક્તમ્ શૂન્યકમાધ્યાત્મિકં પશ્યેતિ ॥ તસ્ય પશ્ચાત્પ્રતિષેધં
 વક્ષ્યામઃ । યત્પુનરેતદુક્તં અસ્તિ કર્માસ્તિ વિપાકઃ કારકસ્તુ નોપલભ્યત ॥
 ઇતિ સત્યમેતત્ । ન હિ પુરુષસ્કન્ધાનાં નિક્ષેપે પ્રતિસંધાનેઽન્યત્ર
 વા કારક ઇતિ નઃ પક્ષઃ । તસ્માચ્છ્રેયોઽર્થિભિઃ સર્વાગમતર્કવિરુદ્ધાં
 નૈરાત્યવાદપરિકલ્પનાભ્રાન્તિમસમગ્જસામપોહ્ય પુરુષસત્ત્વપરિજ્ઞાનાદેવ
 જનનમરણાદિસર્વોપદ્રવપ્રતિપક્ષભૂતં પરમમૃતં ધ્રુવં
 સ્થાનમવાપ્તવ્યમિતિ ॥ ૧૭ ॥

કારિકા ૧૮

આહ, ગૃહ્ણીમહે તાવદસ્ત્યયમાત્મેતિ । ઇદાનીમનેકોઽથૈક ઇતિ વિચાર્યમ્ ।
 કુતઃ સંશય ઇતિ ચેત્, સમ્બન્ધિનામુભયથા દૃષ્ટત્વાત્ । ઇહ
 કસ્યચિદનેકસ્યાનેકેન સમ્બન્ધ ઉપલભ્યતે । તદ્વથા શ્રોત્રાદિના
 શરીરસ્ય । કસ્યચિદેકસ્યાનેકેન । તદ્વથાઽઽકાશસ્ય ઘટાદિના ।
 અયમપિ ચાત્મા કાર્યકારણસમ્બન્ધીત્યતઃ સંશયઃ કિં શ્રોત્રાદિવદનેકઃ,
 આકાશવદેકો વેતિ ? કિં ચાન્યત્ । આચાર્યવિપ્રતિપત્તેઃ । ઔપનિષદાઃ
 ખલુ એક આત્મેતિ પ્રતિપન્નાઃ । કાણાદાક્ષપાદાર્હતપ્રભૃતયઃ
 પુનરેક ઇતિ । યથા ચૈકાનેકત્વં પ્રત્યાત્મનો વિપ્રતિપત્તિરેવ
 સાક્ષિત્વૌદાસીન્યદ્રષ્ટ્વાકર્તૃત્વેષુ । તસ્માદ્વક્તવ્યં કથમેતે
 ધર્માઃ પુરુષેઽવતિષ્ઠન્ત ઇતિ ?
 ઉચ્યતે- યત્તાવદુક્તં સમ્બન્ધિત્વાદાત્મપદાર્થે સન્દેહઃ કિમનેકોઽથૈક
 ઇતિ, અત્ર બ્રૂમઃ- બહવઃ પુરુષા ઇતિ પ્રતિજ્ઞા । કસ્માત્ ?

॥ जन्ममरणकरणानां प्रतिनियमात् ॥

जन्मेति मलदादेः सूक्ष्मशरीराश्रितस्य लिङ्गस्य यथासंस्कारं
 बाह्येन शरीरेण सम्बन्धः । मरणमिति पूर्वकृतस्य कर्मणः
 कृलभोगपरिसमाप्तेः साम्प्रतस्य य कृलभोगस्य प्रत्युपस्थाने लिङ्गस्य
 पूर्वशरीरत्यागः । करणं त्रयोदशविधमिति (kA0 32) वक्ष्यति । जन्म य
 मरणं य करणानि य जन्ममरणकरणानि । तेषां प्रतिपुरुषं नियमः
 । अतस्माल्लिङ्गादात्मनो बहुत्वमवसीयते । अतदुक्तं भवति- जन्मलक्षणं
 य मरणलक्षणं य कार्यकारणस्यावस्थान्तरम् । परस्परविरोधिनी
 तमःप्रकाशवत् । तत्र यद्येक आत्मा स्यात् तेन यद्येकं द्रव्यं
 तमःप्रकाशावेकप्रदेशोपनिपातिनौ न शक्नोत्यनुभवितुमसम्भवात्, अवेमयं
 जन्ममरणे अपि न शक्नुयादुपभोक्तुम् । अस्ति यायं केनचित्कारणो
 जन्मोपभोगः केनचिन्मरणोपभोगः । तेन मन्यामळे नाना आत्मानः,
 येषां विरोधिधर्मोपभोगसामर्थ्यमिति । तथा करणानां प्रकाशातिशयो
 विषयत्राडणलक्षणोऽशुद्ध्यतिशयश्चाष्टाविंशतिधाऽशक्तिः,
 तयोः परस्परविरोधादेकेनात्मना युगपदुपभोगो
 नोपपद्यते । न हि शक्यमेकेनात्मना प्रकाशातिशयो
 विषयत्राडणलक्षणोऽशुद्ध्यतिशयश्चाशक्तिलक्षणो
 विरोधित्वाद्युगपदुपभोक्तुम् । अस्ति यायं करणनिमित्तः प्रतिपुरुषं
 नियमः । तेन मन्यामळे नाना आत्मान इति ।
 किं चान्यत् ।

॥ अयुगपत्प्रवृत्तेश्च ।

पुरुषबहुत्वं सिद्धम् ॥

कस्मात् ? अयुगपत्प्रवृत्तेः प्रधानस्येतिशेषः, यस्य प्रवृत्तिरुपपद्यते

।

कस्य प्रवृत्तिरुपपद्यते ?

प्रधानस्य ।

कथमिति ?

उच्यते- यद्येक आत्मा स्यात्तेनैकपुरुषाधिकारनिबद्धं प्रधानम् ।

शक्तश्चासौ युगपदनेकानि शरीराणि उपभोक्तुमित्यतो

यावद्दृग्भिः शरीरैरपघितासु कालमात्रास्वस्मिन्भवपरिवर्ते

भवितव्यं सर्वेषामुत्पत्तिं प्रति युगपत्प्रवर्तते । दृष्टा तु

प्रधानस्यायुगपच्छरीरभावेन प्रवृत्तिः । तस्माद्युगपत्प्रवृत्तेश्च
नाना आत्मान् एति ।

अन्ये पुनराहुः- बलिष्कराणामेवायुगपत्प्रवृत्तेः । कथम् ? यद्येक
आत्मा स्यात्तेन तत्संस्कारोपनिबद्धान्येव सर्वाणि करणानीत्यतः
प्रतिपिण्डोत्तमवस्थितैः करणैर्युगपद्विषया-गृहीयात् । बाधिर्याद्युपघाते
वा सति पिण्डान्तरसम्बन्धिना करणेनास्य शब्दादिकरणमप्रतिषिद्धं
स्यात् । न तु तथा भवति । तस्मात्करणानामयुगपत्प्रवृत्तेर्नाना
आत्मान् एति । तद्युक्तम् । कस्मात् ? पूर्वेणाविशेषात् । करणानां
प्रतिनियमादित्यनेनायमुपसंगृहीतोऽर्थः । तस्माद्यथोक्तमेवास्तु ।
किं चान्यत् ।

॥ त्रिगुणादिविपर्ययाच्चैव ॥ १८ ॥

एष त्रिगुणमविवेकि विषयः सामान्यमथेतनं प्रसवधर्मात्येते
धर्माः प्रतिपिण्डमुपलभ्यन्ते । यथा यैते तथा
तत्प्रतियोगिनो नैर्गुण्याद्यः पुरुषधर्माः । तत्र यथैव
गुणस्वभावविपरीतस्वभावस्योपलम्भादेकस्मात्पिण्डादेकपुरुषसिद्धिः अत्र
प्रतिपिण्डं गुणस्वभावविपरीतस्वभावस्योपलम्भात्पुरुषनानात्वमवसेयम् ।
तस्मादवस्थितमेतन्नानात्मान् एति ॥ १८ ॥

कारिका १८

आल, सिद्धमात्मनो नानात्वम् ।

साक्षित्वकैवल्यमाध्यस्थ्यद्रष्टृत्वाकर्तृत्वानामिदानीं कस्माद्धेतोः

प्रतिपत्तिरिति ?

उच्यते-

॥ तस्माच्च विपर्ययात्सिद्धं साक्षित्वमस्य पुरुषस्य ।

कैवल्यं माध्यस्थ्यं द्रष्टृत्वमकर्तृभावश्च ॥ १८ ॥

तस्मादित्यनेन हेतुसामान्यमायष्टे । यशब्दोऽवधारणे ।

विपर्ययासादिति सामान्येन हेतुमुपात्तं विशेषेऽवस्थापयति । सिद्धं
साक्षित्वमस्य पुरुषस्येत्येवमादिना साध्यधर्मनिर्देशं करोति । तत्र
साक्षित्वमित्यनेन गुणानां प्रवृत्तावस्त्वातन्त्र्यं ज्ञापयति, प्रधानस्य

तदर्थनिबन्धनत्वात्प्रवृत्तेः ।

अधिष्ठातृत्वं कथमिति ?

उच्यते- यथा छि क्रियासाक्षिणि कस्मिंश्चिदवस्थिते कर्ता
तद्विष्ठानुविधायी कार्यं निर्वर्तयति, न स्वतन्त्रः, अ एवं
प्रधानमपि । प्रवृत्तिनिवृत्त्योर्यथा पुरुषस्यार्थः सिध्यति तथा
महदलङ्कारतन्मात्रेन्द्रियभूतदेवमनुष्यतिर्यङ्स्थावरभावेन
व्यूहते, न यदृच्छातः ।

तस्मात्पुरुषस्तदर्थपरतन्त्रत्वात्प्रधानप्रवृत्तिनिवृत्त्योः साक्षी ।
कैवल्यमित्यनेन संसर्गधर्मत्वमात्मनो निवर्तयति, न यथा सत्त्वादीनां
परस्यरेण प्रकाशाद्विधमपिक्षाणां संसर्गः, अ एवं पुरुषस्य तैर्भवति ।
माध्यस्थ्यमित्यनेनातिशयनिद्रासानुपपत्तेः पुरुषस्य गुणैः सः
बाधानुग्रहानुपपत्तिं स्वकार्यप्रवृत्तौ यापक्षपातं दर्शयति ।
द्रष्टृत्वमित्यनेनोदासीनस्य कार्यकारणपिण्डव्यूहसमकालं
चैतन्यशक्तिसद्भावात्सुषुप्तदुःखमोहस्वभावानां
गुणशेषानामनिवृत्तार्थानां सन्निधानमात्राद्युपलब्धिमात्रं प्रतिजानाति ।
अकर्तृभावश्चेत्यनेन सप्तविधमकर्तृत्वमाश्रयति । न ल्ययं
विषयेषु बाध्यान्तःकराणसान्निध्येऽध्यवसायं कुरुते । न च सत्त्वादीनां
प्रकाशप्रवृत्तिनियमलक्षणैर्धर्मैरितरेतरोपकारेण प्रवर्तमानानां
स्वेन चैतन्यलक्षणेन धर्मैराङ्गत्वात् प्रतिपद्यते, नाप्यङ्गिभावम् ।
अ एवं सः सः गुणैः कार्यं न कुरुते स्त्रीकुमारवत् । स्थितप्रयोगं न कुरुते
रथशकटयन्त्रप्रेरकवत् । न स्वात्मनो मृत्पिण्डवत् । न परतः
कुम्भकारवत् । नाप्यदृशाभ्याकावत् । नोभयतो मातृपितृवत् ।
तदेवमनेन सूत्रेणार्थः पुरुषस्याधिष्ठातृत्वं नैर्गुण्यमौदासीन्यं
भोक्तृत्वमकर्तृत्वं च साध्यतामापाद्य त्रिगुणयाद्विविपर्ययं
साधनत्वेनोपन्यति । तैः पञ्चभिस्त्रिगुणाद्विविपरीतैः कर्मभिः
पञ्चानामेषां यथासंभवं प्रवृत्तिरवगन्तव्या ।

यस्माद्यं सुभाद्विष्योऽर्थान्तरभूतः तस्माद्यं तद्धियासाक्षी । तत्र
नैर्गुण्यात्साक्षित्वम् ।

आल, तदसिद्धेः । नैर्गुण्यासिद्धेः । यद्यस्य सुभाद्विधर्मत्वमात्मनः
प्रसिद्धं स्यादत एतद्युज्जते वक्तुम् । तत्त्वसिद्धम् । तस्माद्युक्तमेतत् ।
विशेषानभिधानादितरात्सिद्धिरपीति चेत् स्यान्मतम्, आत्मगुणाः सुभाद्यो न
शब्दगुणा षट्त्रयापि भवता विशेषो नाभिधीयते । तस्मादेतदध्यसिद्धम् ।

अतएवयुक्तम् । कस्मात् ? अलंकारेणैकवाक्यत्वे भिन्नाधिकरणत्वं
 स्यात् । दृष्टं तु सुप्नितोऽलं दुःप्नितोऽलमिति । तस्मात्सुप्नदुःप्नयोः
 शब्दाधात्मभावो न युक्तः ।
 उच्यते- न, गौरादिष्वनेकान्तात् । तद्यथा गौरः कृष्णोऽलमिति
 शरीरधर्मैरात्मनो भिन्नाधिकरणत्वमलङ्कारेण अयं सुप्नदुःप्नयोरपि
 स्यात् । न यात्मगुणत्वं स्यादिति ।
 आल, पृथगुपलब्धेरयुक्तम् । यद्यपि गौरादीनामविलम्बितमलंकारेण
 अलंकारं तथापि पृथगयं प्रागेतानात्मनो गृहीत्वा
 पश्चादविलम्बिता-गुण-शक्त्योति व्यवस्थापयितुमुष्णैते न पुनरमुष्णैति ।
 न त्वेवं सुप्नदुःप्नयोः पृथगुपलब्धिः । तस्मादसद्वैतमिति ।
 उच्यते- नैवमुत्पद्यते । कस्मात् ? मार्गान्तरगमनात् ।
 अलंकारेणाविलम्बितमलंकारात्पृथगुणत्वमिति प्रागपदिष्टम् । एतान्तीं तु सत्यपि
 तस्मिन्पृथगलंकारात्पृथगुणत्वमिति प्रागपदिष्टम् । एतान्तीं तु सत्यपि
 यापरिहारः । किं यान्यत्, संशयाव्यतिरेकात् । यत एव
 गौरादयः पृथगुपलब्धन्ते न सुप्नादयो एव संशयः । न
 य यत एव संशयस्तत एव निर्णयो युक्तः । तस्माद्युक्तमेतद्
 गौरादिवदलंकारेणाप्यभिन्नमलंकाराच्छब्दाधात्मभूताः सुप्नादयः ।
 किं यान्यत् । स्वभावानवधारणादनुपादानप्रसंगात् । सुप्नाधात्मकाः
 शब्दादय इति चेत् स्यान्मतं, यथाग्निः पाकजनिमित्तमुपादीयतेऽथ
 शैषां पार्थिवत्वमेवं शब्दादयोऽपि सुप्नादिनिमित्तत्वेनोपादीयेरन्
 अथ शैषामात्मगुणत्वमेव स्यादिति । तदप्यनुपपन्नम् ।
 कस्मात् ? सामानाधिकरण्यदर्शनात् । यथा निमित्तस्याग्नेर्न पाकजैः
 सामानाधिकरण्यं पक्वोऽग्निः पच्यतेऽग्निरिति अयं शब्दादीनां निमित्तत्वान्न
 सामानाधिकरण्यं स्यात् । सुप्नशब्दो दुःप्न इति दृष्टं तु । तस्मान्न
 तेषां निमित्तार्थेनोपादानमिति ।
 आल, अयमपि सुप्नादीनां शब्दाधात्मभावो न युक्तः । कस्मात् ? विप्रतिपत्तेः ।
 यथा हि शब्दाः शब्दात्मका अस्ति सर्वैः शब्दरूपेण गृह्यन्ते, अयं
 सुप्नात्मकोऽयमिति सर्वैस्तद्रूपेण गृह्यते । दृष्टा तु विप्रतिपत्तिः ।
 तस्मादात्मगुणा इति ।
 उच्यते- न, संस्कारविशेषनिमित्तत्वात् । तद्यथा
 पित्तादिसामर्थ्यान्मायुर्यादृषु विप्रतिपत्तिः । न
 शैषामशब्दादिगुणत्वसंस्कारविशेषयोगात्सुप्नादृषु

विप्रतिपत्तिः । न येषामशब्दादिगुणत्वमिति । किं यान्यत् ।
निमित्तत्वेऽपि तत्प्रसंगात् । निमित्तत्वादिनोऽप्येतत्समानम् । न
ऽपि निमित्तनैमित्तिकयोर्विप्रतिपत्तिरस्ति । तद्यथा प्रदीपप्रकाशयोः ।
ततश्च विप्रतिपत्तेर्निमित्तत्वमपि शब्दादीनामकल्पनीयं स्यात् । यश्च
द्रव्योर्दोषो न तमेकश्चोद्यत इति । आत्मगुणाकांक्षित्वाद्दोष इति चेत्
स्यान्मतम् निमित्तप्रधानत्वादन्यपरिपाकवशेन सुषुप्त्युत्पन्नोत्पाद्यत्वात्मानः ।
तन्मयत्वे तु निराकांक्षत्वात्प्रधानस्य व्यवस्थाभेदो न युक्त इति ।
तस्य नैवम् । कस्मात् ? उक्तत्वात् । तन्मयत्वेऽपि गुणभावात्प्रधानाद्युत्पत्तिषु
विप्रतिपत्तिरित्याद्येवोक्तमेतत् । तस्मात्तन्मयत्वे प्राधान्यमिति
यानिश्चिताभिधानमेतत् ।
आह, अयमध्ययुक्तमेतत् । कस्मात् ? अतीतानागतेष्वपि तु दृष्टेः ।
तस्मात्सुषुप्तादीनां शब्दाधात्मभावो न युक्त इति ।
उच्यते- न, स्मृतिनिमित्तत्वाद् बुद्धेः । अयमतीतानागतेष्वपि
शब्दादिषु स्मार्तसुषुप्त्युत्पत्तौ भवति । तत्सम्पर्कात्पुरुषेषु
तथानुभूयते । पुरुषगुणत्वे तु पाकजवन्निमित्ताद्युत्पन्नानां
सुषुप्तादीनां विशेषभावात्तीव्रमन्तानुपपत्तिः स्यात् ।
तस्मात्सुषुप्त्युत्पत्तौ शब्दाधात्मभावो न युक्तः । किंयान्यत् ।
अनिर्भोक्षप्रसंगात् । द्रव्यस्य गुणैरविप्रयोगात्सुषुप्त्युत्पत्तौ शब्दात्प्रसंगात्
सत्यात्मनस्ताव्यामनिर्भोक्षप्रसंगः । तस्मात्तयोरात्मगुणत्वमयुक्तमिति ।
श्यामादिवत्तद्विनिवृत्तिरिति चेत् स्यान्मतम्, यथा श्यामगुणत्वे
सत्याणोरग्निस्मन्मन्त्यात्तद्विनिवृत्तिः, शब्दादिगुणत्वे
याकाशस्याशब्दकस्यावस्थानमेवमात्मनोऽपि । अतदयुक्तम् ।
कस्मात् ? विशेषोपादानप्रसंगात् । साध्यत्वाच्च, यथा ङ्याणुः
श्यामतां परित्यज्य रुपविशेषमेव रक्तलक्षणमुपादत्ते, न
रुपवत्तां त्यजति, अयमात्मापि बाह्यनिमित्तसामर्थ्यात्सुषुप्त्यन्तरं
दुःखाद् दुःखान्तरमुपादधीत । न ते अत्यन्तं जड्यात् । तथा आकाशं
शब्दलक्षणं कस्यांश्चिदवस्थायामशब्दकं भवतीत्यस्मान्प्रति
साध्योऽयमर्थः । भेर्यादिशब्दास्तु तद्गुण एवेति प्रतिपादयिष्यामः
तस्मात्सुषुप्त्युत्पत्तौ शब्दाधात्मभावोऽयुक्तः । अयमनामिन्नरूप आत्मा ।
ततश्चेच्छब्देषुप्रयत्नधर्मज्ञानसंस्काराणामनेकस्वभावानां
परस्परविरोधिनां च तद्गुणत्वमनुपपन्नम् । तस्माद्युक्तमेतन्निर्गुण
आत्मा नैर्गुण्याच्च साक्षिमात्र इति केवलो विविक्तत्वात् ।

तस्माद्यं गुणोभ्यः पृथग्भूतः तस्मात्केवलः न तैः सह संसर्गोऽ
वर्तते ।

आह, कः पुनरस्यात्मनो गुणोभ्यः पृथग्भावोऽभिप्रेत इति ?

उच्यते- तदुपकारनिरपेक्षाणां सत्त्वादीनां स्वकार्यसामर्थ्यपृथग्भावः ।

न हि सत्त्वाद्यः प्रकाशाद्विभिर्धर्मैरितरेतरोपकारेण वर्तमानाः

पुरुषकृतमुपकारमपेक्षन्ते । प्रकाशाद्विधर्मसन्निधानमात्रादेव

तु प्रवर्तन्ते । तथा च वार्षगाणाः पठन्ति

॥ प्रधानप्रवृत्तिरप्रत्यया पुरुषेणापरिगृह्यमाणोऽसिर्गो वर्तन्ते ॥

इति । यस्माद्गुणस्तदुपकारनिरपेक्षाः प्रवर्तन्ते तस्मादसावपि तत्संसर्ग

नानुभवति । दृष्टा तु लोकेऽप्येककार्यत्वापृथक्पृथग्भावपरिकल्पना ।

तद्यथा धमे आतरः पृथक्, अेषां नैकं कार्यम् । न पृथगिमे

येषामेकमिति ।

मध्यस्थो विषयित्वात् । यस्माद्यं पुरुषो विषयी तस्मान्मध्यस्थः । किं

कारणम् ? विषयाणां ज्यतुल्यबलत्वात्, न्यूनातिशयोपपत्तेश्च परस्परेण

बाधानुग्राह्यवृत्तौ । विषयी यायम् । तस्मान्नास्ति न्यूनताद्युपपत्तिः ।

ततश्चेतनाभावः । न यामिश्ररूपत्वात्सङ्गद्वेषौ गुणविषयौ, अतो

मध्यस्थः ?

द्रष्टृत्वं चैतन्यात् । प्रकृतिविकारभूतत्वात्

सत्त्वादिभ्यश्चैतन्यमपोद्धृत्य पुरुषे व्यवस्थापनीयम् । न

याचेतनानां द्रष्टृत्वमुपपद्यते इत्यतः पुरुष एव चैतन्याद् दृष्टा

नान्यत्तत्त्वान्तरम् ।

अकर्तृभावः, अप्रसवधर्मित्वात् । प्रसवार्थो धर्मः प्रसवधर्मः

सोऽस्यास्तीति प्रसवधर्मा ।

कः पुनरसौ प्रसवार्थो धर्म इति ?

उच्यते- प्रस्पन्दनपरिणामौ । निष्क्रियत्वाद्दकतेति यावत् ।

तद्विधमप्रसवधर्मित्वाद्दकतेति । कथमस्य निष्क्रियत्वमिति चेत्

? चैतन्यात् । अचेतनानां हि क्षीरादीनां क्रियावत्त्वमुपलब्धं, चेतनस्य

न कस्यचिदित्यतो निष्क्रियः पुरुषः । किंच अनामिश्ररूपत्वात् ।

अनामिश्ररूपं हि क्रियादिमत्क्षीरादि । अनामिश्ररूपश्चायम् ।

तस्मान्निष्क्रियः । विभुत्वादिति चेत् स्यादेतत्, यथा विभुत्वे सति प्रधानस्य

सङ्क्रियत्वमेवं पुरुषस्य इति विभुत्वे सङ्क्रियत्वेन भवितव्यमिति ।

तस्य नैवम् । कस्मात् ? धर्मद्रव्यसहितस्य साध्यर्थोपलब्धेः ।

तद्विभुत्वमायेतन्यानेकवृत्तसहितं क्रियावति दृष्टं, न केवलम् ।
 न तु तथा पुरुषे । तस्माद्विषममेतत् । अयं निष्क्रियः पुरुषः
 निष्क्रियत्वाच्च प्रधानात्कार्यकारणं न कुरुते । कस्मात् ? क्रियावतः
 कुम्भकारस्य मृत्विद्युत्कार्यनिष्पत्तिसामर्थ्यदर्शनात् । स्यादेतत् ।
 उत्पादितस्यान्येन स्थितिं कुरुते, धात्रीकुमारवत् । स्थितस्य वा प्रयोगं
 रथशकटयन्त्रप्रेरकवदिति । अेतदध्यनुपपन्नं, पूर्वस्मादेव
 उेतोः अथापि स्यात्स्वतः पुरुषः कार्यकराणं कुरुत एति तदध्ययुक्तम् ।
 येतनायेतनयोरत्यन्तभेदात्प्रकृतिकारणानुपपत्तेः । अथ
 मतमुभयत एति, तदपि नैव संभवति, उभयदोषप्रसंगात् ।
 स्यात्पुनरेतत् अव्यपदिश्य योनिं पुरुषोऽभिधानमात्रेण कार्यकराणं
 कुरुते एत्यसदेतत् । कस्मात् ? अनुत्पत्तावभिधानानुपपत्तेः ।
 एश्वरकारणप्रतिषेधेऽभिहितं प्राङ् प्रधानविपरिणामाद्बुद्धिमतो
 बुद्धिर्नास्ति । न य बुद्धिमन्तरेणानुपपद्यते,
 तद्वृत्तिभूतत्वात् तथा बुद्धिमत्पूर्वकसृष्टिप्रतिषेधः कृतः ।
 स एडापि योज्यः, अध्यवसायकर्तृत्वं य प्राक्प्रतिषिद्धम् । अयं
 समविधेनाकर्तृत्वेनाकर्ता पुरुषः । उक्तं य
 नाध्यवसायं कुरुते पुरुषो नैव स्थितिं प्रयोगं वा ।
 न स्वात्मनो न परतो न व्यपदेशान्न योभयतः ॥

तद्युक्तमेतत्

॥ तस्माच्च विपर्यासात्सिद्धं साक्षित्वमस्य पुरुषस्य ।
 कैवल्यं माध्यस्थ्यं द्रष्टृत्वमकर्तृभावश्च ॥ एति ॥ १८ ॥

कारिका २०

यतश्चेतनाशक्तिसम्बन्धात्पुरुष अेव द्रष्टा नान्यत्तत्त्वान्तरं, गुणाश्च
 कर्तारो, न पुरुषः

॥ तस्मात्तत्संयोगादयेतन येतनावदिव लिङ्गम् ।
 गुणकर्तृत्वे च तथा कर्तेव भवत्युदासीनः ॥ २० ॥

पुरुषसम्पर्काद् ङि अलणधारणविज्ञानवचनोडापोडक्रिया
 यथान्यायाभिनिवेशानां करणधर्माणां

प्रत्ययरूपाणामिवोपलब्धेश्चेतनाशक्तेश्चाध्यवसायवृत्तिमनुरुध्यमानायास्तद्भावसन्निवेशिनां
सत्त्वादीनां व्यापारवतामभिसम्बन्धाद् व्यापाराविष्टाया एवोपलब्धिः ।
यतस्तत्रायमनेककालप्रवृत्तिमिथ्याप्रत्ययाभ्यासवासनापेक्षो
भवन्नीजतेतुर्ज्ञानविशेषः प्राणभृतामवभासते । श्रोत्रमुपलभ्यते
त्वष्ट्यक्षुर्जिह्वा घ्राणमित्यादि । तथा पुरुषः कर्मणां कर्ता, पुरुषः
सुभङ्गुः प्रयोरिति । तस्मात्करणस्य ग्रहणरूपता पुरुषस्य च कर्तृरूपता,
सम्बन्धन्तरसम्पर्कान्यगताऽन्यत्रोपलभ्यमाना भक्त्याऽध्यवसातव्या,
न परमार्थतः । उक्तं च
येतनाधिष्ठाता बुद्धिश्वेतनेव विभाव्यते ।
कर्तृष्ववस्थितश्चात्मा भोक्ता कर्तेव लक्ष्यते ॥

आह, संयोगात्पररूपतापत्तावतिप्रसंगः, अविशेषात् । यदि येतनसंयोगाद्
बुद्ध्यादीनां प्रत्ययवद्गुणारः व्यापित्वाद्यस्य घटादिभिरपि संयोगो
न प्रतिषिध्यत इत्यतः प्राप्तस्तेषामपि प्रत्ययवद्गुणारः । अथ
संयोगाविशेषात्करणानामेव प्रत्ययवद्गुणारो न घटादीनां, विशेषस्तर्हि
वक्तव्य इति ।

उच्यते- तदप्रसंगः । शक्यपेक्षत्वात् स्फुटिकादिवत् ।
यथोपधानसंयोगविशेषे सत्याकाशस्फुटिकयोः स्फुटिकमेवोपधानसदृशं
प्रत्यवभासते शक्तितो नाकाशम्, एवं पुरुषसंयोगाविशेषे बुद्धिघटयोः
शक्तितो बुद्धिरेव येतनारूपापन्नेवोपलभ्यते, न घटः ।
आह, पुरुषस्य विकार्यत्वप्रसंगः, रूपान्तरोपादनात् । यदि तर्हि
करणसम्बन्धात्पुरुषः कर्तृत्वोपचारं विषयसदृशतां च
प्रतिपद्यते, प्राप्तमस्यापि स्फुटिकवद्रूपान्तरोपादानाद्विकार्यत्वम् । अथ
नास्य विषयरूपापत्तिः, न तर्हि करणस्वरूपः पुरुष इति ।

उच्यते- न, भक्तितोऽभ्युपगमात् ।
बुद्धिरुपात्तविषयेन्द्रियवृत्त्युपनिपातात्तादृश्यं प्रतिपद्यते ।
बुद्धिरूपं तु सन्निधानमात्राच्छक्तिविशेषयोगात्कलभोक्तृत्वाच्च
राजनि भृत्यजयपराजयोपचारवत्पुरुष उपयर्थते । न त्वसौ
बुद्धिसम्पर्कान्तद्रूपो भवति । अत एवास्य सत्यां येतनाशक्तौ
व्यवसायकर्तृत्वं प्रतिषिध्यते, मा भूत् विषयरूपापत्तौ
सत्यामनेकत्वभावत्वादिकार्यत्वप्रसंगः । तस्माद्विषयसम्पर्कान्यविकार्यः
पुरुषः, न ह्यस्य नित्यत्वात्किञ्चिदनुग्रहाय नापघाताय । आह च

मुष्टिर्यथा विकीर्णः सूत्र्यग्रे सर्षपादीनाम् ।
तिष्ठन्ति न सूक्ष्मभावात्तद्दृढं द्रव्यानि सर्वज्ञे ॥

एति । येतनाशक्तियोगात्तु द्रष्टृत्वमस्य स्वाभाविकम् । अवं वेद्ययुक्तं
वर्षातपाभ्यां किं व्योम्नश्चर्मण्यस्ति तयोः कृलम् ।
यर्मोपमश्चेत्सोऽनित्यः षतुल्यश्चेदसत्समः ॥

एति तदयुक्तम् । किं कारणम् ? यस्मादविकार्यरूपस्याकाशस्य
सन्निधानमात्रान्मेघपयोरजोधूमप्रभृतिभिरभिन्नदेशत्वाद्यन्तश्चुद्धस्यापि
मलिनमिव रूपमुपलक्ष्यते, न य विकार्यत्वम्, अवेमनात्मनोऽपि स्यात् ।
तद्युक्तमेतत्पुरुषसंयोगात्कारणस्य प्रत्ययोपचारः, पुरुषस्य य
गुणसंयोगात्कर्तृत्वोपचार एति ।

आह, अयुक्तमेतत् । कस्मात् ? संयोगानुपपत्तेः । पुरुषस्य हि गुणानां य
संयोगः परिकल्प्यमानोऽन्यतरकर्मजो वा परिकल्प्यते यथा स्थाणुश्चैनयोः,
उभयकर्मजो यथा मेघयोः, संयोगजो वा दृव्यङ्गुलाकाशयोः, स्वाभाविको वा
यथाऽऽन्युष्णयोः, शक्तिनिमित्तो वा यथा यक्ष्णुपयोः, योग्यतालक्षणो वा
यथा मत्स्योदकयोरिति ? तन्न तावदन्यतरकर्मज उभयकर्मजश्च संयोग
अेषामुपपद्यते । कस्मात् ? विभुत्वात् । न स्वाभाविकः अनिर्मोक्षप्रसंगात् ।
यथाऽग्रेः स्वाभाविकादौष्ण्यान्मोक्षो न भवति अवेमात्मनः
स्वाभाविकत्वाद्गुणसंयोगादनिर्मोक्षप्रसंगः स्यात् । शक्तिनिमित्तश्च । किम्
? अनिर्मोक्षप्रसंगादेव, स न भवतीत्यनुवर्तते । स्वस्वामिशक्तिनिमित्ते
हि संयोगे परिकल्प्यमाने शक्त्योः सततावस्थानादनिर्मोक्ष अवे प्रसज्येत ।
योग्यतालक्षणः शक्तिमात्ररूपत्वात्संवेद्योऽतस्तदसिद्धिः । किं य
प्रयोजनान्तरानुपपत्तेः । प्रवृत्त्यनुगुणं हि योग्यमित्युच्यते ।
तस्या अवे तु प्रवृत्ते पुरुषार्थमपोष्य निमित्तान्तरं शक्यं
कल्पयितुम् । आकस्मिकत्वे य नियमद्वैतानुपपत्तिः । तस्माद्युक्तं
पुरुषस्य गुणानां य योग्यतालक्षणः सम्बन्धः । न यादृच्छिकः ।
मोक्षकारणनियमानुपपत्तेः । संयोगकारणप्रतिद्वन्द्वं कैवल्यकारणम् ।
यदि य यादृच्छिको गुणपुरुषसंयोगः स्यात्तस्याज्ञानान्निवृत्तिर्नास्तीति
तदर्थस्याव्युत्थानस्यानर्थक्यं प्राप्तं विशेषानुपपत्तेश्च
कारणान्तरं कल्पयितुम् । अत अेतदप्ययुक्तमिति । न वैषयिकः,
अनिर्मोक्षप्रसंगात् । सततमेव हि पुरुषस्य विषयित्वमव्यावृत्तं
गुणानां य विषयत्वमित्यनिर्मोक्षप्रसंग अवे स्यात् । अेतावांश्च

संयोगः परिकल्प्यमानः परिकल्प्येत । सर्वथा च नोपपद्यते ।
तस्मात्तत्संयोगादित्ययुक्तमभिधातुमिति ।
उच्यते- संयोगानित्यत्वादित्थं यौपकारिकपरिकल्पनाददोषः ।
छान्देकविधः संयोगः । तद्यथा प्राप्तिपूर्विका प्राप्तिः । यथोदाहृतं
अन्यतरञ्ज उभयकर्मजः संयोग इत्यादि । यत्रासौ न संभवति तत्र
सन्निधिमात्रसामान्याद् भक्त्या कल्प्यते । तद्यथाऽऽकाशस्य गवादिभिः ।
प्रदेशैरिति चेन्न अभावात् । तेऽपि हि निरवयवत्वादाकाशस्य
भक्त्या कल्प्यन्ते, मा भूद्धृतकत्वानित्यत्वदोषप्रसंगः ।
तस्मात्प्रदेशोपयारात्कार्यमध्युपयारितम् । अन्यस्तु
शास्त्रीयः संयोगोऽर्थनिमित्तः । तत्रानेकसंयोगोपपत्तेरित्थं
पुरुषान्तःकरणयोरभिन्नदेशत्वात्सन्निधिमात्रसामान्याद्भाक्तं संयोगं
परिकल्प्यैवमुच्यत इत्यदोषः ॥ २० ॥

कारिका २१

आह, विज्ञातं संयोगद्वयम् । अयं त्वन्योऽर्थनिमित्तः शास्त्रीयः संयोगो
भवता परिभाष्यते । तत्र वक्तव्यं किमर्थोऽसाविति ?

उच्यते

॥ पुरुषस्य दर्शनार्थः ॥

दृष्टिर्दर्शनम् । अर्थशब्दो निमित्तवचनः । दर्शनमर्थोऽस्यासौ
दर्शनार्थः । दर्शननिमित्तो दर्शनहेतुः दर्शनकारण इत्यर्थः ।
अेतद्भुक्तं भवति- सन्निधानाविशेषे सति आत्मन आकाशादेश्च
यस्माद्दृक्छक्तिर्युक्तः पुरुषः तस्मात्कार्यकारणतामापन्नेन प्रधानेन
सह लोकतृत्वेन संबध्यते, नाथैतन्त्यादाकाशाद्य इति । अथवा
अर्थशब्दः इलवचनः । यथा तृप्त्यर्था भुञ्जिञ्जिया तृप्त्यौ सत्यां
निवर्तते प्राप्त्यर्था गमिञ्जिया प्राप्तौ सत्याम्, अेवं पुरुषस्य प्रधानेन
दर्शनार्थः संयोगः दर्शने सति निवर्तते । तथा च वक्ष्यति दृष्टा
मथेतियुपेक्षक अेको दृष्टाडमित्युपरतैडेति (kA0 66) ।

आह, अेवमपि शब्दाद्युपलब्धिसमकालमेव निवृत्तिप्रसंगः । किं कारणम्
? तस्याभाष्यवस्थायां शक्यं वक्तुं दृष्टा प्रकृतिरिति ।

उच्यते यद्यप्येतदेवं तथापि यथा पुरुषस्य दर्शनार्थः संयोगः

॥ कैवल्यार्थस्तथा प्रधानस्य ॥

कैवल्यमिति विवेकपरिच्छिन्नं सत्त्वादिभिरसंसर्गधर्मित्वमात्मनः,
सोऽर्थोऽस्य सोऽयं कैवल्यार्थः । सत्यपि हि दर्शनाविशेषे प्रधानं
पुरुषस्य कैवल्यार्थं प्रवर्तते । यदाऽस्य बुद्धिस्तमसोऽङ्गित्वाद्यै
गुणाः कार्यरूपापन्नाः शिरःपाण्याद्य आध्यात्मिका, बाह्याश्च गवाद्यः,
कारणरूपापन्नाश्चालोचनक्षियासंकल्पाभिमानाध्यवसायलक्षणाः,
सोऽलमित्यविशिष्टप्रत्ययोपसंभारं करोति तदा प्रवर्तत एव । यदा
त्वन्ये गुणाः प्रकृतिभूता विकारभूताः कार्यभूताः कारणभूता अयेतनाः
परार्था अन्योऽलं न प्रकृतिर्न विकृतिर्न कार्यं न कारणां नायेतनः
स्वार्थं ऽति भिन्नप्रत्ययोपसंभारं करोति तदा निवर्तते । सोऽयं पुरुषस्य
दृक्छक्तिनिमित्तः प्रधानस्य यं कैवल्यवधिपरिच्छिन्नः पुरुषार्थः ।
सत्यपि पारिभाषिकत्वे

॥ पङ्गवन्धवद्बुभयोरपि संयोगः ॥

अेतदुक्तं भवति । प्रागपि कार्यकारणसम्बन्धात्पुरुषे यैवन्धमवस्थितम् ।
तद्यथा अग्नेर्दहनं परशोश्छेदनमसति दाह्ये छेद्ये न व्यज्यते ।
तत्सन्निधानसमकालमेव तु व्यज्यते । इत्यतः प्रधानमपेक्षते । तथा
प्रधानमध्यन्तरेण पुरुषोपकारं स्वकादसर्मर्धमनिष्पन्नकार्यसमं
येतितमनर्थकम स्यादित्यतः पुरुषमपेक्षते । तत्र
उभयोरितरेतरापेक्षा तं संयोगमधिकारबन्धमाहुराचार्याः ।
पङ्गवन्धदृष्टान्तस्तु नान्तरीयकमात्रप्रदर्शनार्थम् । यथा
पङ्गुर्नान्तरेणान्धं दृक्छक्त्या विशिष्टेनार्थेनार्थवान्भवति
अन्धश्च नान्तरेण पङ्गुं विशिष्टेनार्थेन, अयं प्रधानं नान्तरेण
पुरुषं कृतमपि कार्यं द्रष्टुं शक्तमनवधिकं यं प्रवर्तमानं
विशेषाभावाच्चैव निवर्तते । तथा पुरुषः सत्यपि येतनत्वे
नान्तरेण प्रधानमुपलभ्याभावाद्बुधपलब्धा भवेदिति प्रधानमपेक्षते ।
तस्मादितरेतरापेक्षया संयोगत्वे कल्प्यमाने यदुक्तं
विना सर्गोऽणं अन्यो हि पुरुषस्य न युज्यते ।
सर्गस्तस्यैव मोक्षार्थमलो सांध्यस्य सूक्तता ॥

इति तदयुक्तम् । कस्मात् ? न ह्यसौ विना सर्गोऽणं न युज्यत इति । आह य

દૃશ્યદર્શનભાવેન પ્રકૃતેઃ પુરુષસ્ય ચ ।
અપેક્ષા શાસ્ત્રતત્ત્વજ્ઞૈર્બન્ધ ઇત્યભિધીયતે ॥
એવં વિનાપિ સર્ગેણ યસ્માદ્ભદ્રઃ પુમાન્ગુણૈઃ ।
તસ્માદ્દિફલતાં યાતુ મનોરથમનોરથઃ ॥
ઇતિ સિદ્ધઃ સંયોગઃ ।

॥ તત્કૃતઃ સર્ગઃ ॥ ૨૧ ॥

પ્રધાનપુરુષયોર્હિ ભોક્તુભોગ્યભાવાપેક્ષાનિમિત્તોડયં તત્ત્વસર્ગી
મહદાદિઃ, ભાવસર્ગશ્ચ ધર્માદિઃ, ભૂતસર્ગશ્ચ બ્રાહ્માદિઃ પ્રવર્તતે ।
સા ચાપેક્ષા પુરુષાનન્ત્યાન્ન નિવર્તત ઇત્યતોડર્થવતીનાં હિ પ્રકૃતીનાં
તદપરિસમાપ્તેર્ન નિવૃત્તિરસ્તિ ॥ ૨૧ ॥

॥ ઇતિ શ્રીયુક્તિદીપિકાયાં સપ્તતિપદ્ધતૌ પચ્ચમમાહ્નિકં દ્વિતીયં ચ
પ્રકરણમ્ ॥

કારિકા ૨૨

એવં કારણાન્તરપ્રતિષેધાત્પ્રકૃતેઃ પુરુષાર્થોડયં વ્યક્તભાવેન
વિપરિણામ ઇતિ સ્થિતમ્ । તન્નેદાનીં વિપ્રતિપત્તિરાચાર્યાણામ્ । કેચિદાહુઃ
પ્રધાનાદનિર્દેશ્યસ્વરૂપં તત્વાન્તરમુત્પદ્યતે । તતો મહાનિતિ ।
પતગ્જલિપગ્ચાધિકરણવાર્ષગણાનાં તુ પ્રધાનાન્મહાનુત્પદ્યત ઇતિ ।
તદન્યેષાં પુરાણેતિહાસપ્રણેતૃણાં મહતોડહંકારો વિદ્યત ઇતિ પક્ષઃ-
મહતોડસ્મિ પ્રત્યયકર્તૃત્વાભ્યુપગમાત્ । અહંકારાત્પગ્ચ તન્માત્રાણીતિ
સર્વે । મહતઃ ષડવિશેષાઃ સૃજ્યન્તે પગ્ચ તન્માત્રાણ્યહંકારશ્ચેતિ
વિન્ધ્યવાસિમતમ્ । તથા અહંકારાદિન્દ્રિયાણીતિ સર્વે । ભૌતિકાનીન્દ્રિયાણીતિ
પગ્ચાધિકરણમતમ્ । એકરૂપાણિ તન્માત્રાણીત્યન્યે । એકોત્તરાણીતિ
વાર્ષગણ્યઃ । ઇન્દ્રિયાણિ સંસ્કારવિશેષયોગાત્પરિગૃહીતરૂપાણીતિ
કેચિત્ । પરિચ્છિન્નપરિમાણાનીત્યપરે । વિભૂનીતિ વિન્ધ્યવાસિમતમ્ ।
અધિકરણમપિ કેચિત્ત્રયોદશવિધમાહુઃ । એકાદશકમિતિ વિન્ધ્યવાસી ।
તથાડન્યેષાં મહતિ સર્વાર્થોપલ્લિધઃ, મનસિ વિન્ધ્યવાસિનઃ ।
સંકલ્પાભિમાનાધ્યવસાયનાનાત્વમન્યેષામ્, એકત્વં વિન્ધ્યવાસિનઃ । તથા
કરણં નિર્લિપ્પિતસ્વરૂપં શૂન્યગ્રામનદીકલ્પમ્, પ્રાકૃતવૈકૃતિકાનિ તુ

ज्ञानानि प्रेरकाङ्गसंगृहीतानि प्रधानादागच्छन्ति चेति पञ्चाधिकरणः,
न तु तथेत्ये । कारणानां मलती स्वभावातिवृत्तिः प्रधानात्, स्वल्पा
य स्वतः एति वार्षगायः । सर्वा स्वतः एति पतञ्जलिः । सर्वा परत
एति पञ्चाधिकरणः । बुद्धिः क्षणिकेति यः कालान्तरावस्थायिनीत्यपरे ।
अेवमनेकनिश्चयेष्वप्यार्येषु ये तावत्प्रधानमलतोत्तराले
तत्त्वान्तरमिच्छन्ति तत्प्रतिक्षेपायार्यः स्वमतमुपन्यस्यति ।

॥ प्रकृतेर्मलान् ॥

प्रकृतेर्मलानुत्पद्यते । मलान्बुद्धिर्मतिर्जलमापूर्तिः प्यातिरीश्वरो
विभर एति पर्यायाः । स तु दृशमलत्वात्कालमलत्वाच्च मलान् ।
सर्वोत्पाद्येभ्यो मलपरिमाणयुक्तत्वान्मलान् ।
अन्यस्य तु पक्षे नैवालंकारो विद्यत एति प्रतिषेधविवक्षयेदमाल ।

॥ ततोऽलङ्कारः ॥

तस्मान्मलतोऽलंकार उत्पद्यते ।

यः पुनराल, मलतः षडविशेषाः सृज्यन्ते पञ्च
तन्मात्राण्यलंकारश्चेति तन्निरासार्थमाल

॥ तस्माद्गणश्च षोडशकः ॥

तस्मादलंकारात्षोडशको गण उत्पद्यते, पञ्च तन्मात्राणि अेकादशेन्द्रियाणि
य । अनेनेव यः भौतिकेन्द्रियवादी प्रतिक्षिमो बोद्धव्यः ।

॥ तस्मादपि षोडशकात् पञ्चस्यः पञ्च भूतानि ॥ २२ ॥

तस्मादपि षोडशकाद्गणार्थः पञ्चको गणस्ततः पञ्च
मलानुत्पद्यन्ते । पूर्वपदलोपेनात्र मलानुत्पत्तीति वक्तव्ये
भूतानुत्पद्यते । भूतसंज्ञा ङि तन्मात्राणां न पृथिव्यादीनामत्र तु
सांप्रत्यार्याणामविप्रतिपत्तिः भूतकौटस्थ्यवादिनस्तु भीमांसका आर्लताश्च ।
तत्प्रतिक्षेपेणेदमुच्यत एति ॥ २२ ॥

कारिका २३

आल, उक्तं प्रधानाद्बुद्धिरुत्पद्यत एति । तत्र वक्तव्यं ङिलक्षणा
पुनर्बुद्धिरित्युच्यते

॥ અધ્યવસાયો બુદ્ધિઃ ॥

કોડયમધ્યવસાયઃ ? ગૌરેવાયં, પુરુષ એવાયમિતિ યઃ પ્રત્યયો
 નિશ્ચયોડર્થગ્રહણં સોડધ્યવસાયઃ ।
 અન્ન ક્ષણિકવાદાહ યદર્થગ્રહણં બુદ્ધિઃ, અનિત્યા । કસ્માત્
 ? હેત્વપેક્ષણાત્ । અર્થગ્રહણં હીન્દ્રિયાદિવિષયસન્નિધાનમાવરણાદિભાવં
 ચાપેક્ષતે । ન ચ નિત્યસ્ય કારણાપેક્ષોપપદ્યતે । તસ્માદનિત્યા બુદ્ધિઃ ।
 અભિવ્યક્તેરદોષ ઇતિ ચેત્સ્યાદેતન્નેન્દ્રિયસન્નિધાનાદિભિરર્થગ્રહણં
 જન્યતે કિં તર્હ્યભિવ્યજ્યત ઇતિ । તચ્ચ નૈવમ્ । દ્વિધા દોષાત્ ।
 સા હ્યભિવ્યક્તિઃ સ્વરૂપલાભો વા સ્યાત્ ગ્રહણપ્રતિબન્ધવ્યુદાસો વા ।
 કિં ચાતઃ ? તદ્યદિ તાવત્સ્વરૂપલાભઃ ક્ષિયતેડર્થગ્રહણમિતિ પ્રાપ્તમ્ ।
 અર્થગ્રહણપ્રતિબન્ધસ્યાન્ધકારસ્ય વ્યુદાસસ્તદાપ્યયુક્તમ્ । વિપ્રતિષેધાત્ ।
 ગ્રહણં ચ સ્યાત્તત્પ્રતિબન્ધશ્ચેતિ વિપ્રતિષિદ્ધમ્ । કિંચ ભેદાત્ ।
 વ્યુદ્ગ્યં હિ ઘટાદિ ચન્દ્રાકૌષધિમણિરત્નપ્રદીપભેદાન્ન ભિદ્યતે ।
 અસ્તિ બુદ્ધીનામર્થભેદાદ્ ભેદઃ । વૃત્તિભેદાદદોષો મૂઢદિતિ ચેત્
 સ્યાન્મતમ્ , યથા મૂદ્ગ્વ્યસ્ય ઘટાદિસંસ્થાનવૃત્તિભેદેડપ્યભેદ
 એવં બુદ્ધેરિતિ । તદાપ્યયુક્તમ્ । અનન્યત્વાત્ । યદા બુદ્ધિરન્યા
 વૃત્તિભ્યઃ, પ્રાપ્તસ્તદ્ભેદે બુદ્ધિભેદઃ । કિંચ દૃષ્ટાન્તાસિદ્ધેઃ ।
 સાધ્યં ચૈતત્ કિં તદેવ મૂદ્ગ્વ્યં ઘટાદિવૃત્તિભેદમનુભવતિ
 આહોસ્વિત્પ્રત્યયાન્તરવશાદન્યથ્યાન્યથ્યોત્પદ્યતે ઇતિ ? અવયવભેદાચ્ચ ।
 ઉપેત્ય વાડનુવૃત્તિં બ્રૂમઃ- ન હિ તદેકં મૂદ્ગ્વ્યમ્, કિં તર્હિ
 બહવો મૃત્પરમાણવોડનેકદેશાવચ્છિન્નવૃત્તય ઇતિ । કિં ચાન્યત્ ।
 નિવૃત્તિવિભક્તિગ્રહણાત્ । તદ્ધિ મૂદ્ગ્વ્યં સંસ્થાનમપેક્ષ્યાપિ ગૃહ્યતે,
 ન ત્વર્થગ્રહણમનપેક્ષ્ય બુદ્ધેર્ગ્રહણમસ્તિ । તસ્માદ્વિષમો દૃષ્ટાન્તઃ ।
 પરિમાણાદદોષ ઇતિ ચેત્ સ્યાન્મતમ્ સત્ત્વાદીનામડ્ગાડ્ગિભાવનિયમાત્તેન
 તેનાર્થગ્રહણાત્મના વિપરિણામો વૃત્તિરિતિ । એતથ્યાયુક્તમ્ । ઉભયકલ્પને
 દોષપ્રસંગાત્ । યદિ ધર્માન્તરોપાદાનપરિત્યાગૌ વ્યક્તવ્યક્તી, દત્તોત્તર
 એષ પક્ષઃ । અથ નાશોત્યાદૌ તેન ધર્મધર્મિણોરનન્યત્વાદ્ધર્માણાં
 નાશોત્યાદાદ્બુદ્ધેરપિ નાશોત્યાદપ્રસંગઃ । તદનભ્યુપગમે વાડન્યત્વમિતિ
 દોષઃ । આહ ચ
 નષ્ટોત્પન્નમનન્યત્વાદનિત્યં નિત્યમેવ વા ।

नष्टोत्पन्नाविनष्टानां नित्यं तो नास्ति चैकदा ॥

यद्युक्तम्- सत्त्वादीनामङ्गाङ्गिभावनियमादिति, तद्युक्तम् ।
 अत एवानित्यत्वसिद्धेः । तुल्यानां गुणप्रधानभावानुपपत्तेः ।
 सत्त्वादीनानङ्गाङ्गिभावाभ्युपगमात् वृद्धिक्षयावभ्युपगन्तव्यौ ।
 ततश्च बुद्धिरनित्येति प्राप्तम् । तेभ्योऽनन्यत्वात् । अथ मतं
 तदवस्थाप्यसौ नित्येति, न तर्हि सत्त्वाधात्मभूता बुद्धिरिति प्राप्तम् ।
 ततश्च कार्यकारणयोरविवेक इत्यस्य विरोधः । तस्मादनित्या बुद्धिरिति ।
 उच्यते- यत्तावदुक्तं उच्यते त्वपेक्षाणादनित्या बुद्धिरिति तद्युक्तम् ।
 कस्मात् ? सिद्धसाधनात् । कस्यात्र विप्रतिपत्तिरनित्या वा
 बुद्धिः स्यान्नित्या वेति ? किं तर्हि उच्यते नित्यं व्यक्तमिति
 वचनादनित्यैव । तस्मादिष्टमेवैतत्सङ्गृहीतम् । अतएव
 क्षणिकत्वमिति चेत्, अथापि स्याद्धेतव्येक्षा ङि संस्कृतत्वम् ।
 संस्कृतं तु क्षणिकम् । तद्यथा प्रदीप इति । तस्मादनित्ये सत्यपि
 विशेषानभिधाने क्षणिकत्वमेवानेन उच्यते ना बुद्धेः प्रतिपाद्यत
 इति । कस्मात् ? उत्तरवयनविरोधप्रसंगात् । अथैवमपि यदुत्तरं
 क्षणिकत्वप्रसिद्ध्यर्थमुच्यते प्रत्यर्थग्रहणान्यत्वादनित्येत्यादि
 तस्यानर्थक्यम् । तस्मात् पूर्वोत्तरविशुद्धत्वात्सकलमेवेदं
 प्रकरणं नाध्ययनं, न प्रत्याख्यानमर्हति । परेषां
 त्वभिनिष्ठा बुद्धिरनेत्यसंगतार्थोत्तरापवाददोषमनपेक्ष्यापि
 प्रत्येकमप्येतदसाधनम्, वृत्तिविषयत्वात् । स्वकारणपरिनिष्पन्नाया
 ङि बुद्धेर्यापारोऽर्थग्रहणसंज्ञक इन्द्रियादिसन्निधानापेक्षो
 न बुद्धिः । तदनन्यत्वात्प्रसंगनिवृत्तिरिति चेदथ मतम्,
 वृत्तिवृत्तिमतोरनन्यत्वादित्यमपि कल्पयित्वाऽयं प्रसंगो न निवर्तते ।
 तथा योक्तम्- स्वालक्षायं वृत्तिस्त्रयस्येति (kA0 29) । तदप्यबाधकम् ।
 कस्मात् ? उपयारात् । सत्यमनन्या, वृत्तिवृत्तिमतोर्भेदेनाग्रहणात्,
 तथाप्युपरतव्यापारस्यापि परश्चादेवृत्तिमतः स्वरूप नोपरमतीति
 भेदमुपयर्थं व्यवहारो नानाकार्यविषयः प्रवर्तते । अतएवान्यत्वमपि
 स्यादिति तद्युक्तम्, ऐकान्तात् । तद्यथा सेनापङ्क्तिसेनाकुण्डलाद्युपरमे
 न तत्सन्निवेशिनामुपरमः कार्यभेदश्च, न यान्यत्वम् ।
 अथ वृत्तिवृत्तिरपि य स्यात् । तस्माद्युक्तमेतद्धेतव्यपेक्षास्य
 वृत्तिविषयत्वात् बुद्धेरनित्यत्वमिति । अथेतेन व्यक्तविकल्पः प्रयुक्तः,

સોડપિ વૃત્તિવિષય ઇતિ કૃત્વા તદધ્યુક્તમિન્દ્રિયાદિભેદે ભેદાદિતિ ।
 તદધ્યનેનૈવોક્તમ્ । વૃત્તિભેદોડત્ર ન ભેદ ઇતિ । કિં ચાનેકાન્તાત્ ।
 યથોદકાદિભેદાત્પ્રતિભિમ્બભેદો ન ચાવ્યડગ્યત્વમેવમન્યત્રાપિ સ્થાત્ ।
 દ્રવ્યાન્તરોત્પત્તેરદોષ ઇતિ ચેત્સ્થાન્મતમ્, ઉદકસ્થાનનસંયોગાદ્દ્રવ્યાન્તરમેવ
 પ્રતિભિમ્બલક્ષણમુત્પદ્યતે ન તુ મુખં ભિદ્યતે ઇતિ અસદેતત્ । કસ્માત્
 ? ઉભયોઃ કારણત્વેન કલ્પનાનુપપત્તેઃ । ન હિ મુખઃ નિમિત્તં શક્યં વક્તુમ્
 , વિપ્રકૃષ્ટવાન્નાસાદયો મુખાપગમેડધ્યુપલબ્ધિપ્રસંગાત્પાકજવત્ ।
 યત્પુનરેતદુક્તં વૃત્તિભેદાદદોષો મૃદ્ધદિતિ તથા તદસ્તુ ।
 યત્તૂક્તમનન્યત્વાદૃષ્ટાન્તાસિદ્ધેશ્ચેતિ વૃત્ત્યનન્યત્વમિદાનીમેવ
 પ્રત્યુક્તમ્ । ક્ષણભડ્ગપ્રતિષેધે ચોક્તં ન પૃથિવ્યાદીનામન્યથા
 ચાન્યથા ચોત્પત્તિઃ । યત્પુનરેતદુક્તં નૈકં મૃદ્ધદ્રવ્યમિતિ તત્ર
 બુદ્ધિઃ પ્રમાણમ્ । યદેકબુદ્ધિનિમિત્તં તદેકં, તત્ર યદિ મૃદોડનેકત્વેન
 પ્રયોજનં બુદ્ધિરુપલભ્યતે- વચમિતિ । યત્પુનરેતદુક્તમ્, મૃદ્ધવ્યસ્ય
 સંસ્થાનવ્યતિરેકેણ સ્વભાવોડવધાર્યતે ન તુ બુદ્ધેરર્થગ્રહણમન્તરેણ
 સ્વરૂપગ્રહણમિતિ, તદધ્યુક્તમ્ । અભાવસ્થાડરૂપત્વાત્ । ઉપેત્ય વા
 યથા બાહ્યાધવસ્થાસુ વ્યાકારા ચિત્તસન્તતિઃ ।
 વિદ્યતે બીજમાત્રા વસ્તથા ધીરિતિ ગૃહ્યતામ્ ॥

યથા બાહ્યાર્થાકારવચ્ચિત્તસન્તતિરથ ચ
 સુમમૂર્છિતવિરોધસમાપન્નાનામર્થરૂપાદૃતે બીજમાત્રાસ્તીત્યુપગમ્યતે
 સા ચિતિ કાપિ વાડવસ્થેતિ વચનાત્, ન ચ ગૃહ્યતે તથા બુદ્ધિરપીતિ
 કસ્માન્ન પરિકલ્પ્યતે ? યત્પુનરેતદુક્તમ્ યદિ ધર્માન્તરોપાદાનપરિત્યાગૌ
 વ્યક્તવ્યક્તી દત્તોત્તર એષ પક્ષ ઇતિ । તદિતરત્ર તુલ્યમ્ ।
 અસ્માભિરપિ તર્હ્યાસત્કાર્યપ્રત્યાખ્યાને દત્તોત્તર એષ પક્ષો
 વ્યક્તિતર્ન કિંચતે ઇતિ । નાશોત્પાદૌ તુ અનિષ્ટાવેવેતિ ન પરિહારં
 પ્રત્યાદરઃ કિંચતે । યદધ્યુક્તં નષ્ટાદુત્પન્નાચ્ચાનષ્ટમનુત્પન્નં
 ચાન્યન્નાસ્તીતિ તદધ્યુક્તમ્, અનભ્યુપગમાત્ । નાશોત્પાદૌ કઃ પ્રતિજાનીતે
 યં પ્રત્યેતદર્થવત્સ્થાત્ ? કિં ચ ત્વત્પક્ષપ્રાપ્તેઃ । ભવત એવ
 નષ્ટોત્પન્નેભ્યઃ સ્કન્ધેભ્યો નાન્યા સન્તતિરથ ચ નાસ્તિ દોષઃ ।
 ક્યાડપિ યુક્તયા સ્થાદેતદન્યૈવાસાવિતિ તતશ્ચૈકા સન્તતિરિતિ હીનમ્ ।
 યદધ્યુક્તં ગુણવૃદ્ધિક્ષયેડનિત્યત્વમિતિ તદનુપપન્નમ્ । કસ્માત્
 ? રૂપાન્તરાખ્યાયનાત્ । સત્ત્વં હિ પ્રકર્ષમનુભવદ્રજસ્તમસી ચ

न्यूनतां धर्मादिदृश्यां बुद्धेराध्यायन्ति, नार्थान्तरं कुर्वन्ति नो
 भल्वाप्यभावात्, अवं रजस्तमो वा प्रकर्षमनुभवत्सत्त्वं य
 न्यूनताधर्मादिदृश्यां बुद्धेराध्यायन्ति, नार्थान्तरं कुर्वन्ति नाभावात् ।
 अवं गुणवृद्धिक्षयेऽपि दृश्यान्तराध्यायनात्तास्ति क्षयो बुद्धेः । तत्र
 यदुक्तं डेवपेक्षाणादनित्या बुद्धिरिति अेतदयुक्तम् । यत्पुनरेतदुक्तं
 प्रत्यक्षग्रहणान्यत्वात्प्रतिक्षाणं दीपादितैलघारासु शब्दभेदास्य
 क्षणिकेति, अत्र भ्रूमः- ग्रहणान्यत्वे योक्तं वृत्तिभेदो
 न वृत्तिमद्भेदः । किं चान्यत् । भिन्नार्थग्रहणैकत्वात् ।
 उपेत्य वा भ्रूमः- यदि प्रत्यर्थमन्यदन्यद्ग्रहणं कल्पते,
 विकल्पबाधसमुच्चयसंशयद्वित्वातिशयनिवारणेषु, तथा कल्पाषं
 शबलं चित्रमित्यनेकार्थरूपमेकं ग्रहणं न स्यात् । दृष्टं तत् ।
 तस्मान्नायं क्षणिकत्वे डेतुः । अेवमवस्थितमिदं- अध्ववसायो बुद्धिर्न
 क्षणिकेति ।

बुद्धेस्तु त्रिगुणात्मकत्वात्तस्य गुणस्य प्रकर्षे तत्तद्रूपान्तरमुत्पद्यत
 षति ।

आड, कस्य गुणस्य प्रकर्षे बुद्धेः किं लक्षाणं दृश्यान्तरमुपजायते ?
 षत्युच्यते

॥ धर्मो ज्ञानं विराग औश्वर्यम् ।

सात्त्विकमेतद् रूपम् ॥

अत्र त्वेतद्रूपमिति सत्यपि धर्मादिभेदे बुद्धिरित्यभेदविवक्षाविषय
 अेकवचननिर्देशः क्षियते । अेतदुक्तं भवति यदा रजस्तमसी
 वशमापाद्ये बुद्धिगतं सत्त्वमुत्कृष्टं भवति तदा
 धर्मो ज्ञानं विराग औश्वर्यमित्येतद्रूपं भवति । तत्र
 श्रुतिस्मृतिविहितानां कर्मणामनुष्ठानाद्बुद्ध्यवस्थः
 सत्त्वावयव आशयभूतो धर्म षत्युच्यते । स तु द्विविधः ।
 ब्रह्मादिस्थानेष्वभिप्रेतशरीरेन्द्रियविषयोपभोगनिर्वर्तको
 ज्ञानाद्यङ्गभूतश्च प्रथमः । अग्निहोत्रहवनादिक्रियानुष्ठानसाधनो
 यमनियमसाधन षतरः । तत्राहिसा सत्यमस्तेयमकल्कता ब्रह्मश्रयमिति
 पञ्च यमाः । अकोधो गुरुशुश्रूषा शौचमाडारलाघवमप्रमाद
 षति पञ्च नियमाः । अतेषामविलोपेनानुष्ठानाद्यतेरेवंविधोत्तरणै
 सत्त्वधर्म आशयतां प्रतिपद्यते, यो ज्ञानादीनां दृशाणामाध्यायनं

करोति । अेतदभ्युद्यनिःश्रेयसयोः सोपानभूतं प्रथमं पर्व ।
 यत्रायमवस्थितो यतिरितरेषां पर्वणामनुष्ठाने योग्यो भवति । ज्ञानं
 द्विविधं शब्दाद्युपलब्धिलक्षणं गुणपुरुषान्तरोपलब्धिलक्षणं
 य । तत्र शब्दाद्युपलब्धिलक्षणं प्रत्यक्षानुमानागमरूपम् ।
 गुणपुरुषान्तरोपलब्धिलक्षणं य द्विविधं अपूर्वमभ्यासजं य ।
 तयोरपूर्वम्- ङाः शब्दोऽध्ययनमिति (kA0 51) सिद्धिकाएडानुपतितानि
 प्रमाणानि । अभ्यासजं पुनः वैराग्यपूर्वावश्यपृष्ठलभ्यं शान्तममलं
 ध्रुवं सकलभवाभवप्रतिपक्षभूतम् । यदाचार्यो वक्ष्यति-
 अेवं तत्त्वाभ्यासान्नास्मि न मे नाडमित्यपरिशेषम् ।
 अविपर्ययाद्विशुद्धं केवलमुत्पद्यते ज्ञानमिति ॥ (kA0 64)
 विरागस्तु रागप्रतिपक्षभूतो ज्ञानाभ्यासोपजनितो बुद्धेः प्रसादः ।
 तस्य तु यतमानव्यतिरेकेन्द्रियवशीकारलक्षणान्नाश्रतस्रोऽवस्था
 भवन्ति । तत्रेन्द्रियाणां विषयाभिलाषलक्षणाकषायपायनं प्रति यः
 प्रयत्न उत्साहः सा यतमानसंज्ञा । यतमानको ऽप्ययमस्मिन्पूर्वावश्यवस्थितो
 यतिर्भवति । यदा तु केषांश्चिदेन्द्रियाणां परिपक्वं सा व्यतिरेकसंज्ञा ।
 व्यतिरिच्यन्ते हि तदा यतेरिन्द्रियाणि परिपक्वाण्यपरिपक्वेष्वो विशिष्टतराणि
 भवन्तीत्यर्थः । विपरिपक्वसर्वेन्द्रियस्तु संकल्पमात्रावस्थितकषायो यदा
 भवति तदैकेन्द्रियसंज्ञा । निवृत्तसर्वेन्द्रियविषयेच्छस्य यतेरेकमेव
 मनो लक्षणमिन्द्रियं तदा परिपक्वं भवति । संकल्पमात्रावस्थितस्यापि
 परिपाको वशीकारसंज्ञा । संकल्पमूलोच्छिन्नविषयमृगतृष्णो
 हि अयं यतिरिन्द्रियाणामन्तःकरणस्य य प्रवृत्तिनिवृत्त्योरीष्टे ।
 अेकाग्र अेकरामोऽविद्यापर्वणोऽतिष्ठान्तः, परस्य ब्रह्मणः प्रत्यनन्तरो
 भवति । तदेवं यतुरवस्थं वैराग्यपर्वं विज्ञाय तदनुष्ठानाय
 यतिः प्रयतेत । तस्योपायो दृष्टानुश्रविकविषयप्रत्याप्याने
 य उपदिष्टो यश्च तुष्टिषु वक्ष्यमाणस्तमेकीकृत्योत्तरोत्तरां
 तत्त्वभूमिं विज्ञानस्य विषयीकुर्वन्पूर्वस्यां तत्त्वभूमौ मध्यस्थः
 स्यात् । अैश्वर्यमप्रतिघातलक्षणम्, यत्पुनरष्टविधं अणिमा मडिमा
 लघिमा गरिमा प्राप्तिः प्राकाभ्यमीशित्वं वशित्वं यत्रकाभावसाधित्वमिति ।
 अत्राणिमा, मडिमा, लघिमा, गरिमेति भूतवैशेषिकम् । बुद्धेस्तु प्रात्यादि ।
 अेवमेतत्त्वतुर्विधं मडतः सात्त्विकं रूपमिति ।
 आड, अथ गुणान्तररूपं किम् ?
 उच्यते

॥ तामसमस्माद्धिपर्यस्तम् ॥ २३ ॥

अेतत् अस्माद्भ्रमदिः सत्त्वरूपादिविपर्यस्तं
तामसं तमःप्रकर्षोपजनितमित्यर्थः । अत्र
शास्त्रयोदितानुष्ठानादाशयनिष्पन्नसत्त्वावयवो धर्म
इत्युक्तम् । शास्त्रयोदितस्य नित्यस्य य कर्मणोऽनुष्ठानाद्
बुद्ध्यवस्थस्तमोऽवयव आशयतां प्रतिपन्नोऽधर्मः । स
यापि द्विविधः- अनिष्टशरीरेन्द्रियविषयोपभोगनिर्वर्तकः,
प्यातिवारकश्च । यथा य ज्ञानं द्विविधं शब्दाद्युपलब्धिलक्षाणां
गुणपुरुषान्तरोपलब्धिलक्षाणां यैवमज्ञानमपि विपर्ययेण वाच्यम् ।
यथा य यत्तुष्टवस्थं वैराग्यं तथा यतमानादिकश्चातुष्टवस्थो रागः
यथा याष्टगुणमैश्वर्यमणिमादि तथाऽष्टगुणमनैश्वर्यमेवमेतत्तामसं
मडतो रूपात् । यथैतदधर्मादिनिमित्तभूतमुत्सृष्टं तमोरूपं
तद्गजसा सडाविरोधादेकतामिवापन्नमशुद्धिरित्याचार्यैः पठ्यते ।
सत्त्वरूपं तु प्रकाश इति । अनयोश्चाभिधानाद्यः पञ्चाधिकराण्यपक्षः
प्राकृतवैकृतानां ज्ञानानां प्रधानवच्छुष्कनदीस्थानीयान्तःकरणो
भाष्ये य प्रेरकज्ञानांशकृत उपनिपातः तथा
सात्त्विकस्थित्यात्मककृतमप्रत्ययस्यावस्थानमिति तत्प्रतिक्षिप्तं भवति ।
किं कारणं ? यस्मादशुद्धिरेव प्रकाशमलमतिप्रवृत्तं निवर्तयितुं
प्रकर्षोपनान्याभूता य प्रवर्तयितुम् । इत्येवमष्टरूपा बुद्धिव्याप्याता
॥ २३ ॥

कारिका २४

यस्त्वसावनन्तरमुक्तोऽलङ्कारस्तं व्याप्यास्थामः ।
आल, यद्यैवं तस्मादिदमेव तावदुच्यतां किमस्यालङ्कारस्य लक्षाणामिति ?
उच्यते-

॥ अभिमानोऽलङ्कारः ॥

कर्तुः स्वात्मप्रत्ययमर्शात्मको योऽयमलमिति प्रत्यय
उत्पद्यते स भव्यलङ्कारः, मडतस्तत्त्वान्तरम् । कस्मात् ? तस्य

सर्वविषयाध्यवसायरूपत्वात्, अस्य तु स्वात्मप्रत्यवमर्शात् । न
 त्वर्थान्तरम् । कस्मात् ? प्रकृतिविकारयोरनन्यत्वाभ्युपगमात् न हि नः
 प्रकृतेरर्थान्तरभूतो विकार इति प्राग्विस्तरेण प्रतिपादितम् । स य
 मूर्तिप्रत्ययाभ्यां मडतः स्थूलतरः । कस्मात् ? अविभागात्, विभागनिष्पत्तेः
 कालादिवत् । त्रिगुणस्य च मडतो विकारत्वाद्दसावपि त्रिगुणः । कस्मात्
 ? प्रकृतिरूपस्य विकारे दृष्टत्वात् तन्तुपटवत् । तद्भावसन्निविष्टास्तु
 ये सत्त्वाद्यस्य आचार्यैर्वैकारिकतैजसभूतादिशब्देनाप्यायन्ते । तथा
 य शास्त्रमाह " अतस्माद्धि मडत आत्मन एमे त्रय आत्मानः सृजयन्ते
 वैकारिकतैजसभूताद्योऽङ्कारलक्षणाः । अहमित्येवैषां सामान्यलक्षणां
 भवति । गुणप्रवृत्तौ च पुनर्विशेषलक्षणमिति ।
 आह, का पुनर्गुणप्रवृत्तिर्यस्यामस्मिप्रत्ययैकरूपस्याहङ्कारस्य
 विशेषप्रतिपत्तिर्भवतीति ?
 उच्यते- योऽयं

॥ तस्माद्द्विविधः प्रवर्तते सर्गः ॥

द्विविध इन्द्रियलक्षणस्तन्मात्रलक्षणश्च । सा गुणवृत्तिरित्युच्यते ।
 कस्मात् ? तत्कार्यत्वात् । गुणप्रवृत्तिकार्यो हि सर्गः । दृश्यते च भ्रु
 लोके कार्यकारणभुपचर्यमाणम् । तद्यथा शालीन्मुङ्कत इति ।
 आह, प्रागुक्तमङ्कारात्षोडशको गुण उत्पद्यते । एदानीं पुनरुच्यते
 तस्माद्द्विविधः प्रवर्तते सर्गः । तद्विदं पूर्वोत्तरव्याघाताद्युक्तमिति ।
 उच्यते- न, सामान्येन विवक्षितत्वात् ।
 अभेदविवक्षायां हि कृत्वा कार्यकारणलक्षणमेवमस्मान्भिरुपदिष्टं
 द्विविधः सर्ग इति । भेदविवक्षायां पुनः

॥ औन्द्रिय अेकादशकस्तान्मात्रः पञ्चकश्चैव ॥ २४ ॥

इन्द्रियाणामयमैन्द्रियः अेकादश परिमाणस्य अेकादशकः । अेवं
 तन्मात्रेषु वक्तव्यम् । तन्मात्राणां शब्दस्पर्शादीनामयं तान्मात्रः
 सर्गः । पञ्चकश्च पञ्च परिमाणस्येति पञ्चकः । अस्य तु
 षोडशकस्य विकारस्य संज्ञालक्षणप्रयोजनान्युत्तरत्र वक्ष्यति । अेषा
 गुणप्रवृत्तिर्व्याप्याता । यस्यामस्मिप्रत्ययस्य विशेषग्रहणं भवति-
 शब्देऽङ् स्पर्शोऽङ् रूपेऽङ् रसेऽङ् गन्धेऽङ्मिति ।
 आह, अहङ्कारे सत्त्वादीनां संज्ञान्तरावयनम्, आनर्थक्यात् । यद्विदमङ्कारे

सत्त्वादीनां संज्ञान्तरमारभ्यते वैकारिकस्तेजसो भूतादिरिति, तत्र
वक्तव्यम् । कस्मात् ? आनर्थक्यात् । न हि तत्त्वान्तरसन्निवेशिनां सत्त्वादीनां
संज्ञान्तराभिधाने किञ्चित्प्रयोजनमस्तीति, संज्ञाभूयस्त्वात् । अथायं
निर्बन्धस्तत्त्वान्तरम्, संज्ञाभूयस्त्वं प्राप्नोति । प्रयोजनाभिधानं
वा । विशिष्टयत्नानामनाकस्मिकत्वात् । अथवा प्रयोजनं वक्तव्यम्-
अेवमर्थमडङ्कारे संज्ञान्तराभिधानमिति । कस्मात् ? न हि
विशिष्टयत्नानामाकस्मिकत्वमुपपद्यत इति ।
उच्यते- न, कार्यविशेषहेतुत्वात् । मडदादिलक्षणानां हि
गुणानामनेकरूपस्तत्त्वारम्भ इति हि न संज्ञान्तरमारभ्यते ।
अडंकारस्तु सत्त्वतमोभङ्गुलयोरिन्द्रियतन्मात्रपर्वणोः प्रकृतिः
तदर्थमाचार्याणां यत्नविशेषः । धर्मादिविशेषाभ्युपामान्मडति
प्रसंग इति चेत् न विशेषितत्वात् । तत्त्वान्तरारम्भ इति विशेषितम्, न तु
धर्माद्यस्तत्त्वान्तरमतो न मडति प्रसंगः । विशेषानभिधानाद्युक्तमिति
चेत् स्यादेतत्, कः पुनरत्र विशेषो येन धर्मादि न तत्त्वान्तरम्,
तत्त्वान्तरं तु श्रोत्रादीति ? अेतच्च नैवम् कुतः ? वृत्तिमात्रे
तद्गुप्यारात् । वृत्तिमात्रे हि मडतो धर्माद्युप्यारः । तथा य
तन्त्रान्तरेऽप्युक्तम् प्रकाशवृत्तिर्धर्म इति । वृत्तिनिष्पादितस्तु
संस्थानविशेषो वृत्तिमतस्तत्त्वान्तरमित्यनयोर्विशेषः । तस्माद्युक्तमेतत्
कार्यविशेषहेतुत्वमिति ॥ २४ ॥

कारिका २५

आड, यद्येवमिदं तर्हि वक्तव्यमुच्य कार्यविशेषस्यैवं

संज्ञाकादडंकारात्प्रवृत्तिरिति ।

उच्यते-

॥ सात्त्विक अेकादशकः प्रवर्तते वैकृताडडङ्कारात् ॥

सर्ग इत्यनुवर्तते । अेकादशेन्द्रियाणि सत्त्वभङ्गुलानि

वैकृताडडंकारात्प्रवर्तन्ते निष्पद्यन्त इत्यर्थः । अेकादशाभिधानादेव

येन्द्रियप्रतीतिः, पूर्वसूत्रे तत्सामानाधिकरण्यात् । अतो न

पुनरिन्द्रियग्रहणम् ।

आड, तन्मात्रसर्गः पुनः किंगुणः, कस्मात्स्याडङ्कारात्प्रवर्तते इति ?

ઉચ્ચતે-

॥ ભૂતાદેસ્તાન્માત્રઃ સ તામસઃ ॥

ભૂતાદેર્ભૂતાદિસંજ્ઞાકાત્તમઃપ્રધાનાત્તાન્માત્રઃ સર્ગઃ ।

તાન્માત્રસ્તુ તમોબહુલો ભૂતાદિસંજ્ઞાકાદહકુરાત્પ્રવર્તતે । તત્ર

પુનસ્તન્માત્રગ્રહણાત્સંખ્યા શસ્યત ઇતિ નોચ્યતે ।

આહ, પ્રકૃતિવિશેષનિર્દેશાનર્થક્યમ્ । પ્રાગુક્તં

સત્વાદીનામહકુરાવસ્થિતાનાં વૈકારિકાદ્યાઃ સંજ્ઞા ઉચ્યન્તે । તદાદિ

સત્ત્વં વૈકારિકશબ્દેનોચ્યતે વૈકારિકાણિ ચૈન્દ્રિય એકાદશકઃ સર્ગઃ

પ્રવર્તત ઇત્યુક્તે ગમ્યત એતત્ સાત્ત્વિકોડસૌ, ભૂતાદેસ્તાન્માત્ર ઇત્યુક્તે

ગમ્યત એતત્ તામસ ઇતિ । કસ્માત્ ? ન હ્યસ્તિ સમ્ભવો યત્સત્વાત્તમોબહુલઃ

સર્ગઃ સ્યાત્તમસશ્ચ સત્ત્વબહુલ ઇતિ ।

ઉચ્ચતે- ન, અપ્રસિદ્ધત્વજ્ઞાપનાત્ । યસ્યૈવાર્થસ્ય જ્ઞાપનાર્થમેવમિહ

હિચ્યતે, કથં ગમ્યતે સત્ત્વં વૈકારિકશબ્દેનોચ્યતે, તમો ભૂતાદિશબ્દેન,

રજસ્તૈજસશબ્દેન ? અપ્રસિદ્ધાર્થા હિ તાન્નિકી પરિભાષેયમનિર્ણાતા ન

ગમ્યત ઇતિ ।

આહ, તૈજસસંજ્ઞાનર્થક્યમિતિ ।

ઉચ્ચતે ન,

॥ તૈજસાદુભયમ્ ॥ ૨૫ ॥

ઉભયત્ર તત્સામર્થ્યાત્ । સ્યાદેતદેવં યદ્યસ્ય કાર્યસામર્થ્યમેવ ન

સ્યાત્ । અસ્માત્તુ તૈજસાદુભયમપ્યેતત્તન્માત્રેન્દ્રિયસંજ્ઞાકં પ્રવર્તત

ઇત્યનુવર્તતે । કથમ્ ? યદા હિ વૈકારિકોડહકુરા ઇન્દ્રિયભાવેન

પ્રવર્તતે તદા નિષ્ક્રિયત્વાતૈજસં પ્રવર્તકત્વેનાકાંક્ષતિ,

ભૂતાદિ ભેદકત્વેન । કસ્માત્ ? તેનૈવ તદ્ભેદાત્ । તદથાડગ્નિનાગ્નૌ

પ્રક્ષિમોડગ્નિરેવ ભવતિ, આપો વાડપ્સુ પ્રક્ષિમા આપ એવ ભવન્તિ,

એવં સત્ત્વમેવ સત્ત્વે તુ ભેદં જનયતિ ગુણાન્તરસંસર્ગમપેક્ષતે ।

ભૂતાદિલક્ષણસ્ય તુ તમસઃ સંસર્ગાદ્ ભિદ્યમાનં તૈજસેન

ચ રજસા હિયાત્મકેનાનુગૃહીતમેકાદશેન્દ્રિયભાવમપેક્ષતે ।

તથા ભૂતાદિલક્ષણં તમોહકુરાત્તન્માત્રભાવેન પ્રવર્તમાનં

પ્રવૃત્ત્યર્થં તૈજસમાકાંક્ષતિ, વૈકારિકં ભેદત્વેન । કસ્માત્

? તેનૈવ તસ્ય ભેદાદિતિ યોજ્યમ્ । શાસ્ત્રં ચૈવમાહ- તદેતસ્મિન્વૈકારિકે

स्त्रक्ष्यमाणे अेष भूताद्विस्तैजसेनोपष्टब्धे अवे वैकारिकमभिधावति ।
 तथैव तस्मिन्भूतादौ अक्ष्यमाणे अेष भूताद्विस्तैजसेनोपष्टब्धे
 अतं भूतादिमभिभवति । [॥] एतन्नेन न्यायेन तैजसाद्बुद्धयनिष्पत्तिरिति
 व्याख्यातोऽलङ्कारः ॥ २५ ॥

कारिका २६

आल, प्रागपदिष्ट ऐन्द्रिय अकादशकः प्रवर्तते वैकृतादलंकारादिति,
 तस्मान्नाभियानान्न प्रतिपद्यामले । तस्माद्भक्तव्यं कानीन्द्रियाणि
 भवतोऽभिप्रेतानि ?

उच्यते- द्विविधानीन्द्रियाणि, बुद्धीन्द्रियाणि, कर्मेन्द्रियाणि च । तत्र

॥ बुद्धीन्द्रियाणि कर्णत्वज्यक्षूरसननासिकाभ्यानि ॥

कर्णौ त्वज्यक्षुषी च रसनं च नासिका च कर्णत्वज्यक्षूरसननासिकाः ।
 आप्यानाभ्या प्रत्यायनमित्यर्थः । अतैः शब्दैराभ्या येषां तानीमानि
 कर्णत्वज्यक्षूरसननासिकाभ्यानि । अधिष्ठानभेदाद्बुद्धिवचनेन विग्रहः
 कियते । अतानि बुद्धीन्द्रियाणि प्रत्यवगन्तव्यानि । बुद्धेरिन्द्रियाणि
 बुद्धीन्द्रियाणि ।

किं पुनरेतानि बुद्धेरिति ?

उच्यते- शब्दाद्विषयप्रतिपत्तौ द्वारम् । कस्मात्

? अबुद्धिर्वृत्तित्वात् । अन्तःकरणस्य नास्ति अबुद्धिर्वृत्तिरित्यतो
 नालमेतत्साक्षाच्छब्दादीनर्थान्प्रतिपत्तुम् । तस्माच्छ्रोत्रादिलक्षणं
 साक्षाद् बाह्यविषयप्रकाशनसमर्थं कारणान्तरमपेक्षते । तत्प्राणालिकया
 तस्य विषयग्रहणम् । तस्माद्बुक्तमुक्तं बुद्धेर्बाह्यविषयप्रतिपत्तौ
 द्वारभूतत्वाद्बुद्धीन्द्रियाणीति ।

आल, कर्मेन्द्रियाणि पुनः कानीति ?

॥ वाक्प्राणिपादपायूपस्थाः कर्मेन्द्रियाण्यालुः ॥ २६ ॥

वाक्य प्राणी च पादौ पायुश्चोपस्थश्च वाक्प्राणिपादपायूपस्थाः । अतानि
 कर्मेन्द्रियाण्यालुःरायक्षते । कर्माथानीन्द्रियाणि कर्मेन्द्रियाणि । किं पुनः
 कर्म ? वयनाद्विषयमाणम् । अतद्विदुर्वत् एति कर्मेन्द्रियाणि ।
 आल, कथमेतदुपलभ्यते अधिष्ठानादर्थान्तरभूतानीन्द्रियाणि, न

पुनरधिष्ठानमात्रमिति ?

उच्यते- अधिष्ठानादिन्द्रियपृथक्त्वम्, शक्तिविशेषोपलम्भात् ।

यथा शरीरासम्भविनो विषयव्यवसायलक्षणस्य

शक्तिविशेषस्योपलम्भादर्थान्तरं बुद्धिरनुमीयते,

अेवमधिष्ठानासम्भविनो विषयग्रहणलक्षणस्य

शक्तिविशेषस्योपलम्भादर्थान्तरमिन्द्रियमिति ।

आल, न, असम्भवासिद्धेः । अधिष्ठानमात्रस्य विषयग्रहणं न सम्भवति,

अर्थान्तरस्य च सम्भवति इत्येतद्बुभयमपि याप्रसिद्धमिति ।

उच्यते- नैतदप्रसिद्धम् । तुल्यजातीयेषु तदनुपपत्तेः । यस्माद्

भौतिकेष्वन्येषु घटादिषु विषयग्रहणसामर्थ्यासम्भवः

आलंकारविकारवत्त्वाभ्यामर्थप्रतिषेधान्नेन्द्रियाणां

नस्तत्प्रतिषेधोऽनुमातव्य इति । अेतव्यायुक्तम् । कस्मात् ? शक्तिभेदापत्तेः ।

वैकारिकं सत्त्वमालङ्कारिकं प्रकाशरूपं, तच्छक्तिविशेषादिन्द्रियाणि

उत्पद्यन्ते । भूतादिलक्षणस्य तमसः सामर्थ्यात् तन्मात्राणि परस्य,

पृथिव्यादीनामेकत्रुपत्वात् । तस्माद्यमसमः समाधिरिति । अेतेन भौतिकत्वं

प्रत्युक्तम् ।

आल, कथमवगम्यते अलूनीन्द्रियाणि, न पुनरेकमेवेन्द्रियं

मनोवत्सर्वार्थमनेकाधिष्ठानं स्यादिति ?

उच्यते- न, युगपत्प्रवृत्त्यप्रवृत्तिप्रसंगात् । यद्येकमेवेन्द्रियं

मनोवत्सर्वार्थमनेकाधिष्ठानं स्यादेकविषयप्रतिपत्तौ वा

सर्वविषयप्रतिपत्तिः । दृष्टस्तु ग्रहणभेदस्तस्मान्नैकमिन्द्रियमिति ।

भौतिकैरनुग्रहोपघातदर्शनादिन्द्रियाणां

भौतिकत्वमिति चेत् स्थान्तम्, अल भौतिकानां घटादीनां

भौतिकैर्मृदुलुङ्गसूत्रोदकमुद्गरादिभिरनुग्रहोपघातो

दृष्टः । यदिति भौतिकानीन्द्रियाणि न स्युः नैषां

भौतिकैरनुग्रहादिभिरनुग्रहः कियते, उपघातश्च

रजःप्रभृतिभिरिति । अेतव्यायुक्तम् । कस्मात् ? अनेकान्तात् । तद्यथा

भौतिकैर्वदनादिभिरन्तःकरणस्य ग्रहणधारणस्मृतिवक्षणोऽनुग्रहः

कियते, उपघातश्चोपलादितिः । न यास्य भौतिकत्वम् । अेवमिन्द्रियस्यापि

स्यात् । वैशेषिकगुणव्यञ्जकत्वाद्विकारप्रतीतिरिति चेत् अथ मतम्-

पृथिव्यादिवैशेषिको गन्धो घ्राणेनाभिव्यज्यते । औदको रसे रसनेन

य । आग्नेयं रूपं वीक्षणोऽन । वायवीयः स्पर्शस्त्वया । आकाशीयः शब्दः

श्रोत्रेण । येन य यस्य वैशेषिकगुणामिव्यक्तिस्तस्य तद्विकारत्वं
 दृष्टम् । तद्यथा प्रदीपस्य रूपाभिव्यञ्जकत्वे सति तैजसत्वमिति ।
 अेतव्यानुपपन्नम् । कस्मात् ? अनिष्टप्रसंगात् । वैशेषिकगुणव्यञ्जकानां
 तद्विकारमिच्छतः प्राप्तमपां गन्धाभिव्यक्तिहेतुत्वात् पार्थिवत्वम् ।
 अथैतदनिरिच्छं, न तदर्थैकान्तिको हेतुरिति । तत्र यदुक्तं
 वैशेषिकगुणामिव्यञ्जकत्वाद् भौतिकानीन्द्रियाणीति अेतदयुक्तम् ॥ २६ ॥

कारिका २७

आड, अेकादशेन्द्रियाणि अडङ्कारादुत्पद्यन्त इति प्रागपदिष्टम् । एदानीं
 भुद्धीन्द्रियकर्मेन्द्रियाणि दशापदिश्यन्ते । तदिदं पदार्थन्यूनमिति ।
 उच्यते- स्यादेतदेवम्, यद्येतावदिन्द्रियपर्व स्यात् । किं तर्हीति-

॥ सङ्ख्यकमत्र मनः ॥

अत्रेन्द्रियपर्वणि मनो भवद्भिः प्रत्यवगन्तव्यम् । तत्र संकल्पकमिति
 लक्षणमायक्ष्मले । संकल्पोऽभिलाष इच्छातृषणेत्याद्यनर्थान्तरम् ।
 संकल्पयतीति संकल्पकम् । अेतन्मनसो लक्षणम् ।
 तस्मादस्य प्रत्यक्षतोऽनुपलभ्यमानस्यास्तित्वमवसीयते । कस्मात्
 ? व्यस्तसमस्तानामिन्द्रियान्तराणां तदसम्भवात् । अपोऽप्य हि मनः
 संकल्पं व्यस्तानामिन्द्रियान्तराणां भवान्परिकल्पयेत् समस्तानां वा
 ? किं यातः ? तत्र तावद्व्यस्थानामिन्द्रियाणां संकल्पो भवति । किं
 कारणम् ? अनियतविषयत्वात् । नियतो हि श्रोत्रादीनां शब्दादिविषयः ।
 अनियतविषयश्च संकल्पः । किंय त्रिकालविषयत्वात् । वर्तमानविषया
 श्रोत्रादिवृत्तिः त्रिकालविषयश्च संकल्पः । तस्मान्न व्यस्तानां नापि
 समस्तानाम् । अधिरादिषु तदभावप्रसंगात् । यदि समस्तेन्द्रियवृत्तिः
 संकल्पः स्यात्प्राणादिवदिति येत् स्यान्मतम्, यथा समस्तेन्द्रियवृत्तिः
 प्राणादिः, न यान्यतरवैकल्ये तदभावः, अेवं समस्तेन्द्रियवृत्तिः
 संकल्पः स्यान्न यान्यतरवैकल्ये तदभावः स्यादिति । अेतव्यानुपपन्नम् ।
 विशेषितत्वात् । निर्विषया प्राणादिवृत्तिः । शब्दादिविषयस्तु संकल्प
 इति विशेषितम् । तस्माद्व्यस्तसमस्तानामिन्द्रियाणां संकल्पानुपपत्तेर्भनसो
 लिङ्गमेतदस्तित्वे इति सिद्धम् ।
 आड, तदवधारणीयम्, इन्द्रियद्वैविद्यात् । द्विप्रकाराणि हीन्द्रियाणि

पुरस्ताद्गुपदिष्टानि । तत्र मनोऽप्यवधारणीयं किं बुद्धीन्द्रियमथ
कर्मेन्द्रियमिति ?

उच्यते-

॥ तस्येन्द्रियमुभयथा समाख्यातम् ॥

उच्यते यः पठितः । तद्धीन्द्रियमुभयथेत्यर्थः । मनो न केवलं

बुद्धीन्द्रियमपि तु कर्मेन्द्रियमपि ।

नियमहेत्वभावाद्युक्तमिति येत् स्यात्पुनरेतत्, कोऽत्र नियमहेतुः

यदिन्द्रियत्वाविशेषे मनस एवोभयप्रयारत्वमभ्युपगम्यते, नान्येषामिति ?

उच्यते-

॥ अन्तस्त्रिकालविषयं तस्माद्गुभयप्रयारं तत् ॥ २७ ॥

त्रिकालविषयत्वात् । एतद् यस्यान्तस्त्रिषु य कालेषु करणस्य

वृत्तिस्तद्गुभयप्रयारम्, तद्यथा बुद्धिः । साक्षात्

विषयानभिसन्धानादतीतानागतवर्तमानविषयत्वाच्च

मनोऽन्तस्त्रिकालविषयम् । तस्माद्गुभयप्रयारं तदिति सिद्धम् ॥ २७ ॥

॥ युक्तिदीपिकायां सांख्यसमतिपद्धतौ षष्ठमाह्निकम् ॥

कारिका २८

समधिगतं करणपर्व । तस्येदानीं व्यस्तसमस्तवृत्तयो

वक्तव्याः । सति योभयाभिधाने व्यस्तवृत्तिरेव तावदुच्यते,

न समस्तवृत्तिः । किं कारणम् ? प्रकरणशेषभूतत्वात् ।

श्रोत्रादीनां हि सद्भावप्रकरणमिदमनुष्ठान्तम् । स यैषां सद्भावः

शक्तिविशेषोपालम्भादित्युक्तम् । एदानीमसौ शक्तिविशेषोऽस्माकं

व्यस्तवृत्तिरित्युच्यते । तस्मात्तदनुष्ठमणं करिष्यामः ।

आह, यद्यैवं तस्माद्गुच्यतां तस्य करणस्य कस्मिन्नर्थे वृत्तिः, किं

लक्षणं वेति ?

उच्यते- यद्गुक्तं तस्य कस्मिन्नर्थे वृत्तिरित्यत्र भ्रूमः

॥ रूपादिषु पञ्चानामालोचनमात्रमिष्यते वृत्तिः ॥

रूपादिषु शब्दस्पर्शरूपरसगन्धेषु स्वभेदभिन्नेषु पञ्चानां

श्रोत्रत्वक्यक्षुर्जिह्वाघ्राणानां श्रवणस्पर्शनदर्शनरसनघ्राणलक्षणो
व्यापारो वृत्तिरित्युच्यते । तत्र करणनिर्देशे श्रोत्रेन्द्रियस्य
प्राक्याढात्तद्विषयनिर्देशातिलंघने प्रयोजनं नास्तीति कृत्वा शब्दादिषु
पञ्चानामित्येव पठितव्यम् । प्राक्तनस्तु प्रमादपाठः ।
यत्पुनरेतदुक्तं किंलक्षणोति अत्र भ्रूमः- आलोचनमात्रमिष्यते ।
आलोचनं ग्राह्यमित्यनर्थान्तरम् । मात्रशब्दो विशेषनिवृत्त्यर्थः ।
तद्यथा भैक्षमात्रमस्मिन्ग्रामे लभ्यत इत्युक्ते नान्यो विशेष
एति ज्ञायते । छन्दोमात्रमधीते माणवक इत्युक्ते नान्यधीत एति ।
अेवमालोचनमात्रमिन्द्रियाणामिष्यते वृत्तिरित्युक्ते नान्यो विशेष एति गम्यते ।
तेन किं सिद्धं भवति ? यदुक्तमचैराचार्यैः सामान्यज्ञानमिन्द्रियाणां
विशेषज्ञानं भुङ्क्षेरिति तत्प्रतिषिद्धं भवति ।
आह, कः पुनरस्मिन्दर्शने दोषो यत अेतत्प्रतिषिध्यत एति ?
उच्यते- सामान्यविशेषयोरितरेतरापेक्षत्वे
सत्येकस्मिन्नविरोधादन्यतरपरिकल्पनानर्थक्यम् । यद्विभक्तिरित्यस्य
सामान्यज्ञानं न स्यात्तेन विशेषापेक्षं सामान्यं सामान्यापेक्षश्च
विशेष एति यत्र सामान्यज्ञानं तत्र विशेषज्ञानमपि न प्रतिषिध्यत
इत्युभयमपीन्द्रियस्य स्यात् । ततश्चान्तःकरणपरिकल्पनानर्थक्यम् ।
विशेषवतो वान्तःकरणस्य कः सामान्येन विरोध इत्युभयस्यापि तत्र
सम्भवादिन्द्रियानर्थक्यम् । तस्मादप्रत्ययमिन्द्रियमिति । इन्द्रियस्य
येत्प्रत्ययः स्याद्यथा प्रत्ययवतोऽन्तःकरणस्यानियतविषयत्वम्,
अेवमस्यापि स्यात् न तु तदस्ति । तस्मादप्रत्ययमिन्द्रियमिति ।
किञ्च कालातिवृत्तिप्रसंगात् । इन्द्रियस्य येत्प्रत्ययः स्याद्यथा
प्रत्ययवतोऽन्तःकरणस्य त्रिकालविषयत्वमेवमस्यापि स्यात् । न तु तदस्ति ।
तस्मादप्रत्ययमिन्द्रियमिति । किं चान्यत् स्मृत्यदर्शनात् । इन्द्रियस्य
येत्प्रत्ययः स्याद्यथा प्रत्ययवतोऽन्तःकरणस्यादिदृशोपपत्तिरेवमत्रापि
स्यात् । न तु तदस्ति । तस्मादप्रत्ययमिन्द्रियं सिद्धमिति ।
उच्यते- न कारणान्तरप्रसंगात् । यद्विप्रदीपवदिन्द्रियं
प्रकाशकं स्यात्तेन यथा तत्प्रकाशितेषु घटादिष्वर्थेषु
करणान्तरमार्गणमेवमत्रापि स्यात् । न यैतद्विष्टम् । अतो न
प्रदीपवदिन्द्रियं प्रकाशकमिति । अन्तःकरणसद्भावाद्युक्तमिति
येत् स्यान्मतम्- अस्ति कारणान्तरं बुद्धिलक्षणां यद्विन्द्रियेण
प्रदीपवत्प्रकाशितमर्थं गृह्णाति । तस्मात्परवादानुवादोऽयं

ક્રિયતે, ન પ્રતિષેધ ઇતિ । તચ્ચ નૈવમ્ । કસ્માત્
 ? પ્રદીપેન્દ્રિયચોરન્યતરણુપાદાનપ્રસંગાત્ । ઇન્દ્રિયમપિ પ્રકાશકમ્,
 પ્રદીપોડપિ । તત્રાન્યતરસ્યાનુપાદાનં પ્રસક્તમ્ । કસ્માત્ ? ન હ્યેકાર્થકારિણો
 યુગપત્કરણે સામર્થ્યમસ્તીતિ । કિં ચાન્યત્ । અન્તઃકરણહનેઃ ।
 ઇન્દ્રિયેણ પ્રદીપવત્પ્રકાશિતાનબાહ્યાનર્થાન્સાક્ષાદન્તઃકરણં ગૃહ્ણાતીતિ
 વદતોડન્તઃકરણમેવ હીયતે । તસ્માદયુક્તમન્તઃકરણસ્ય સામર્થ્યમ્ ।
 પુરુષસ્યેતિ ચેન્ન કરણાનર્થક્યપ્રસંગાત્ । સાક્ષાદ્વિષયગ્રહણસમર્થ
 પુરુષમિચ્છતઃ કરણાનર્થક્યં પ્રસજ્યતે । તસ્માદ્યુક્તમેતત્
 ગ્રાહકમિન્દ્રિયં ન તુ પ્રદીપવત્પ્રકાશકમિતિ ।
 આહ, ભવતુ તાવદ્ ગ્રહણમાત્રમિન્દ્રિયવૃત્તિરપ્રત્યયા ।
 ગ્રહણપ્રત્યયપ્રકાશાભેદઃ ?
 ઉચ્યતે- વિષયસમ્પર્કતાદ્રૂપ્યાપત્તિરિન્દ્રિયવૃત્તિગ્રહણં, તથા
 વિષયેન્દ્રિયવૃત્ત્યનુકરિણ નિશ્ચયો ગૌરયં શુક્લો ધાવતીત્યેવમાદિઃ
 પ્રત્યયઃ । તથા વિષયસમ્પર્કગમે શ્રોત્રાદિવૃત્તેઃ તાદ્રૂપ્યાગમો
 વર્તમાનકાલતા, ગ્રહણસ્યાનુભવાતુ સંસ્કારાધાનં તત્પૂર્વિકા ચ
 સ્મૃતિરિતિ ત્રિકાલવિષયા પ્રત્યયસ્યેત્યયમનયોર્વિશેષઃ । બાહ્યસ્તુ
 પ્રકાશો ન વિષયરૂપાપન્નઃ । સંસ્કારાતુ ઘટાદીનાં વ્યવધાનરૂપં
 પાર્થિવં છાયાલક્ષણં વ્યગ્જકત્વાય કલ્પતે, ચક્ષુષોડનુગ્રહાય ।
 ઉભયોર્વા ચક્ષુર્વિષયચોરિત્યપરે । તસ્માદુપપન્નમેતત્ પ્રકાશકં
 પ્રદીપાદિ, ગ્રાહકં શ્રોત્રાદિ, વ્યવસાયકમન્તઃકરણમિતિ ।
 અથ કર્મેન્દ્રિયાણાં કા વૃત્તિરિત્યુચ્યતે- નૈયાયિકાસ્ત્વેવમાહુઃ-
 દ્વાણરસનચક્ષુસ્ત્વચ્છ્રોત્રાણીન્દ્રિયાણિ ભૂતેભ્યઃ । ભૂતેભ્ય ઇત્યનેન
 સ્વવિષયોપલબ્ધિલક્ષણં હીન્દ્રિયાણાં ભૂતપ્રકૃતિત્વે સતિ નિર્વહતિ
 (?) નાન્યથા । તાનિ પુનરિન્દ્રિયકારણાનિ પૃથિવ્યમેજોવાયુરાકાશમિતિ
 ભૂતાનિ । એભ્યઃ પચ્યભ્યો યથાસંખ્યં દ્વાણરસનચક્ષુસ્ત્વચ્છ્રોત્રાણિ
 પચ્યેન્દ્રિયાણિ ભવન્તિ । ભૂતપ્રકૃતિત્વમિતિ ભૂતસ્વભાવં વ્યાખ્યાયમાનં
 પચ્યસ્વપિ સમ્ભવતિ । ભૂતકારણત્વં ત્વચ્ષુ યતુર્ષુ તથૈવ ।
 શ્રોત્રે તુ કથંચિત્કર્ણશક્ત્યવચ્છિન્નભોભાગાભિપ્રાયેણ વ્યવહારતઃ
 સમર્થનીયમ્ । એવં ભૌતિકાનીન્દ્રિયાણિ સ્વસ્વવિષયમધિગન્તુમુત્સાહન્ત
 ઇતિ તલ્લક્ષણત્વમેષાં સિધ્યતીતિ, અતો ભૂતેભ્ય ઇત્યુક્તમ્ । એતત્તુ
 સાંખ્યાચાર્યાણાં નેષ્ટમ્ । એવં હિ સાંખ્યવૃદ્ધા આહુઃ- આહકુારિકાણીન્દ્રિયાણિ
 અર્થ સાધયિતુમર્હન્તિ નાન્યથા । તથા હિ કારકં કારકત્વાદેવ પ્રાપ્યકારિ

भवति । भौतिकानि चेन्द्रियाणि कथं प्राप्यकारीणि दुरवर्तनि विषये
 भवेयुः ? आडंकारिकाणां तु तेषां व्यापकत्वात् । विषयाकारपरिणामात्मिका
 वृत्तिवृत्तितोऽनन्या सती सम्भवत्येवेति सुवयं प्राप्यकारित्वम्
 अपि य मडदण्डगुणग्रहणमाडङ्कारित्वे तेषां कल्पते, न भौतिकत्वे ।
 भौतिकत्वे हि यत्परिमाणं करणं तत्परिमाणं ग्राह्यं गृहीयात् ।
 आड, अथ कर्मेन्द्रियाणां का वृत्तिरिति ?

उच्यते-

॥ वचनादानविडरणोत्सर्गानन्दाश्च पञ्चानाम् ॥ २८ ॥

वाक्पाणिपादपायूपस्थानां तु वचनादानविडरणोत्सर्गानन्तलक्षणा
 यथाङ्गं वृत्तयः प्रत्यवगन्तव्याः । तत्रोच्यतेऽनेनेति
 वचनम् । तस्माद्ये अेवार्थप्रत्यायनसमर्थो वर्णसमुदायः
 पदवाक्यश्लोकग्रन्थलक्षणः स वागिन्द्रियस्थार्थो नान्यः ।
 आदीयतेऽनेनेत्यादानम् । आडभिविध्यर्थे प्रयुज्यते । ततश्च यदेव
 प्रक्षालनपरिमाणोपस्पर्शनाध्ययनप्रडरणशिल्पव्यायामादि कृत्स्नं
 ग्रहणं स इन्द्रियार्थो नान्यः । विशिष्टं डरणं विडरणम् । अतश्च
 यदेव समविषमनिम्नोन्नतयङ्कमणपरिवर्तननाट्यव्यायामादिः
 स इन्द्रियार्थो नान्यः । अेवमुत्कृष्टः सर्ग उत्सर्गः । नान्यः ।
 अतश्च य अेवाशितपीतविपरिणामस्य सम्यक्स्त्रोतोमार्गानुसारिणो विसर्गः
 स इन्द्रियार्थो नान्यः । अेवमभिव्याघ्यानन्तमानन्तः । ततश्च य
 अेवासाधारणप्रीतिनयनाभिनिष्पत्तिलक्षणः स इन्द्रियार्थो नान्यः ॥ २८ ॥

कारिका २८

आड, प्रागन्तःकरणवृत्तिनिर्देशः, सर्गकमानुगमात्पूर्व
 बुद्ध्यङ्कारमनसां वृत्तिनिर्देशः कर्तव्यः । किं कारणम् ? अेवं हि
 सर्गकमोऽनुगतो भवति । क्मभेदे वा प्रयोजनं वक्तव्यमिति ।
 उच्यते- न, इन्द्रियवृत्तिपूर्वकत्वात् । अन्तःकरणस्य हि
 इन्द्रियवृत्तिप्रवर्तकः प्रत्ययः । तथा य वक्ष्यति- दृष्टे
 तथाऽप्यदृष्टे त्रयस्य तत्पूर्विका वृत्तिरिति (kA0 30) ।
 तस्मात्सर्गकमेण विना तन्निर्येशः प्रागाचार्येण क्थियते इति ।
 आड, तदसम्भवः, शास्त्रे प्रागभिमानाभिधानात् । शास्त्रं ज्येवमाड- का नु

भोः संज्ञा मातुरुदरेऽवस्थितं कुमारं प्रत्यभिनिर्विशतं एति ? अस्मीत्येषा
 माडात्मी संविदिति । तथा कार्यकारणव्यूहसमकालं माडात्म्यशरीरोऽस्मीति
 प्रतिबुद्ध्यते । प्रवृत्ताश्चैव ङ्यव्यक्ता भवन्त्यस्मीत्यस्मितामात्राः ।
 प्रमाणं यं शास्त्रम् । तस्मात्प्रागन्तःकरणनिर्देशः कर्तव्यः ।
 उच्यते- तन्निमित्तार्थेन विवक्षितत्वात् । सत्यमेतत्
 कार्यकारणव्यूहनिष्पत्तिसमकालमस्मीत्येषा माडात्मी संवित् प्रत्युपधीयते ।
 शब्दादिविषयस्त्वन्तःकरणप्रत्ययः श्रोत्रादिनिमित्त एति । अेतत्पूर्वशब्देन
 विवक्षितम् । न यं निमित्तमतिङ्म्य नैमित्तिकाभिधानं न्याय्यम् ।
 अथवा नैव वयमिदं प्रष्टव्या यथा प्रागन्तःकरणवृत्तिनिर्देशः
 कर्तव्य एति । किं कारणम् ? यस्मात्

॥ स्वालक्षण्यं वृत्तिस्त्रयस्य ॥

स्वलक्षणमेव स्वालक्षण्यम् । स्वार्थं तद्धितवृत्तिः, अन्यभावरतु
 कालशब्दव्यवायादिति । यथा बुद्ध्युत्कारमनसां छि सौक्ष्म्यान्न
 शक्यं स्वरूपमभिधातुमित्यतो वृत्तिरेव लक्षणभावेनोपदिश्यते ।
 श्रोत्रादीनामपि यं सौक्ष्म्याल्लक्षणमपदेष्टुमशक्यमिति वृत्तिरेवोच्यते,
 न लक्षणम् । तदेव यैषा लक्षाणां भवति । यच्छब्दालोचनसमर्थं
 तच्छ्रोत्रम् । अेवमितरेष्वपि वक्तव्यम् । बुद्ध्युत्कारमनसां यं
 लक्षणमध्यवसायाद्युक्तम् । तदेव वृत्तित्वेनायक्षाणः श्रोत्रादीनामेव
 याभिधानं लक्षाणां याच्यायक्षाणो वृत्तिवृत्तिमतोरनन्यत्वं
 ज्ञापयति । अन्यथा तु यथाऽध्यवसायादि लक्षणमेवं रूपादिषु
 पञ्चानामलोचनमात्रं लक्षणमित्युच्यते, न तु वृत्तिरिति । श्रोत्रादिवद्
 बुद्ध्युत्कारादीनामपि व्यवसायाद्यो वृत्तिरित्युच्यते, न तु लक्षणम् ।
 तस्मादन्यथा निर्देशो ज्ञापकं वृत्तिवृत्तिमतोरनन्यत्वस्येति व्याख्याता
 करणवृत्तिः ।

॥ सौषा भवत्यसामान्या ॥

सेति पूर्वकृतां वृत्तिमभिसम्भ्राम्नाति । अेषेति सर्वनाम्ना
 प्रत्याकृष्टां तामेव प्रत्यक्षं प्रति निर्दिशति । भवतीति वक्ष्यमाणेन
 धर्मान्तरेणस्यास्तद्गतानुभावितं ज्ञापयति । असामान्येति धर्ममायष्टे ।
 सामान्या साधारणेत्यर्थः । न सामान्याऽसामान्या । प्रतिकरणं नियतेत्युक्तं
 भवति । या डीयमनुष्ठान्ता करणपूर्वणोऽध्यवसायादिना वृत्तिरियं

व्यस्तानां करणानां प्रतिस्व नियता । ततश्चैषां बुद्ध्यादीनां
कार्यविशेषनिमित्तभावसंसूचितस्य स्वरूपस्यासंकरः सिद्धः ।
आड, सामान्यविशेषयोरितरेतरापेक्षत्वाद्सामान्याभिधानेन
सामान्यस्याप्यभिधानादध्यवसायादिका करणानामसामान्या
वृत्तिरित्युक्तेऽर्थादापन्नमेषां सामान्याऽपि वृत्तिरस्तीति । तस्माद्दसावपि
वक्तव्येति ।

उच्यते-

॥ सामान्यकरणवृत्तिः प्राणाद्या वायवः पञ्च ॥ २८ ॥

सामान्या यासौ करणवृत्तिः सामान्यकरणवृत्तिः । प्राणश्चाद्यो येषां
ते प्राणाद्याः, प्राणापानसमानोदानव्यानाः पञ्च समस्तकरणवृत्तिः
प्रत्यवगन्तव्येति । तैः सर्वैः सञ्चितः प्राण इति वेदान्तेष्वपि ।
आड, अयुक्तमेतत् । कस्मात् ? धर्मिणो धर्म्यन्तरवृत्तिभावानुपपत्तेः ।
वृत्तिरित्ययं शब्दो व्यापारमाचष्टे । न च धर्मान्तरं धर्मान्तरस्य
व्यापारो भवितुमर्हतीति ।

उच्यते- न कार्ये कारणोपचारात् । सत्यमेतत् । धर्मी धर्म्यन्तरस्य
वृत्तित्वेनाशक्यः परिकल्पयितुम् । किं तु सामान्यकरणवृत्त्या प्रेर्यमाणो
वायुस्तत्रवर्णत्वात्तत्कार्यतां प्रतिपद्यते । तत्र प्राणादिकार्ये वायौ
प्राणोपचारे कृत्वा अवेमुच्यते- प्राणाद्या वायवः पञ्च ।
तत्रेतरासिद्धेरयुक्तमिति चेत् स्यादेतत्,
कथमेतदवगम्यतेऽर्थान्तरप्रेरितस्य वायोरियं क्रिया भवति न पुनः
स्वतन्त्रस्येति ?

उच्यते- न स्वतः, तद्व्यतिरिक्तत्वानुपपत्तेः । छेद्यमकस्माद्भिन्ना
क्रियावायोः स्वतो वा स्यात्, करणवृत्तिव्यतिरिक्तत्वाद्वा । किं यातः
? तत्र तावत्स्वत उपपद्यते । कस्मात् ? सर्वत्र प्रसंगात् स्वाभाविके
छि वायोर्दिकसंयारेऽभ्युपगम्यमाने सर्वत्र तत्संभवः स्यात् ।
ततश्च तिर्यङ्मातादिवृत्तिर्नयेत, न यान्यतः । कस्मात् ? अदर्शनात् ।
न छि पृथिव्यादीनां वायुप्रेरणसामर्थ्यं क्वचिदुपलब्धम् ।
भस्त्रादिषु दृष्टमिति चेन्न, अन्यनिमित्तत्वात् । अत्रापि यैत्रव्यापार
उपलभ्यते इत्यवश्यमन्यनिमित्तमुपलभ्यते इत्यभ्युपगन्तव्यम् ।
आत्मेति चेन्न, क्रियाप्रतिषेधात् । उपपादितमेतत्पूर्वमात्मा निश्चिय
इति । न च निश्चियस्य प्रेरणामुपपद्यते । न च निर्निमित्ता

સ્વભાવભેદાનામનાકસ્મિક્તવાત્ । તસ્માદત્તન્નિમિત્તં સા સમસ્તકરણવૃત્તિઃ

।

સ ચાચં વાયુરેક એવ સ્થાનસંચારવિશેષાન્નાખ્યો ભવતિ ।

યથૈકો દેવદત્તઃ પાચકો લાવક ઇતિ ક્વચિત્ । તદયુક્તમ્ । કસ્માત્

? યુગપત્પરસ્પરાતિશયવિરોધાત્ । પૂર્વસ્માત્પૂર્વસ્માદુત્તર ઉત્તરો

વાયુર્બલીયાનિતિ હ્યભ્યુપગમઃ । તદેતદેકસ્યૈકસ્મિન્કાલે નોપપદ્યતે ।

તસ્માદુપપન્નં પ્રાણાદ્યા વાયવઃ પચ્ય ।

કિં પુનરેષાં પ્રાણાદીનાં લક્ષણમિતિ ?

ઉચ્યતે- દ્વિવિધાઃ પ્રાણાદયઃ । અન્તર્વૃત્તયો બહિર્વૃત્તયશ્ચ । તત્ર

મુખનાસિકાભ્યાં પ્રગમનાત્પ્રણતેશ્ચ પ્રાણઃ । યોડયં મુખનાસિકાભ્યાં

સચ્ચરતિ સોડન્તર્વૃત્તિર્વાયુઃ પ્રાણ ઇત્યભિધીયતે । યા કાચિત્પ્રણાતિર્નામ

ભૂતેષુ તદ્યથા પ્રણતેયં સેના, પ્રણતોડયં વૃક્ષઃ, પ્રણતોડયં

ધર્મો, પ્રણતોડયમર્થો, પ્રણતોડયં કામે, પ્રણતોડયં વિદ્યાયામ્ ।

તદ્વિપરીતેષુ વા બાહ્યપ્રાણવૃત્તિરેષા । પ્રાણિવિષય એવૈષા ભવતિ ।

સ ખલ્વયમત્રાભિવ્યક્તો ભવતિ । તદ્યથા મહતા વા દુઃખેનાભિપ્લુતસ્ય

મહતા વા બન્ધુના વિયુક્તસ્ય, સહિતસ્ય વા સૌરભેયસ્ય, નિપાનાવતીર્ણસ્ય

વા મહિષસ્થાવગતેઃ ।

અપક્રમણાચ્ચાપાનઃ । યોડયં રસં ધાતૂન્ શુકું મૂત્રં પુરીષં

વાતાર્તવગભૌશ્ચાકર્ષન્નઘોગચ્છન્નયમન્તર્વૃત્તિર્વાયુરપાન

ઇત્યભિધીયતે । યચ્ચાપિ કિંચિદપક્રમણં નામ ભૂતેષુ તદ્યથા

અપક્રાન્તોડયં ધર્માદિભ્યસ્તદ્વિપરીતેભ્યો વા ઇતિ બાહ્યા ખલ્વપાનવૃત્તિરેષા ।

અપાનવિષય એવૈષ ભવતિ । બલવત્તરશ્ચાયં પ્રાણોદ્ધાયોઃ કસ્માત્

? એષા હ્યેતં પ્રાણમૂર્ધ્વં વર્તમાનમર્વાગેવ સન્નિયચ્છતિ અર્વાગેવ

સન્નિરુણહ્નિ । એષોડત્રાભિવ્યક્તો ભવતિ । તદ્યથા ઉપકૂપમુપશ્ચભં

વા પરિવર્તમાનસ્થા..શતપદીં લડ્ઘયતઃ ।

હૃદયસ્થાનાત્સહ ભાવાચ્ચ સમાનઃ । યસ્ત્વયં પ્રાણાપાનયોર્મધ્યે

હૃદયવતિષ્ઠતે સ સમાનો વાયુરન્તર્વૃત્તિઃ યશ્ચાપિ કશ્ચિત્સહ

ભાવો નામ ભૂતેષુ દ્વન્દ્વારામતા । તદ્યથા સહ દાસ્યે, સહ યક્ષ્યે, સહ

તપશ્ચરિષ્યામિ સહ ભાર્યાપુત્રૈર્બન્ધુભિઃ સુહૃદ્ભિશ્ચ વર્તિષ્ય

બાહ્યા સમાનવૃત્તિરેષા । સમાનવિષય એવૈષ ભવતિ ઇતિ । બલવત્તરઃ

ખલ્વયં પ્રાણાપાનાભ્યામ્ । એષ હ્યેતૌ પ્રાણાપાનો ઊર્ધ્વમર્વાક્ય વર્તમાની

મધ્ય એવ સન્નિયચ્છતિ, મધ્ય એવ સન્નિરુણહ્નિ, સ ચૈષોડત્રાભિવ્યક્તો

भवति । तद्यथा स्मृतसारस्य वा सारमेयस्य, अनडुडो वोढभारस्य,
धर्माभितमाया वा अेडकाया अर्धार्धकायं शकशकेति । प्राणान्ते
सर्वप्राणिनां प्राणापानानुत्सृज्योर्ध्वमधश्च मुक्तयोङ्गौ डयाविव
विषमं संचारयन् शरीरं स परास्यति ।
मूर्धारोडरादात्मोल्डर्षाण्योदानः । यस्त्वयं प्राणापानसमानानां
स्थानान्यतिक्रम्य रसं धातूंश्चादाय मूर्धानमारोडति ततश्च प्रतिडतो
निवृत्तः स्थानकरणानुप्रदानविशेषाद्दर्शपदवाडयश्चोडग्रन्थलक्षणस्य
शडस्याभिव्यक्तिनिमित्तं भवति अयमन्तर्वृत्तिर्वायुरुदानं डत्युच्यते ।
यश्चापि कश्चिदात्मोल्डर्षो नाम भूतेषु तद्यथा डीनाडस्मि श्रेयान्,
सदृशेन वा सदृशः, सदृशाडस्मि श्रेयान्, श्रेयसा वा सदृशः,
श्रेयसो वा श्रेयान् । अेतस्मिंस्तथा रुपाभिमानो वा प्राप्तविधस्तु । तद्यथा
अहन्तरविशेषाडल्पान्तरविशेषोडस्यगुणवतो वा गुणवानस्मीति
आड्योदानवृत्तिरेषा । उदानविषय अेवैष भवति । अलवत्तरः
अल्वयं पूर्वत्यः । डथम् ? अेष ड्येताप्राणाडीनूर्ध्वमवाडमध्ये य
वर्तमानानूर्ध्वमेवोन्नयति, उध्वमेवोल्डर्षति । स येषोडत्राभिव्यक्तो
भवति शीतोडकेन वा पर्युक्षितस्य प्राप्तमसिं विकोशं
योधतमभिपश्यतः ।
शरीरव्यासेरत्यन्ताविनाभावाच्य व्यानः । यस्त्वयमालोमनभाश्चरीरं
व्याप्य रसाडीनां धातूनां पृथिव्याडिनां व्यूडं भर्मणां य
प्रस्पन्डनं प्राणाडीनां य स्थितिं करोति सोडन्तर्वृत्तिर्व्यानः ।
यश्चापि कश्चिडत्यन्ताविनाभावो नाम भूतेषु तद्यथा पतिप्रता
भर्तारं मृतमच्यनुगच्छति भवान्तरेडप्ययमेव भर्ता स्यात् तथा
धर्माडिभिस्तद्विपरीतैश्चेति आड्यो व्यानविषय अेवैष प्रभवति ।
अलवत्तमश्चायं सर्वेत्यः । डथम् ? अनेन ड्रि व्यासे शरीरडडडे
तद्वशीकृतानां प्राणाडीनां समा स्थितिर्भवति । स अेषोडन्तकाले
प्राणभृतामविनाभावेन वर्तमानोडभिव्यज्यते । तद्यथा ड तडि
पाडौ डैमौ शीतीभूतौ गुल्डे जड्धे उडु कटिरुडरमुरःकण्ठेडस्य
भुरधुरो वर्तते डु(?) डत्यवैषो आड्यो व्यान डति । अेवमेते प्राणाधाः
स्थानकार्यविशेषसूचिताः पच्य वायवो व्याप्याताः तेषां प्रेरिका
सामान्यकरणवृत्तिः ।
अेषा य तन्त्रान्तरेषु प्रयत्नं डत्युच्यते । स य
धर्माडिसंस्कारभावनावशाडनुपरतो ञुवनम् । आड य

वृत्तिरन्तः समस्तानां करणानां प्रदीपवत् ।
अप्रकाशा क्रियारूपा ज्वनं कायधारिका ॥

सा यावदनिरुद्धा तु उन्ति वायुं रजोऽधिका ।
धर्माधेनावृत्तिवशात्तावज्ज्वति मानवः ॥

अत्र य सामान्यकरणवृत्तिग्रहणसामर्थ्यात्प्राणाद्याः पञ्च वायवः ।
बुद्धीन्द्रियाणि षष्ठम् । कर्मेन्द्रियाणि सप्तमम् । पूरष्टमम् ।
पूरित्यङ्कारावस्थासंविधमधिदुरुते । यस्मादाङ्- तत्र
संविदङ्कारगतं कार्यं कारणं पूरयति यस्मात् ।
तस्मात्पूरित्युक्ता प्रत्यवभासाष्टमं भोक्तुः ॥

सा याङ्कारगता संविद् बुद्धिगतैव पुरुषेणोपलभ्यते ।
यस्माद्भक्ष्यति-

अते प्रदीपकव्याः परस्परविलक्षणा गुणविशेषाः ।
कृत्स्नं पुरुषस्यार्थं प्रकाश्य बुद्धौ प्रयच्छन्ति ॥ (kA0 36)
सर्वप्रत्युपभोगं यस्मात्पुरुषस्य साधयति बुद्धिः ॥ (kA0 37)
तस्मात्सैव पूरिति । शास्त्रं यैवमाङ्- प्राणापानसमानोदानव्यानाः
पञ्च वायवः । षष्ठं मनः । सप्तमी पूरष्टमी वाङ् । वाङ्ग्रहणेन
कर्मेन्द्रियपर्वणो ग्रहणम् । मनोग्रहणेन बुद्धीन्द्रियपर्वणः ।
तदेतत्प्राणाष्टमं वैकारिकं गुणशरीरस्य परिद्रष्टुः क्षेत्रज्ञस्य
शरीरमाददानस्य नित्यं स्तम्भस्थानीयं प्रत्यङ्गं भवति,
अच्छेद्यमभेद्यमदाढ्यमविनाश्यमविकम्प्यम् । अनित्यानि पुनर्भौतिकानि
बाह्यानि कुशमृत्तिकास्थानीयानि उपयीयन्ते चेति ।
आङ्, कुतः पुनरियं प्राणादिवृत्तिः प्रवर्तत इति ? उच्यते- सा
कर्मयोनिलभ्यः । मङ्गतः प्रच्युतं हि रजो विकृतम् अण्डस्थानीयाः पञ्च
कर्मयोनयो भवन्ति- धृतिः श्रद्धा सुभा विविदिषा अविविदिषेति । आङ् य
प्रच्युतो मङ्गतो यस्तु न प्राप्नो ज्ञानलक्षणम् ।
व्यापारो ज्ञानयोनित्वात्सा योनिः कुक्कुटाण्डवत् ॥

तासां लक्षणविषयसतत्त्वगुणसमन्वया भवन्ति । तत्र लक्षणं
तावत् व्यवसायाद्यप्रच्यवनं धृतिः । कृलमनभिसन्धाय
शास्त्रोक्तेषु कार्येष्ववश्यकर्तव्यताभीजभावाः श्रद्धा ।
दृष्टानुश्रविकङ्कलाभिलाषद्धारको हि बुद्धेरभोगः सुभा ।

वेत्तुमिच्छा विविदिषा । तन्निवृत्तिरविविदिषा । तत्र यदाऽयं जन्तुः
शुभाशुभेषु कार्येषु वृत्त्यनुसारी जिज्ञासुरजिज्ञासुर्वा शरीरं
परित्यजति तामेव कर्मयोनिमुपपद्यते । तस्यामुपपन्नस्तामेव भावयति ।

अेतत्तावल्लक्षणसतत्त्वम् । आऽयं य
वाचि कर्मणि संकल्पे प्रतिज्ञां यो न रक्षति ।
तन्निष्ठस्तत्प्रतिज्ञाश्च धृतेरेतद्धि लक्षणम् ॥

अनसूया ब्रह्मचर्यं यज्जनं याज्जनं तपः ।
दानं परिग्रहः शौचं श्रद्धायां लक्षाणां स्मृतम् ॥

सुभार्थी यस्तु सेवेत विधां कर्म तपांसि वा ।
प्रायश्चित्तपरो नित्यं सुभायां स तु वर्तते ॥

द्वित्वैकत्वपृथक्त्वं नित्यं येतनमयेतनं सूक्ष्मम् ।
सत्कार्यमसत्कार्यविविदिषितव्यं विविदिषायाः ॥

विषपीतसुममत्तवदविविदिषा ध्यायिनां सदा योनिः ।
कार्यकरणक्षयकरी प्राकृतिका गतिः समाभ्याता ॥

विषयसतत्त्वं पुनः सर्वविषयिणी धृतिः । आश्रमविषयिणी
श्रद्धा । दृष्टानुश्रविकविषयिणी सुभा । व्यक्तविषयिणी विविदिषा ।
अव्यक्तविषयिण्यविविदिषा । गुणसमन्वयस्तु रजस्तमोबहुला धृतिः ।
सत्त्वरजोबहुला श्रद्धा । सत्त्वतमोबहुला सुभा । रजोबहुला विविदिषा ।
तमोबहुलाऽविविदिषा षति । उक्तं य
लक्षाण्यविषयसतत्त्वं त्रैगुण्यसमन्वयं य पञ्चानाम् ।
योनीनां यो विद्याधतिवृषभं तं त्वहं मन्ये ॥

धृत्युक्ताः प्राणाद्यो योनयश्च ।

अेतद् द्वयमधिगम्य सम्यग्मार्गानुगमनं कुर्यात् ।

रजस्तमोधर्मादिसाधनभावविनिवृत्तितस्त्वत्र

प्राणानामन्तर्वृत्तिरनुपाधिकत्वादनित्या । अखिवृत्तिस्तु

मार्गामार्गविषयतया प्रयोक्तव्या । कथमित्युच्यते- प्राणविषया

तावत्प्राणतिर्धर्मादिविषय अेवापरोद्धव्या । ततो ज्यस्य सत्त्ववृद्धिः,

सत्त्ववृद्धेश्चोत्तरोत्तरबुद्धिरुपाधिगमः । अपानविषयस्त्वपङ्कमणं

धर्मादिविषय अेवापरोद्धव्यमेवं ज्यस्य ध्यातिविषयाकारस्य तमसो

निर्द्धासः । ततश्चोत्तरोत्तरबुद्धिरुपाधिगमः । तथा समानविषयं

સાહચર્યસત્ત્વધર્માનુગુણં કુર્યાત્ । યસ્માચ્છાસ્ત્રમાહ- સત્ત્વારામઃ
 સત્ત્વમિથુનશ્ચ સદા સ્યાદિતિ । આત્મોલ્કર્ષ તૂદાનવિષયમ્ ।
 અવિદ્યાપર્વણોડન્ત્યં રૂપં વિવર્જ્ય તત્પ્રતિપક્ષૈર્નિવર્તયેત્ ।
 અત્યન્તાવિનાભાવં ચ વ્યાનવિષયં જ્ઞાનવિષય એવ ભાવયેત્ । યોનીનાં
 ચત્સૃણાં ધર્મતાબીજતામેવાદદ્યાત્ । અવિવિદિષામપિ અનિષ્ટફલહેતુષુ
 ભાવયેત્ । સોડયં ધર્માદિષુ પ્રવણસ્તત્પ્રતિપક્ષાપકાન્તઃ સત્ત્વારામો
 વિનિવૃત્તાભિમાનો જ્ઞાનનિષ્ઠઃ સવિશુદ્ધ્યોનિરચિરેણ પરમ
 બ્રહ્મોપપદ્યત ઇતિ । આહ ચ
 બાહ્યાં પ્રાણવિવૃત્તિં સમ્યજ્માર્ગે બુધઃ પ્રતિષ્ઠાપ્ય ।
 વિનિવૃત્તવિખરકલુષો ધ્રુવમમૃતં સ્થાનમભ્યેતિ ॥
 પગ્થાનાં યોનીનાં ધર્માદિનિમિત્તતાં ચ સંસ્થાપ્ય ।
 પરિપક્વમિત્યધસ્તાન્ન પુનસ્તદ્ભાવિતો ગચ્છેત્ ॥
 ઇતિ વ્યાખ્યાતા વ્યસ્તસમસ્તા કરણાનાં વૃત્તિઃ ॥ ૨૯ ॥

કારિકા ૩૦

આહ, યેયમેકૈકસ્મિન્ રૂપાદાવર્થે કરણચતુષ્ટયસ્ય વૃત્તિઃ સા કિં
 યુગપત્ આહોસ્વિત્ ક્રમેણેતિ ? કુતઃ સંશય ઇતિ ચેત્ ઉભયથા દૃષ્ટવાત્ ।
 ઇહૈકાર્થવિષયાણાં યુગપદપિ વૃત્તિર્દૃષ્ટા । તદ્વથા ચન્દ્રમાણ્ડલે
 ચક્ષુષાં મનસો વા । ક્રમશઃ તદ્વથા ઘટે મધૂદકપયસામ્ ।
 એકાર્થવિષયં ચ કરણચતુષ્ટયમ્ । અતો નઃ સંશયઃ કિં
 ચક્ષુર્મનોવદ્યુગપદસ્ય વૃત્તિઃ, આહોસ્વિન્મધ્વાદિવત્ક્રમેણેતિ ?
 ઉચ્યતે- યથાદર્શનમપિ તાવદુચ્યતામ્ । કિમન્ન યુક્તં ભવાન્ મન્યતે
 ? સ ચેત્સાધ્યગુપદેક્ષ્યસિ કો નિર્બન્ધસ્તદેવ પ્રતિપદ્યામહે ઇતિ ।
 યદ્યવં તસ્માદિદમસ્મદર્શનમ્

॥ યુગપચ્ચતુષ્ટયસ્ય તુ વૃત્તિઃ ॥

તુશબ્દોડવધારણાર્થઃ યુગપદેવેત્યર્થઃ । બુદ્ધ્યહંકારમનસાં
 હિ બુદ્ધીન્દ્રિયાણાં ચ સમાનદેશત્વમ્ । તન્ન ન શક્યત એતદ્વક્તું
 સતિ શક્તિસદ્ભાવે વિષયસમ્બન્ધે ચ કસ્યચિત્તન્ન વૃત્તિઃ
 કસ્યચિન્નેતિ । કિં ચાન્યત્ । મેઘસ્તનિતાદિષુ ક્રમાનુપલબ્ધેઃ । યદિ હિ

कमेण श्रोत्रादीनामन्तःकरणस्य य बाह्येऽर्थे वृत्तिः स्यादपि तर्हि
मेघस्तनितकृष्णसर्पालोयनादिष्वप्युपलभ्यते क्वमः । न तूपलभ्यते ।
तस्माद्युगपदेव बाह्येऽर्थे यतुष्टयवृत्तिरिति ।

उच्यते- यदुक्तं श्रोत्रादीनामन्तःकरणस्य याभिन्नकालं वृत्तिरित्यत्र
भ्रूमः, अयुक्तमेतत् । किं कारणम् ? यस्मादस्माकं

॥ क्वमश्च तस्य निर्दिष्टा ॥

तस्येति यतुष्टयमपि सम्बध्यते । यशब्दोऽवधारणार्थः । क्वमश्च
अवेत्यर्थः । क्वमश्च अवे हि बाह्यान्तःकरणवृत्त्योरेकार्थनिपातः ।
यतुक्तं समानदेशानां शक्तिसम्बन्धसद्भावे वृत्त्यभावानुपपत्तिरिति,
अत्र भ्रूमः- यक्षुरादिवदेतस्यात् । तद्यथा यक्षुस्त्वयोः समानदेशावे
शक्तिविषयसम्बन्धोपपत्तौ रजोधूमातपादिगतः स्पर्श अवेवोपलभ्यते,
न रुपम् । अवेमिडापि स्यात् । तस्मात्

॥ दृष्टे तथाप्यदृष्टे ॥

क्वमश्च अवे यतुष्टयस्य वृत्तिः । अदृष्टग्रहणेन
पुनरत्रातीनागतव्यवहितविषयग्रहणम् । तत्रातीतं द्विविधम्,
दृष्टविषयदृष्टविषयं य । अत्रापि दृष्टविषयं
प्रत्यभिज्ञानमित्यभिप्रेतम्, अदृष्टविषयं स्मृतिः । सा तु
लिङ्गागमाभ्यामकस्माद्भा भवति । तथा य वृषगाणवीरेणाप्युक्तं भवति
... अनागतव्यवहितविषयज्ञानं तु लिङ्गागमाभ्याम् । आह य
विषयेन्द्रियसंयोगात्प्रत्यक्षज्ञानमुच्यते ।
तदेवातीन्द्रियं जातं पुनर्भावनया स्मृतिः ॥

तदेव भावनापेक्षज्ञानं कालान्तरे पुनः ।
तत्रैव सेन्द्रियं जातं प्रत्यभिज्ञानमुच्यते ॥

तत्र दृष्टे क्वमः प्रति नास्ति सन्देहः ।
यत्पुनरेतदुक्तं दृष्टे मेघस्तनितकृष्णसर्पालोयनादी
क्वानुपलब्धेर्युगपद्यतुष्टयस्य वृत्तिरित्यत्र भ्रूमः- अतदप्ययुक्तम् ।
किं कारणम् ? यस्मात्

॥ त्रयस्य तत्पूर्विका वृत्तिः ॥ ३० ॥

न तावद् बुद्ध्युत्कारमनसा साक्षाद् बाह्यार्थग्रहणसामर्थ्यमस्ति,

अन्तःकरणानुपपत्तिप्रसंगात्, श्रोत्रादिवैयर्थ्यप्रसंगात्,
 द्वाशिरदारभावव्याघातप्रसङ्गाच्च । तस्मात्पूर्व
 श्रोत्रादीनामर्थसम्बन्धोऽस्ति मेघस्तनितादावप्यवश्यमेतदभ्युपगन्तव्यम् ।
 पश्चात्तु तद्भूत्युपनिपातादन्तःकरणस्थेत्यस्ति ङमोऽत्रापि ।
 तत्र यद्भुक्तं मेघस्तनितादिषु ङमाननुगते युगपच्चतुष्टयस्य
 वृत्तिरित्येतदभ्युक्तम् ।
 अन्यैस्त्वन्वथाऽन्वयो दर्शितः । तद्यथा चतुष्टयस्य
 मनोऽङ्कारभुङ्गीनामन्तःकरणानां भाष्येनैकेन करणेन श्रोत्रेण
 वा यक्षुषा वा सऽ चतुष्टयस्येत्यर्थः । अस्य दृष्टे वर्तमाने
 युगपद्भूतिः पूर्वाचार्यैर्निर्दिष्टा । आचार्येण तु ङमेणेत्यर्थः ।
 अदृष्टेऽतीतादावपि ङमशश्च ङमेणैव, यतस्त्रयस्थान्तःकरणस्य
 तत्पूर्विका भाष्येन्द्रियपूर्विका वृत्तिः । यदा यथाऽनुभवस्तथा संस्कारः,
 यथा य संस्कारस्तथा स्मृतिरित्येवं वृत्तिर्भाष्येन्द्रियपूर्विकति ॥ ३० ॥

कारिका ३१

आड, किं पुनरेषां करणानां स्वविषयनियमेन वृत्तिर्भवति
 आडोस्विद्व्यतिकरेणेति ?
 उच्यते- ननु य प्रागेव रूपादिषु पञ्चानामालोचनमात्रमिष्यते
 वृत्तिरिति (kA0 28) योक्त्वाऽऽचार्येणान्तेऽपदिष्टं सौषा भवत्यसामान्येति
 (kA0 29) । तत्रैवं गते भवतः संशयः ।
 कुतः ष्ट्युच्यते- सत्यमेवैतत् । तथापि जायते संशयः । कुतः
 ? करणान्तरेण स्वविषयोपलब्धौ करणान्तरौत्सुक्यदर्शनात् ।
 षड् करणान्तरेण यक्षुषाऽऽम्रदाडिमादिरूपोपलब्धौ
 सत्यां करणान्तरस्य जिह्वालक्षणस्यौत्सुक्यं
 प्रवृत्तिश्चोपलब्धा । तद्यदि स्वविषयनियतानीन्द्रियानि, नैषां
 करणान्तरविषयोपलम्भात्तत्साडयर्षिपेक्षः स्वविषयग्रहणभावः स्यात् ।
 अस्ति च । तस्माद्गुपपन्नः संशयः । तत्रेदानीं भवतः प्रतिपत्तिरिति ।
 उच्यते- अत्रापि नास्तीन्द्रियाणां स्वविषयग्रहणव्यतिकरः । किं तर्हि
 ॥ स्वां स्वां प्रतिपद्यन्ते परस्परारूतलेतुर्की वृत्तिम् ।
 पुरुषार्थ एव लेतुर्न केनचित् कार्यते करणम् ॥ ३१ ॥

यस्य करणस्य या वृत्तिरपट्टिषा तद्यथा श्रोत्रस्य
 शब्दत्राडणम्, यक्षुषो रुपत्राडणम् इत्यादि । तामेव प्रतिपद्यन्ते-
 स्वविषयजिघृक्षयाऽवलम्बन्त इत्यर्थः । परस्परस्याकृतं
 परस्परकृतम् । आकृतमभिप्रायोऽभिसन्धिरित्यर्थः । परस्परकृतं उच्यते
 प्रतिपत्तेरस्याः, सेयं परस्परकृतं उच्यते । परस्परकृतं प्रतिपत्तेः
 कारणमिति कृत्वा ताच्छब्दं लभते । तद्यथा दधिऋषुसं ज्वरः ।
 अतदुक्तं भवति यदा यक्षुषाऽऽम्रदाडिमादि रुपमुपलब्धं
 भवति तदा रसनेन्द्रियमुपात्तविषयस्य यक्षुषो वृत्तिं संवेद्य
 स्वविषयजिघृक्षयौत्सुक्यवद्विकारमापद्यते, रसनस्य वृत्तिं
 संवेद्य पादौ विडरणमारभेते उस्तावादानं, तावधावदसौ विषयो
 रसनेन्द्रिययोग्यतां नीतः । ततो रसनं स्वविषये प्रवर्तते ।
 अवेमिन्तरेष्वपि वक्तव्यम् ।
 आह, यद्येवं तेन तर्हीन्द्रियान्तरवृत्तिसंवेदनेऽक्षप्रत्ययवत्वप्रसंगः ।
 यदि तर्हीन्द्रियान्तरेणोन्द्रियान्तरस्य वृत्तिः संवेद्यते, प्राप्तमस्य
 प्रत्ययवत्वम् । अथाप्रत्ययमिन्द्रियं परस्परकृतसंवेदनं,
 तर्हि न वाच्यमिति । किं च परस्परद्वारिद्वारभावप्रसंगश्च ।
 इन्द्रियान्तरं येदिन्द्रियान्तरस्य वृत्तिं संवेद्य स्वार्थमाकांक्षेत्,
 प्राप्तमस्य द्वारित्वमितरस्य च द्वारत्वम् । तद्युक्तमिन्द्रियाणां
 परस्परकृतसंवेदनमिति ।
 उच्यते- न, उपचारात् । प्रागेवोपट्टिषमस्माभिरप्रत्ययमिन्द्रियमिति ।
 किं तर्हि स्वविषयस्य पटोः सडयारिणमर्थमिन्द्रियान्तरविषयतामापन्नं
 संस्पृश्य स्वभावत इन्द्रियान्तरं स्वविषयं प्रति साकांक्षं भवति,
 तत्सन्निधौ विडियादर्शनात् । तत्र संवेदनमुपचर्यैवमुच्यते इत्यदोषः ।
 किं चान्यत् । भौतिकवयवप्रत्ययविवृत्तिवत्तद्विवृत्तेः । यथा बुद्धेः
 प्रसादनन्तरं भौतिकानामवयवानां भुभनयनादीनां प्रसादो भवति,
 न येषां प्रत्ययवत्वम्, अवेमिडापि स्यात् । न च प्रत्ययवत्वम् ।
 अतेन द्वारिद्वारभावः प्रत्युक्तः ।
 मनोऽधिष्ठानसामर्थ्याद्वा । अथवा परस्परविषयमाकृतं परस्परकृतम्,
 यथा जलविषयः पुरुषः जलपुरुषः । आकृतमिच्छा संकल्पः मन
 इत्यर्थः । स उच्यतेरस्याः सेयं परस्परकृतं उच्यते ताम् । अतदुक्तं
 भवति, यथा किञ्चिदिन्द्रियं विषये प्रवृत्तं भवति तदा तद्वारेण
 समस्तमर्थमुपलभ्य तत्सडयारिणमर्थान्तरमाकांक्षेदिन्द्रियान्तरं

वृत्त्या प्रतितिष्ठते । तेनाकांक्षावता मनसाऽधिष्ठितामिन्द्रियं
विडियामापद्यते । तथा य तन्त्रान्तरेऽप्युक्तं- यस्य यस्येन्द्रियस्य
विषयं मनोध्यायत्यभिसम्पत्त्यर्थेन तस्य तस्यौत्सुक्यं प्रवृत्तिश्च
भवतीति ॥ ॥ अेतद्गुक्तं स्वां स्वां प्रतिपद्यन्ते परस्परकूतलेतुकीं
वृत्तिरिति ।

किमिन्द्रियं मनोवृत्त्याधिष्ठाय स्वविषये प्रवर्तयति यथा
परश्चादींश्चैत्रं इति ?

नेत्युच्यते । किं तर्हि स्वविषयसंकल्पानुगृहीतस्य मनसः
संस्पर्शात्स्वयमेवेन्द्रियं स्वविषयं प्रतिपद्यते । कस्मात्
? प्रयोगशक्त्यसिद्धेः । न हि यथा चैत्रस्य परश्चादिप्रयोगशक्तिः
सिद्धा अेवं मनस इन्द्रियप्रयोगशक्तिः । तस्माद्युक्तमिन्द्रियस्य मनः
प्रेरकमिति । रज इति चेत्स्थान्मतम्, रजसो ङीन्द्रियान्तरप्रयोगसामर्थ्यं
विद्यते । तस्माद्युक्तमुक्तं प्रयोगशक्त्यसिद्धेर्नेन्द्रियाणां
मनःप्रयोजकमिति । अेतन्न्यायुक्तम् ? कस्मात् ? अविशेषात् । इन्द्रियान्तरेऽपि हि
तर्हि रजोऽस्तीत्यत आत्मभूतेनैवास्य निमित्तेन प्रवृत्तिरप्रतिषिद्धा,
किं मनसा परिक्लपितेनेति ? किं यान्यत्, करणान्तरानुपपत्तेः ।
चैत्रो हि परश्चादीनां प्रयोगं करणान्तरेण करोति । न तु मनसः
करणान्तरमस्तीत्यसमानम् । पाण्डित्येति चेन्न चैत्रव्यापारापेक्षत्वात् ।
तदपि हि चैत्रव्यापारापेक्षं प्रवर्तते न स्वतः । किंय तद्व्यतिरेकेण
प्रवृत्त्युपलब्धेः । यस्य हि प्रयोजकान्तरापेक्षा प्रवृत्तिः न
तस्य कदाचिदपि स्वतन्त्रस्य भवति । अस्ति तु संकल्पव्यतिरेकेण
मेघस्तनितादिष्विन्द्रियस्य प्रवृत्तिः । तस्मान्नेन्द्रियान्तरस्य मनः
कारकम् । न चेत्कारकं यथा मौलानां गुणानामेवमिडापि पुरुषार्थं अेवं
उेतुर्न केन चित्कार्यते करणमिति सिद्धम् ॥ ३१ ॥

कारिका ३२

आड, करणं प्रत्याचार्यविप्रतिपत्तेः । तदवधारणं कर्तव्यम् ।
आचार्याणां करणं प्रति विप्रतिपत्तिः । अेकादशविधमिति वार्षगणाः ।
दशविधमिति तान्त्रिकाः पञ्चादिकरणप्रभृतयः । द्वादशविधमिति
पतञ्जलिः । तस्माद्भवतः कतिविधं करणमभिप्रेतमिति वक्तव्यमेतत् ।

उच्यते-

॥ करणं त्रयोदशविधं तदाडरारणधारणप्रकाशकरम् ॥

पञ्च कर्मन्द्रियाणि पञ्च बुद्धीन्द्रियाणि मनोऽडङ्गारो
 बुद्धिश्चेत्येतत्सर्वं पुरुषार्थोपयोगिकरणम् । कस्मात्
 ? अपुरुषार्थोपयोगित्वे तत्त्वान्तरानुपपत्तिप्रसंगात् । यद्वि यथा
 वार्षगाण आढुः- लिङ्गमात्रे मडानसंवेधः कार्यकारणरूपेण
 विशिष्टाविशिष्टलक्षणोऽन, तथा स्यात्तत्त्वान्तरम् । तत्र स्यात्,
 अनर्थकत्वात् ।
 आड, सत्यम्, प्रधानलक्षणानां गुणानां वैषम्यमात्ररूपत्वेऽपि
 तत्त्वान्तरमसौ भविष्यतीति । कस्मात् ? साम्याद्वैषम्यमुपाध्यान्तरमिति ।
 अेतव्यायुक्तम् । कस्मात् ? तत्त्वानवस्थाप्रसंगात् । अेवं छि परिकल्प्यमाने
 प्रधानमडतोर्येऽन्तरां तदपि य क्रियारूपत्वादक्रियावत उपाध्यान्तरमिति
 तत्त्वान्तरानवस्थाप्रसंगः । अब्युपगमे वा मडतस्तत्त्वान्तराणां य
 क्रियाकालविरोधः । तस्मात्तत्त्वान्तरानुपपत्तिरनवस्था वा, त्रयोदशविधं
 करणमित्यन्यतरवदवश्यमव्युपगन्तव्यम् । तत्र यास्मत्प्रतिज्ञातमेव
 निर्दोषं लक्ष्यते । तस्माद्युपपन्नमेतत् त्रयोदशविधं करणमिति ।
 आड, करणमिति क्रियाकारकसम्भन्धगर्भोऽयं निर्देशः । कथम् ? येन
 तडरणमिति । तत्र वक्तव्यम् का क्रिया, किं य तत्क्रियते यदपेक्ष्य
 बुद्ध्यधीनां करणत्वमिति ?

उच्यते- यदुक्तं का क्रियेत्यत्र भ्रूमः- तन्निरवर्तकमिडाभिप्रेतात्

न दएडादिवत्, किं तडि तदाडरारणधारणप्रकाशकरम् । तत्राडरणं
 कर्मन्द्रियाणि कुर्वन्ति, विषयार्जनसामर्थत्वात् । धारणं बुद्धीन्द्रियाणि
 कुर्वन्ति, विषयसन्निधाने सति श्रोत्रादिवृत्तेस्तद्रूपापत्तेः ।

प्रकाशमन्तःकरणं करोति, निश्चयसामर्थ्यात् ।

अपर आड- आडरणं कर्मन्द्रियाणि कुर्वन्ति । धारणं मनोऽडङ्कारश्च ।
 प्रकाशनं बुद्धीन्द्रियाणि बुद्धिश्चेति । अेतदभिसन्धाय बुद्ध्यधीनां
 करणत्वमुच्यत इति ।

यत्तूक्तं किं कार्यमिति, उच्यते-

॥ कार्यं य तस्य दशधा ॥

दशधेति पञ्च विशेषाः पञ्चाविशेषाः । तदप्यत अेव कार्यशब्दं

લભતે ।

॥ આહાર્ય ધાર્ય પ્રકાશ્યં ચ ॥ ૩૨ ॥

તદ્ધ્યાહર્તવ્યં ધારણીયં પ્રકાશયિતવ્યં ચ । અતઃ કાર્યમિત્યુચ્યતે,
ન નિર્વર્ત્યત્વાત્ ॥ ૩૨ ॥

કારિકા ૧૩

એતસ્મિંસ્ત્રયોદશવિધે તુ કરણે ત્રયોદશં કતરદિતિ ?

ઉચ્યતે- બુદ્ધિરહંકારો મનશ્ચ । તસ્માત્ ।

॥ અન્તઃકરણં ત્રિવિધમ્ ॥

કસ્માત્ ? વિષયાનભિસન્ધાનાત્ । શ્રોત્રાદિપ્રણાલિકયા ચ
વિષયસમ્પ્રતિપત્તેઃ । અવિશેષાભિધાનાદ્ બુદ્ધ્યાદિપ્રતિપત્તિરયુક્તેતિ
ચેત્સ્યાન્મતમ્, અવિશેષેણોદમુક્તમાચાર્યેણ અન્તઃકરણં ત્રિવિધમિતિ ।
તત્ર કથમિદમવગમ્યતે બુદ્ધ્યહંકારમનસાં ગ્રહણાભિપ્રેતં, ન
પુનરન્યેષામિતિ ? ઉચ્યતે- ન, પ્રથમસંખ્યાવ્યતિક્રમહેત્વનુપપત્તેઃ ।
બુદ્ધ્યાદિસંખ્યાં હિ વ્યતિક્રમમાણસ્ય પ્રતિપત્તૌ નાસ્તિ હેતુઃ ।
તસ્માત્તેષામેવ ગ્રહણમ્ । યથા વસન્તાય કપિગ્જલાનાલભત ઇતિ ।
શ્રોત્રસ્યાન્તઃકરણત્વપ્રસંગાદયુક્તમિતિ ચેત્ સ્થાદેતત્- બુદ્ધિમહંકારં
ચોક્ત્વા તત આહ બુદ્ધીન્દ્રિયાણિ કર્ણત્વક્યક્ષૂરસનનાસિકાખ્યાનીતિ (kA0 26) ।
તસ્માચ્છ્રોત્રમન્તઃકરણં પ્રસજ્યત ઇતિ । એતદનુપપન્નમ્ । કસ્માત્ ? મનસઃ
પૃથગભિધાનાત્ । અત એવેદમાચાર્યેણાપેક્ષ્ય મનસોઽન્તઃકરણત્વં
પૃથગુક્તમ્- તચ્ચેન્દ્રિયમુભયથા સમાખ્યાતમ્, અન્તસ્ત્રિકાલવિષયમિતિ
(kA0 27) તસ્માદુપપન્નમન્તઃકરણં ત્રિવિધં બુદ્ધ્યાદીનિ ।

॥ દશધા બાહ્યમ્ ॥

પચ્ચ બુદ્ધીન્દ્રિયાણિ પચ્ચ કર્મેન્દ્રિયાણીત્યેતદ્બાહ્યં
દશપ્રકારમાચાર્યેણાખ્યાયતે ।

આહ, દશધા બાહ્યમિત્યસ્યાનર્થકયમ્, પરિશેષબુદ્ધેઃ । અન્તઃકરણં
ત્રિવિધમિત્યુક્તે ગમ્યત એતત્પરિશેષાદેવ દશધા બાહ્યમિતિ ।
તસ્માત્તદ્ગ્રહણમનર્થકમિતિ ।

उच्यते- न, विषयार्थत्वात् । त्रयस्य विषयाभ्यमित्येवं वक्ष्यामीत्याचार्य
 आरभते । अङ्कियमाणे त्वस्मिन् किन्तत् त्रयस्य विषयाभ्यमिति न ज्ञायते ।
 आड, अेवमपि विषयग्रहणान्तिस्त्रेर्बाह्यग्रहणार्थकमिति ।
 उच्यते- वक्तव्यं तावद्विदमवश्यं विषयभावप्रतिपत्त्यर्थम् ।
 तत्र शेषे वा यथान्यासं वोच्यमाने न कश्चिद्विशेषः । अथवा
 नेदं बाह्यसंज्ञाप्रतिपत्त्यर्थमारभ्यते, किं तर्हि नियमार्थम् । कथम्
 ? दशधा बाह्यं शब्दादिविषयग्रहणभूतमेव त्रयस्यापि विषयाभ्यं यथा
 स्यात्, मा भूदन्तःप्राणाद्विभूतम् । अथवा दशधैव बाह्यम् । भेदविषयं
 बाह्यमित्यर्थः । प्राणाद्विभूतस्य तु भेदो नास्तीत्यदोषः ।
 तदेतत्

॥ त्रयस्य विषयाभ्यम् ॥

बुद्ध्यङ्कारमनोलक्षणस्य छि
 त्रयस्योपात्तविषया बुद्धीन्द्रियकर्मेन्द्रियवृत्तयः
 सम्पर्काद्विषयरूपप्रत्यवभासनिमित्ततामुपगच्छन्त्यो
 विषयाभ्यतां लभन्ते । तथा मनोऽङ्कारावपि बुद्धेः । बुद्धिस्तु
 निश्चयरूपत्वात्कारणान्तरनिरपेक्षा सर्वमर्थं प्रवृत्तौ प्रति
 निश्चयरूपेणाध्यस्तं पुरुषायोपसंहरति ।
 तत्र शब्दादिसन्निधाने वृत्तीनां ताद्रूप्यापत्तेस्तदपगमे य
 ताद्रूप्यापगमात् प्राप्यकारि ।

॥ साम्प्रतकालं बाह्यम् ॥

उपात्तविषयेन्द्रियवृत्तिसन्निधानात्
 तदाकारसंस्काराधाननिमित्तस्मृतिप्रत्ययवशात्

॥ त्रिकालमाभ्यन्तरं करणम् ॥ ३३ ॥

कारिका ३४

आड, प्राक्छब्दादिषु श्रीत्रादीनामालोचनमात्रं वृत्तिरित्यविशेषणोक्तम् ।
 तत्र किं तथैव प्रतिपत्तव्यमथेन्द्रियाणां विषयविशेषोऽस्तीति ? अथ
 योक्तं कार्यं य तस्य दशधा विशेषलक्षणमविशेषलक्षणं य ।
 तत्र केन करणेन कस्य विषयस्य ग्रहणमिति ?

ઉચ્ચતે-

॥ બુદ્ધીન્દ્રિયાણિ તેષાં પચ્ચ વિશેષાવિશેષવિષયાણિ ॥

તેષાં પૂર્વોક્તાનામિન્દ્રિયાણાં યાનિ બુદ્ધીન્દ્રિયાણિ પચ્ચ શ્રોત્રાદીનિ તાનિ વિશેષાવિશેષવિષયાણિ પ્રતિપત્તુભેદેન । તત્ર દેવાનાં યાનિ ઇન્દ્રિયાણિ તાનિ ધર્મોત્કર્ષાદ્વિશુદ્ધાન્યવિશેષાનપિ ગૃહ્ણન્તિ પ્રાગેવ વિશેષાત્, યોગિનાં ચ સમ્પ્રાપ્તવિશેષાણામ્ । અસ્મદાદીનાં તુ વિશેષાનેવ તમસા પરિવૃતત્વાત્ ।

આહ, કિં કર્મેન્દ્રિયાણામપિ પ્રતિપત્તુભેદાદ્ગ્રહણભેદો ભવતિ ? નેત્યુચ્યતે । કિં તર્હિ સર્વેષામેવ

॥ વાગ્ભવતિ શબ્દવિષયા ॥

વાગિન્દ્રિયસ્ય વાચ્યભિહતેષુ વદનપ્રદેશેષુ તાલ્વાદિષુ ધ્વનેર્વર્ણપદવાક્યશ્લોકગ્રન્થભાવેન વિકારાપાદનં સર્વપ્રાણિનામવિશિષ્ટમ્ ।

આહ, અથેતરાનિ કર્મેન્દ્રિયાણિ કથમિતિ ?

ઉચ્ચતે-

॥ શેષાણ્યપિ પચ્ચવિષયાણિ ॥ ૩૪ ॥

પાણિપાદપાયૂપસ્થાસ્તુ આદાનવિહરણોત્સર્ગાનન્દલક્ષણૈઃ કર્મભિઃ શબ્દસ્પર્શરસરૂપગન્ધસમુદાયરૂપા મૂર્તીર્વિકુર્વન્તીતિ ।

આહ, યદિ પચ્ચવિષયાણ્યેવાવિશેષાણીતિ નિયમોડભ્યુપગમ્યતે તેનૈકકરણેષ્વાદાનાદિક્રિયાડનુપપત્તિપ્રસંગ ઇતિ ।

ઉચ્ચતે ન, નિયમપ્રતિષેધાર્થત્વાત્ । સ્વવિષયનિયમો

બુદ્ધીન્દ્રિયવત્કર્મેન્દ્રિયાણામપિ મા વિજ્ઞાયીત્યતો

નિયમપ્રતિષેધાર્થમિદમારભ્યતે । તદર્થમેવ ચાપિશબ્દમાચાર્યોડધિજગે । સમ્ભાવનાર્થમપિ ચ પચ્ચવિષયાણ્યેતાનિ પ્રાગેવ તુ ચતુસ્ત્રિવિષયાણીતિ

।

આહ, કથમેતદવગમ્યતે વિશેષાવિશેષવિષયાણીન્દ્રિયાણિ, ન પુનરસદ્વિષયાણિ ઇતિ ?

ઉચ્ચતે- વિશેષાણામસત્વાસિદ્ધેઃ । પ્રત્યક્ષતસ્તાવદ્વિશેષા

ઉપલભ્યન્તે । તસ્માદેષામસત્ત્વમશક્યં પ્રતિજ્ઞાતુમ્ ।

અથાપિ સ્યાત્સાધ્યમેતત્પ્રત્યક્ષમેવૈતદનવધમ્,

बाह्यवस्तुविषयमयमृगतृषिणोकादिविज्ञानवत्प्रत्यक्षाभासम् ।
 अेतव्यायुक्तम् । कस्मात् ? विकल्पानुपपत्तेः । सर्वमभूतमभ्युपगन्तव्यम् ।
 यत्र नास्ति किञ्चिद् भूतार्थेन प्रत्यक्षं यद्यप्येक्षयेतरत् प्रत्यक्षाभासं
 स्यात् । उक्तस्त्वयं विकल्पः । तस्माद्युक्तं ज्ञानमात्रमिदमिति । किं यान्यत् ।
 विपरीतदर्शनप्रसंगात् । मृगतृषिणोकास्वप्नविषयैरसद्भिः
 सतामसत्त्वमिच्छतस्तद्भेदं विपरीतदर्शनप्रसंगः ।
 तथा हि गन्धर्वनगरादिषु कदाचित्तमेवार्थं गां पश्यति,
 कश्चिद्भ्रं पश्यति, कदाचित्पताकां । स्वप्ने चैकमूर्तिपतितानां
 गोपुरुषाश्चरासभनदीवृक्षप्रभृतीनां दर्शनं स्मरणे विपर्ययेण
 दृष्टम् । तथा वातायनेन उस्तियूथप्रवेशने... । विच्छिन्नानां
 यावयवानां पुनः सन्धानं आकाशगमनमनीश्वरस्यानिमित्तं
 राज्यलाभे इति । तदितरत्रापि स्यात् । न त्वस्ति । तस्माद्युक्तं
 मृगतृषिणोकास्वप्नादिवदसत्त्वं भावानाम् । अर्थकिया य न
 स्यात् । यथा स्वप्ने स्नातानुविभाशितपीतवस्त्राच्छादितानामकृत्वं
 दृष्टम्, अवेमिडापि स्यात् । शुक्लविसर्गवदिति येत्, स्यादेतत्- यथा
 द्वयसमाप्तिपूर्वकः शुक्लविसर्गः स य तदभावेऽपि स्वप्ने भवति,
 अवेमितरस्यादिति । तद्युक्तम्, रागादिनिमित्तत्वात् । तथाहि ज्ञातोऽपि तत्
 द्वयसमाप्तिमन्तरेण भवति । तस्मान्मनोरञ्जनानिमित्तं तत् । प्रेतवदिति
 येत् स्यादियं मम सद्बुद्धिः, यथा प्रेतानामसद्भिःपूयनद्यादिभिरर्थकिया,
 नरकपालैश्च बाधनम् । अवेमत्रापि स्यादिति । तद्युक्तम् । असिद्धत्वात् ।
 न ह्येतदसदिति सिद्धम् । किञ्च प्रत्यक्षेण याप्रत्यक्षबाधनात् ।
 इह प्रत्यक्षं बलीय इत्यप्रत्यक्षस्य तेन प्रत्याख्यानमुपपद्यते ।
 भवन्तस्त्वप्रत्यक्षेन प्रत्यक्षं प्रत्यायक्षते । तस्माद्युक्तं
 नरकलापादिवदसतामर्थकियेति । स्वभावभेदात्तदसत्त्वमिति येत्,
 स्यादेतत्- यदि परमार्थतो नरकपालाः स्युस्तेषामपि दुःखसम्बन्धः स्यात्,
 मूर्तिमत्त्वाविशेषात् । न तु तेषां बाधाऽस्ति । तस्माद् भ्रान्तिरसाविति ।
 अेतद्युक्तम् । कस्मात् ? कर्मशक्तिवैशिन्यात् । प्रत्यक्षमेव
 तावत्कर्मनिमित्तो वाग्बुद्धिस्वभावादारविदारशक्तिभेदभिन्नो विचित्रः
 संसार उपलभ्यते । स निपुणमवेक्षितुमशक्यः, गम्भीरत्वात् । किं
 पुनरप्रत्यक्षकर्मणां विपाकवैश्वरूप्यमर्तर्कगोचरमस्मदादिबुद्ध्यः
 परिच्छेत्स्यन्ति ? तस्मान्मनोरथमात्रमेतत् । धर्माधर्मानुपपत्तिश्च स्यात् ।
 यथा स्वप्ने अज्मउत्यासुरापानागम्यगमनादीनामकृत्वम्, अवेमितरत्रापि

स्यात्, असद्विशेषात् । मिद्धोपघातात्तद्विशेष इति चेत् न, अविशेषात् ।
असन्त्वे तुल्ये क्वचिदुपघातः क्वचिन्नेतीच्छामात्रमेतत् । अयं चेत्
नासन्तः पृथिव्याद्यः । न येदसन्तो युक्तमुपदिष्टं बुद्धीन्द्रियाणि
तेषां पञ्च विशेषाविशेषविषयाणीति ॥ ३४ ॥

॥ इति श्रीयुक्तिदीपिकायां सप्तममाह्निकम् ॥

कारिका ३५

द्वारिद्वारभावभेषामिदानीं वक्ष्यामः । तत्र बाह्यं करणं द्वारम्,
अन्तःकरणं द्वारीति ।
आह, करणविशेषाद्युक्तम् अन्तःकरणस्य डीन्द्रियानां य
करणत्वमविशिष्टम् । तत्र को डेतुरन्तःकरणं द्वारि, द्वाराणीन्द्रियाणीति ?
उच्यते-

॥ सान्तःकरणं बुद्धिः सर्वं विषयमवगाढते यस्मात् ।
तस्मात् त्रिविधं करणं द्वारि द्वाराणि शेषाणि ॥ ३५ ॥

सदान्तःकरणेन वर्तते या साऽन्तःकरणं बुद्धिः । अहंकारमनोभ्यां
सहिता बुद्धिरित्यर्थः । अत्र यान्तःकरणग्रहणेनैव बुद्धेर्ग्रहणे
सिद्धे भूयो बुद्धिग्रहणं प्राधान्याप्युपनार्यम् । भवति हि प्रधानस्य
सामान्येऽन्तर्भूतस्यापि पृथगुपदेशः । तद्यथा
जगाम तं वनोद्देशं व्यासः सः सः सः ।
इति मल्लार्थग्रहणे व्यासोऽप्यन्तर्भूतः प्राधान्यात्पृथगुच्यते, अयं
सान्तःकरणं बुद्धिः सर्वं विषयमवगाढते, विशिष्टानविशिष्टांश्च
शब्दादीन्सन्निकृष्टविप्रकृष्टव्यवहितान्प्रमाणभवेन स्ववृत्ते
विषयीकरोतीत्यर्थः । अतदुक्तं भवति अनियतविषयो द्वारी, नियतविषयाणि
द्वाराणि । तद्यथा प्रासादस्य पूर्वोत्तरदक्षिणपश्चिमानां स्वदिङ्नियमो न
पूर्वभुत्तरं दक्षिणं वा कदाचिद्भवति, तथेतराण्यपि द्वारीणि ।
तत्रानियताः सर्वदिगवस्थितैर्द्वारैः प्रवर्तन्त अयमिडापि श्रोत्रादीनि
स्वविषयनियतानि । सान्तःकरणं तु बुद्धिः सर्वं विषयमवगाढते यस्मात्
तस्मादनियतविषयत्वाद्गुणपत्रमेत्त्रिविधं करणं द्वारि, द्वाराणि शेषाणीति
॥ ३५ ॥

कारिका ३६

॥ अते प्रदीपकल्पाः परस्परविलक्षणा गुणविशेषाः ।
 कृत्स्नं पुरुषस्यार्थं प्रकाश्य बुद्धौ प्रयच्छन्ति ॥ ३६ ॥

अते षत्यनेन त्रयमभिसम्भ्रमाति श्रोत्रादीनामन्यतमं मनोऽलंकारश्च ।
 प्रदीपकल्पा षत्यनेन प्रकाशसाम्यं करणपर्वण आचष्टे, यथा प्रदीपः
 प्रकाशक अवं करणमपि, तद्व्यापारे सति विषयाविर्भावानुपपत्तेः ।
 परस्परविलक्षणा षत्यनेन व्यस्तवृत्तिं पूर्वोक्तामाकर्षति । तथा ल्येषां
 वैलक्षणाद्यमनुमीयते, आलोचनसंकल्पाभिमानभेदात् । गुणविशेषा
 षत्यनेन सत्त्वादीनां पुरुषविज्ञानमुद्दिश्य तद्भावेन परिणामं
 ष्यापयति । कृत्स्नं पुरुषस्यार्थमिति विशेषाविशेषलक्षणां कार्यं
 आलार्थधार्थप्रकाश्यतया यथासम्भवं प्रकाश्य स्ववृत्त्यनुगुणं कृत्वा
 विषयव्यापारेणानुभूय बुद्ध्वावाधत्ते, अतद्विषयतामापाद्यतीत्यर्थः ।
 कदाचित्तु बुद्धिरेव बाह्यकरणसंकल्पाभिमानगृहीतम् । सर्वथा त्वयं
 शास्त्रार्थो येन वा तेन करणेन विषयमुपात्तं बुद्धिरध्यवस्यति ।
 तथा याध्यवसायरूपपापत्रया येतनाशक्तिरनुगृह्यते
 न करणान्तरस्य पुरुषेण समबन्धोऽस्ति । ततश्च द्वारिणां
 बहुत्वात्तद्दर्शनविशेषस्वातन्त्र्यसमुच्चयान्तःकरणपुरुषकर्तृत्वदीषाणामप्रसंगः
 ॥ ३६ ॥

कारिका ३७

आल, कः पुनश्च छेतुर्धेन द्वारित्वाविशेषे सत्यलंकारमनसी बुद्धौ
 विषयाधानं कुरुतो न पुनरनयोः साक्षात्पुरुषेण सम्बन्ध इति ?
 उच्यते-

॥ सर्वं प्रत्युपभोगं यस्मात् पुरुषस्य साधयति बुद्धिः ॥
 अलंकारमनसोर्लि, नास्ति निश्चयरूपता, संकल्पाभिमानमात्ररूपत्वात् ।
 अनिश्चितविषयया च करणवृत्त्या पुरुषस्य
 समन्धोऽनर्थकः स्यात् । स्वयं वा निश्चेतुरस्य कर्तृत्वं स्यात् ।

ततश्चामिश्रनिश्चयकारणत्वाद्यमप्यामिश्ररूपः स्यात् । सर्वं
 यैतदुक्तोत्तरं निश्चयरूपा हि बुद्धिः । अतस्तद्भृत्युपनिपाती विषयः
 सन्निधानमात्रात्पुरुषेण संयैतितो नास्यौदासीन्यं बाधितुमुत्सहते,
 नो भत्वप्यानर्थक्यमनुषज्यते । अतदुक्तं सर्वं प्रत्युपभोगं
 यस्मात्पुरुषस्य साधयति बुद्धिरिति ।
 आह, अेवमपि शब्दाद्विलक्षणो विषयः प्रकृतः, स य बुद्ध्या सर्वः
 प्रतिपाद्यते । तत्र विषयान्तरमाध्यस्ति प्रधानपुरुषान्तरलक्षणम् ।
 तथा यादुः । उपभोगस्य शब्दाद्युपलब्धिरादिः गुणपुरुषोपलब्धिरन्तः ।
 तस्मात्तत्रप्रतिपत्त्यर्थं करणान्तरं वक्तव्यमिति ।
 उच्यते- न वक्तव्यम् । किं कारणम् । यस्मात्

॥ सैव य विशिनष्टि पुनः प्रधानपुरुषान्तरं सूक्ष्मम् ॥ ३७ ॥

यतो यस्मात्कारणात् सा बुद्धिरेव हि काष्ठापन्नेन
 तमसाऽभिभूतत्वाद्धर्मादीनां सत्त्वधर्माणां
 प्रकृतिभूतात्त्विकारभूतान्परतन्त्रानुपकार्यानुपकारकानयेतना-संसर्गधर्मिणश्च
 गुणानात्मत्वेनाध्यवस्य पुरुषायोपलरति । स य
 मिथ्याज्ञानाभ्यासवासनानुरञ्जितं बुद्धिप्रत्ययमनुरुध्यमानो
 दर्शितविषयत्वात्तथैव प्रतिपद्यते । यदा तु
 धर्माद्यभ्यासात्तमोऽपागमे सत्युत्तरोत्तराणां सत्त्वधर्माणामुत्कर्षस्तदा
 विनिवृत्तमिथ्याप्रत्यया वृत्तिः । न प्रकृतिविकारभूतः
 स्वतन्त्रोऽनुपकार्योऽनुपकारकश्चेतनोऽसंसर्गधर्मा य ।
 ततो विपरीताश्च गुणा इति शुद्धाध्यवसायं करोति । पुरुषश्च
 परोपलृतप्रवृत्तित्वात्तथैव प्रतिपद्यते । तदेतद् गुणानां पुरुषस्य
 यान्तरं द्वयोरपि निश्चयस्वभावत्वाद्दस्मात्पूर्वोक्तधर्मभेदेऽपि सति
 सूक्ष्मं गम्भीरं दृर्ज्ञेयम् । अतश्च सूक्ष्मं यद् बुद्धिमात्रमवलम्ब्य
 तद्विशिष्टायाश्चेतनाशकत्तेर्ग्राह्यग्राहक..... ॥ ३७ ॥

कारिका ३८

व्याख्यातं करणपर्व । कार्यपर्वेदानीं वक्तव्यम् । तस्य य पुरस्ताद्दुद्देशः
 कृतः- कार्यं य तस्य दशधा पञ्च विशेषा इति । साम्प्रतं तु
 निर्देशं करिष्यामः ।

आड, यद्यैव तस्माद्विदमेव तावद्गुण्यतां के विशेषाः, केऽविशेषा इति ।
उच्यते-

॥ तन्मात्राण्यविशेषाः ॥

यानि तन्मात्राणि पञ्चाङ्कारादुत्पद्यन्ते इति प्रागपदिष्टम् । ते
भत्वविशेषाः । कानि पुनस्तन्मात्राणीत्युच्यते शब्दतन्मात्रं,
स्पर्शतन्मात्रं, रूपतन्मात्रं, रसतन्मात्रं, गन्धतन्मात्रमिति ।
कथं पुनस्तन्मात्राणीति ?

उच्यते- तुल्यजातीयविशेषानुपपत्तेः । अन्ये शब्दजात्यभेदेऽपि ।
सति विशेषा उदातानुदात्तस्वरितानुनासिकाद्यस्तत्र न सन्ति
तस्माच्छब्दतन्मात्रम् । अयं स्पर्शतन्मात्रे मृदुङ्कठिनाद्यः । अयं
रूपतन्मात्रे शुक्लकृष्णाद्यः । अयं रसतन्मात्रे मधुराम्बाद्यः । अयं
गन्धतन्मात्रे सुरभ्याद्यः । तस्मात्तस्य तस्य गुणस्य सामान्यमेवात्र,
न विशेष इति तन्मात्रास्वेतेऽविशेषाः ।

आड, अथ के पुनर्विशेषा इति ?

उच्यते- यानि भवु

॥ तेभ्यो भूतानि पञ्च पञ्चभ्यः ॥

उत्पद्यन्ते

॥ अत्रे स्मृता विशेषाः ॥

तत्र शब्दतन्मात्रादाकाशम्, स्पर्शतन्मात्राद्वायुः, रूपतन्मात्रात्तेजः,
रसतन्मात्रादापः, गन्धतन्मात्रात्पृथिवी । तेभ्यो भूतानीत्येतावति वक्तव्ये
पञ्च पञ्चभ्य इति त्रयं समसंख्याकतस्तद्गुण्यत्तिज्ञापनार्थम् ।
तेनैकैकस्मात्तन्मात्रादेकैकस्य विशेषस्योत्पत्तिः सिद्धा ।
ततश्च यदन्येषामाचार्याणामभिप्रेतम् अेकलक्षणोभ्यस्तन्मात्रेभ्यः
परस्परानुपवेशादेकोत्तरा विशेषाः सृज्यन्त इति तत्रप्रतिषिद्धं भवति ।
किन्तु अन्तरेणापि तन्मात्रानुपवेशमेकोत्तरेभ्यो भूतेभ्य अेकोत्तराणां
भूतविशेषाणामुत्पत्तिः । तत्र शब्दगुणाच्छब्दतन्मात्रादाकाशमेकगुणम्,
शब्दस्पर्शगुणात्स्पर्शतन्मात्राद्वायुगुणो वायुः,
शब्दस्पर्शरूपगुणाद्रूपतन्मात्रात्त्रिगुणं तेजः,
शब्दस्पर्शरूपरसगुणाद्रसतन्मात्रात्तुर्गुणा आपः,
शब्दस्पर्शरूपरसगन्धाद् गन्धतन्मात्रात्पञ्चगुणा पृथिवी ।

अत्र य वायोः शीतः स्पर्श अपां य, तेजस उष्णः, अनुष्णाशीतः
 पृथिव्याः । रुपं य शुक्लं भास्वरं य तेजसोऽपां य, कृष्णं
 पृथिव्याः । रसो मधुरोऽपाम्, साधारणः पृथिव्याः । गन्धस्तु पार्थिव
 अेव तदवयवानुप्रवेशाद्भूतान्तरेषूपलभ्यते । एत्येते पृथिव्यादीनां
 धर्माः । अन्ये य परस्परानुग्राहकाः । उ पुनस्त एत्याह-
 आकारो गौरां रौक्ष्यं वरणां स्थैर्यमेव य ।
 स्थितिभेदः क्षमा कृष्णच्छाया सर्वोपभोग्यते ॥
 एति ते पार्थिवा धर्मास्तद्विशिष्टास्तथा परे ।
 जलाग्निपवनाकाशव्यापकास्तान्निबोधत ॥
 स्नेहः सौक्ष्यं प्रभा शौकल्यं मार्दवं गौरवं य यत् ।
 शैत्यं रक्षा पवित्रत्वं सन्तानश्चौदका गुणाः ॥
 उर्ध्वगं पावकं दग्धं पायकं लघु भास्वरम् ।
 प्रध्वंस्योजस्विता ज्योतिः पूर्वाभ्यां सविलक्षणम् ॥
 तिर्यग्गतिः पवित्रत्वमाक्षेपो नोदनं बलम् ।
 रौक्ष्यमच्छायता शैत्यं वायोर्धर्माः पृथग्विधाः ॥
 सर्वतो गतिरव्यूहो विष्कम्भश्चेति ते त्रयः ।
 आकाशधर्मा विज्ञेयाः पूर्वधर्मविरोधिनः ॥
 संछतानां तु यत्कार्यं सामान्यं ते गवाद्यः ।
 एतरेतरधर्मैभ्यो विशेषान्नात्र संशयः ॥
 तत्राकारादिधर्मैः पृथिव्या लोकस्य थोपक्रियते भूतान्तराणां
 य । तत्राकारात्तावत् गवादीनां घटादीनां याकारनिर्वृत्तिः
 गौरवादेषामवस्थानम् । रौक्ष्यादपां संग्रहो वैशद्यं य
 भूतानाम् । वरणादनभिप्रेतानां छादनम् । स्थैर्याद्भृत्तिः
 प्रजनां भूतान्तराणां य । स्थितेर्मात्रादिसन्निधानाधनुग्राहः ।
 भेदाद्धटादिनिष्पत्तिः । व्यूहश्चावयवानाम् । क्षान्तेरुपभोगभोग्यता ।
 कृष्णच्छायत्वाद्गान्त्रिसम्पच्छायाकार्यप्रसिद्धिश्च ।
 सर्वोपभोग्यत्वात्सर्वभूतानुग्राहः । अेवं स्नेहादिभिर्लोकस्थोपकारः क्रियते
 भूतान्तराणां य । स्नेहाद्रूपसम्पद्वायुप्रतीकारोऽग्निशमनं संग्रहश्च
 पृथिव्याः । सौक्ष्यादनुप्रवेशः । शौकल्याख्यन्द्राद्विनिर्वृत्तिः ।
 मार्दवात्सन्तानावगाहनमेकक्रिया कठिनानाम् यावनामनम् । गौरवात्सन्तानाख्य

भूतानुग्रहार्थं स्रोतस्त्वम् । शैत्याद्गुष्पाप्रतीकारः । रक्षातः प्रजासु
 धोरशामनम् । पवित्रत्वाद्भूमोपययः शौचविधिरलक्ष्योपघातश्च ।
 सन्तानाद्द्रव्यसंघातः । तथोर्ध्वगत्यादिभिर्धर्ममात्रैस्तेजसां
 लोकस्य योपक्रियते भूतान्तराणां च । उर्ध्वगतेः पाकप्रकाशसिद्धिः ।
 पावकत्वाद्द्रव्यशौचं च । दाढकत्वात्क्षारोत्पत्तिः । शीतप्रतीकारो
 नभसश्चोष्णत्वं शब्दनिष्पत्त्यर्थम् । पायकत्वात्स्वेदं
 स्वेदनमन्नप्रक्तिः पृथिव्यवयवानां क्रियायोग्यता, तथा बाह्यान्तरपरिणामः,
 रसलोहितमांससनाव्यस्थिमज्जाशुक्राणां लाघवाद्वाह्यातिक्रमः ।
 भास्वरत्वाद्द्रव्यान्तरप्रकाशनम् । प्रध्वंसित्वाद्गंधपक्वानामुपभोगः ।
 तैजसः प्रजापालनम् । तथा तिर्यकपातादिभिर्धर्मैर्वायुना लोकस्य योपकारः
 क्रियते भूतान्तराणां च । तिर्यकपाताद्दृष्टिविक्षेपो गन्धसंबलनं
 च । पवित्रत्वात्पूतिद्रव्यपवनम् । आक्षेपनोदनाभ्यामुत्कर्षः
 प्रथमं धर्माभसः । व्यूढश्च शरीरे रसादीनां धातूनां च ।
 अग्नेश्चोपध्मानमभिधातश्चाकाशस्य । बलात्समीकरणं सर्वेषाम् ।
 रौक्ष्याद्विशोषणम् । अस्त्रायत्वाद्दोरात्रप्रसिद्धिः । शैत्याद्गुष्पाप्रतीकारः ।
 तथा सर्वतो गत्यादिभिर्धर्मैर्नभसा लोकस्योपकारः क्रियते
 भूतान्तराणां च । सर्वतो गतेः समन्तात्तुल्यदेशश्रवणनामेकश्रुतित्वम् ।
 अव्यूढविष्कम्भाभ्यां सर्वेषामवकाशतादानमित्युक्ताः पृथिव्यादयः ।
 अते विशेषा एतद्युज्यन्त एति ।
 आढ, कथं पुनरेते विशेषा एतद्युज्यन्ते ?
 यस्मात्

॥ शान्ता धोराश्च मूढाश्च ॥ ३८ ॥

तत्र शान्तास्तावत् स्वसंस्कारविशेषयोगात्तत्सन्निधौ प्रसादाद्विधर्मोत्पत्तेः ।
 धोरास्तु शेषाद्विधर्मनिमित्तत्वात् । मूढाश्च वरणाद्विधर्मभेदतुत्वात् ।
 तन्मात्राणि पुनरशान्तधोरमूढानि अतोऽविशेषा एतद्युज्यन्ते । तदेते यथा
 व्याख्याता अविशेषा विशेषाः पुरुषार्थसिद्ध्यर्थं बहुधा व्यवतिष्ठन्ते ।
 कस्मात् ? न ह्येतेषामेकधाऽवस्थाने पुरुषार्थः सिद्ध्यतीति ॥ ३८ ॥

कारिका ३८

आढ, अतिसामान्योक्तमिदमित्यतो न प्रतिपद्यामहे । तस्माद्भक्तव्यं कथं

विशेषाणामवस्थानमिति ?

उच्यते-

॥ सूक्ष्मा मातापितृजाः सः प्रभूतैस्त्रिधा विशेषाः स्युः ॥

तत्र सूक्ष्मा नाम चेष्टाश्रितं प्राणायुजं संसरति । मातृपितृजास्तु
द्विविधाः । जरायुजा अणुजाश्च । तेषां कोशोपलृताः कोशाः
लोमरुधिरमांसास्थिस्नायुशुक्लक्षणः । तत्र लोमरुधिरमांसानां मातृतः
सम्भवः । अस्थिस्नायुशुक्लाणां पितृतः । तत्रैवाशितपीताध्यासा दष्टौ
कोशानपरे व्यायक्षते ।

कथं पुनरेषां कोशत्वम् ?

आवेष्टनसामर्थ्यात् । यथा कोशकारः कोशेनावेष्टितोऽस्वतन्त्रः, अ एवं
सूक्ष्मशरीरं सप्राणमेतैरावेष्टितमस्वतन्त्रं तत्तत्सर्गोपचिनोति ।

प्रभूतास्तूद्भिर्जाः स्वेष्टजाश्च

तदेतैस्त्रिविधैर्वमानवतैर्यग्योनलक्षणस्त्रिविधो भूतसर्ग
आरभ्यते । तत्र देवानां यतुर्विधं शरीरं प्रधानानुग्रहात्, यथा
परमर्षेर्विरिञ्चस्य य । तत्सिद्धिभ्यो यथा ब्रह्मणः पुत्राणां
तत्पुत्रपुत्राणां य । मातापितृतो यथाऽदितेः कश्यपस्य य पुत्राणाम् ।
डेवलाद्वा यथा पितृतो मित्रावरुणाभ्यां वशिष्ठस्य । मनुष्याणां तु
जरायुजम् । धर्मशक्तिविशेषात्तु कश्यपिद्यथाऽपि भवति । यथा
द्रोणकृपकृपीधृष्टद्युम्नादीनाम् । तिर्यग्योनीनामपि यतुर्विधम्
जरायुजं गवादीनामाण्डजं यैव पक्षिणाम् ।

तृणादेष्वोद्भिर्जं क्षुद्रजन्तूनां स्वेष्टजं स्मृतम् ॥

अ एवं त्रिविधा विशेषा व्याख्याताः ।

तत्र केचिन्नियताः केचिदनियता एत्याह- के पुनरत्र नियताः, के
वाऽनियताः ?

॥ सूक्ष्मास्तेषां नियता मातापितृजा निवर्तन्ते ॥ ३८ ॥

सूक्ष्मा आसर्गाप्रलयात्रित्याः मातृपितृजा निवर्तन्ते । सः प्रभूतैरिति
वर्तते । केचित्तु प्रभूतग्रहणेन बाह्यानामेव विशेषाणां ग्रहणमिच्छन्ति ।
तेषामुद्भिर्जस्वेष्टजयोरग्रहणम् । तस्माद्बुभयथा प्रभूता एत्येतदनवधम्
।

आह, सूक्ष्माभिधानमप्रसिद्धत्वात् । मातापितृजाश्च प्रभूताश्च

धृत्यतो युक्त ओषां परिग्रहः । सूक्ष्मास्त्वप्रसिद्धा । तस्माद्भक्तव्यं
 कथमेषामुत्पत्तिरस्तित्वं वेति ?
 उच्यते- पूर्वसर्गे प्रकृतेरुपपन्नानां प्राणिनां
 सत्त्वधर्मोत्कर्षादन्तरेण द्वयसमापत्तिं मनसैवापत्यमन्यद्वा यथेप्सितं
 प्रादुर्भूव । प्रियं भवत्वपि यक्षुषा निरीक्ष्य कृतार्थमात्मानं मन्यते ।
 तस्यामपि क्षीणायां वाक्सिद्धिर्भूव । अभिभाष्य प्राणिनो यद्विच्छन्ति
 तदापाद्यन्ति । तदद्याप्यनुवर्तते- यच्छुष्भी विरुतेनापत्यं बिभर्ति ।
 प्रियं भवत्वपि सम्भाष्य मडतीं प्रीतिमनुभवति । तस्यामुपक्षीणायां
 उस्तसिद्धिर्भूव । संस्पृश्य पाणिमीप्सितमर्थमुपापाद्यन्ति ।
 तदेतदद्याप्यनुवर्तते- यत्प्रियं चिरादालोक्य पाणौ संस्पृश्य
 प्रीतिर्भवति । अस्यामुपक्षीणायामाश्लेषसिद्धिर्भूव । आलिङ्गनेन
 प्राणिनो ऽप्सितं लभन्ते । तदेतदद्याप्यनुवर्तते- यत्प्रियमालिङ्ग्य
 निर्वृत्तिर्भवति । तस्यामुपक्षीणायां द्रव्यसिद्धिरारब्धा । स्त्रीपुंसौ
 संधृष्यापत्यमुत्पाद्येतां ममेदं ममेदमिति य परिग्रहाः प्रवृत्ताः ।
 अेतस्मिन्नेवावसरे संसारो वार्यते ।
 तत्र याचार्याणां विप्रतिपत्तिः । पञ्चाधिकरणस्य
 तावद्वैवर्तं शरीरं मातापितृसंसर्गकाले करणविष्टं
 शुक्लशोणितमनुप्रविशति । तदनुप्रवेशाख्य कललादिभावेन
 विवर्धते । व्यूढावयवं तूपलब्धप्रत्ययं मातुरुदरान्निस्सृत्य
 यौ धर्माधर्मौ षट्सिद्ध्युपभोगकाले कृतौ तद्द्रशाद्यतिष्ठते ।
 यावत्तक्षयाच्छरीरपातस्तावत् । यदि धर्मसंस्कृतं करणं ततो
 धुष्टेशं सूक्ष्मशरीरेण प्राप्यते, तद्विपर्ययात्तु यातनास्थानं तिर्यग्योनिं
 वा, मिश्रीभावेन मानुष्यम् । अवेमातिवाडिकं सूक्ष्मशरीरमिन्द्रियाणां
 धारणप्रापणसमर्थं नित्यं बाह्येनापायिना परिवेष्टयते परित्यज्यते य ।
 पतञ्जलेस्तु सूक्ष्मशरीरं यत्सिद्धिकाले पूर्वमिन्द्रियाणि बीजदेशं नयति
 तत्र तद्गुताशयवशात् धुष्टेशं यातनास्थानं वा करणानि वा प्राप्य
 निवर्तते । तत्र यैवं युक्ताशयस्य कर्मवशादन्यदुत्पद्यते यद्विन्द्रियाणि
 बीजदेशं नयति तदपि निवर्तते, शरीरपाते यान्यदुत्पद्यते । अवेमनेकानि
 शरीराणि । विन्ध्यवासिनस्तु विभुत्वाद्विन्द्रियाणां बीजदेशे वृत्त्या जन्म ।
 तस्यागो मरणम् । तस्मान्नास्ति सूक्ष्मशरीरम् । तस्मान्निर्विशेषः संसार
 ऽति पक्षः । ओषा सूक्ष्मशरीरस्योत्पत्तिः ॥ ३८ ॥

કારિકા ૪૦

આહ, એવમનેકનિશ્ચયેષ્વાચાર્યેષુ ભવતઃ કા પ્રતિપત્તિરિતિ ?

ઉચ્યતે- યત્તાવત્પતઞ્જલિરાહ સૂક્ષ્મશરીરં વિનિવર્તતે

પુનશ્ચાન્યદુત્પદ્યતે, તત્ સૂક્ષ્માસ્તેષાં નિયતા ઇતિ

વચનાદસ્માભિર્નાભ્યુપગમ્યતે । તસ્માત્

॥ પૂર્વોત્પન્નમસક્તં નિયતં મહદાદિસૂક્ષ્મપર્યન્તમ્ ।

સંસરતિ નિરુપભોગં ભાવૈરધિવાસિતં લિડ્ગમ્ ॥ ૪૦ ॥

તત્ર પૂર્વોત્પન્નમિત્યનેન મહદાદેઃ સૂક્ષ્મપર્યન્તસ્ય

લિડ્ગસ્યાસર્ગપ્રલયાન્નિત્યત્વમાહ । અસક્તમિત્યનેન

ગૂઢસ્થિરબીજાનુપ્રવેશમાચષ્ટે । ન હિ લિડ્ગં ક્વચિદ્વ્યાહન્યતે,

હિં તર્હિ લિક્ષાદિ બીજમપ્યાવિશતિ । બદરગોલમપિ ભિત્વા પ્રવિશતિ ।

નિયતમિત્યનેન પ્રતિપુરુષવ્યવસ્થાં પ્રતિજાનાતિ । સાધારણો

હિ મહાન્પ્રકૃતિત્વાદિતિ વાર્ષગણાનાં પક્ષઃ । મહદાદીત્યનેન

પ્રાણાષ્ટકં પરિગૃહ્ણાતિ પૂર્વાત્માનઃ પ્રાણાઠાશ્ચ પચ્ચ વાયવ ઇતિ ।

સૂક્ષ્મપર્યન્તમિતિ તત્વાન્તરપ્રતિષેધમાહ, એતાવદેવ નાતોડન્યદિતિ ।

સંસરતીતિ ગતિમાચષ્ટે, તતશ્ચાવિભુત્વાદ્ બીજાવેશત્યાગૌ

પ્રખ્યાતો ભવતઃ । નિરુપભોગમિતિ શરીરાન્તરસ્થાવકાશં

કરોતિ । સૂક્ષ્મશરીરસ્ય હ્યુપભોગસામર્થ્યેડભ્યુપગમ્યમાને

શરીરાન્તરસ્ય નિરવકાશત્વાદનુત્પત્તિપ્રસંગઃ સ્યાત્ ।

ભાવૈરધિવાસિતમિત્યનેન ભાવાષ્ટકપરિગ્રહં ધોતયતિ । બુદ્ધિરૂપૈરિહ

ધર્માદિભિરધિવાસિતમ્ । તત્સામર્થ્યાત્સર્વત્રાપ્રતિહતં પ્રાણાષ્ટકં

સૂક્ષ્મશરીરેડવસ્થાનગમનમાત્રકૃલે વ્યવસ્થિતમ્ । ધૃતિર્યજ્ઞપ્રેતેષુ

સંસરતીતિ તેનૈવ ચાર્થસિદ્ધૌ શરીરાન્તરપરિકલ્પનાડનર્થક્યમતો

ન બહૂનિ શરીરાણિ ॥ ૪૦ ॥

કારિકા ૪૧

યત્પુનરેતદુક્તમ્- વિભુત્વાદિન્દ્રિયાણાં સ્વાત્મન્યવસ્થાનં

वृत्तिलाभो वृत्तिनिरोधश्च संसार इति, अयुक्तमेतत् । कस्मात्
 ? विभुत्वासिद्धेः । न हि विभुत्वमिन्द्रियाणां कश्चिदभ्युपगच्छति ।
 किं कारणम् ? सततोपलब्धिप्रसंगात् । युगपदुपलब्धिप्रसंगाच्च ।
 कार्यकरणपुरुषाणां हि विभुत्वे सततोपलब्धिप्रसंगः । विषयाणां
 प्रतिबन्धाभावात्प्रसज्यते । प्रात्यविशेषाच्च सर्वविशेषाणां
 युगपदुपलब्धिप्रसंगः । व्यवहितविषयग्राहणं च । सर्वत्र
 सन्निधानात्सन्निर्कृष्टविप्रकृष्टयोः प्रत्यक्षानुमानागमानां याविशेषः
 प्रसज्यते । वृत्तिविशेषात्तद्विशेष इति चेत् न, डेत्वभावात् ।
 विभूनाभिडास्ति वृत्तिविशेष इत्यत्र डेतुस्नुक्तः । तस्मान्न करणानां
 विभुत्वमुपपद्यते । तस्मात्

॥ चित्रं यथाऽऽश्रयमृते स्थाण्वादिभ्यो विना यथा ख्याया ।
 तद्भङ्गिना विशेषैर्न तिष्ठति निराश्रयं लिङ्गम् ॥ ४९ ॥

यथा हि चित्रस्य कुड्यमृतेऽवस्थानं नास्ति, स्थाणुपुरुषादिभ्यो वा
 विना ख्यायायाः तद्भङ्गिना विशेषैर्न तिष्ठति निराश्रयं लिङ्गम् ।
 तस्मादुपपन्नमेतत् सविशेषः संसारः ।
 आह, यदि सविशेषः संसारोऽजीवदेशगमने शरीरमुपलभ्येत । न त्वेवम् ।
 तस्माद्युक्तमेतत् ।

उच्यते- न, विशेषितत्वात् । सूक्ष्मं तच्छरीरमिति विशेषितम् । ततो
 नास्याडेतुकमग्राहणमिति ।

आह, सूक्ष्मशरीरयोगात्पूर्वैश्वरत्वप्रसंगः । तस्माद्युक्तं
 तन्निमित्तमस्याग्राहणमिति ।

उच्यते- न अनेकान्तात् । तद्यथा क्षुद्रजन्तूनां सूक्ष्मशरीरं लघिमा य,
 न यैषामीश्वरत्वमेवं सर्वप्राणिनां स्यात् । अथ मतमगृह्यमाणेन
 सम्बन्धात् स्थूलस्यापि शरीरस्याग्राहणं प्रेताञ्जनसिद्धमाख्यादिवत् ।
 तदप्यनुपपन्नम् । अनेकान्तात् । तद्यथा करणैरगृह्यमाणैः
 शरीरस्य सम्बन्धः । न याग्राहणम्, पिशाचादिभिर्वा तथैतदपि
 स्यात् । किंच अन्तःकरणानुविधाने शैश्वर्याभिमानात् । यस्य
 याध्यवसायमनुविदधत्यणिमादीनि तस्यैश्वर्यमभिप्रेतम् । न तु यस्य
 स्वभावसिद्धानि । अन्यथा तु पिपीलिकादीनामप्याकाशगमनादेश्वर्यं स्यात् ।
 आह, न, शरीरानुपपत्तिप्रसंगात् । सूक्ष्मशरीरोत्पत्तौ तर्हि यस्तिरार्थयोः
 शरीरान्तरसामर्थ्यं विरुध्यते । तस्माद्युक्तम् सविशेषः संसारः ।

उच्यते- न अनभ्युपगमात् । न धर्माधर्मनिमित्तं
वैवर्तं शरीरम्, किं तर्हि आधिकारिकमित्यदोषः । न
यानेकशरीरत्वमभ्युपगम्यते । तस्मात्पक्षान्तरौपालम्बोऽयम् । किं
य इत्स्नाशयपरिणामाप्रतिज्ञानात् । इत्स्नस्याशयस्य परिणामं
जननेवमुपालम्ब्यः स्यादेकदेशस्तु नो विपरिणामी । तस्मान्न किञ्चिदेतत् ।
निमित्तावशेषादाशयैकदेशाभिव्यक्तिरयुक्तेति चेत्, स्यान्मतम्-
एतन्निमित्तानामल्पबहुत्वविशेषादाशयाभिव्यक्तिविशेषो दृष्टः ।
तद्यथा वाय्वादिःकोधादिषु । प्रायणकालश्चायं कृत्वाभिव्यक्तौ निमित्तम् ।
अविशिष्टश्चासौ । तस्मादाशयैकदेशपरिणामोऽनुपपन्न इति ।
अेतस्यायुक्तम् । कस्मात् ? नैमित्तिकत्वात् । पूर्वकृतस्य कर्मणः
कृत्वभोगपरिसमाप्तिः, साम्प्रतस्य य इलोपभोगार्थविपरिणामः
प्रायणस्य निमित्तम् । न तु प्रायणो विपरिणामस्येति । किञ्च
शरीरान्तराभावश्च । इत्स्नस्याशयस्याभिव्यक्तिमिच्छतः
शरीरान्तराभावो निमित्तान्तराभावात्प्राप्नोति । तत्र कृतेनेति चेत् न,
कललाद्यवस्थानाशे तदसम्भवात् । तत्र कृताभ्यां छिं बीजावेशः
करणस्य निष्पादितो यावत्कललाद्यवस्थायामेव तच्छरीरं विनष्टमिति
तत्र कृताशयस्यासम्भवाच्छरीरान्तरानुपपत्तिप्रसंगः । किं य
स्थावराणां य शरीरान्तरासम्भवः । आशयस्य स्थावरशरीरासम्भवे
यदितार्थत्वात्स्थावरशरीरेण याशयोपादानसम्भवात्तस्य संसाराभावः
प्राप्तः । तस्मादुपपन्नमेतत्पुरुषार्थमादिसर्गोत्पन्नं सूक्ष्मशरीरं
संसरति । यावच्च स पुरुषार्थो न परिसमाप्यते तावत्तिष्ठत इति
॥ ४१ ॥

कारिका ४२

आहु, यदि पुरुषार्था विद्गस्थोत्पत्तिरभ्युपगम्यते तत्समनन्तरमेवानेन
पुरुषार्थोऽवसाययितव्यो न पुनर्देवमानुषतिर्यगभावेन पुनः
पुनराज्ज्वलीभावोऽनुष्ठातव्य इति ।
उच्यते-

॥ पुरुषार्थहेतुकमिदं निमित्तनैमित्तिकप्रसङ्गेन ।
प्रकृतेर्विभुत्वयोगान्नटवद् व्यवतिष्ठते विद्गम् ॥ ४२ ॥

यद्यपि पुरुषार्थसिद्ध्यर्थं लिङ्गमुत्पद्यते, तथापि सत्त्वरजस्तमसां
 त्रयाणामपि प्राधान्याद्भ्रजस्तमोभ्यामभिलूते सत्त्वे तत्प्रेरितं
 निमित्तनैमित्तिकशरीरेन्द्रियविषयोपभोगनिर्वर्तकं शृणोति ।
 तद्यथा अग्निदोत्रं जुहुयात्स्वर्गकामो, यमराज्यमग्निष्टोमेनाभिजयतीति ।
 तत्र इलेख्यथा योनीः प्राणार्दींश्च सम्भुभीकृत्य क्रियामारभते ।
 गुणवृत्तवैशिन्यास्य प्रयत्नवानपि मनोवाग्देहैर्भस्मिनमपि कर्म
 करोति । ततश्च प्रकृतेर्विभुत्वयोगात्तेन तेन निमित्तेनोपस्थापितं
 देवमनुष्यतिर्यक्प्रेतादिशरीरमेकस्वभावमपि सन्नटवद्व्यवतिष्ठते
 लिङ्गमाकृतिविशेषोपादानत्यागसाम्यतः । विभुत्वं गुणानां त्रयाणामपि
 साम्यादितरेतराभिभवो दृष्टः । तस्माद्भावनिमित्तः संसारः ।
 तन्निमित्तानुपादानान्मोक्षः ॥ ४२ ॥

कारिका ४३

आह, भावा एति तत्र भवताऽभिधीयते, न यास्य शब्दस्यार्थं
 प्रतिपद्यामहे । तस्माद्भक्तव्यमिदं के पुनरमी भावा एति ?
 उच्यते- धर्माद्या भावाः । धर्मो ज्ञानं
 वैराग्यमैश्वर्यमधर्मोऽज्ञानमवैराग्यमनैश्वर्यमित्येते भावाः ।
 तत्राचार्याणां विप्रतिपत्तिः । पञ्चाधिकरणस्य तावद्विविधं ज्ञानं
 प्राकृतिकं वैकृतिकं च । प्राकृतिकं त्रिविधं- तत्त्वसमकालं
 सांसिद्धिकमाभिष्यन्तिकं च । तत्र तत्त्वसमकालं संलतश्च
 महांस्तत्त्वात्मना मलति प्रत्ययो भवति । उत्पन्नकार्यकारणस्य तु
 सांसिद्धिकमाभिष्यन्तिकं च भवति । सांसिद्धिकं यत्संलतव्यूहसमकालं
 निष्पद्यते, यथा परमर्षेर्ज्ञानम् । आभिष्यन्तिकं च
 सांसिद्धिककार्यकारणस्य कारणान्तरेणोत्पद्यते । वैकृतं तु द्विविधं
 स्ववैकृतं परवैकृतं च । स्ववैकृतं तारकम् । परवैकृतं
 सिद्ध्यन्तराणि । आह य
 तत्त्वसमं वैवर्तम् तत्राभिष्यन्तिकं द्वितीयं स्यात् ।
 वैकृतमतस्तृतीयं षाट्कौशिकमेतदाप्नातम् ॥
 अत्र तु सत्त्वैः सलोत्पत्त्यविशेषात्सांसिद्धिकमभेदेनाह-
 वैकृतमपि च द्विविधं स्ववैकृतं तत्र तारकं भवति ।

स्यात्समविधं परवैकृतं स्वतारादि निर्दिष्टम् ॥

एति यथा ज्ञानमेवं धर्माद्योऽपीति ।

विन्ध्यवासिनस्तु नास्ति तत्त्वसमं सांसिद्धिकं च । किं तर्हि

सिद्धिरूपमेव । तत्र परमर्षेरपि सर्गासंघातव्यूहोत्तरकालमेव

ज्ञानं निष्पद्यते यस्माद् गुरुमुखाभिप्रतिपत्तेः प्रतिपत्स्यत

एत्यपीत्याह- सिद्धं निमित्तं नैमित्तिकस्यानुग्रहं कुरुते,

नापूर्वमुत्पाद्यतीति । निमित्तनैमित्तिकभावाच्चैवमुपपद्यते । तत्र

परमर्षेः पटुः अन्वेषां क्लिष्ट एत्ययं विशेषः । सर्वेषामेव तु

तारकाधविशिष्टमाचार्य आह- त्रिविधा भावाः सांसिद्धिकाः प्राकृतिका

वैकृतिकाश्चेति । तत्र सांसिद्धिकग्रहणोत्तरकालं प्रत्याचष्टे,

नैव तदस्तीति । कथम् ? यद्वि हि तथा स्यात्तत्त्वान्तरानुत्पत्तिसंघातो

व्यूहश्चानर्थकः स्यात् । मध्युत्पन्नं ज्ञानं तत्रैवोपलब्धमिति

कः संघातार्थः ? तथा वर्षेऽहो नोपपद्यते, प्रतिबन्धाभावात् ।

न ह्यस्य कार्यकारणव्यूहसमकालज्ञानोत्पत्तौ कश्चित्प्रतिबन्धोऽस्ति ।

अपरिवृतभलत्वाद्यतः कालान्तरं प्रतीक्षते । तस्मादस्य सत्त्वेव

कार्यकारणत्वात् ज्ञानमभिनिष्पद्यते प्रदीपप्रकाशादित्यतः सांसिद्धिकम् ।

अन्वेषां तु सत्त्वस्यापटुत्वात्कालान्तरेण प्रकृत्यभिष्यन्दाद् द्रागिति

भवति । कृष्णसर्पदर्शनवत् । तत्प्राकृतम् । वैकृतं तु

द्विविधं पूर्ववत् । यथा च परमर्षेर्ज्ञानं सांसिद्धिकमेवं

माहात्म्यशरीरस्यैश्वर्यं, भृगुवादीनां धर्मः, सनकादीनां वैराग्यम् ।

अधर्मो यक्षरक्षःप्रभृतीनाम् । अनैश्वर्यं षट्सिद्धिक्षयकालोत्पन्नां

मनुष्याणां तिरश्चाञ्च । रागोऽज्ञानं परमर्षिवर्ज्यानाम् । प्राकृतास्तु

तद्यथा वैराग्यं भगवदासुरैः । तस्य हि परमर्षिसम्भावनादुत्पन्नो

धर्मः, अशुद्धिं प्रतिद्वन्द्विभावाद्यप्यजगाम । तस्यामपठतायां प्रकृतेः

शुद्धिस्रोतः प्रवृत्तं येनानुगृहीतो दुःखत्रयाभिघातादुत्पन्नजिज्ञासः

प्रव्रजितः । तथा महेश्वरसम्पर्कान्दिनैश्चर्यम् ।

नहुषस्यागस्त्यसम्पर्कान्दिनैश्चर्यम् । वैकृतास्तु भावा अस्मदादीनाम् ।

अत्र त्रिविधभावापरिग्रहात्वाचार्यस्य न सर्वं स्वतः पतञ्जलिवत्,

न सर्वं परतः पञ्चाधिकरणवत् । किन्तर्हि मडती स्वभावातिवृत्तिः

प्रकृतितोऽव्या स्वतो विकृतितः ।

अवम्

॥ सांसिद्धिकाश्च भावाः प्राकृतिका वैकृताश्च धर्माद्याः ।

दृष्टाः करणान्त्रयिणः ॥

यथा येते तथा

॥ कार्याश्रयिणश्च कललाद्याः ॥ ४३ ॥

त्रिविधा अवेति कललादिग्रहणेन शरीराण्यात् । तेषामाकृतिवैश्वर्यं
यतुर्दशाविधे संसारे त्रिविधम् । तत्र सांसिद्धिकस्तावत् वैवर्त्तानां
ग्रहनक्षत्रतारादीनाम् । जातिकृतश्च विशेषः संसानां शौक्यम्,
तिरिचरमयूरादीनां चित्रच्छदत्वमिति । प्राकृतं यथामाडात्वं
शरीराभिमानात् तस्य ह्यभिमानो भवति- उन्ताडं पुत्रान्-स्रक्ष्ये ये मे कर्म
करिष्यन्ति । ये मां परं य ज्ञास्यन्ति । स यादृक्सर्गमभिध्यायति
तादृक्प्रधानादुत्पद्यते । तद्यथा मछेश्वरस्य रुद्रकीटियुष्टाविति ।
वैकृतास्तु कललाद्याः । यथा भिषग्वेदेऽभिहितम्- क्षीरं पीत्वा गर्भिणी
गौरं पुत्रं जनयतीति । अते भावा व्याख्याताः । अेषां वैश्वर्यात्स्विङ्गस्य
गतिविशेषः संसारे भवतीति ॥ ४३ ॥

कारिका ४४

आड, कस्य पुनर्भावस्थानुष्ठानाडो गमनविशेषो विङ्गस्य निष्पद्यत इति ?
उच्यते-

॥ धर्मेण गमनमूर्ध्वम् ॥

उक्तो धर्मः । तदनुष्ठानादष्टविकल्पायां देवभूमावुत्पत्तिर्भवति ।

॥ गमनमधस्ताद् भवत्यधर्मेण ॥

अधर्मोऽप्युक्तः । तदनुष्ठानापञ्चविकल्पायां तिर्यग्भूमावुत्पत्तिर्भवति ।

आड, अेकभूमिविशेषानुपपत्तिः, गतिविशेषात् । यदि भावानां
भूमिविशेषनिमित्तत्वं नियम्यते तेनैकस्यां भूमौ हीनमध्यमोत्कृष्टत्वं
जात्याकृतिस्वभावानुग्रहोपघातानां न प्राप्नोति ।

उच्यते- न तर्ह्यनेन भूमिविशेषो नियम्यते, किं तर्हि

उर्ध्वशब्दे उक्तृष्टवचनः । धर्मेण देवेषु मानवेषु

तिर्यक्षु उर्ध्वगमनमुत्कृष्टं जन्म भवति ।

तथाऽधर्मादधोगमनमपकृष्टं जन्म भवति ।

॥ ज्ञानेन यापवर्गः ॥

यशब्दोऽवधारणार्थः । ज्ञानेनैवापवर्गः, न भावान्तरेणेति ।

यदुक्तमन्यैराचार्यैः- वैराग्यात्पुरुषकैवल्यं ज्ञानवैराग्याभ्यां

येति तत्प्रतिषिद्धं भवति ।

आह, यद्वि पुनर्वैराग्यात्पुरुषकैवल्यमभ्युपगम्यते क अवे सति दोषः

स्यात् ?

उच्यते- न शक्यमेवं प्रतिपत्तुम् । कस्मात् ? संसारनिमित्ताप्रतिपक्षत्वात्

। यद्वि रागनिमित्तः प्रधानपुरुषसंयोगः स्यात् प्राप्तमिदं तत्प्रतिपक्षेण

वैराग्येण वियोगो भविष्यतीति । न त्वेवम् । कुतः ? संयोगकृते

कार्यकरणसर्गे निष्पत्तेः । कार्यकरणव्यूहोत्तरकालं हि रागो भवति ।

तस्मान्नासौ कार्यकरणनिष्पत्तेर्निमित्तमिति शक्यमाश्रयितुम् । यस्य तु

ज्ञानान्मोक्ष एति पक्षः, तस्य प्रतिपक्षादज्ञानाद्बन्ध एति प्राप्तमस्ति,

न यासौ प्रागपि कार्यकरणनिष्पत्तेः । तस्मान्न वैराग्यान्मोक्षः ।

अतएव न ज्ञानवैराग्याभ्यां मोक्षोऽस्ति । उभयनिमित्तासम्भवात् ।

तस्मात्सूक्तं ज्ञानेनैवापवर्गः ।

॥ विपर्ययाद्विच्यते बन्धः ॥ ४४ ॥

ज्ञानविपर्ययोऽज्ञानम् । तस्माद् बन्धस्त्रिविधो भवति प्रकृतिबन्धो

दक्षिणाबन्धो वैकारिकबन्धश्चेति ॥ ४४ ॥

कारिका ४५

आह, कस्माद् भावात्प्रकृतिबन्धो भवति ?

उच्यते-

॥ वैराग्यात् प्रकृतिलयः ॥

वैराग्यादष्टसु प्रकृतिषु लयं गच्छति, असावुच्यते प्रकृतिबन्ध

एति ।

आह, यद्वि वैराग्यात्प्रकृतिलयः प्राप्तो यदेतत्प्रकृतौ वैराग्यमाञ्जसम् ।

अन्या प्रकृतिस्त्रिगुणा, कारणभूता, कार्यभूता, कार्यकारणभूता,

अकार्यकारणभूता अथेतना परतन्त्रा येति । अन्यः पुरुषो निर्गुणो, न कार्य,
न कारणं, न कार्यकारणं, तद्विपरीतः येतनः स्वतन्त्रश्चेति ततोऽपि
प्रकृतौ लयः ततश्चानिर्भोक्षप्रसंगे इति ।

उच्यते- विपर्ययादिति वर्तते । तद्विडम्बित्वात्तस्यामः । ततश्च
विपरीतं यदेव वैराग्यं तुष्टिकाण्डानुपतितं प्रकृत्यादेषु
परत्वाभिमानः तत एव प्रकृतिलयो भवति नान्यस्मात् । अथवाऽत्रापि
यत्तत्प्रकृतावन्यत्वज्ञानं तत एव भोक्षो न वैराग्यात् । कुतः
? भवभीजाप्रतिपक्षत्वादिति ल्युक्तम् । आम्भसिकस्य च भोक्षप्रसंगात् ।
तुल्या ल्यस्य नानात्वसंविद्, आसंगदोषनिवृत्तेः । न चैतद्विष्टम् ।
तस्माद्युक्तमेतत् वैराग्यात्प्रकृतिलय इति ।

आह, अथ दक्षिणाबन्धः कुतः ?

उच्यते-

॥ संसारो भवति राजसाद् रागात् ॥

योऽयं दृष्टानुश्रविकविषयाभिलाषः स रागः । तत्र
दृष्टविषयरागात्तन्नामिनिर्वर्तकं कर्म करोति । ततश्च
तत्रोपपद्यते । आनुश्रविकविषयाभिलाषादग्निदोषादेषु प्रवर्तते ।
ततश्च स्वर्गादिषूपपत्तिर्भवति । असौ दक्षिणाबन्धः ।
दृष्टानुश्रविकविषयाभिलाषद्वारेण तन्निर्वर्तकं कर्मणि प्रवर्तमानो
गुणवृत्तिवैश्वानरादिनिष्टकलनिर्वर्तकमपि कर्म करोति । अथ मानुष्ये
गत्यन्तरे योपपत्तिः सर्वाऽसौ रागात् ।

आह, राजसंग्रहणानर्थक्यम् तत्पूर्वकत्वाद्वागस्य । रजोनिमित्त एव हि
रागः । तत्र संसारो रागादित्येव वक्तव्यम्, राजसंग्रहणमनर्थकमिति ।
उच्यते- न, विषयविशेषत्वात् । विषये यो रागः स
संसारहेतुरित्यस्यार्थस्य ज्ञापनार्थमिदमुच्यते । अन्यथा यो यतेः सात्त्विको
यमनियमध्यानाधनुष्ठानानुरागः प्रवचनरागो वा सोऽपि संसाराय स्यात् ।

॥ औश्रयार्थविधातः ॥

यदष्टगुणमैश्वर्यमणिमादि प्रागुपदिष्टं तस्मात्स्वे स्वे विषयेऽविधात
उत्पद्यते । तदभिरतिर्वैकारिको बन्धः ।

आह, यदि त्रिभिस्त्रिभिर्निमित्तैर्वैराग्यादितिस्त्रिविधो बन्धो निर्वर्त्यते
यद्युक्तमज्ञानाद् बन्ध इति तद्युक्तम् । भावान्तरं ल्यज्ञानमतः

કુલાન્તરેણ ભવિતવ્યમિતિ ।

ઉચ્ચતે- ન, મૂલકારણત્વાત્ । જ્ઞાનવર્જિતાનાં હિ ભાવાનાં ચત્કલં
તત્રાજ્ઞાનં મૂલમ્ । તન્નિમિત્તત્વાત્સર્વેષામ્ । ન હિ જ્ઞાનિવૈરાગ્યમલં
પ્રકૃતિલયાય । તથેતરાણિ પરમર્ષ્યાદાવદૃષ્ટત્વાદ્ વિચિત્રં
કાર્યમેકસ્માત્કારણાદ્યુક્તમિતિ વૈરાગ્યાદી-ન્યસાધારણાનિ પૃથક્ કલ્યન્તે,
સાધારણં ત્વજ્ઞાનમતો ન કશ્ચિદ્દોષઃ ।

॥ વિપર્યયાત્તદ્વિપર્યાસઃ ॥ ૪૫ ॥

અનૈશ્વર્યાત્તુ અણિમાદેરજ્ઞવિધાદવિઘાતવિપર્યયો વિઘાતો ભવતિ ।
તદેવમેતદજ્ઞવિધં ધર્માદિવિધાનમુપાદાયાજ્ઞવિધં નૈમિત્તિકમુપપદ્યતે ।
એવમેષ તત્ત્વસર્ગો ભાવસર્ગશ્ચ વ્યાખ્યાતઃ । એતચ્ચ વ્યક્તસ્ય રૂપં
પ્રવૃત્તિશ્ચ પરિકલ્પ્યતે । કુલમિદાનીં વક્ષ્યામઃ ॥ ૪૫ ॥

॥ ઇતિ યુક્તિદીપિકાયામષ્ટમમાહ્નિકં તૃતીયં ચ પ્રકરણમ્ ॥

કારિકા ૪૬

આહ, કિં પુનસ્તત્કલમિતિ ?

ઉચ્ચતે- ચઃ ખલુ

॥ એષ પ્રત્યયસર્ગો વિપર્યયાશક્તિતુષ્ટિસિદ્ધ્યાખ્યઃ ॥

તત્કલમિતિ વાક્યશેષઃ । એષ ઇતિ વક્ષ્યમાણસ્ય સમ્મુખીકરણાર્થમુચ્યતે ।
પ્રત્યયસર્ગ ઇતિ પ્રત્યયઃ પદાર્થો લક્ષણમિતિ પર્યાયાઃ,
પ્રત્યયાનાં સર્ગઃ પ્રત્યયસર્ગઃ પદાર્થસર્ગો લક્ષણસર્ગ ઇત્યર્થઃ ।
અથવા પ્રત્યયો બુદ્ધિર્નિશ્ચયોઽધ્યવસાય ઇતિ પર્યાયાઃ । તસ્ય
સર્ગોઽયમતઃ પ્રત્યયસર્ગઃ પ્રત્યયકાર્ય પ્રત્યયવ્યાપાર ઇત્યર્થઃ ।
અથવા પ્રત્યયપૂર્વકઃ સર્ગઃ પ્રત્યયસર્ગઃ । બુદ્ધિપૂર્વક ઇત્યુક્તઃ ।
કથમ્ ? એવં હિ શાસ્ત્રમ્- મહદાદિવિશેષાન્તઃ સર્ગો બુદ્ધિપૂર્વકત્વાત્ ।
ઉત્પન્નકાર્યકરણસ્તુ માહાત્મ્યશરીર એકાકિનમાત્માનમવેક્ષ્યાભિદધ્યૌ
હન્તાઽહં પુત્રાન્સ્રક્ષ્યે યે મે કર્મ કરિષ્યન્તિ । યે માં પરં
યાપરં ચ જ્ઞાસ્યન્તિ । તસ્યાઽભિધ્યાયતઃ પગ્ય મુખ્યસ્તોતસો
દેવાઃ પ્રાદુર્ભભૂવુઃ । તેષૂત્પન્નેષુ ન તુષ્ટિં લેભે । તતોઽન્યે
તિર્યક્સ્તોતસોઽષ્ટાવિંશતિઃ પ્રજજ્ઞે । તેષ્વપ્યસ્ય મતિર્નૈવ તસ્યે ।

अथापरे नवोर्ध्वस्रोतसो देवाः प्रादुर्भूवुः । तेष्वप्युत्पन्नेषु नैव
 कृतार्थमात्मानं मेने । ततोऽन्येऽष्टावर्वाकस्रोतस उत्येदुः । अेवं तस्माद्
 ब्रह्मणोऽभिध्यानाद्दुत्पन्नस्तस्मात्प्रत्ययसर्गः । स विपर्ययाभ्यः
 अशक्त्याभ्यः तुष्टयाभ्यः सिद्ध्याभ्यश्चेति । तत्राश्रेयसः
 श्रेयस्त्वेनाभिधानं विपर्ययः । वैकल्यादसामर्थ्यमशक्तिः ।
 शिकीर्षितादूनेन निर्वृतिस्तुष्टिः । यथेष्टस्य साधनं सिद्धिः ।
 तद्यथा धर्मार्थप्रवृत्तोऽग्निष्टोमादीन्परित्यज्य संकरं कुर्वीत सोऽस्य
 विपर्ययः । साधनवैकल्यादसामर्थ्यमशक्तिः । आधानमात्रसन्तोषस्तुष्टिः ।
 कृत्स्नस्य क्रियातिशेषस्थानुष्ठानं सिद्धिः । अेवमर्थादिषु योज्यम् ।
 यश्चायं यतुर्विधः क्वलविशेषो विपर्ययादिराप्यातः ।

॥ गुणवैषम्यविमर्दात् तस्य भेदास्तु पञ्चाशत् ॥ ४६ ॥

गुणानां वैषम्यं गुणवैषम्यम् । गुणवैषम्यं प्राधान्यगुणभावयोग
 इत्यर्थः । गुणवैषम्याद्विमर्दो गुणवैषम्यविमर्दः, प्रत्ययपर्यायेण
 सत्त्वरजस्तमसामितरेतरभावः । तन्निमित्ता अेषां प्रत्ययाणां
 पञ्चाशद्भेदा भवन्ति ॥ ४६ ॥

कारिका ४७

कथमित्युच्यते-

॥ पञ्च विपर्ययभेदा भवन्ति ॥

तमो मोडो मडामोडस्तामिस्रोऽन्धतामिस्र इति । तत्राश्रेयसि
 प्रवृत्तस्य प्रत्ययावरे श्रेयोऽभिमाने आद्यो विपर्ययस्तम
 इत्यभिधीयते । भौतिकेष्वकारेषु शिरःपाण्यादिष्वात्मग्रहो योऽयं
 व्यूढोरस्कः सितदशनस्ताम्राक्षः प्रलम्बबाहुः सोऽलमिति । तथा
 श्रवणस्पर्शनरसनघ्राणवयनादानविडरणोत्सर्गानन्दसंकल्याभिमानाध्यवसायलक्षाणासु
 करणवृत्तिष्वलं श्रोता द्रष्टा चेत्येवमादिराद्यकालप्रवृत्तो ग्रहः
 सर्वस्मादवरो मोड इत्युच्यते । कथं पुनरयमवरः इत्युच्यते पूर्वं
 शरीरेन्द्रियव्यतिरिक्तमुपलब्धुमिच्छ-सौक्ष्म्यात्तत्तदनधिगमे
 भूताकारमभूतं प्रमाणं परपरिकल्पितं वाऽनुमन्येत,
 स्वयं वा परिकल्पयेदिति न मार्गाद् दूरापगतमेतत् ।

અયં તુ પ્રત્યક્ષાદિગતોત્પત્તિસ્થિતિવિનાશોષ્યનેકરૂપકેષુ
 કાર્યકરણોષ્વલમિતિ અભિમન્યતે, તસ્માત્પૂર્વસ્માદવરઃ । બાહ્યે
 તુ વિષયે મમેદમિત્યભિનિવેશઃ પૂર્વસ્માદવર ઇત્યુચ્યતે ।
 પૂર્વઃ શરીરિણોડપ્રત્યક્ષત્વાત્કરણવૃત્ત્યવિશેષાદ્
 વાત્મવૃત્તેઃ કાર્યકરણે કુર્યાદાત્મબુદ્ધિમિતિ શક્યમેતદ્
 ભિન્નમિત્તાકારદેશસ્વભાવપ્રયોજનાનુગ્રહોપઘાતોત્પત્તિસ્થિતિવિનાશાંશ્ચ
 માતૃપિતૃપુત્રભ્રાતૃપુત્રદારગોહિરાયવસનાચ્છાદનાદીનયમકસ્માદાત્મત્વેન
 પશ્યતિ, તસ્માત્પૂર્વસ્માદવરઃ । ક્રોધશ્ચતુર્થો વિપર્યયઃ
 પૂર્વસ્માદવરઃ તામિસ્ર ઇત્યભિધીયતે । કથં પુનરયં પૂર્વસ્માદવર
 ઇતિ ? ઉચ્યતે- પૂર્વોડભિનિવેશપ્રતિષેધમભ્યનુજાનાતિ ।
 યદાડસ્ય બાહ્યદ્રવ્યવિયોગે કશ્ચિત્કુશલસંસૃષ્ટ એવં બ્રવીતિ
 સંસારસ્ય ... બુદ્ધાવવસ્થાપ્ય વિમૃશ્યતાં યાવદયં કાલો યદિ
 કશ્ચિત્પ્રિયેણાવિયુક્તપૂર્વઃ । તસ્માદાગમાપાથિષુ બાહ્યેષુ દ્રવ્યેષુ
 વિદુષા નાભિનિવેશઃ કાર્ય ઇતિ, તદા પ્રત્યાહ સત્યમેવમેતદિતિ ।
 સન્નિક્ષ્ણસ્તુ વિયોગકાલ ઇતિ ન બુદ્ધિરવસ્થાપયિતું
 શક્યતે । ક્રોધાવિષ્ટસ્તુ સ્વવિકલ્પિતગ્રાહવિપરીતબુદ્ધિરશક્યો
 દર્ડેનાપિનિવર્તયિતુમ્ । તસ્માત્પૂર્વસ્માદવરઃ । મરણવિષાદઃ પચ્ચમો
 વિપર્યયઃ પૂર્વસ્માદવરોડન્ધતામિસ્ર ઇત્યભિધીયતે । કથં પુનરયં
 પૂર્વસ્માદવર ઇત્યુચ્યતે- પૂર્વોડભિનિવેશાત્પ્રતિષિધ્યમાનઃ
 પ્રતીકારમન્તતો જિહ્વાક્ષિનિરીક્ષતો (?) નાપિ તાવદારભતે । ન તુ
 બ્રહ્માદૌ સ્તમ્બપર્યન્તે સંસારે સ્વનિમિત્તનિયતતમપાતસ્ય વિનાશસ્ય
 કેનચિત્પ્રતીકારઃ કૃતઃ । તસ્માદપરિહાર્ય મરણમનુશોચત્પૂર્વસ્માદવર
 ઇતિ । એતે પચ્ચ વિપર્યયભેદા ભવન્તિ ।

॥ અશક્તિશ્ચ કરણવૈકલ્યાત્ ।

અષ્ટાવિંશતિભેદા ॥

ભવતીત્યનુવર્તતે । તત્ર બાહ્યકરણવૈકલ્યં સહ મનસૈકાદશપ્રકારમ્ ।
 સમદશવિધં બુદ્ધિવૈકલ્યમ્ । એતેડશક્તિભેદાઃ ।

॥ તુષ્ટિર્નવધાડષ્ટધા સિદ્ધિઃ ॥ ૪૭ ॥

એવં ચતુર્વિધસ્ય પ્રત્યયસર્ગસ્ય ગુણવૈષમ્યવિમર્દેન પચ્ચાશદ્ભેદા
 ભવન્તિ ॥ ૪૭ ॥

कारिका ४८

विस्तरेण तु पदार्थशतसङ्गमानन्त्यं वा लक्षणानाम् ।
कथमित्युच्यते यस्मात्-

॥ भेदस्तमसोऽष्टविधः ॥

य अत्रे पञ्च विपर्ययभेदा व्याख्याताः तेषु तमसोऽष्टविधो भेदः ।
कथम् ? परविज्ञानमाश्रित्य प्रवृत्तस्याष्टासु प्रकृतिष्वपरासु
पराभिमानग्रहात् ।

॥ मोहस्य च ॥

किम् ? अष्टविधो भेद इति ।
यशब्दात्कार्यकरणसामर्थ्येऽष्टविधेऽणिमादावहमिति प्रत्ययः ।

॥ दशविधो मलामोहः ॥

मातृपितृभ्रातृस्वसृपत्नीपुत्रदुहितृगुरुमित्रोपकारिलक्षणे
दशविधे कुटुम्बे योऽयं ममेत्यभिनिवेशः । दृष्टानुश्रविकेषु वा
शब्दादिष्वित्यपरे । स दशविधो मलामोहः परिसंख्यायते ।

॥ तामिस्रोऽष्टादशधा ॥

अष्टविधे कार्यकरणसामर्थ्ये दशविधे च कुटुम्बे विषयेषु वा यः
प्रतिहन्यमानस्यावेशः ।

॥ तथा भवत्यन्यतामिस्रः ॥ ४८ ॥

तथेति सामान्यातिदेशार्थः । अन्यतामिस्रोऽष्टादशधैवेति ।
कथम् ? असावप्यष्टविधात्कार्यकरणसामर्थ्याद्दशविधाश्च
कुटुम्भात्प्रत्यवसानस्य विषादः ।
अवमेते पञ्च विपर्ययभेदाः स्वलक्षणतो विषयविशेषा
लक्षिताः । तत्रापि याष्टासु प्रकृतिषु सत्त्वरजस्तमसां
संघतविविक्तपरिणतव्यस्तसमस्तानां परत्वाभिमानभेदाद्वैकैका
प्रकृतिः पञ्चदशभेदा । अत एव तेषु पञ्चदश विंशं
शतं च भवन्ति । यथा मोक्षे प्रवृत्तस्य अत्रं धर्मकामेष्वपि ।

अेकः पदार्थो विस्तरेण परिसंख्यामानोऽनन्तभेदः सम्पद्यते ।
निदर्शनमात्रमेतदाचार्येण कृतम् । अेवमशक्त्यादिष्वपि
लक्षणान्तरेषु योजयम् । सेयमविद्या पञ्चपर्वा सप्रपञ्चा व्याख्याता ।
तदनन्तरोद्दिष्टानशक्तिभेदान्वक्ष्यामः ॥ ४८ ॥

कारिका ४८

आल, अतिव्यासाभिहितमिदमिति नास्माकं बुद्धाववतिष्ठते । तस्माद्विपर्ययोक्तं
भेदाभिधानं परित्यज्य वक्तव्यम् कथमशक्तिरष्टाविंशतिभेदेति ?

उच्यते-

॥ अेकादशेन्द्रियवधाः सल बुद्धिवधैरशक्तिरुद्दिष्टा ॥

ठन्द्रियाणां वधा ठन्द्रियवधाः । स्वसंस्कारविषययोगात्प्रकर्षापन्नेन
तमसा त्रलणरूपस्य सत्त्वस्याभिभवात्स्वविषयेष्वप्रवृत्तयः । तद्यथा
आधिर्यमान्ध्यमघ्नत्वं मूकता जडता य या ।

उन्मादकौष्ठ्यकौश्यानि क्लैब्योदावर्तपङ्गुताः ॥

तत्र आधिर्यं श्रोत्रस्य, आन्ध्यं यक्षुषः, अघ्नत्वं नासिकायाः, मूकता
वायः, जडता रसनस्य, उन्मादो मनसः, कौष्ठ्यं त्वयः, कौश्यं पाशेः,
क्लैब्यमुपस्थस्य, उदावर्तः पायोः, पङ्गुता पादयोरित्येवमिन्द्रियवधा
अेकादश ।

अन्ये तु

॥ सप्तदश वधा बुद्धेर्विपर्ययात्तुष्टिसिद्धीनाम् ॥ ४८ ॥

तत्र तुष्टयः प्रकृत्याधा वक्ष्यमाणाः, तासां द्विविधो विपर्ययः ।
अव्युत्पन्नस्य योगधर्मेण तस्यां भूमावप्रवृत्तिः, व्युत्पन्नस्य
योत्तरभूम्यपरिज्ञानात्पूर्वस्यां भूमावक्षेमरूपेण त्रलणम् ।
आत्मविदो वा सर्वासु भूमिषु । तेषु यत्पूर्वं तदशक्तिभावाभिप्रेतम् ।
यन्मध्यमं तदापेक्षिकम् । कथम् ? तन्मात्रभूम्यवस्थो ङि
योग्यस्मितादिभूम्यनवजयात्तुष्टो मलाभूतातिक्रमात्सिद्धः । तथा
विजितास्मितारूपो मडदाधवस्थापेक्षया तुष्टः, पूर्वभूम्यपेक्षया सिद्धः ।
अेवं मडदवस्थः प्रधानापेक्षया पूर्वापेक्षया य । प्रधानावस्थः
पुरुषापेक्षया पूर्वापेक्षया य । गुणपुरुषान्तरज्ञस्तु सिद्ध अेव ।

तस्मादव्युत्पन्नस्याम्भःप्रभृतिषु नवानम्भःप्रभृतयो बुद्धिवधाः ।
 तारकादिविपर्ययेषां प्रायतारकाद्यः । अेषां भ्रवशक्तिरष्टाविंशतिभेदा ।
 तुष्टिस्तु सन्निहितविषयसन्तोषास्थिकीर्षितादर्थान्नेन निवृत्तिः
 सामान्यत एवैव, प्रत्यर्थमनन्ता, शतेन तुष्टः सडस्रोरोति ।
 शास्त्रे तु भाष्याध्यात्मिकानां सुभृदुःखमोहानां प्राप्तिष्वपगमेषु
 वायाऽव्यवस्थ्यलक्षणा उपायनवत्वान्नव तुष्टयो भवन्ति ॥ ४८ ॥

कारिका ५०

तासाम्

॥ आध्यात्मिक्यश्चतस्रः । प्रकृत्युपादानकालभाष्याः ॥
 आध्यात्मिकी एति शरीरशरीरिणोर्विशेषमुपलिप्तमानेन योगिना
 यदनात्मन्यात्मबुद्धिरवस्थाप्यते सा भ्रवाध्यात्मिकी सिद्धिः तुष्टिः
 सन्तोषः क्षेम इत्यर्थः ।
 तासां प्रकृत्याभ्या । यदा वीतावीतैः प्रधानमधिगम्य तत्पूर्वकत्वं
 य मडदादीनां विकाराणामानन्त्याख्य प्रधानात्मनः कृत्स्नस्य
 मडदादिभावेन विपरिणामासम्भवादेकदेशस्याप्रकृतिविकारभूतस्य
 भोक्तृत्वमकर्तृत्वं याध्यवस्य सङ्गद्वेषनिवृत्तिं लभते, साऽऽधा
 तुष्टिरम्भ इत्यभिधीयते । कस्मात् ? अमितं हि प्रधानतत्त्वं भाति
 जगद्धीजभूतत्वान्मडदादिभावपरिणामेन न्यूनस्यैकदेशस्यात्मन एवाऽऽपूरात् ।
 तद्व्यतिरेकेण यान्यस्यैकदेशस्योभयधर्मिणो भोक्तृभूतस्य
 सद्भावात्सम्भ्रक्षालनेऽपि यापसंलुप्तम्, वैश्वरूप्यस्यानुच्छेदात् ।
 तथा य शास्त्रमाह- अम्भ इति गुणालिङ्गसन्निचयमेवाधिकुरुते ।
 गुणाश्च सत्त्वरजस्तमांसि । लिङ्गं य मडदादि अत्र सन्निहितं भवति ।
 तद्विदं प्रधानममितं भात्यमितमुपलभ्यत इत्यम्भः । स भ्रवयं
 योगी प्रधानलक्षणां भूमिमवजित्य तन्मडिम्ना य तदशून्यं दृष्ट्वा
 व्यतिरिक्तस्य पदार्थान्तरस्याभावं मन्यमानस्तामेव भूमिं डैवव्यमिति
 गृह्णाति । भिन्ने य देहे प्रकृतौ लयं गच्छति, ततश्च पुनरावर्तते ।
 तस्यां य तुष्टावन्धे सप्त मडदादिकारिणोऽवरुद्धा द्रष्टव्याः । तत्र
 यथा प्राधानिकस्य पुरुषे नास्ति विज्ञानं एवमितरेषामुत्तरेषु तत्त्वेषु ।
 मडत्कारिणः प्रधानेऽस्मिताकारिणो मडति, तन्मात्रकारिणोऽडंकारे ।

તદેકદેશાશ્રૈષા ભોક્તારઃ પૂર્વવત્ । અત્રાપિ ચ સત્વાદીનાં
સંહતવિવિક્તપરિણતવ્યસ્તસમસ્તાનાં ભેદાદવિધાઽવચ્છેદાનન્ત્યમવસેયમ્ ।
આહ, તુષ્ટ્યવિદ્યયોરભેદઃ લક્ષણૈકત્વાત્ । અષ્ટાસુ
પ્રકૃતિષ્વાત્મબુદ્ધિસ્તુષ્ટિઃ । તદેવ ચ તમ ઇત્યવિધાકાણેઽનેર્દિષ્ટમ્ ।
તસ્માત્પદાર્થસંકર ઇતિ ।

ઉચ્યતે- ન, પ્રત્યયવિશેષાત્ । તમઃપ્રધાનપુરુષોપદેશે સતિ
પ્રત્યયનિર્દિધારથિષયા તયોઃ પ્રધાનમેવ જ્યાયો ન પુરુષ
ઇત્યભિનિવિશેત । તુષ્ટિસ્તુ કિં પરમિત્યાશ્રિત્ય પ્રવૃત્તઃ
પ્રધાનજ્ઞાનમાત્રે સન્તોષાત્પદાર્થાન્તરં વિજ્ઞાતુમેવ નાદ્રિયતે । કિં ચ
પ્રહાણવિશેષાત્ । નિરૂઢમૂલો હ્યનાત્મનિ આત્મગ્રહો જ્ઞાનોત્તરકાલભાવનયા
પ્રહાતવ્યઃ । તમોબહુલત્વાત્તમ ઇત્યભિધીયતે । પેલવસ્તુ સત્ત્વબહુલો
દર્શનપ્રણયસ્તુષ્ટિઃ । કિંચ તત્ત્વાભિજયાત્ । વિજિતભૂમિકસ્ય હિ
યોગિનસ્તન્માહાત્યવશીકૃતત્વાદ્ ભૂમ્યન્તરે પ્રવૃત્તિસ્તુષ્ટિઃ । ઇતરસ્ય
ત્વભિનિવેશમાત્રમેવેત્યનયોર્વિશેષઃ । તસ્માન્ન પદાર્થસંકર ઇતિ
વ્યાખ્યાતા પ્રકૃત્યાખ્યા તુષ્ટિઃ ।

યદા તુ સત્યપિ પ્રકૃતિસામર્થ્યે નાનપેક્ષ્ય યથાસ્વમુપાદાનં
ભાવાનામુત્પત્તિઃ સમ્ભવતિ પ્રકૃત્યવિશેષે સર્વકાલમુત્પત્તિપ્રસંગાત્,
પ્રકૃતિકૃત્યમેવેદં વિશ્વમિત્યભ્યુપગચ્છતત્તદવિશેષાદ્
ગોઃ પુરુષાદુત્પત્તિપ્રસંગઃ, પુરુષસ્ય વા મહિષાત્ । કિં ચ
જાત્યભેદપ્રસંગાત્ । પ્રકૃતિકૃત્યમિદં વિશ્વમિત્યભ્યુપગચ્છતો
જાતિભેદો ન સ્યાત્, તદવિશેષાત્ । દૃષ્ટે તૂપાદાનાજ્જાત્યનુવિધાનં
ભાવાનામ્ । તસ્માત્તદેવ કારણત્વેન પરિકલ્પયિતું ન્યાય્યમ્ । ઉપાદાનૈકદેશ
એવ ચ કાર્યકારણવિધાત્મા ભોક્તેત્યેતસ્માદ્ દર્શનાત્સઙ્ગદ્વેષનિવૃત્તિં
લભતે, સા દ્વિતીયા તુષ્ટિઃ સલિલમિત્યભિધીયતે । કથં પુનરેતત્સલિલમ્
? સત્યુપાદાને વિકારો લીયત ઇતિ । તથા ચ કૃત્વા શાસ્ત્રમાહ સલિલં
સલિલમિતિ વૈકારિકોપનિપાતમેવાધિકુરુતે, સતિ તસ્મિંલ્લીયતે જગદિતિ ।
સ ખલ્વયં યોગી પાર્થિવાનવજિત્ય તન્મહિમ્ના જગદશૂન્યં દૃષ્ટ્વા
પદાર્થાન્તરસ્થાભાવં મન્યમાનસ્તામેવ ભૂમિ કૈવલ્યમિતિ ગૃહ્ણાતિ ।
ભિન્ને ચ દેહે પૃથિવ્યાદિષુ લીયતે । તતશ્ચ પુનરાવર્તતે ।
યદા ચ સત્યુપાદાનસામર્થ્યે ન તાવતૈવ ભાવાનાં પ્રાદુર્ભાવઃ કિં તર્હિ
સન્નિહિતસાધનાનામપિ કાલં પ્રત્યપેક્ષા ભવતિ- કાલવિશેષાદ્દ્વિજાદકુરો
જાયતે, અહુરાત્રાલં, નાલાત્કાણ્ડમ્, કાણ્ડાત્રસવ ઇત્યાદિ । અન્યથા તૂપાદાનાનાં

सन्निधानमात्रात्क्षणैवाभीषामवस्थाविशेषाणामभिव्यक्तिः स्यात् । किञ्च
 कालविपर्ययेषोत्पत्तिप्रसंगात् । न चैतद्विष्टम् । किं य तदनभिधानात् ।
 दृश्यन्ते य प्राणिनां कालानुसूयाः स्वाभावादारविडारव्यवस्थाः ।
 तस्मादसावेव कारणम् । तदेकदेशश्चाप्रकृतिविकारभूतो
 भोक्तोत्येतस्मादर्शनात्संगद्वेषनिवृत्तिं लभते, सा तृतीया
 तुष्टिरोध इत्यभिधीयते । कथं पुनरयं काल ओघ इत्युच्यते
 ? सलिलौघवत्सर्वाभ्यावडनात् । तद्यथा सलिलौघस्तृणं काष्ठमशमानं
 प्राणिनां वा स्वमूर्तिसंसृष्टं सर्वमेवाभ्यावडति, अवेमयं कालो
 गर्भाद्भात्यं, भाव्यात्कौमारं, कौमाराद्यौवनं, यौवनात्स्थाविर्यम्,
 स्थाविर्यान्मरणं, तथा बीजान्मूलं मूलादङ्कुरमिति वडति । तथा याड
 यामेव प्रथमां रात्रिं गर्भे भवति पूरुषः ।
 सम्प्रस्थितस्तां भवति स गच्छन्न निवर्तते ॥

तस्मादोघसामान्यादोघः कालः । स भ्रुव्ययं योगी कालमवजित्य
 पदार्थान्तराभावं मन्यमानस्तामेव भूमिं कैवल्यमिति मन्यते । देडभेदे
 य कालमनुप्रविशति । ततश्च पुनरावर्तते ।
 यदा तु सत्यपि कालसामर्थ्ये भावानामुत्पत्तिः भाग्यानपेक्षते ।
 कस्मात् ? तत्सन्निधानेऽप्यप्रादुर्भावात् । सत्यपि साधनसामर्थ्ये
 कालविशेषे य कस्यचिदुत्पत्तिर्भवति कस्यचिन्नेति । तस्मादस्ति
 कारणान्तरं यदपेक्ष्य भावानामुत्पत्तिरनुत्पत्तिश्च । किं
 याभ्युत्थानानुपपत्तिप्रसंगात् । कालमात्रात्कलं भवतीत्येतद्विच्छतः
 शास्त्रोक्तेषु किंयाविशेषेष्वभिषेयनप्रतोपवासाग्निहोत्रादिव्युत्थानं
 न स्यात् । कस्मात् ? आनर्थक्यात् । अस्ति य, तस्मान्न कालनिमित्ता
 भावानामुत्पत्तिः । किं य तदनुविधानात् । दृश्यन्ते भ्रुव्यपि
 प्रकृत्युपादानकालाविशेषेऽपि भाग्यविशेषात्कलविशेषाः ।
 तस्मात्तत्संकार अवे कारणम् । तदेकदेशश्चाप्रकृतिविकारभूतो
 भोक्तोत्येतस्मादर्शनात्संगद्वेषनिवृत्तिं लभते । सा चतुर्था
 तुष्टिर्वृष्टिरित्यभिधीयते । कथं पुनर्वृष्टिरित्युच्यते ।
 सर्वसत्त्वाध्यायनात् । यथा छि शीर्षानामपि तृणलतादीनां
 वृष्टिं प्राप्य पुनराध्यायनं भवति, अवेमेव सर्वेषां प्राणिनां
 भाग्यविपरिणामात्पुनराध्यायनं भवति । तस्माद्दृष्टिसाम्याद् भाग्याध्या
 तुष्टिर्वृष्टिरित्यभिधीयते । शास्त्रमध्याड-
 " वृष्टिर्वृष्टिरिति श्रिय

એવોપનિપાતમધિકુરુતે । સા હિ વૃષ્ટિવત્સર્વમાખ્યાયતીતિ ॥ સ ખલ્વયં યોગી
ભાગ્યાન્યવજિત્ય તન્મહિમ્ના જગદશૂન્યં દૃષ્ટ્વા પદાર્થાન્તરસ્યાભાવં
મન્યમાનસ્તામેવ ભૂમિં કૈવલ્યમિતિ ગૃહ્ણાતિ । સ તસ્યામેવ દેહભેદ
લીયતે । તતશ્ચ પુનરાવર્તત ઇતિ ।

આહ, કાલભાગ્યયોરપ્રતિપત્તિઃ, સમાખ્યાપરિજ્ઞાનાત્ । પ્રકૃત્યાત્મકસ્ય
તાવદ્યોગિનોડષ્ટૌ પ્રકૃતયો વિષય ઇત્યુક્તં પુરસ્તાત્ । ઉપાદાનાત્મકસ્ય ચ
પૃથિવ્યાદીનિ મહાભૂતાનિ । કાલભાગ્યયોસ્તુ ન તથોક્તમ્ । તસ્માદ્વક્તવ્યં
કસ્ય તત્વસ્યૈષા સમાખ્યેતિ ?

ઉચ્યતે- ન, ઉક્તત્વાત્ । પ્રાગેવૈતદપદિષ્ટે ન કાલો નામ
કશ્ચિત્પદાર્થોડસ્તિ । કિં તર્હિ કિયાસુ કાલસંજ્ઞા । તાશ્ચ
કરણવૃત્તિરિતિ । પ્રતિપાદિતમ્ । ન ચાન્યા વૃત્તિર્વૃત્તિમતઃ ।
તસ્માત્કારણચૈતન્યપ્રતિજ્ઞઃ કાલાત્મક ઇતિ । ભાગ્યસંજ્ઞા તુ
ધર્માધર્મયોઃ । તૌ ચ બુદ્ધિધર્માવિતિ પ્રાગપદિષ્ટમ્ । તસ્માદ્ભાગ્યવાદી
બુદ્ધિચૈતનિક ઇતિ ।

આહ, ન તુષ્ટ્યન્તરત્વાત્ । પ્રકૃતિત્વાન્મહાન્યૂર્વ પ્રકૃત્યાખ્યાયાં
તુષ્ટાવવરુદ્ધઃ । તસ્યેદાનીં તુષ્ટ્યન્તરત્વેન પરિકલ્પનં
નાતિસમગ્જસમિતિ ।

ઉચ્યતે- મહાંસ્તર્હિ પૂર્વતુષ્ટિવિષયભાવાદપકૃષ્ટત ઇતિ ।
કાર્યકરણવૃત્તિકિયારૂપાં વૃત્તિમદ્યોત્યાં પરિકલ્પ્ય તસ્યાં
કાલત્વમયમાહ । મહતશ્ચ રૂપં ધર્માદિકં મહતોડર્થાન્તરં ભાગ્યમિતિ
ભાગ્યવાન્ । અથવા બાહ્ય એવાયં કાલઃ કર્મકારણં નિર્દિશ્યતે । તત્ર
ચાન્યેડપિ સ્વમતિપરિકલ્પિતપદાર્થાન્તરાત્મભાવગ્રહા એવેતિ સાડ્ખ્યાઃ
પ્રવાદિનઃ પ્રતિક્ષિમા બોદ્ધવ્યા ઇતિ ।

અપર આહ, પ્રકૃતિચૈતનિકઃ પ્રધાનભાવાશાધુપાદાનકાલભાગ્યવાદિનો
મહદહહુારતન્માત્રવાદિન ઇતિ । તદેતદપસિદ્ધત્વાદ્યુક્તમ્ । ન
હિ મહદહહુારતન્માત્રલક્ષણાઃ પ્રકૃતય ઉપાદાનકાલભાગ્યભાવેન
પ્રસિદ્ધાઃ । તસ્માદિદમખ્યયુક્તમ્ । એવમેતા આધ્યાત્મિકયશ્ચતસસ્તુષ્ટયઃ ।

॥ બાહ્યા વિષયોપરમાત્ પગ્ય ચ નવ તુષ્ટયોડભિહિતાઃ ॥ ૫૦ ॥

યશબ્દોડવધારણાર્થઃ । અવ્યુત્પન્નાત્મવિચારસ્ય યોગિનો
વિષયદોષદર્શનમાત્રાત્સંગદોષનિવૃત્તિર્બાહ્યા તુષ્ટિઃ । તત્ર
યદાડર્જનદોષમવગચ્છતિ ન તાવત્સર્વસ્યાભિજ્ઞાતિરસ્તીતિ અર્થિનાડવશ્યં

विषयार्जने वर्तितव्यम् । तेषामस्वाभाविकत्वात्कवचिदेवावस्थितिरित्युक्तं
 प्राक् । किं च सप्रत्यनीकत्वात् । स्वाभाविकमवस्थानं
 विषयाणामपरिकल्प्याऽपि यदा प्रतिग्रहादिभिरर्जनं
 प्रत्याद्रियते तदध्ययुक्तम् । कुतः ? सप्रत्यनीकत्वात् । अवेमपि
 नास्ति कश्चिदप्रत्यनीक विषयोपार्जनाय ऽति तद्विघातेऽवश्यं
 प्रयतितव्यम् । स च यदि प्रतियतमानः प्रत्यनीकविघातं
 कुर्यात्परोपघातेनात्माऽनुग्रहानुष्ठानाच्छास्त्रविरोधः । यस्मादाह-
 न तत्परस्य सन्दध्यात्प्रतिकूलं यदात्मनः ।
 ओष संक्षेपतो धर्मः कामादन्यः प्रवर्तते ॥

पुनरप्याह-

प्राणिनामुपघातेन योऽर्थः समुपजायते ।
 सोऽनपेक्षैः प्रजातव्यो लोकान्तरविघातकृत् ॥

तस्मात्संघातमात्रत्वात्सत्त्वादीनां घटादिवत् ।
 आब्रह्मणः परिज्ञाय देवानामनवस्थितिम् ॥

सत्यं सद्भिरादीमं तृणोल्काद्यपलं सुभम् ।
 सुदृढैर्न निपातव्यं दुःखैर्दणान्तरोद्भवैः ॥

अथ पुनरयं प्रत्यनीकैर्विख्यते, ततोऽस्य विषयाभावः । सुभार्थं च
 प्रवृत्तस्य भूयिष्ठं दुःखमेवेत्येतस्माद्दर्शनान्माध्यस्थ्यं लभते,
 सा पञ्चमी तुष्टिः सुतारमित्यभिधीयते । कथं पुनः सुतारमित्युच्यते
 ? सुभमनेनोपायेन तरन्ति विषयसंकटमिति सुतारम् ।
 यदा तु योगी पूर्वदोषाधिगमेऽभिजात्या वा यत्प्राज्ञितविषयत्वे
 सति रक्षादोषमुपन्यस्यति । कथम् ? भोक्तृभोग्यभावाव्यतिरेकात्
 सर्वप्राणिसाधारणा विषयाः, तस्मात्तेषां रक्षा विधेया । तस्यां च
 प्रवर्तमानो यदि परमुपरुन्ध्यात् तदा पूर्वोक्तदोषः, अथात्मानं,
 विषयाभावः । रात्रिन्धिवं च तदेकाग्रमनसः सुभार्थं प्रवृत्तस्य
 भूयिष्ठं दुःखमेवेत्येतस्माद्दर्शनान्माध्यस्थ्यं लभते । सा षष्ठी
 तुष्टिः सुपारमित्यभिधीयते । कथं पुनः सुपारमित्युच्यते ? सुभमनेन
 पारं विषयार्णवस्य प्रयान्तीति ।
 यदा तु सति पूर्वदोषे, सति वा ग्रामनगरनिगमसन्निवेशाद्युपायानुष्ठानाद्वा
 कृतविषयरक्षो योगी क्षयदोषमुपन्यस्यति । कथम् ?

येन द्रव्येण मोडाद्भ्रन्तुमिच्छन्ति दैहिनः ।
तदेवैषां विनाशित्वाद् भवत्यरतिकारणम् ॥

यत्नोपात्ताः सुगुप्ताश्च विषया विषयैषिणाम् ।
पश्यतामेव नश्यन्ति बुद्धुदाः सखिले यथा ॥

न तदस्ति जगत्यस्मिन्भूतं स्थावरजङ्गमम् ।
प्रत्यक्षतोऽनुमानाद्वा विनाशो यस्य नेक्ष्यते ॥

तस्माद्धिनाशिष्यासक्तानां पुत्रदारगृहादिषु ।
ममेति बुद्धिं यत्नेन बुद्धिमान्विनित्येत् ॥

एति अतस्माद्दर्शनान्माध्यस्थ्यं लभते, सा समभी तुष्टिः सुनेत्रमित्युच्यते
।

कथं पुनः सुनेत्रमित्युच्यते ?

सुभ्रमनेनात्मानं कैवल्यावस्थां नयन्तीति सुनेत्रम् ।

यदा तु सत्सु पूर्वदोषेषु प्रसङ्गदोषमुपन्यस्यति । कथम्

? प्राप्तविषयाणांमिन्द्रियाणां तदभिलाषान्निवृत्तिस्तत्सुभ्रम् ।

विषयजिघृक्षया यद्दुःखम् । प्राप्तिरध्येषामनुपशान्तये

तद्दुःखमोगकौशलाय य । यस्मादाह-

यदा प्रबन्धाद्विषयी विषयानुपसेवते ।

तदास्येतस्त्वभिप्रायः सुतरां सम्प्रवर्तते ॥

अतोऽपि येन पुरुषः शमयेद् वऽवानलम् ।

नेन्द्रियाण्युपभोगेन विषयेभ्यो निवर्तयेत् ॥

तस्माद्विषयसम्पर्कमसमर्थं निवर्तने ।

इन्द्रियाणां परिज्ञाय निरासङ्गमतिश्चरेत् ॥

इत्येतस्माद् दर्शनान्माध्यस्थ्यं लभते साऽष्टमी तुष्टिः

सुमारीयमित्युच्यते । कथं सुमारीयमित्युच्यते ? अर्थतेः पूजार्थस्य

शोभनमर्थितं विषयसंगनिवृत्तस्य योगिनोऽवस्थानं भवति ।

यदा तु पूर्वदोषेषु हिंसादोषमुपन्यस्यति । कथम् ? अनुपलत्यान्यभूतानि

विषयभोगानुपपत्तेः । उपभोगो हि नाम मनोज्ञाऽभ्यवहारः, स्त्रीसेवा,

उच्यते। जनरादिभिर्यानमित्येवमादि । तत्र मनोज्ञाऽभ्यवहारचिकीर्षुषा

तद्गुणानां गोऽज्ञाऽविबलीवर्द्धस्त्रीपुरुषादीनामवश्यमुपघातः कार्यः ।

अनुपघाते वा विषयानुपपत्तिप्रसंगः । स्त्रियमासेवमानेनान्यासां स्त्रीणां

मातृपितृभ्रातृप्रभृतीनां च, अन्यथा तदभावात् उयादीनाम् ।
 तस्माद्दुपभोगार्थिनावश्यमन्योपघातः कार्यो निहितदण्डेन वा
 विषयोपभोगस्त्याज्य इति । आह च
 यथा यथा हि विषयो वृद्धिं गृह्णाति देहिनाम् ।
 अपघातस्तदङ्गानां तथैवास्य विवर्धते ॥

तस्मादन्येभ्यो प्राणिनां देहिपीडनम् ।
 सन्तोषेणैव वर्तेत त्यक्तसर्वपरिच्छेदः ॥

सत्यवायः प्रशान्तस्य सर्वभूतान्यनिच्छतः ।
 भावान्धकारान्तज्ञानमचिरेण प्रवर्तते ॥

इत्येतस्माद्दर्शनान्माध्यस्थ्यं लभते, सा नवमी
 तुष्टिरुत्तमाभयमित्यपदिश्यते । कथम् ? उत्तमं हि प्राणिनां सर्वेभ्यो
 हिंसाभयमिति तदपगमाद्दुत्तमाऽभयमिति ।
 आह, अर्जनरक्षणलक्षणयोरपि तुष्टयोः परोपघातदोषाः,
 अपदिष्टोऽस्यामपि च । तत्र कथमनयोर्विशेषः प्रतिपत्तव्य इति ?
 उच्यते न, विषयभेदात् । तत्र येषामर्जनरक्षणे प्रत्याद्रियते विषयी
 तदर्थिना प्रत्यनीकानामवश्यमभिधातोऽनुष्ठातव्य इत्यादावुक्तम् ।
 इह तु येषामेवार्जनरक्षणे तदनुपघातेनाशङ्क्यो विषयोपभोग
 इत्येतद्विवक्षितम् । तस्मादसंकीर्णमितदित्येवमम्भःप्रभृतयो नव
 विषयेभ्यः संगद्वेषनिवृत्तिहेतवो व्याख्याताः । ते ज्ञानविरहितानां
 योगिनां तुष्टिशब्दवाच्यतां लभन्ते । ज्ञानिनां तु वैराग्यपर्यसंज्ञिता
 स्वासु स्वासु तत्त्वभूमिषु सिद्धा अवेति ॥ ५० ॥

कारिका ५१

आह- प्रागपदिष्टमष्टधा सिद्धिरिति तदिदानीमभिधीयतामिति । उच्यते-

॥ उहः शब्दोऽध्ययनं दुःखविधातास्त्रयः सुहृत्प्राप्तिः ।
 दानञ्च सिद्धयोऽष्टौ ॥

तत्रोहो नाम यदा प्रत्यक्षानुमानागमव्यतिरेकेण्णाभिप्रेतमर्थं
 विचारणाज्जलेनैव प्रतिपद्यते, साऽऽद्या सिद्धिः तारकमित्यपदिश्यते-
 तारयति संसारार्णवादिति तारकम् । यदा तु स्वयं प्रतिपत्तौ प्रतिहन्मानो

ગુરુપદેશાત્ પ્રતિપદ્યતે સા દ્વિતીયા સિદ્ધિઃ સુતારમિત્યપદિશ્યતે ।
કથમ્ ? સુખમનેનદ્યત્વેડપિ ભવસક્રુટાત્ તરન્તીતિ । યદા
ત્વન્યોપદેશાદધ્યસમર્થઃ પ્રતિપત્તુમધ્યયનેન સાધયતિ સા તૃતીયા
સિદ્ધિઃ તાર્યન્તમિત્યપદિશ્યતે । તદેતત્ તારણક્રિયાયા અદ્યત્વેડપિ
અવ્યાવૃત્તવાત્ મહાવિષયત્વાત્ તાર્યન્તમિત્યપદિશ્યતે । ત એતે ત્રયઃ
સાધનોપાયૈરાબ્રાહ્મણઃ પ્રાણિનોડભિપ્રેતમર્થં પ્રાપ્નુવન્તિ । આહ ય-
" સાક્ષાત્કૃતધર્માણા ઋષયો બભૂવુઃ, તેડપરેભ્યોડસાક્ષાત્કૃતધર્મેભ્ય
ઉપદેશેન મન્ત્રાન્ સમ્પ્રાહુરુપદેશાય ગ્લાયન્તોડપરે બિભ્મગ્રહણાયેમં
ગ્રન્થં સમામ્નાસિષુર્વેદગ્ચ વેદાડ્ગાનિ ચેતિ । બિભ્મ ભાસનમ્-
સમ્યક્ પ્રતિભાસાય વિશિષ્ટઃ સકેત ઉક્તઃ । એષાં તુ સાધનોપાયાનાં
પ્રત્યનીકપ્રતિષેધાય દુઃખવિઘાતત્રયમ્ । દુઃખાનિ ત્રીણિ- આઘ્યાત્મિકાદીનિ ।
તત્ર યાઘ્યાત્મિકાનાં વાતાદીનાં સિદ્ધિપ્રત્યનીકાનામાયુર્વેદક્રિયાનુષ્ઠાનેન
વિઘાતં કૃત્વા પૂર્વેષાં ત્રયાણામન્યતમેન સાધયતિ સા ચતુર્થી સિદ્ધિઃ
પ્રમોદમિત્યભિધીયતે । કથમ્ ? નિવૃત્તરોગા હિ પ્રાણિનઃ પ્રમોદન્ત ઇતિ
કૃત્વા । યદા ત્વાધિભૌતિકાનાં માનુષાદિનિમિત્તાનાં સિદ્ધિપ્રત્યનીકાનાં
સામાદિના યતિધર્માનુગુણેન વોપાયેન પૂર્વેષાં ત્રયાણામન્યતમેન સાધયતિ,
સા પચ્ચમી સિદ્ધિઃ પ્રમુદિતમિત્યભિધીયતે । કથમ્ ? અનુદ્વિગ્નો હિ પ્રમુદિત
ઇતિ કૃત્વા । યદા તુ શીતાદીન્યાધિદૈવિકાનિ દ્રન્દ્વાનિ સિદ્ધિપ્રત્યનીકાનિ
સ્વધર્માનુરોધેન પ્રતિહત્ય પૂર્વેષાં ત્રયાણામન્યતમેન સાધયતિ, સા
ષષ્ઠી સિદ્ધિર્મોદનામમિત્યભિધીયતે । કથમ્ ? દ્રન્દ્વાનુપહતા હિ પ્રાણિનો
મોદન્ત ઇતિ કૃત્વા । સુહૃત્પ્રાપ્તિઃ- યદા તુ કૃશલં સંસ્પૃષ્ટં
સન્મિત્રમાશ્રિત્ય સન્દેહનિવૃત્તિં લભતે, સા રમ્યકમિતિ સમમી
સિદ્ધિરપદિશ્યતે । રમ્યો હિ લોકે સન્મિત્રસમ્પર્કઃ, તસ્ય સંજ્ઞાયાં
રમ્યમેવ રમ્યકમ્ । દાનમ્- યદા તુ દૌર્ભાગ્યં દાનેનાતીત્ય પૂર્વેષાં
ત્રયાણામન્યતમેન સાધયતિ સાડષ્ટામી સિદ્ધિઃ સદાપ્રમુદિતમિત્યભિધીયતે ।
સુભગો હિ સદાપ્રમુદિતો ભવતિ, તસ્માદ્દૌર્ભાગ્યનિવૃત્તિઃ સદાપ્રમુદિતમ્ ।
ઇત્યેવમેતાઃ સિદ્ધયોડષ્ટૌ વ્યાખ્યાતાઃ । એતાસાં સંશ્રયેણાભિપ્રેતમર્થ
યતઃ સંસાધયન્તીત્યતઃ પૂર્વાચાર્યાગતં માર્ગમારુરુક્ષુસ્તત્પ્રવણઃ
સ્થાદિતિ ।
આહ, કઃ પુનરત્ર હેતુર્થેન પુરુષાર્થત્વાવિશેષે સતિ ગુણાનાં
સર્વસિદ્ધિનિમિત્તં ત્વનુભવતીતિ ?
ઉચ્યતે- યસ્માત્

॥ सिद्धेः पूर्वोऽङ्कुशास्त्रिविधः ॥ ५१ ॥

साध्यप्रतिपत्तिसामर्थ्यसामान्यमङ्गीकृत्याऽ सिद्धेरिति ।
 पूर्वो विपर्ययाशक्तितुष्टिलक्षणः अङ्कुश एवाङ्कुशः,
 निवर्तनसामान्यात् । नित्यप्रवृत्तस्यापि प्रधानात्सिद्धिस्रोतसो
 विपर्ययाशक्तितुष्टिप्रतिबन्धात्सर्वप्राणिष्वप्रवृत्तिर्भवति ।
 विपर्ययात्तावत्स्थावरेषु । ते हि मुष्याः स्रोतसो विपर्ययात्मानः ।
 अशक्तेस्तिर्यक्षु । ते हि तिर्यक्स्रोतसोऽशक्त्यात्मानः । तुष्टिर्देषु ।
 ते ङ्यूर्ध्वस्रोतसस्तुष्ट्यात्मानः । मानुषास्त्वर्वाक्स्रोतसः
 ससिद्ध्यात्मानः । तस्मात्त एव तारकादिषु प्रवर्तन्ते । सत्त्वरजस्तमसां
 याङ्गाङ्गिभावनियमाद्विपर्ययाशक्तितुष्टिभिः प्रतिहन्यत इति न सर्वेषां
 सर्वदा सिद्धिर्भवति । अत एतदुक्तं सिद्धेः पूर्वोऽङ्कुशास्त्रिविध इति ।
 यथा य सिद्धेः विपर्ययाशक्तितुष्टयः प्रतिपक्षाः, एवं
 सिद्धिरपि विपर्ययादीनाम् । सा ङ्युत्पन्ना सर्वानेतान्निवर्तयति । कथम्
 ? अविपरीतज्ञानं विपर्ययमतीतानागतवर्तमानेषु सन्निकृष्टेषु
 विप्रकृष्टेषु इन्द्रियग्राह्येष्वतीन्द्रियेषु याप्रतिघातादशक्तिं
 पुरुषस्य प्रकृतिविकारव्यतिरिक्तस्य दर्शनात्सर्वासु भूमिषु तुष्टिम् ।
 एवमेतानि स्रोतांसि प्राणादयः कर्मयोनयश्च व्याख्याताः । एतेषां
 मार्गोऽवस्थापनात्परां सिद्धिर्देवव्यलक्षणामथिरेण प्राप्नोति । आऽ य
 योनीनां सप्रमाणानां सम्यग्मार्गो नियोजनात् ।
 स्रोतसां य विशुद्धत्वान्निरासङ्गमतिश्चरेत् ॥ इति ॥ ५१ ॥

॥ इति युक्तिदीपिकायां नवमभाह्निकम् ॥

कारिका ५२

एवं यत्पूर्वमपदिष्टं संयोगकृतः सर्ग (kA0 21) इति
 तद्व्याख्यातम् । अत्रेदानीमाचार्याणां विप्रतिपत्तिः । धर्मादीनां
 शरीरमन्तरेणानुत्पत्तेः । शरीरस्य च धर्माद्यभावे
 निमित्तन्तरासम्भवाद्भुवमिदमनादि । तस्मादेकत्रुप एवायं यथैवाद्यत्वे
 तथैवातिकान्तास्वनागतासु कालकोटिषु सर्ग इति । आचार्य आऽ-

नैतदेवम्, किं तर्हि प्राक्प्रधानप्रवृत्तेर्धर्माधर्मयोरसम्भवो
 बुद्धिधर्मत्वात्तस्याश्च प्रधानविकारत्वात् । ततस्तद्व्यतिरिक्तं
 शब्दाद्युपलब्धिगुणलक्षणं गुणपुरुषान्तरोपलब्धिलक्षणं
 यार्थमुद्दिश्य सत्त्वाद्यो मडदडुडारतन्मात्रेन्द्रियभूतत्वेनावस्थाय
 परमर्षिडिरण्यगर्भादीनां शरीरमुत्पादयन्ति । षट्सिद्धिक्षयकालोत्तरं
 तु गुणविमर्दवैश्वान्द्रजस्तमोवृत्त्यनुपाति संसारत्रयं प्रवृत्तम् ।

॥ न विना भावैर्विद्गम् ॥

देवमनुष्यतिर्यग्भावेन व्यवतिष्ठत इति वाक्यशेषः ।

॥ न विना लिङ्गेन भावसंसिद्धिः ॥

संसिद्धिरत्र निष्पत्तिरभिप्रेता ।

॥ लिङ्गाभ्यो भावाभ्यस्तस्माद् द्विविधः प्रवर्तते सर्गः ॥ पर ॥

सोऽयं लिङ्गाभ्यो भावाभ्यश्च षट्सिद्धिक्षयकालादूर्ध्वं
 भवति । गुणसमनन्तरं तु अधिकारलक्षणः । तस्माद् द्विधा सर्गः
 अधिकारलक्षणो भावाभ्यश्च । येषां तु धर्माधर्मशरीरयोः पर्यायेण
 उेतुडेतुमद्भावस्तेषां कारणमस्त्यव्यक्तमित्यत्र (kA0 16) प्रतिविहितम् ।
 येऽपि च सांख्या अेवमाहुः-[॥] धर्माधर्माधिकारवशात्प्रधानस्य
 प्रवृत्तिरिति[॥] तेषामन्यतरपरिकल्पनानर्थक्यमिति । कथम् ? यदि
 तावदधिकार अेवायं प्रधानप्रवृत्तयेऽलम्, किं धर्माधर्माभ्याम् ? अथ
 तावदन्तरेणाधिकारस्य प्रधानप्रवृत्तावसामर्थ्यम्, अेवमपि किमधिकारेण
 ? तयोरेव प्रवृत्तिसामर्थ्यात् । तस्मादधिकारभावनिमित्तो द्विधा सर्गः ।
 तत्र यथेदं शरीरमविभक्तं धर्मार्थकाममोक्षलक्षणैः
 क्रियासु विभक्तं भवेदित्यतः पाण्यादिविकल्पोऽस्य भवति, अेवं
 सत्त्वसर्गोऽप्यविभक्तो धर्मार्थकाममोक्षलक्षणैः क्रियासु समर्थो
 भवेदिति ॥ पर ॥

कारिका ५३

॥ अष्टविकल्पो दैवस्तैर्योग्योऽनश्च पञ्चधा भवति ।

मानुष्यश्चैकविधः ॥

अष्टौ विकल्पा अस्य सोऽयमष्टविकल्पः । अष्टप्रकारोऽष्टमेऽद्येऽर्थः ।
 तद्यथा ब्रह्मप्रजापतीन्द्रपितृगन्धर्वनागरक्षःपिशायाः ।
 तैर्यग्योनाश्च पञ्चधा भवति- पशुभुगपक्षिसरीसृपस्थावराः ।
 मानुष्यश्रौकविधः य जात्यन्तरानुपपत्तेः । आऽडिमेतावानेव
 भूतसर्गविकल्पः, आऽडोऽस्विदन्योऽस्तीति ? उच्यते- विकल्पान्तरमस्येतेषामेव
 स्थानानामन्तर्गण्येमेदात् । अयं तु आऽडोऽस्विदन्योऽस्तीति ? उच्यते-
 विकल्पान्तरमस्येतेषामेव स्थानामन्तरगण्येमेदात् । अयं तु

॥ समासतो भौतिकः सर्गः ॥ ५३ ॥

डिम् ? उपदिष्ट एत वाक्यशेषः । तत्र देवानां
 साध्यमरुद्रुद्रादिभेदात् । तिरश्चां ग्राम्याण्यदिभेदात् । मानुषाणां य
 ब्राह्मणक्षत्रियविट्शूद्रभेदात् । उद्भिद्भिद्भेदश्च विस्तरगण्येमेदात् । अयं तु
 आऽडोऽस्विदन्योऽस्तीति ? उच्यते- विकल्पान्तरमस्येतेषामेव
 स्थानामन्तरगण्येमेदात् । अयं तु

कारिका ५४

आऽड, विकल्पान्तरवचनम्, स्रोतोभेदात् । दैवमानुषतैर्यग्योना एति त्रिविधो
 भूतानां विकल्प उपदिश्यते । स्रोतांसि तु यत्वार्युक्तानि । तस्माद्विकल्पान्तरं
 वक्तव्यमिति ।

उच्यते- न, गुणधर्मसंग्रहसामर्थ्यात् । सत्वबहुला उर्ध्वस्रोतसः ।
 रजोबहुला अर्वास्रोतसः । तमोबहुलास्तिर्यक्स्रोतसो मुख्यस्रोतसश्च ।
 तस्मादनयोरेतेनोपदेशः ।

आऽड, असुराद्युपसंख्यानं कर्तव्यम् । एतरेष्वनन्तर्भावाद्देवेन वोपदेशः
 कार्या न तु दैवमानुषतिरश्च एति ।

उच्यते- न, उक्तेष्वेव तत्संग्रहात् । असुराणां तावद्देन्द्र एव
 स्थानेऽन्तर्भावः, पूर्वदेवत्वात् । पूर्वदेवा इत्यसुराः । इति
 पर्यायेणोद्भूत्वात् । धन्विप्रभृतीनां पर्यायेणोद्भूत्वं श्रूयते ।
 तथा यक्षाणां रक्षस्स्वेकङ्कपत्वात् । किन्नरविद्याधराणां गन्धर्वेषु,
 समानशीलत्वात् । प्रेतानां पितृष्वधिपतिसामान्यात् । तस्मात्त्रिविकल्प एव
 भूतसर्गः । स यायम्

॥ उर्ध्वं सत्वविशालः ॥

उर्ध्वमित्यनेनाष्टौ देवस्थानान्याह । तत्रायं सर्गं सत्त्वविशालः ।
पिशाचेभ्यो रक्षसाम्, रक्षोभ्यो नागानाम्, नागेभ्यो गन्धर्वाणाम्,
गन्धर्वेभ्यः पितृणाम्, पितृभ्यस्त्रिदशानाम्, तेभ्यः प्रजापतीनाम्,
तेभ्योऽपि ब्रह्मणः । अयं विशालग्रहणं समर्थितं भवति ।

॥ तमोविशालस्तु मूलतः सर्गः ॥

मूलतस्तु सर्गस्तमोविशालः । पशुभ्यो हि मृगाणां प्रकृष्टतरं तमः,
मृगेभ्यः पक्षिणाम्, पक्षिभ्यः सरीसृपाणाम्, सरीसृपेभ्यः स्थावराणाम् ।

॥ मध्ये रजोविशालः ॥

देवेभ्यस्तिर्यग्भ्यश्चावकृष्टासु भूमिषु यथा सत्त्वतमसो
निर्द्वासः, तथा तथा रजसो वृद्धिः । मनुष्यास्तूभयोर्मध्यमिति
तत्र परमः प्रकर्षो रजसः । अर्वाङ् स्रोतसः सिद्धिर्गुपत्वाद्यन्तं
ङियाप्रवृत्तत्वात् । यथा य मानुषेषु रजःप्रकर्षं अयं ब्रह्मणः
स्थाने सत्त्वस्य, स्थावरेषु तमसः । स भवत्यम्-

॥ ब्रह्मादिस्तम्भपर्यन्तः ॥ पृष्ठ ॥

यत्तुर्दशभेदस्त्रिविकल्पः सत्त्वाद्यतिशयनिर्द्वासविषयभावेन यः
सर्गो व्याख्यातः ।

कारिका ५५

॥ अत्र जरामरणकृतं दुःखं प्राप्नोति येतनः पुरुषः ॥

जराकृतं मरणकृतं जरामरणकृतम् । तत्र जराकृतं तावद्यथा
बलीतरंगितगात्रत्वम्, दण्डमन्तरेण यङ्कमणादिष्वप्रवृत्तिः,
सर्वेन्द्रियाणां विषयोपभोगेष्वसामर्थ्यम्, प्रबलकासश्चासता,
सास्त्राविवेक्षणता, दशनानामस्थिरत्वम्, वर्णविकृतिः,
शैथिल्यमभिव्याहारसंगो मन्दा स्मृतिरित्येवमादि ।
मरणकृतमपि पृथिव्यादीनां शरीरभावेनावस्थितौ सङ्भावप्रतिपक्षता
स्वभावेद्वेदवृत्तिसंग्रहपन्थिव्यूहावकाशदानादेषुपकारस्य प्रयुक्तिः ।
छन्द्याधिष्ठानविकाराखण्डस्पर्शरूपरसगन्धानां सतामग्रहणमसतां
य ग्रहणमभूताकारं सम्भवविपरीतं वा सर्वार्थानां ग्रहणम् । तद्यथा

पौर्णमास्यां दक्षिणतः षडस्येन्दुमण्डलस्य पिशाचादीनां पाण्डुरस्य
 य नभस इत्यादि । तथा वातादिवैषम्यात्समुपजनितानेकप्रकारव्याधिः
 प्रभ्रश्यमानसकलेन्द्रियवृत्तिः अस्ताङ्गः ताम्रपीतास्राविलेक्षणो
 भ्रमदाडश्चासादिपरिगमान्तर्मसन्धिर्जलार्थं
 दिशोऽवलोकयन् सभ्रमलोकेष्वपि लोकेषु त्रातारमविन्दन्
 रागाद्यनेककालात्पक्वेनात्मग्रहेणात्मकार्यकरणोपल्यिमाणाबुद्धिर्मन्मन्धेष्वपि
 स्मृतिप्रलम्बेषु दयितजनस्यात्मनश्चानुस्मरन्शविधात्कुटुम्बाद्यः
 प्रभ्रश्यते सोऽयमवश्यम्भावी सर्वसत्त्वानां प्रकृष्टोद्वेगकारी
 याव्युत्पन्नश्चापरिहार्थश्चानियतकालश्च मलात्मभिः
 परमर्षादिभिरन्धतामिस्रशब्देनापदिष्टो मरणकृतं दुःखम् ।
 तथ्येदं दुःखं प्रधानमलदुःखकारतन्मात्रेन्द्रियभूतविशेषलक्षणस्य
 तत्त्वपर्वणश्चैतन्यासम्भवात्पुरुष एव चैतन्यशक्तियोगाद्गुणलभ्यते ।
 तदपि समीक्ष्योक्तमाचार्येण अत्र जरामरणकृतं दुःखं प्राप्नोति चेतनः
 पुरुष इति ।

आड, जन्मकृतस्योपसंभ्यान्म् । यथैव हि जरामरणं यात्मनः
 प्रकृष्टोद्वेगकारकमेवं जन्मापि । तथा ल्ययं मातुरुदरे
 जरायुपरिवेष्टितशरीरोऽमेध्यपरिस्नुतो प्राणमात्रायां गर्भधान्यां
 यथासुप्सम्भवात्परिपीतितगात्रो मातुरशनादिभिः पीज्यमानो
 गर्भावासे दुःखमनुभूय पश्चात्संवृतेनास्थिद्वयविवरेण
 निस्सृतो मूत्ररुधिरकविलैः परिषिक्तगात्रो आल्येन
 वायुना करैश्च संस्पृष्टसिभिरिव तुद्यमानः स्वसंवेद्यं
 दुःखमात्मनि वर्तमानमाभ्यातुमसमर्थः स्वसुषुप्तदुःखसामन्यात्परत्र
 परिकल्पितसुषुप्तदुःखबुद्धिभिर्दृढगात्रैरुपचितकलेशैश्च यात्यमानो
 जन्मदुःखमनुभवति । तस्मात्तदपि वक्तव्यमिति ।
 उच्यते- न, अव्यापितवात् । मानुषतिरश्चामेव जन्मकृतं दुःखं भवति
 न देवानाम् । कथम् ? तडिद्विलसितवत्क्षणात्रेण शरीरप्रादुर्भावात् ।
 जरामरणकृतं तु तेष्वपि न निवर्तते । तस्मात्प्राधान्याद्देतदेवोपदिष्टं
 नेतरदिति ।

आड, एतरग्रहणप्रसंगः, तुल्यत्वात् । न हि देवस्थानेषु जरामरणं वा
 श्रूयते, तस्मादव्यापित्वात्तयोश्चग्रहणप्रसंगः ।
 उच्यते- न, स्मृतिवचनात् । श्रुयतेऽनयेति जरा क्षय इत्युक्तं भवति ।
 स य देवभूमावपि भवति । कस्मात् ? अयं ल्याड-

रजोविषक्तिरङ्गेषु वैवाण्यं भवानपुष्पता ।

पतिष्यतां देवलोकात्प्राणिनामुपजायते ॥

शकादीनां व्याधिश्रवणार्थश्चरीरक्षयः । अयं ङ्याङ- त्वाष्ट्रीयं
साम भवति छन्दं क्षाममपि न सर्वभूतानि प्रस्वापयितुं नाशङ्कुनं
स्तमेतेन साम्ना त्वाष्ट्रीयेणस्वापयदिति ॥ तथा प्रजापतेर्वायुरक्षयीत् ।
दक्षाभिशापाच्च सोमस्य क्षयः । तथा ॥ प्रजापतिर्वै सोमाय
राज्ञे दृडितृरदानक्षत्राणि, स रोडिण्यामेवावसत् । तान्यपेक्ष्यमाणानि
पुनरगच्छन् । तस्मात् स्वाननुपेयमाना पुनर्गच्छति । तान्यन्वागच्छतानि
पुनरयायत । तान्यस्मै न पुनरददात् । साऽब्रवीत्सर्वेष्वेव समासत
वसाथ ते पुनर्दास्यामीति । स रोडिण्यामेवावसत्स्मिन्नृते यक्ष्मोऽगृह्णात् ।
यन्द्रमा वै सोमो राज यद्राजानं यक्ष्मोऽगृह्णात्तद्राजयक्ष्मस्य जन्म ।
स तृणमिवाशुष्यत् । स प्रजापता अनायत । सोऽब्रवीत्सर्वेष्वेव
समावद्धसाथ त्वाऽतो मोक्ष्यामीति । तस्माच्चन्द्रमाः सर्वेषु नक्षत्रेषु
समावद्धसति । तं वैश्वदेवेन यरुणामावस्थां रात्रीमया यजन्ते नैनं
यक्ष्मोऽमुञ्चदित्यादि ॥ तस्माद्देवभूमावपि जराकृतं द्युभमस्ति ।
तथा मरुङ्कृतं भूम्यन्तरगमनात्तत्रोत्पन्नानां ययातिरुदाडरणम् ।
यथा गोपथब्राह्मणम्- देवानां ङ वा पञ्चदशशतानि आसंस्तानि
ब्रह्मडिम्बिषादक्षीयन्त । ततस्त्रयस्त्रिंशदेवासत तदेतदृथाप्युक्तम् ।
सोदर्याणां पञ्चदशानां शतानां त्रयस्त्रिंशदुदशिष्यन्त देवाः ।
शेषाः प्रासीयन्तेति ॥ श्वेतारण्ये यान्तकस्य रुद्रेण कृतं
द्युभमस्तीति । उदाडरणमात्राद्वा । अथवोदाडरणमात्रमेव द्युभानाम् ।
आदिशब्दलोपो वा वक्तव्यः । जराभरुङ्कृतमेवोदाडरणत्वेनाभिप्रेतम् ।
न पुनर्दुभान्तरम् । कस्मात् ? तत्रापि ङ्यादिशब्दलोप उदाडरणमात्रत्वात्
शक्त्या परिकल्पयितुमिदमित्युच्यते । न सर्वदुभ्यास्यदत्वात् ।
सर्वेषां ङि द्युभानामास्यदं जराभरुङ्कृतं साधारणम् । कथम्
? तद्धन्धुमित्राणामप्युद्वेगलेतुत्वात् । न तु जन्मकृतम्, सम्बन्धिनां
प्रदर्शनमित्तत्वात् । यतश्च ब्रह्मादौ स्तम्भपर्यन्ते जगति
जराभरुङ्कृतं द्युभं न कश्चिदतिवर्तते ।

॥ लिङ्गस्यविनिवृत्तेस्तस्माद्दुभं समासेन ॥ ५५ ॥

सुभुवेशस्य तद्व्याप्तत्वात् । यावद्विदं लिङ्गं न निवर्तते तावदवश्यं

दुःभेन भवितव्यम् । पर्यायेण संस्कारस्य सामर्थ्याल्लोकान्तरोपपत्तेः ।
 तथा याड-
 सुभं य दुःभं य छि संशयं वारेणायं सेवते तत्र तत्र ।
 कथम्मुनर्दुःभेन व्याप्तं सुभमिति येत्, आब्रह्मणोऽशुद्ध्यातिशयोपपत्तेः ।
 तस्याश्च दुःभमूलत्वात् । प्रजापतेरक्षिरोगश्रवणात्, छन्दस्य
 कामोपतापात् । गौतमपरिभावाद् रम्भायाश्चाभिशापात्पाषाणामावोपपत्तेः,
 नागानां सर्पसत्रायासात्, वैश्रवणस्य यस्काभिशपाद्भस्तिभावोपपत्तिः ।
 जरत्कारो पितृणां य गर्तेऽवलम्बनात्, पिशाचानां
 मन्त्रौषधिमङ्गलप्रयोगैरुद्रासनाम्नानुषतिरश्नां प्रत्यक्षत
 अेव प्रायेण दुःभास्पष्टत्वात् । तस्मान्नास्ति संसारे कश्चित्प्रदेशो
 यत्र सड विद्गुगेनात्मानं दुःभं नावाप्नुयादित्यत अेवं प्रयतितव्यं
 येन विद्गुगस्यैवात्यन्तोच्छेदः । ततो छि सर्वदुःभानामत्यन्तोपशमः ।
 समासग्रहणं तु सुभमोऽयोरवकाशदानार्थम् । अन्यथा संसारे तयोरभाव
 अेवाव्युपगतः स्यात् ॥ ५५ ॥

कारिका ५६

अेवं यथावत्सर्गमुपाभ्यायोपसंहरन्नाड-

॥ छत्येष प्रकृतिकृतः प्रवर्तते तत्त्वभूतभावाभ्यः ।
 प्रतिपुरुषविमोक्षार्थं स्वार्थं छव परार्थं आरम्भः ॥ ५६ ॥
 छतिकरणेन सर्गसमाप्तिं धोतयति । अेष छत्युक्तमपि प्रत्याम्नायार्थं
 पुनरपेक्षते । प्रकृत्या कृतः प्रकृतिकृतः । अनेन
 वाक्यपरिसमाप्त्यर्थं वीतावीताभ्यां सिद्धं प्रधानास्तित्वम् ।
 अएवादिप्रतिषेधं यापेक्षते । प्रकृतिकृत अेव नाएवादिः कृतः ।
 प्रवर्तत छति छियाप्रबन्धमाड । प्रवृत्तो न प्रवत्स्यति किं तर्हि
 प्रवर्तत अेवानन्तानां शरीरादिभावेन परस्परानुग्रहेण य । नेयं छिया
 कदाचिदपि भूतभविष्यद्रूपा भवति । छिन्तर्हि वर्तमानरूपा । यथा
 वडन्ति नधः, तिष्ठन्ति पर्वता छति । तत्त्वभूतभावाभ्य छत्युक्तानां
 निगमार्थं प्रत्याम्नायं करोति । तत्त्वाभ्यो मडदादिभिर्भावाभ्यो
 व्योमादिः । पुरुषं पुरुषं प्रति विमोक्षः प्रतिपुरुषविमोक्षः ।
 तदर्थं प्रतिपुरुषविमोक्षार्थम् । सर्वपुरुषाधिकारनिबद्धायाः

સર્વશક્તેર્નિરાકાંક્ષીકરણાર્થમિત્યર્થઃ । સ્વાર્થ ઇવ પરાર્થ
આરમ્ભઃ । કાર્યકારણભાવેન । તત્ર કાર્યસ્ય તાવચ્છબ્દાદેઃ
સ્વાર્થ ઇવેન્દ્રિયાણાં વિષયભાવઃ । ઇન્દ્રિયાણામપ્રાપ્તવિષયાણાં
લૌલ્યમધિષ્ઠાનવિકારાનુમેયં સ્વાર્થમિવ । કરણાનાં ચ
સંકલ્પાભિમાનાધ્યવસાયાનાં વિષયદ્વારિભાવોપગમનં મનઃપ્રભૃતીનાં ચ
સ્વપ્રવૃત્તિવિષયત્વમ્ । મનોડહકારયોશ્ચ બુદ્ધૌ સ્વપ્રવૃત્ત્યુપસંહારો
બુદ્ધેશ્ચ શાન્તઘોરમૂઢત્વં વ્યવસાયકર્તૃત્વં ચ સત્તરજસ્તમસાં
ચ પ્રકાશપ્રવૃત્તિનિયમલક્ષણૈર્ધર્મેઃ પરસ્પરોપકારિત્વમ્ । ન
યૈષ સ્વાર્થઃ, સર્વસ્યાસ્યાચૈતન્યાત્ । કિં તર્હિ પરાર્થ એવાયમારમ્ભઃ ।
સંઘાતત્વાદિતિ ।

આહ, યદુક્તં પ્રતિપુરુષવિમોક્ષાર્થમયમારમ્ભ ઇતિ તદ્યુક્તમ્ ।
આચાર્યવિપ્રતિપત્તેઃ । પ્રતિપુરુષમન્યપ્રધાનં શરીરાદ્યર્થં કરોતિ ।
તેષાં ચ માહાત્મ્યશરીરપ્રધાનં યદા પ્રવર્તતે તદેતરાણ્યપિ ।
તન્નિવૃત્તૌ ચ તેષામપિ નિવૃત્તિરિતિ પૌરિકઃ સાંખ્યાચાર્યો મન્યતે ।
તત્કથમપ્રતિષિઘ્ચૈકા પ્રકૃતિરભ્યુપગમ્યતે ઇતિ ?
ઉચ્યતે- ન, પ્રમાણાભાવાત્ । ન તાવત્પ્રત્યક્ષત એવ તચ્છક્યં નિશ્ચેતુમ્ ।
પ્રધાનાનામતીન્દ્રિયત્વાત્ । લિડ્ગં ચાસન્દિગ્ધં નાસ્તિ । આત્માશ્ચ નો
નાભિદ્યુરતો મન્યામહે નૈતદેવમિતિ । કિંચ એકેનાર્થપરિસમામેઃ ।
અપરિમિતત્વાદેતદેકં પ્રધાનમલં સર્વપુરુષશરીરોત્પાદનાય ।
તસ્માદન્યપરિકલ્પનાનર્થક્યમ્ । પરિમિતમિતિ ચેદથ મતમ્,
પરિમિતં પ્રધાનમિતિ ન, ઉચ્છેદપ્રસંગાત્ । એવમપિ તસ્યોચ્છેદઃ
પ્રાપ્તઃ ક્ષીરવત્ । તથા ચ સંસારોચ્છેદપ્રસંગઃ । કિં ચ
અનવસ્થાપ્રસંગાત્ । એકસ્યેશ્ચરસ્ય યોગિનો વેચ્છાયોગાદનેકશરીરત્વમ્ ।
તત્પરિમિતાદ્યુક્તમ્ । પ્રતિશરીરં વા પ્રધાનપરિકલ્પને પ્રધાનાનવસ્થા
ભવતિ । પરિમિતશરીરકારણત્વાભ્યુપગમાદન્યપરિકલ્પનાનર્થક્યમ્ ।
તતશ્ચ પ્રધાનૈકત્વમેવ । તસ્માદ્યુક્તં પ્રતિપુરુષ
પ્રધાનાનીતિ । યત્તૂક્તં માહાત્મ્યશરીરપ્રધાનપ્રવૃત્તાવિતરેષાં
પ્રવૃત્તિસ્તન્નિવૃત્તૌ નિવૃત્તિરિત્યત્ર ભૂમઃ- ન, અતિશયાભાવાત્ ।
યથા ક્ષેત્રજ્ઞાનાં નિરતિશયત્વાદિતરેતરાપ્રવર્તકત્વમેવમેષામપિ
સાતિશયત્વે વા પ્રધાનાનુપપત્તિપ્રસંગઃ, વૈષમ્યાત્ । તસ્માદ્યુક્તં
પ્રતિપુરુષવિમોક્ષાર્થમેકા પ્રકૃતિઃ પ્રવર્તત ઇતિ ॥ ૫૬ ॥

कारिका ५७

आल, तदनुपपत्तिरायेतन्यात् । छलायेतनानां घटादीनामुद्दिश्य
प्रवृत्तिरदृष्टा । सा येदियमयेतना प्रकृतिरस्या अप्युद्दिश्य
पुरुषार्थं प्रवृत्तिर्नोपपद्यते । भवति येथ्यैतन्यं तर्हि
प्राप्तमस्या । तत्र यद्दुक्तं प्रतिपुरुषविमोक्षार्थं प्रकृतेः प्रवृत्तिरिति
येतदयुक्तमिति ।

उच्यते- न, दृष्टान्तोपपत्तेः ।

॥ वत्सविवृद्धिनिमित्तं क्षीरस्य यथा प्रवृत्तिरज्ञस्य ।
पुरुषविमोक्षनिमित्तं तथा प्रवृत्तिः प्रधानस्य ॥ ५७ ॥

यथा क्षीरमयेतनं वत्सविवृद्धिमुद्दिश्य प्रवर्तते, अत्र
प्रधानमपि पुरुषविमोक्षमुद्दिश्य प्रवर्तते । न यास्य यैतन्यं
स्यात् । साध्यत्वाद्युक्तमिति येत् स्यान्मतम्, साध्यमेतत् किं क्षीरस्योद्दिश्य
वत्सविवृद्धिं प्रवृत्तिः, अथ नेति ? तस्माद्दुदाहरणं साध्यत्वाद्युक्तमिति ।
येतन्न्यायुक्तम् । कस्मात् ? तदभावेऽभावात् तद्भावे च भावात् । यत्र
नास्ति वत्सविवृद्धिस्तत्र न क्षीरस्य प्रवृत्तिरुपलब्धा । यत्रास्ति
तत्रोपलब्धा । यद्यस्मिन् सति भवति तस्य तदर्थं प्रवृत्तिर्दृष्टा ।
तद्यथा घटे कुम्भकारस्य । स यायमीदृशोऽस्माकमुद्देशोऽभिप्रेतः
यद्दुत् तादर्थ्यम् । तस्मान्नास्त्युदाहरणसाध्यत्वमिति ।
असद्भावाभिधानात्सत्कार्यविरोध इति चेन्न, व्यक्तियथायत्वात् । व्यक्तियथायो
हि तदिति शास्त्रलोकप्रामाण्यात् । शास्त्रं तावत् सत्तामात्रो मडान् व्यक्तित्वात्
इत्यर्थः । लोकेऽपि नास्त्यस्मिन् रूपे सलिलमित्युच्यते । न इवचिदपि द्रूपे
सलिलं नास्त्यभिव्यक्तं न तद् भवति । तस्मान्न सत्कार्यविरोधः ।
अदृष्टप्रेरणत्वात्सिद्धिरिति येदथ मतम् । धर्माधर्मप्रेरितं
क्षीरं प्रवर्तते न वत्सविवृद्ध्यर्थमिति, तदय्युक्तम् ।
कस्मात् ? दोषसाभ्यात् । धर्माधर्मावयेतनौ विवृद्धिकाले
क्षीरं प्रवर्तयतस्तदवसाने च निवर्तयतः । तसमादित्यमपि
परिकल्प्यमाने समानो दोषः । ईश्वरप्रेरणत्वादिति येत् स्यान्मतम्
ईश्वरस्तत्र क्षीरं प्रवर्तयते वत्सार्थं, न स्वयमिति ।
तदयुक्तम् । कस्मात् ? प्रतिषेधात् । प्राक्प्रतिषिद्धमीश्वरकर्म ।

तस्माद्विदमप्ययुक्तम् । अवं येदवस्थितो दृष्टान्तः । वार्षगणानां
तु यथा स्त्रीपुंशरीराणामथेतनानामुद्दिश्येतरैतरं प्रवृत्तिस्तथा
प्रधानस्येत्ययं दृष्टान्तः ।

आड, कथमवगम्यते तादर्थ्याद्दुत्पन्नेन व्यक्तेन पुरुषस्य सम्बन्धो न
पुनः सान्निध्यमात्रात्, भिक्षुवदिति ?
उच्यते- न, अनपवर्गप्रसंगात् ।

सान्निध्यमात्रात्पुरुषोपभोगमभ्युपगच्छतो नापवर्गप्रसंगः
स्यान्नित्यसान्निध्यात् । तस्माद्युक्तमेतत् ।

अप्रवर्तयितारं प्रति कार्यकारणानां प्रवृत्तिरयुक्तेति चेत्
स्यान्मतम्- अप्रवर्तयिता कृष्णादीनां भिक्षुरतो न तेषामपि
तं प्रति प्रवृत्तिः । अवेमप्रवर्तयिता कार्यकारणानां पुरुषः ।
तस्मात्तेषामपि तं प्रति प्रवृत्तिरयुक्तेत्येतदप्यत अवेनैकान्तिकम् ।
वत्सो ङि क्षीरस्याप्रवर्तयिताऽथ य तं प्रति तस्य प्रवृत्तिः ।
तस्माद्युक्तमेतपुरुषविमोक्षार्था प्रकृतेः प्रवृत्तिर्न यैतन्यप्रसंग
इति ॥ ५७ ॥

कारिका ५८

आड, न, अप्रवृत्तिप्रसंगात् । यदि प्रधानस्य पुरुषकैवल्यार्था
प्रवृत्तिस्तेन तदभावे कैवल्यं सिद्धमेवेत्यप्रवृत्तिप्रसंगः ।
अथ केवले पुरुषे प्रधानं प्रवर्तते न तर्ह्यस्य तदर्थं प्रवृत्तिरिति ।

॥ औत्सुक्यनिवृत्त्यर्थं यथा क्रियासु प्रवर्तते लोकः ।
पुरुषस्य विमोक्षार्थं प्रवर्तते तद्दव्युक्तम् ॥ ५८ ॥

प्रागेवैतदपदिष्टम्- यथा दृश्यदर्शनशक्तियुक्तात्वादन्यतराभावे
य तयोरानर्थक्यात्प्रधानपुरुषयोरितरेतरसम्बन्धं प्रत्यौत्सुक्यम् ।
दृष्टा योपरमार्थाऽपि लोकस्यौत्सुक्यनिवृत्त्यर्था
प्रवृत्तिस्तथा प्रधानस्याप्युपरमार्था प्रवृत्तिः । अथ
दृश्यदर्शनशक्त्योरौत्सुक्यनिवृत्त्यर्थं प्रवर्तते
इत्येकत्र कृतार्थत्वादितरेष्वप्रवृत्तिप्रसंग इति चेत्
स्यादेतत् । प्रधानमेकस्य पुरुषस्यात्मानं प्रकाशयोपरमेदे
दृश्यदर्शनशक्तयोरोत्सुक्यनिवृत्तिर्भविष्यति ॥ ५८ ॥

कारिका ५९

अप्रवृत्तिश्चेत्येतदपि नोपपन्नम् । कस्मात् ? दृष्टान्तान्तरसामर्थ्यात् ।
तद्यथा किम् ?

उच्यते-

॥ रङ्गस्य दर्शयित्वा निवर्तते नर्तकी यथा नृत्यात् ।
पुरुषस्य तथाऽऽत्मानं प्रकाश्य विनिवर्तते प्रकृतिः ॥ ५९ ॥

तत्र नानावर्णस्वभावविज्ञानानां प्रेक्षार्थिनां पुरुषाणां संघातो रङ्ग
छत्युच्यते । नर्तक्याश्च तदाराधना नृत्तिक्रियाऽनेकपुरुषार्था ।
यदि वाऽत्र कश्चिद् भ्रूयात् नृत्ताचार्येण कुशीलवैर्वा दृष्टैवेयं
कस्मान्न निवर्तते ? कथम् ? अकृतार्थत्वात् । अत्र सर्वपुरुषाणां
कार्यकारणसम्बन्धेनौत्सुक्यवतां निराकाङ्क्षीकरणार्थं प्रवृत्ता
प्रकृतिः कथमेकस्य पुरुषस्यौत्सुक्यनिवृत्तौ कृतार्था स्यात्
? तस्मान्नैकस्य पुरुषस्यात्मानं प्रकाश्य प्रकृतेर्निवृत्तिर्युक्तेति ।
अत्र य-.....

कारिका ६४

..... कार्यकारणक्रियासाक्षी पुरुषः । तस्माद्ये भौतिकाः
शिरःपाण्याद्यो ये खाडकारिकाः श्रवणाद्यो वयनाद्यः
संकल्पाभिमानाध्यवसायाश्च ते लक्षणविपर्ययात्- नाडं नाष्टौ
प्रकृतयः । तदेतदेवं तत्त्वानामभ्यासैकाग्रमनसो यतेः पुनः
पुनरभ्यासात् अेकस्याप्यस्मितारुपस्य परिकल्पितविषयभेदप्रतिषेधमुभेन

॥ नास्मि न मे नाडमित्यपरिशेषम् ॥

आप्रकृतेः प्रतिपक्षग्रहणत्वात्

॥ अविपर्ययात् ॥

पञ्चस्रोतसोऽस्याविधापूर्वणो निवृत्तेः शान्तं ध्रुवं

સકલભાવાનુબન્ધપ્રતિપક્ષભૂતં ધર્માધ્યાયિતસ્ય
બુદ્ધિતત્ત્વસ્યાસન્દિગ્ધમવિપરીતં

॥ વિશુદ્ધં કેવલમુત્પદ્યતે જ્ઞાનમ્ ॥ ૬૪ ॥

આહ, વિશુદ્ધં કેવલમ્ । અન્યતરાનભિધાનમર્થાભેદાત્ । યદેવ વિશુદ્ધં
તદેવ કેવલમિત્યર્થાભેદાદન્યતરચ્છક્યમવક્તુમિતિ ।

ઉચ્યતે- ગુણાન્તરરૂપનિવૃત્તિહેતુત્વાત્ । રજસ્તમોધર્માણાં
તાવદ્ ગ્રહણચ્છુદ્ધં સંશયવિપર્યયવ્યતિરિક્તં ચ કેવલં
ક્ષેત્રજ્ઞપરિજ્ઞાનેડપૂર્વમેવ ઇતિ ॥ ૬૪ ॥

કારિકા ૬૫

આહ, તત્સમકાલમેવ શરીરસ્ય પાતઃ પ્રાપ્નોતિ । સતિ

ધ...વસ્થાનેનાજ્ઞાનહેતુકં શરીરમિતિ ।

ઉચ્યતે- અજ્ઞાનહેતુકં શરીરમ્ । અથ ચાયં નાનાત્વદર્શી ।

॥ ધર્માદીનામકારણપ્રાપ્તૌ ।

તિષ્ઠતિ સંસ્કારવશાચ્ચક્રભ્રમવદ્ ધૃતશરીરઃ ॥ ૬૭ ॥

ય... શરીરાન્તરોપાર્જિતા ધર્માદયો ન તાવત્કારણમ્ ।

બુદ્ધિ... મુપસમ્પ્રાપ્તા અકૃતાર્થત્વાદ્ બુદ્ધિશ્ચ પ્રધાનં

તદા તિષ્ઠત્યયં નાનાત્વદર્શી તસ્ય સંસ્કારસ્ય સામર્થ્યાત્ ।

કો દૃષ્ટાન્તઃ ? ચક્રભ્રમવદ્ધૃતશરીરઃ । તદ્યથા

કુભ્રમકારપ્રયત્નવિશિષ્ટેન દાણેન ઘટાદિનિષ્પત્તિયોગ્યક્રિયા ચક્રસ્ય

ભ્રમઃ । તેન તુલ્યં ચક્રભ્રમવત્ । યથા ચક્રભ્રમણં ઘટાર્થમ્ ।

નિષ્પન્ને ઘટાદિનિષ્પત્તિયોગ્યક્રિયા ચક્રસ્ય ભ્રમઃ । તેન તુલ્યં

ચક્રભ્રમવત્ । યથા ચક્રભ્રમણં ઘટાર્થમ્ । નિષ્પન્ને ઘટે

પૂર્વસંસ્કારાનુરોધાત્ર નિવર્તતે ન ચ તદા નિવૃત્તમિતિ કૃત્વા

સંસ્કારક્ષયેડપ્યવતિષ્ઠતે, એવં સમ્યગ્દર્શનાર્થં શરીરં

સમ્યગ્જ્ઞાનાધિગમેડપિ ન નિવર્તતે પૂર્વસંસ્કારવશાત્ । ન ચ તદા

નિવૃત્તમિતિ કૃત્વા સંસ્કારક્ષયેડપ્યવસ્થાપ્યત ઇતિ ॥ ૬૭ ॥

कारिका ६८

यदा तु संस्कारक्षये तन्निमित्तस्य शरीरस्य भेदः, अतः

॥ प्राप्ते शरीरभेदे ॥

धर्माधर्मौ कृतार्थौ कारणे बुद्धिलक्षणे लयं गच्छतः । यश्चास्य
भूतावयवः शरीरारम्भकः स सर्वभूतेषु भूतानि तन्मात्रेषु, छिन्द्याणि
तन्मात्राणि चाडंकारे, अडंकारो बुद्धौ बुद्धिरव्यक्ते । सेयं तत्त्वानुपूर्वी
तदर्थप्रधानाद्दृष्ट्वा परिमामे पुनः प्रधाने प्रलयं गच्छतीति ।
प्रधानमध्यर्थवशादेवास्य शरीराणि तेषु तेषु जात्यन्तरपरिवर्तेषु
करोति । स यार्थश्चरितार्थः ।

अतः

॥ चरितार्थत्वात् प्रधानविनिवृत्तौ ॥

अतीन्द्रियमसंवेद्य लघु सर्वत्र सन्निहितं प्रशस्तमनिर्मितं
विशुद्धमक्षयं निरतिशयम्

॥ अेकान्तमात्यन्तिकमभयं डैवल्यमाप्नोति ॥ ६८ ॥

अेतख्यावस्थानं भौद्धैर्निरुपधिशेषनिर्वाणलक्षणाभपवर्गो
व्याख्यातः । अेतत्परं ब्रह्मं ध्रुवममलमभयमत्र
सर्वेषां गुणधर्माणां प्रतिप्रलयः । अेतत्प्राप्य सर्वायासैः
सर्वबन्धनैरनाडिकालप्रवृत्तरागद्वेषवियुक्तो मुक्तो भवति ।
अेतदर्थं ब्राह्मणा दयितपुत्रदारधनसम्बन्धमपलाय गुरुशुश्रूषापराः
शरीरमरणेषु यातयन्ति । कथं नामैकान्तिकमात्यन्तिकं य डैवल्यं
स्यादिति यत्रैवोत्थानं शास्त्रस्य तत्रैवोपसंहार आचार्येण कृतः ॥ ६८ ॥

कारिका ६९

आल, किमर्थं पुनरिदं शास्त्रं डेन वा पूर्वं प्रकाशितमिति ?

उच्यते- यदुक्तं किमर्थमिति-

॥ पुरुषार्थार्थमिदम् ॥

कथं नामाज्ञानवशात्तत्संस्कारोपनिपतितानां प्राणिनामपवर्गः

स्यादित्येवमर्थमिदं शास्त्रं व्याख्यातम् ।

यत्तूक्तं केनेति, उच्यते-

॥ गुड्यं परमर्षिणा समाख्यातम् ॥

गुड्यमिति गूढनीयम् । रडस्यमङ्गतात्मनां

यमनियमेष्वनवस्थितानामादराद्यनध्येयम् ।

परमर्षिर्भगवान्सांसिद्धिर्कैर्धर्मज्ञानवैराग्यैश्चर्यैराविष्टपिण्डो

विश्वाग्रजः कपिलमुनिः । तेन कपिलमुनिना समाख्यातम् ।

सम्यगाख्यातम्, चिरात्प्रयस्तस्य विधास्रोतसो निर्वचनसामर्थ्यात् स्यादेतत्,

कथमिदं गुड्यमिति ? उच्यते- कथं वेदं गुड्यं न स्यात् ?

भवागोत्वन्नैरपि सनकसनातनसनन्दनसन्तुमारप्रभृतिभिरनित्यानां

॥ स्थित्युत्पत्तिप्रलयाश्चिन्त्यन्ते य यत्र भूतानाम् ॥ ६८ ॥

तत्र स्थितिस्तावद्रूपप्रवृत्तिङ्गलनिर्देशेनोत्पत्तिरपि

प्रकृतेर्भेदानित्यादिः । प्रलयोऽप्यविभागाद्भैश्चरुष्यस्येति वचनात् ।

औत्सुक्यानुपरमात्प्रकृतिपुरुषयोः । स्थितिरुत्पत्तिर्दृश्यदर्शनशक्तयोः

सापेक्षत्वात् । तथा योक्तं-

पुरुषस्य दर्शनार्थः कैवल्यार्थस्तथा प्रधानस्य ।

पञ्चवन्धवद्गुणयोरपि संयोगस्तत्कृतः सर्गः ॥ ४८८ (kA0 21)

प्रलयः प्राप्ते शरीरभेदे

यदितार्थत्वात्प्रधानविनिवृत्ताविति (kA0 68) । अथवा

स्थितिर्क्षणाभङ्गप्रतिषेधात्कालान्तरेष्वस्थानाशाद्गुत्पत्तिर्विपरिणामान्नाभूत्प्रादुर्भावाद्दकस्माद्सम्भवात्,

प्रलयोऽपि निमित्तान्तरात्स्वाभाव्यादेव भूतानामपि व्यक्तानां निष्पत्तिमतामिति

यावत् । अत्र यं मल्लदाद्योऽपि परिगृहीता इति ।

आड, पुरुषाद्यस्तर्हि परित्यक्ताः । कथं वा भूतशब्द इति ?

उच्यते- वितथप्रतिषेधार्थत्वात् । यावत् किञ्चिद्वितथं भूतं तस्य

सर्वस्येड स्थित्याद्य उच्यन्त इति । उत्पत्तिविनाशप्रतिषेधाविशेषात् ।

अत्रापि पुरुषादीनामुत्पत्तिप्रलयावपि प्राप्नुतः । किं कारणम् ? अवशिष्टादिति ।

उच्यते- सम्भवतो विशेषाणं भवति । तत्र स्थितिरेव पुरुषादीनाम् ।

इतरेषां तु स्थित्युत्पत्तिप्रलया इति विज्ञास्यामः ॥ ६८ ॥

आलु, कस्मै पुनरिदं शास्त्रं परमर्षिणा प्रकाशितमिति ?

उच्यते-

॥ अेतत्प्रवित्रमग्रं मुनिरासुरयेऽनुकम्पया प्रददौ ॥

तत्र पवित्रं पावनात् । अग्रं सर्वदुःखक्षपाणसमर्थत्वात् ।

पवित्रान्तराणि पुनरेकदेशं क्षालयन्त्यधमर्षणगङ्गादीनि ।

तस्माद्विदमेवाग्रं मुनिरासुरयेऽनुकम्पया प्रददौ ।

आलु, सम्प्रदानस्याकस्मिकत्वम्, धर्मादिनिमित्तानुपपत्तेः । न

तावत्परमर्षेर्धर्मार्थं शास्त्रप्रदानमुपपद्यते, कृतेनानभिष्वङ्गात् ।

नार्थकामार्थम्, शिष्याणामनायासप्रसंगात् । न मोक्षार्थम्, सांसिद्धिकेनैव

ज्ञानेन तत्प्राप्तेः । तस्माद्विपरीतार्थासम्भवात् परिशेषादकस्मादाचार्यः

शास्त्रनिधानं प्रददाविति ।

उच्यते- नाकस्मात्, किं तर्हि अनुकम्पया प्रददौ ।

आध्यात्मिकाधिदैविकाधिभौतिकैर्दुःखैः पीड्यमानमासुरिमुपलभ्य स्वात्मनि

य ज्ञानसामर्थ्यात्सति कार्यकारणसम्प्रयोगे दुःखानामप्रवृत्तिं

परिज्ञाय शिष्यगुणांश्च कथं नाम यथा मम सुभदुःखेषु

ज्ञानोपनिपातात्साम्यमेवमासुरेरपि स्यात्तद्द्वारेणान्येषामपि

पुरुषाणामेवमनुकम्पया भगवान्परमर्षिः शास्त्रमाध्यातवान् ।

यथा य परमर्षिरासुरये तथा

॥ आसुरिरपि ॥

दशमाय कुमाराय भगवत्-

॥ पञ्चशिष्याय

तेन य अलुधा कृतं तन्त्रम् ॥ ७० ॥

अलुभ्यो जनकवशिष्याद्विष्यः समाध्यातम् । अस्य तु शास्त्रस्य

भगवतोऽग्रे प्रवृत्तत्वात् शास्त्रान्तरवद् वंशः शक्यो

वर्षशतसहस्रैरध्याप्यातुम् ॥ ७० ॥

संक्षेपेण तु द्वाव..

डारीतवाद्दलिकैरातपौरिकार्थभेदरपञ्चाधिकरारापतञ्जलिवाचगणयकौण्डिन्यमूकादिक-

॥ शिष्यपरम्परयाऽऽगतम् ॥

भगवानीश्वरकृष्णश्च साहायकं शास्त्रम् ।

पूर्वाचार्यसूत्रप्रबन्धे गुरुवाधवमनाद्रियमाणः

पौरस्त्यान्वाप्यानव्या...न गर्भमतिप्रमादं ददातीति

ग्रन्थभूयस्त्वमुपजायते । तथ्येदानीन्तनैः प्राणिभिरल्पत्वादायुषो

ग्रन्थत एव न सूपपादं किं पुनः श्रवणप्रयोगाभ्याम् । आड

य- यतुर्भिः प्रकारैर्विद्या सूपयुक्ता भवति- आगमकालेन

स्वाध्यायकालेन प्रयोगकालेन य । तत्र यास्यागमनकालेनैवायुः

पर्युपयुक्तं स्यात्ततश्च शास्त्रानर्थक्यम् । इत्यस्य मन्दधियामप्याशु

ग्रहणधारणप्रयोगसम्पत्स्यादिति षष्ठितन्त्रादुपाप्यानगाथाव्यवहितानि

वाक्यान्त्येकत उपभृथ शिष्यानुकम्पार्थं यावत्

॥ ईश्वरकृष्णेन चैतदार्याभिः ॥

सप्तत्या

॥ संक्षिप्तमार्थमतिना ॥

सर्वसत्त्वहितप्रवृत्तेन

॥ सम्यग् विज्ञाय सिद्धान्तम् ॥ ७१ ॥

कथं यास्य सम्यक्सिद्धान्तविज्ञानस्याप्यनेकग्रन्थशतसङ्ख्याप्येयं

सांप्र्यपदार्थं सतत्त्वमभाषणमाचार्याणां सप्तत्या संक्षिप्तवान् ॥ ७१ ॥

कारिका ७२

आड य-

॥ सप्तत्यां किल येऽर्थास्तेऽर्थाः कृत्स्नस्य षष्ठितन्त्रस्य ।

आप्यायिकाविरहिताः परवादविवर्जिताश्चापि ॥ ७२ ॥

यतश्च नारायणमनुजनकवशिष्ठद्वैपायनप्रवृत्तिभिराचार्यैः

प्रधानपुरुषादयः पदार्थाः परिगृहीताश्चोपदिष्टाश्च प्रशस्ताश्चातः
स्वभावतः प्रसिद्धमैश्वर्यस्य कृत ऋद्ध्या आर्यमार्गमलंकर्तुमिति
भगवदीश्वरकृष्णेन पदार्थस्वरूपनिर्गुणानिर्गुणसारमतिना
परमर्षाद्वियथोक्तागमेन प्रमाणत्रयं पुरस्कृत्य तर्कदृशा विचारः
कृतः । न यास्य मूलकनकपिण्डस्येव स्वल्पमपि दोषजातमस्तीति ॥ ७२ ॥

आलु य-

अज्ञानध्वान्तशान्त्यर्थमृषियन्द्रमसश्च्युता ।

मलिनैस्तीर्थजलदृश्याद्येते ज्ञानयन्द्रिका ॥

एति सद्भिरसम्भ्रान्तैः कुदृष्टिभिरापडा ।

प्रकाशिकेयं सर्गस्य धार्यतां युक्तिदीपिका ॥

स्फुटाभिधेया मधुरापि ભારતી મનીષિણો નોપખલં વિરાજते ।

કૃશાનુગભાડાપ્યભિતો હિમાગમે કદુષ્ણતાં યાતિ દિવાકરધૃતિઃ ॥

નયન્તિ સન્તશ્ચ યતઃ સ્વશક્તિતો ગુણં પરેષાં તનુમપ્યુદારતામ્ ।

ઇતિ પ્રયાત્વેષ મમ શ્રમઃ સતાં વિચારણાનુગ્રહમાત્રપાત્રતામ્ ॥

॥ ઇતિ યુક્તિદીપિકાયાં સાંખ્યસમ્પતિપદ્ધતૌ ચતુર્થ પ્રકરણમેકાદશં

ચાલ્લિકં સમ્પૂર્ણમ્ ॥

કૃતિચિં શ્રીવાચસ્પતિમિશ્રાણામ્ (?)

Encoded and proofread by Dhaval Patel drdhaval2785 at gmail.com

—
yuktidIpika

pdf was typeset on November 5, 2024

—

Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

